

לְאָמֵן פִּנְגֶּר

וְאַבְן הַחֲכָמִים

אַלְיאָזָד יַדְקִיטָּוֹקִי
פְּתִיעָה אֶל עַתְּהָדָה אֶל
גְּדוּ. קְדוּ. דְּבוּרָה

כָּלִיל גִּיל

ינְגַּמֶּה כְּדֵא יְתַלֵּד

מְאֹד
אֲכִילָה יְלִידִתָּה
LESS WRONG

מְאֹד אֲכִילָה פִּירְאָנוּנִיטָּה וְאֶתְלָעַן גַּמְגַּמְמָה

מְאֹד אֲכִילָה אֶסְפְּרִידָה יְלִידִתָּה וְאֶתְלָעַן
גַּמְגַּמְמָה

Eliezer Yudkowsky
Harry Potter and the Methods of Rationality

**אליעזר יודקובסקי
הארי פוטר והשיטה הרציונלית**

ספר זה תורגם ונערך על ידי קהילת הרציונליות בישראל,
אנשים רבים עבדו על התרגומים וההגהה.

תודה מיוחדת לוונתן קללה, יותם פרידמן, נועם ימיני, איל וולך, ציון אליאש, גולן נחלייאל, שוני גת, אלקנה ברדווג, אייר פרבר, משגב יוסף כוסף, חיים לב, יבגני רוזניקוב, מודה ניסים אהרוןנסון, היל אלשלם, רועי שורץ תיכון, חיים לב ועמוס רום.
רשימה מלאה של העוקרים במלאת מופעה באתר שלנו.

תמונה של יודקובסקי על הכריכה : null0 רישיון : CC BY-SA 2.0
עיצוב לוגו של הארי פוטר : פיני חמו

עריכה והגאה : כרמל הדר וידידה שיר
עורך ראשי : אחיה מייזליש
הציור על העטיפה בכרכ' זה : אחיה מייזליש

זהו מיזם ללא מטרות רווח, כל האנשים הניל' עבדו על הספר בהתנדבות.
הם אינם אחרים לעיצוב של הספר, להדפסתו, לאופן הפצתו או לכל שימוש שיעשה בו, והם מבקשים לעשות בספר זה שימוש חוקי בלבד.

**ספר זה אינו ספר מקורי מסדרת ספרי הארי פוטר
והוא לא נכתב בידי ג'י. קי. רולינג**

הספר בעברית זמין בחינוך בכתובות : <https://rationality.co.il>
הספר באנגלית זמין בחינוך בכתובות : <http://www.hpmor.com>
**אין למכור ספר זה
אין לעשות בספר כל שימוש מסחרי**

ג'י. קי. רולינג היא הבעלים של הארי פוטר
ואיש אינו הבעלים של השיטה הרציונלית

הדפסה ראשונה של כל ששת הכריכים
נדפס בישראל 2020
הביא לדפוס : נדב כהן

FTICL FTIIDIID

פרק 100

אמצעי זהירות, חלק א' · 1

פרק 101

אמצעי זהירות, חלק ב' · 21

פרק 201

אכפתיות · 31

פרק 102

בחינות · 45

פרק 103

האמת, חלק א', חידות ותשבשות · 54

פרק 104

האמת, חלק ב' · 87

פרק 105

האמת, חלק ג' · 98

פרק 106

האמת, חלק ד' · 104

פרק 108

האמת, חלק ה', תשיבות וחוויות · 118

פרק 109

השתקפות · 163

פרק 110

השתקפות, חלק ב' · 180

פרק 111

כישלון, חלק א' · 187

פרק 112

כישלון, חלק ב' · 214

פרק 113

המבחן الآخرון · 219

פרק 114

שתווק ועשה את הבלתי אפשרי · 231

פרק 115

שתווק ועשה את הבלתי אפשרי - חלק ב' · 238

פרק 116

אחרית דבר - מישחו להגן עליו, חלק ס · 249

פרק 7.1.1

מישחו להגן עליו: מיררואה מקומג'ל · 257

פרק 7.1.8

מישחו להגן עליו: פרופסור קוירל · 265

פרק 7.1.9

מישחו להגן עליו - אלבוס דטבלדור · 269

פרק 7.2.1

מישחו להגן עליו - דראקו מאלפוי · 300

פרק 7.2.1

מישחו להגן עליו - סורוס סנייר · 308

פרק 7.2.2

מישחו להגן עליו - הרמוני גריינמר · 313

אֲפִילוּ בָּרְקִיעַ כֹּכֶבׁ לֹא יִזְרָחֶה,

אֵת שִׁפְשֻׁעָנוּ אֵין לְהִזְעִיר.

גַם מֻותָ בּוֹדֵד לֹא יִסְלַח

כְּשֶׁמָאוֹר הַאַחֲרוֹן בְּאַחֲרוֹנָה יָאִיר.

או בְּקֹור וּבְשַׁקְט שְׁחוֹר

וּכְשַׁלְנֵצָח יִתְמֹה הַחֹמֶר וְהָאָרֶר,

מַבֵּט אַחֲרוֹן נִתְן לְאַחֲרוֹ

וּנְרִים כּוֹסִית לְחֶבֶר שֶׁלֹּא יִחְזֹור.

כָּלְיָ פִּילְ

וְאֶתְלָםְמַכְמֵיחָ

פרק 100

אקדמי אקדמי, מלך נ'

13 במאי, 1992.

פנוי של ארגוס פילץ' נראו מעותות באורعشית השמן שהחזק, צללים ווקדים על פניו. מאחוריהם, דלתות הוגוורתס נעלמו במהירות, והמדשאות האפלות התקרכבו. השביל עליו הלכו כתעת היה בוצי ומוטשטש.

העצים, שענפיהם היו עירומים בחורף, עוד לא התכססו לגמרי באביב; ענפיהם נמתחו מעלה לעבר השמיים כמו אצבעות רזות, שלדים נגלים בינוות לעלווה הדקה. הירח היה בהיר, אבל עננים החלפו על פניו לעיתים קרובות והשרו עליהם עטיה, מוארת רק באור הלהבות העמומות של העששית שאחז פילץ'.

דראקו שמר על אחיזה יציבה בשרביטו.

"לאן אתה לוקח אותנו?" שאלה טרייסי דייוויס. היא נתפסה על ידי פילץ' יחד עם דראקו, בדרכם לפגישה של הסלית'רינים הכספיים אחרי שעות העוצר, וקיבלה ריתוק כמו זה.

"פשוט בוואו אחרי", נחם ארגוס פילץ'.

דראקו הרגיש מרוגז למדי מכל העסק. הסלית'רינים הכספיים צריכים להיות מוכרים בתור ענייני ביתהספר. אין שום סיבה שלקונוניה סודית לא תהיה רשوت להיפגש אחרי העוצר, אם זה למען טובת הכלל של הוגוורתס. אם זה יקרה עוד פעם אחת הוא ידבר עם דפני גריינגרס ודפני תדבר עם אבא שלה ואוז פילץ' לימד את החוכמה שבהעלמת עין כשםאלפליים מעורבים.

האורות של טירת הוגוֹרְטֶס דעכו במרחך כשפִילַץ' דבר שוב.
”אני רואה שבעתיד תהשיבו פעמיים לפני שתבערו שוב על כלל של
ביתה הספר, מה?“ פִילַץ’ הפנה את ראשו מהعشשית, כך שיוכל
להבט במבט שוחר רע. ”כן, כן... עבודה קשה וכואב הם המורים
הטובים ביותר, אם תשאלו אותו... חבל רק שנזחוו את שיטות
העונש העתיקות... הינו תולים אתכם עם הידים מהתקරה ליום-
יוםם, השלשלאות עדין אצלם במשרד. אני דואג לשמן אותן
היטב למקרה שתיתעורר הצורך...“

”הii!“ אמרה טָרִיבִיסִי, נימה של תרעומת בקרולה. ”אני צעירה
מכדי לשמווע על – על דברים מסווג – אתה יודע! במוחך אם
השלשלאות משומנות היטב!
דראקו לא הקדיש תשומת לב. פִילַץ’ פשוט לא היה בלינה של
אמיקוס קארו.

מאתוריהם, אחת מהסליט'ריניות הבוגרות גיחכה, אם כי היא
לא אמרה כלום. מאתוריה היה الآخر, נער גבוה עם תווי פנים
סלקיים, שעדיין דיבר במבטאות. הם נתפסו בעבירה אחרת כלשהי,
שהייתה קשורה לדברים שטריביסי קשחה עליהם, ונראו כאילו הם
בשנתם השלישי או הרביעית. ”זה,“ אמר הנער הגבוה.
”בדורמשטְרָנְג תולים אותך הפהן מבהונות הרגליים. מבוהן אחת,
אם אתה חצוף. ביתה הספר הוגוֹרְטֶס היה לך אפילו ביום עברו.“
ארגוס פִילַץ’ שתק במשך חצי דקה, כאילו מנסה לחשוב על
תשובה הולמת, וזו העניק להם גיחוץ. ”נראה מה יהיה לך לומר
על זה... כשתגלה מה אתם הולכים לעשות הלילה! הא!“

”אמרתי אני צעירה מדי לדברים כאלה!“ אמרה טָרִיבִיסִי
דִּיוויס. ”זה יצטרך להמתין עד שאהיה מבוגרת יותר!
לפניהם הייתה בקתה עם חלונות מוארים, אם כי קנה המידה
נראה שוגן.

פִילַץ’ שرك, צליל גובה וחד, וככל החל לנכבות.
הבקתה יוצאה דמות שגרמה לעצים להיראות נמנעים לידה.

בעקבות הדמות בא כלב שנראה כמו גור בהשוואה אליו, עד שהבטה בו בנפרד מהצללית הגבואה והבנת שהכלב הענק דומה לזאב בגודלו.

עיניו של דראקו הצטמצמו לפני שעצר את עצמו. בטור סלית'ין כסוף לא אמרה להיות לו דעת קדומה כנגד שום יצור תבוני, במיוחד לא כשאחים יכולים לראות אותו.

"מה זה?" שאלת הדמות בקולו המחוספס והחזק של הענק למחצה. המטריה שלו נדלקה בזוהר לבן, בוהק יותר מהعشשית החלשה של פילץ'. בידו השנייה הוא החזיק קשת מוצלבת; אשפה

של חיצים קטנים הייתה קשורה לחלק העליון של זרוועו. "תלמידים שמרצים ריתוק", אמר פילץ' בקול רם. "הם פה כדי לעוזר לך לחפש בעיר את... מה שזה לא יהיה שאוכל אותם."

"לייר?" השתקנה טרייסי. "אי אפשר לлечת שם בלילה!" "נכון", אמר פילץ', פונה מהאג'ריד כדי להבטה בהם. "אתםuccnisims ליעדר, ואני לא חושב שתחצאו כולכם בחתייכה אחת."

"אבל—" אמרה טרייסי. "יש זאבי אדם, שמעתי, וגם ערפדים, וכולם יודעים מה קורה כשייש נערה ואדם-יאב וערפֶד כולם ביחד!" הענק למחצה העצום הוזיף את פניו. "ארגון, אני חשבתי פה שמדובר בכך ואולי בשניים תלמידי שנה שביעית שם. אין ממש טעם להביא אותם לעוזר אם אני אצטרך להשגיח עליהם כל הזמן מה."

פניו של פילץ' אורדו בהנאה אכזרית. "זו הבעיה שלהם, לא כהה? הם היו צריכים לחשוב על אנשי-יאב לפני שהלכו והסתובבו בצרות, נכון? תשליך אותם בלבד. אני לא הייתי נחמד אליהם יותר

mdi במקומך, האג'ריד. הם פה כדי להיענס, אחרי הכל." הענק למחצה נאנח ענקית (זה נשמע כמו אדם רגיל שככל האויר הוזא מריאותו באמצעות הקללה המרביצנית). "אתה עשית את החלק שלך. אני אטפל בזוה מפה."

"ازהוור עם שחר", אמר פילץ', "כדי לאסוף את השאריות

שליהם", הוא הוסיף בנבזות, ואז פנה וחזיר לטירה, פנסו עליה ויורד בחשיכה.

"טוב", אמר האגריד, "עכשו אתם תקשיבו לי טוביטוב, כי מה שאנחנו הולכים לעשות הלילה שמה זה מסוכן, ואני לא רוצה שתתmesh תיקחו סיכונים מיותרים. אתם בוואו איתי רגע לךן".
הוא הוביל אותם לקצה העיר, מניף את פנסו גבוה באוויר. הוא הצבע על שביל עפר צר, מתחפל, שנעלם בין העצים השחורים הסבוכים. רוח קليلת נשבה על ראשו של דראקו כשהabit לתוכה העיר.

"יש שם משהו שאוכל חדריקון", אמר הגבר הענק.
דראקו הנהן; הוא זכר במעורפל בשם משהו כזה לפני שבועיים, לקרהת סוף אפריל.
"קראת לנו כדי לעקוב אחרי שביל שלدم כסוף עד לחדריקון פצוע?" שאלת טרייסי בהתרgesות.

"לא", אמר דראקו, אם כי הצליח לעזר את נחרת הבנו הרפלקסיבית. "פִּילִץ'" נתן לנו ריתוק באرومמת הצהרים היום, בשתיים-עשרה. מר האגריד לא היה מכך כל-כך הרבה הרבה זמן למצוא חדריקון פצוע, ואם הינו הולכים לחפש משהו כזה, הינו ממחפשים ביום כשיש אור. אז", דראקו הרים אצבע, כמו שראה את משהו שיוציא רק בלילה.

"כן", אמר הענק למחצה, נשמע חושב. "אתה לא מה שציפיתי, דראקו מלפני. לא מה שציפיתי בכלל. ואת שמה זאת טרייסי דייוויס, אם ככה. שמעתי עליין. אחת מהחברות של העלה גרייניג'ר המסכנה". רזבאים האגריד הביט בשני הסלית'רנים הבוגרים, בוחן אותם באור המטרייה הזוהרת שלו. "ומי אתם שמה, עוד פעם? לא זכר שראיתו אותך הרבה, ילד."

"קורנליה וולט", אמרה המכשפה, "וזה יורי يولוי", הצבעה על הנער הסלאבלמראה שדייבר על דורמשטראנג. "המשפחה שלו

מברכת מהמחוזות האוקראיניים, אז הוא בהוגוורטס רק לשנה זו." הנער הבוגר הנהן, מבט זלזול קל על פניו.
זה פנג", אמר האגריד, מצביע על הכלב.
והחמשה נכנסו ליער.

"מה יכול להרוג חדיירן?" שאל דראקו אחורי שהלכו במשך כמה דקות. דראקו ידע מעט על יצורי אופל, אבל הוא לא זכר דבר שצד חדיירן. "איזה מין יצור עושה את זה, מישחו יודע?"
אנשי זאב!" אמרה טרייסי.

"העלמה דייוויס?" אמר דראקו, וכשהסתכלה עליו, הוא הרים קלות אצבע לעבר הירח. הוא היה בשלבי התמלאות, אך עוד לא היה מלא.

"או, נכון", אמרה טרייסי.

"אין אנשי זאב בעיר", אמר האגריד. " הם קוסמים רגילים רוב הזמן, תזכרו. זה גם לא יכול להיות זאים, הם לא מספיק מהירים שמה לתפוס חדיירן. הם יצורים קוסמים חזקים, חדיירן, אף פעם לא שמעתי על אחד שנפצע לפניו זה."

draako הקשיב לכך, חושב על החידה כמעט בניגוד לרצונו. "אז מה מהיר מספיק כדי לתפוס חדיירן?"

"זה לא היה עניין של מהירות", אמר האגריד, מביט בדראקו במבט לא ניתן לפענו. " אין סוף לדריכים של יצורים לצד. רעל, החושך, מלכודות. אי אפשר לאות או לשם או לזכור אימפים, אפילו כשהם אוכלים לך את הפרצוף. תמיד יש משהו חדש ונפלא ללמידה."

ענן החלף על פני הירח, מטיל צל על העיר שהואר רק בזוהר המטרייה של האגריד.

"אני בעצמי", המשיך האגריד, "אני חשב שיש לנו פה הידורה פרייזיאת בידים שלנו. הם לא מסווגים לקוסם, ורק צריך להחזיק אותם מספיק זמן, ואין שם דרך שתוכל להפסיק שמה. פשוטו ממשמו, אני מתכוון, אין דרך שתפסיקו כל עוד אתם ממשיכים

להילחם. הבעיה היא, נגד הידרה פריזאית, רוב היצורים מותרים אחרי לא הרבה זמן. לוקח זמן לכוראות את כל הראשים, אתם מבינים".

"בזה", אמר הנער הזר. "בדורמשטָרְגָּן אנחנו לומדים להילחם בהידרת בוכחן. אתם לא יכולים לדמיין כמה יותר עמוק להילחם בהן. אני מתכוון לזה פשוטו כמשמעו, אתם לא יכולים לדמיין. תלמידי שנה ראשונה לא מאמינים לנו שאנו אומרים להם שנייחון אפשרי! מדריך צריך לחת הוראה נוספת, לחזור עד שם מבינים".

הם הלוכו כמעט חצי שעה, נכנסים עמוק יותר ויותר לתוך העיר, עד שבוקשי אפשר היה לראות את השביל בשל הצמחייה הסובוכה. ואז דראקו ראה את זה, כחמים סמיכים ליד שורשי העצים,

בוחקים באור בהיר מתחת לאור הירח. "זה –

"دم חדיקון", אמר האגריד. קולו של הגבר העצום היה עצוב. בקרוחת עיר לפניהם, גלויה מבעד לענפים הסובכים של עץ אלון גדול, הם ראו את החיה המובסת, שרועה יפהפה ועצבה על הקrukע, העפר סביבתו בוהק בכספירה בדם שנוקה. החדיקון לא הייתה לבנה, אלא צבע כחול-בהיר, או שכך נראהתה תחת הירח ושמי הלילה. רגליים העדינות הוזקרו בזווית משנות, שבורות, ורעתה פזרה על העלים הכהים, ירוקה-ישחורה אך בוהקת כמו פנינים. בצד גופה הייתה צורה לבנה קטנה כמו של כוכב, מרכזה מוקף בשמונה קרניות ישרות. חצי מצד גופה נטלש, הקצוות משוננים כמו משיניים, עצמות ואיברים פנימיים חשופים.

תחושת מהנק מזורה עלה בגרונו של דראקו.

"זאת היא", אמר האגריד, הלחישה העצבה שלו רועמת כמו קול של אדם רגיל. "בדיווק איפה שמצאתי אותה הבוקר, מטה כמו בול עץ. היא – היא הייתה – החדיקון הראשון שפגשתי אייפעם בעיר פה. קראתי לה אליקון, לא שזה משנה כבר, אני מניח." "קראת לחדיקון אליקון", אמרה הנערה הבוגרת. הקול שלה

היה יבש מעט.

"אבל אין לה כנפיים", אמרה טרייסי.

"אליקון זו הקרן של החדרון", אמר האגריד, קולו רם יותר בעת. "לא יודע איפה אתם התחלתם שמה לחשב שהז אומר חדרון עם כנפיים, אין שם דבר כזה ששמעתי עליו. זה כמו לקרוא לכלב פנג", מצביע על הכלב דמוני הזאב הענק שבkowski היגיע לברכיים שלו. "אין את הייתה קוראת לה, אה ? חנה, או מהו זהה ? אני נתתי לה שם שהיתה לו משמעות בשביבה. נימוס בסיסי, אני קורא לזה".

איש לא אמר על זה דבר, ואחריו רגע נוסף, הגבר העצום הנהן בראשו בחדות. "נתחיל את החיפוש מפה, המקום האחרון שבו הוא היכה. אנחנו הולכים להתפצל פה לשתי קבוצות ולקובב אחריו השביל לשני כיוונים שונים. אתם שניכם, זולט ויולי – אתם תלכו שמה לכיוון ההוא, ותיקחו את פנג. אין שם דבר שהי שיפגע בכם אם יש לכם את פנג אתכם. תשלחו ניצוצות ירוקים אם תמצאו משהו מעניין, ותשלחו ניצוצות אדומות אם מישו מסתך בצרות. דייויס, מאלפי, איתיה ?".

העיר היה שחור ושקט. וובאו האגריד עמעם את האור של המטרייה שלו אחרי שייצאו לדרכ, כך שדראקו וטרייסי נאלצו לנוט באמצעות אור הירח, לא בלי למadow וליפול מדי פעם. הם החלפו על פני גדם עץ מכוסה טחב, צליל של מים זורמים העיד על נחל בקרבת מקום. מדי פעם קרן של אור ירח האירה כתם של דם כחול-כסוף על העלים מעבד לענפים שמעל ; הם עקבו אחרי שביל הדם, לעבר המקום שבו היוצר בודאי היכה לראשונה בחדרון. "יש שמוועות עלייכם", אמר האגריד בקול נמוך אחרי שהלכו זמן מה.

"טוב, הכל נכון", אמרה טרייסי. "הכל".

"לא עלייך, עליו", אמר האגריד. "באמת העדת תחת ורייטסרום שמה שנייתית לעזר לעלמה גריינינגר, שלוש פעמים זה היה ?"

דראקו שקל את מילותיו לרגע, ולבסוף אמר, "כן." זה לא יראה טוב אם יחשבו שהוא נלהב מדי לחתת קרדיט. הגבר הענק הnid בראשו, רגליו העצומות עדין צועדות בשקט העיר. "אני מופתע, למען האמת. וגם את, דיביויס, מנסה לעשות סדר במסדרונות. אתם בטוחים שמצנפת המיוון שמה אתכם במקום הנכון שמה? אין אף מכשפה או קוסם שהתקלקל שלא היה בסלית'רין, ככה תמיד אומרים."

"זה לא נכון," אמרה טרייסי. "מה עם שייאונאן טונג העורב השחור, ספנסר מהגבעה, ומיסטר קיבון?"
"מי?" שאל האגריד.

"רק חלק מקוסמי האופל הטובים ביותר ממאתיים השנים האחרונות", אמרה טרייסי. " הם נראה כי טובי מהגוגודטס שלא היו בסלית'רין." קולה נפל ואיבד את ההתחלהות שלו. "העלמה גרייניג'ר תמיד אמרה לי שאני צריכה לקרוא על מה שאני –"

"בכל אופן," אמר דראקו במחירות, "זה לא ממש רלוונטי, מר האגריד. אפילו אם –" דראקו סידר את זה בראשו, מנסה לתרגם את ההבדל בין ההסתברות של סלית'רין בהינתן אפל ובין ההסתברות שאפל בהינתן סלית'רין לשפה לא מדעית. "אפילו אם רוב הקוסמים האפלים מסלית'רין, מעט מאוד סלית'רינים הם קוסמים אפלים. אין כל-כך הרבה קוסמי אופל, אז לא כל הסלית'רינים יכולים להיותו." או כפי שאבא אמר, בעוד כל מאלפיו צריך להכיר את הידע הסודי, הטעסים... היקרים יותר, מוטב שיושארו לשוטים מועילים כמו אמיקוס קארו.

"או אתה אומר," אמר האגריד, "שרוב הקוסמים האפלים הם סלית'רינים... אבל..."

"אבל רוב הסלית'רינים הם לא קוסמים אפלים," אמר דראקו. הייתה לו הרגשה שהם ידונו בזה עוד זמן מה, אבל כמו להילחם בהירה, הדבר החשוב הוא לא לוותר.

"אף פעם לא חשבתי על זה", אמר הגבר הענק, נשמע המום.
"אבל, טוב, אם אתם לא יכולים בית של נחשים שהוא, אז למה –
להסתתר מיד מהחודי העז!"

האגיריד תפס את דראקו ואות טרייסי וגרר אותם מהשביל אל מאחוריו עץ אלון גבוה. הוא שלף קליע, דרך אותו לקשת המוצלבת שלו והרים אותה, מוכנה לירייה. שלושתם הקשייבו. הם יכלו לשמע קול של משהו שנגזר על העלים המתים בשביל הסמווק: זה נשמע כמו גלימה שמשתרכת על הקרקע. האגיריד מיצמן לכיוון מעלה השביל, אבל אחרי כמה שניות, הרעם נחלש.

"אני ידעתיך", הוא אמר. "יש כאן משהו שהוא לא אמרו להיות כאן."

הם הילכו לכיוון ממנו הגיע קול הרשווש, האגיריד מוביל וטרייסי ודראקו אוחזים בשרבטיביהם מוכנים, אך הם לא מצאו דבר, על אף שהיפשו במעגל מתרחב עם אוזניים כרוויות לצליל הקלוש ביותר.

הם הילכו בינו לבין עצים הצופפים והאפלים. דראקו המשיך להבית מעבר לכתפו, תחששה מנקרת בו צופים בהם. בדיקת השפנו בעיקול בשביל, טרייסי עצקה והצביעה.
במרקח, מטר של ניצוצות אדומות החיר את האויר.

"אתם שנייכם חכו פה!" צעק האגיריד. "תישארו איפה שאתם פה, אני אחזור לך אתכם!"
לפני שדראקו הספיק לומר מילה, האגיריד הסתווב וрисק את דרכו דרך השיחים.

draako וטְרִיסִי עמדו והבטו זה בזה, עד שלא שמעו דבר פרט לרשווש העלים סבירם. טְרִיסִי נראית מפוחדת, אבל מנסה להסתיר זאת. draako הרגיש מרגז יותר מאשר כל דבר אחר. כנראה שהוא שרוואוס האגיריד, כשהכנינוו לערב זהה, לא בילה אפילו חמישה שניות בדמיון ההשלכות אם שהוא באמת ישתחבש.
"מה עכשו?" שאלת טְרִיסִי, קולה גבוהה מעט.

"אנחנו מוחכים למר האגדיד שיחזור".

הדקות עברו לאייטן, אונינו של דראקו הרגישו חמות יותר מבדרך כלל, קולות כל אנחת רוח, כל זרד חורק. טרייסי הביטה בירח שוב ושוב, כאילו כדי להריגע את עצמה שהוא עוד לא מלא.

"אני –" לחשה טרייסי. "אני נלחצת מעט, מר מאלפוי".

draako חשב על זה קצר. למען האמת, היה בזזה ממשו... טוב, זה לא שהוא פחדן או משהו, או אפילו שהוא חושש. אבל היה רצח בהזגוזת ואם הוא היה צופה בעצמו במחהה, בדיק אחרי שננטש בעיר האסור על ידי ענק-למחצה, הוא היה רוצה לצחוק על הילד שעלה הבמה שהוא צריך ...

draako שלח יד אל גלימותיו והוציא מראה. נקישה על המשטה גילתא גבר בגליומות אדומות, שקיימת את מצחו כמעט מיל.

"ההילאי קפטן אニアש ברודצקי", אמר הגבר בקול ברור, גורם לטרייסי לקפוץ מעוצמת הקול בעיר השקט. "מה העניין, draako מאלפוי?"

"שים אותו בנהול בדיקה כל עשר דקות", אמר draako. הוא החליט שלא להתלונן ישירות על הריתוק שלו. הוא לא רוצה להיראות כמו ילד מפונק. "אם אני לא מגיב, בוא לאסוף אותו. אני בעיר האסור".

בתוך המראה, גבותיו של ההילאי עלו. "מה אתה עושה בעיר האסור, מר מאלפוי?"

"מחפש את אוכל חדייהקרון עם מר האגדיד", אמר draako, ונקש על המראה לכיבוי, משיב אותה לגליומותיו לפני שההילאי יוכל לשאול מהו על ריתוקים או לומר שעליו לרצות את עונשו בלי להתלונן.

ראשה של טרייסי פנה לעברו, אם כי האור היה עמוס מכדי לקרוא את הבעת פניה. "אם, תודה", היא לחשה.

העלים המעטימש שהנכו על הענפים רשותו כשרוח קרה יותר מקודמתה נשבה בעיר.

קולה של טרייסי היה מעט חזק יותר כשדיבורה שוב. "לא הייתה צריכה –" היא אמרה, נשמעת בישנית מעט בעת. "אל תזכיר את זה, העלמה דִּיוויס."

הצללית הכהה של טרייסי הרימה יד ללחיה, כאילו להסתיר סומך שלא היה גלי בכל מקורה. "כלומר, לא בשבייל –" "לא, באמת", אמר דראקו. "אל תזכיר את זה. בכלל." הוא היה מאים להוציא שוב את המראה ולהורות לקפטן ברודצקי לא להציל אותה, אבל הוא חשש שהיא תחשיב את זה כפלרטות. צללית ראה שטרייסי פנה ממנה. לבסוף היא אמרה, בקול

קטן יותר, "זה מוקדם מדי, לא כך –" צרחה גבואה הדדה בין העצים, צליל לא-בדיוק-אנושי, צרחה של משהו דמוני סוס; וטריסי צווחה ורצה. "לא, אידיאוטית!" צעק דראקו, דולק אחריה. הצליל היה כלכך משונה עד שדראקו לא היה בטוח מהיכן הגיע – והוא חשב שטרייסי דִּיוויס עשויה, למעשה, לזרץ היישר אל מקור הצרחה המהדרדת זו.

ענפים הצליפו בעיניו של דראקו, הוא נאלץ לשמור יד אחת לפניו כדי להגן עליהם, מנסה לא לאבד את טרייסי בגללם משום שברור שם זה היה מחזה, והם היו נפרדים, אחד מהם ימות. דראקו חשב על המראה המאובטחת בגלימותיו, אבל אייכשו ידע האם ינסה להוציא אותה בידי אחת תוך כדי ריצה היא טיפול ותאביד בזוזאות –

לפניו, טרייסי עצרה, ודראקו הרגיש הקללה לרוגע, לפניו שראה. חDIRן נספת נחה על הקruk, מוקפת בבריכה הולכת ומתרחבת של דם כסוף, שובל הדם זוחל על פני הקruk כמו כספית שנשפכה. הפרווה שלה הייתה סגולה, כמו צבע שמי הלילה, הDIRן שלה בדיק באותו גוון דמדומים כשל עורה, צד גופה הגלי מסומן בכחטי-כוכב וורוד מוקף בטלאים לבנים. המראה קרע את ליבו של דראקו, אפילו יותר מהחDIRן הראשונה משום שעיניה של זו בהו

- הישר אליו, מזוגגות, ומשום שהייתה –
- דמות מטושטשת ומתחתלת –
- שניינה מפצע פעור בצדיה של החדיקון, כאילו היא שותה ממנה –
- דראקו לא יכול היה לחתוף, משום מה לא יכול היה לזהות את אשר ראה –
- היא הcliffe בהם.

החשכה המטוושטשת, הגועשת, העולמה, נראית כายילו היא פונה להבית בהם. לחוש בעקב ממנה, כמו הלחשות של הנחש הקטלני ביותר בעולם, שהוא מסוכן בהרבה מקרית כחול. ואז היא התכופפה שוב מעל הפצע של החדיקון והמשיכה לשותה.

המראת הייתה בידו של דראקו ונותרה חסרת חיים כשהאצבעו נקsha עליה שוב ושוב.

טרייסי החזיקה את שרביטה כתע, אומרת דברים כמו "פריזומטיס" ו"שתק" אבל דבר לא קרה.

ואז קוווי המתאר של האפליה הגועשת התורמוני, כמו אדם שקדם על רגליו אבל לא; והוא נראית כאילו היאacha קרים, נעה בחיצי קפיצה מוזרה מעל רגלי החדיקון הגוסט, מתקרבת אל שניהם.

טרייסי משכה בשרוולו ופנתה לבוכה, לבוכה ממש מה שיכול לצד חדיקון. לפניה שהספיקה לעשות שלושה צעדים נשמע לחושש נורא נוסף, שורף את אוזני, וטרייסי נפלת לרצפה ולא זעה.

אייפשו באחורי תודעתו, דראקו ידע שהוא עומד למות. אפילו אם הילאי יבדוק את המראת שלו ברגע זה, אין שום סיכוי שמיishingו יוכל להגיע לפה מהר מספיק. אין זמן.

רצחה לא עבדה.

קסם לא עבד.

הצללית הגועשת התקרכה, בעוד דראקו ניסה, ברגעיו

האחרונים, לפתור את החידה.
ואז כדור בוער של אור כסוף צלל משמי הלילה ונתלה באוויר,
מאריך את העיר באור חזק כמו אור יום, והדמות הגועשת זינקה
לאחרו, כאילו באימה מפני האור.

ארבעה מטאטאים צלו מהشمיים, שלושה הילאים עם מגנים
בוחקים וrgbגוניים והاري פוטר מחזק את שרביטו מולם, יושב
מאחורי פרופסור מקונגול עם מגן גדול יותר.

“הסתלקו מפה !” שאגה פרופסור מקונגול -

- רגע לפני שהדבר הגועש לחשש לנורא נוסף, וכל
לחשי המגן כבו. שלושת הילאים ופרופסור מקונגול נפלו
מהמטאטאים שלהם בכבדות אל קרקע העיר, חסרי תנועה.
דראקו לא היה מסוגל לנשום, הפחד החזק ביותר שהרגינו
בחיוו אחז בחזהו, שולח זוועות ליליבו.

הاري פוטר, שנותר ללא פגע, הנחה בשקט את המטאטה שלו
אל הקrukע -

- ויזנק מטה לעמוד בין הדמות הגועשת ובין דראקו, מציב את
עצמם כמו מגן חי.

“רוץ !” אמר הاري פוטר, חצימפנה את ראשו לאחור להבטיח
בדראקו. אוור הירח הכסוף הוחזר מפניו. “רוץ, דראקו ! אני אעכבר
אותו !”

“אתה לא יכול להילחם בדבר זהה בלבד !” צעק דראקו בקול.
בחילה מילאה את בטנו, תחושה גועשת שבוייכרונו הרגישה דומה
ושונה מתחושת אשמה, כאילו היו בה התחששות אך לא הרגש.

“אני מוכדח,” אמר הاري פוטר בקול קודר. “לך !”

הاري, אני - אני מצטער, על הכל - אני אם כי אחדרכן,
כשהבטיח לאחרו, דראקו לא הצליח לזכור לבדוק על מה התכוון
להתנצל, אולי זה היה על כך שתכנן להשתלט על הקשר הביסייני
של הاري לכל אורך הדרכך.

הדמות הגועשת, נראית שחורה יותר ונוראה יותר כעת, עלתה

לאויר, מרחפת מעל הקruk.
"לך כבר !" צעק הארי.

דראקו פנה וברח אל העצים, הענפים מצליפים בפניו. מאחוריו, דראקו שמע לחושש נורא נוסף, וקולו של הארי עלה, קורא שהוא שדראקו לא הצליח לפענח ממתק; דראקו הפנה את רשו וرك לרגע להבטח לאחרו, וברגע זהה הוא נתקל במשהו שהיכה בראשו בחזקה, וaicד את הכרתו.

* * *

הארי אחז בשרבתו בחזקה, כדורי פריזמתי בוהק סביבו. הוא הביט במבט יציב בדמות הגועשת והמטושטשת לפניו ואמר, "מה לעוזל אתה עוזה ?"

הטשטושים הגועשים נפרמו, השתנו, חזרושוב לצורה של ברודס. תהא אשר תהא ההסתירה שפעלה פה – מכשיר ולא לחש, הארי ניחש, משומ שהקסם היה מסוגל להשפיע עליו – מנע מהתודעה שלו לזהות את הצורה או אפילו לזהות שהיא אנושית. אבל זה לא מנע מהארי לזהות את תחוהש האבדון החדה. פרופסור קווייל נעמד,دم כסוף על חזית גליימטו השחורה, ונאנח, מביט בדמות הנפולות של שלושת הילאים, טרייסי דיוויס, דראקו מאלפיו ופרופסור מקגונגל. "באמת חשבתי", מלמל פרופסור קווייל, "ששיבשתי את התקשורת של המראה הזה בלי לעורר אזעקה. מה שני תלמידי סלית'רין משנה ראשונה עשו בלבד בעיר האסטור ? מר מאלפיו אמרו להיות שוקל יותר מזה... איזה ברדק."

הארי לא ענה. תחוהש האבדון הייתה חזקה יותר מאייפעם, הרגשת הכוח באויר כי מהותה עד שכמעט היה ניתן לגעת בה. חלק ממנו עדין היה מזועז מה מהירות שבה המגנים שהקיפו את הילאים נקרעו לגזרים. הוא כמעט לא הצליח לדאות את הבזקי הצבע שקרעו את המגנים כמו נייר טישו. זה גרם לדורך של

פרופסור קווירל נגד הילאי באזקבן להירותם כמו משה נלעג, משחק ילדים – אם כי פרופסור קווירל טען אז שאליו היה נלחם באמת בהילאי הוא היה מת חוץ שנית; וכעת ידע הארי שגם זה נכון.

כמה גבוח מגיע סולם הכו? ?

"אני מניח", אמר הארי, מצליח לשמר על קולו יציב, "שאכילת חדיירן קשורה לסיבה שבגללה תופוטר מושחת המורה להתגוננותה מפני כוחות האופל, בסופו של דבר. אני מניח שלא תואיל להסביר את עצמן בפירות רב?"

פרופסור קווירל הביט בו. תחשות הכוח המכעט-מוחשית הרגישה כאילו היא פוחתת, נסoga בחזרה לתוך המורה להתגוננותה. "אמת היא שעלי להסביר את עצמו", אמר המורה להתגוננותה. "ראשית עלי להטיל כמה לחשי זיכרון, ואז אנחנו יכולים לлечת ולדעת בכך, משומם שלא יהיה נבול מצדדי להישאר. אתה תחזור לזמן זה אחריך, כפי שאני יודע."

הארי אסף את רצונו לראות דרך הגלימה שהיא אדונה; וידע שהארי נוסף עומד לצידון, מוסתר באמצעות אוצר הממות שלו. הארי אמר לגלימה להסתיר את עצמו מעצמו שוב, וכך היא עשתה; לראות את עצמן העתידי ממשמעו שעлик להתאים לזכרון לאחר מכן.

קולו של הארי אמר אז, נשמע מוזר באוזניו של הארי-הווה, "יש לו הסבר טוב באופן מפתיע."

הארי-הווה זכר את המילים כמיטיב יכולתו. דבר נוסף לא נאמר ביניהם.

פרופסור קווירל הלך אל דראקו מאלפיו ודקלם את לחש הזיכרון המזוויף. המורה להתגוננות עמד שם אולי דקה, נראה מנתק מהסבירה.

הארי למד על לחשי מהיקת זיכרון בשבועיים האחרונים – אם כי הוא לא היה מסוגל להטיל את הלחשים, אלא אם היה מוכן

להתיחס את עצמו כמעט לחלווטין, ורצו מסיבה מסוימת שהילאי יאבך כל זיכרונו בחיו שמערב את הצבע הכהול. בכל אופן, להאריך כבר היה מושג כלשהו על הריכוז שנדרש להחיש הזיכרון המזוויף, שהיה קשה יותר. המטיל צורך לנסות לחיות את כל חייו של האדם לאחר בראשו, לפחות אם הוא רוצה ליצור את הזיכרונות המזויפים בהאטיה של פחות מאשר ששיתשרה לאחד כשהוא יוצר בנפרד שישה עשר רצפי זיכרונו נפרדים. זה אכן היה שקט, לא היה שום סימן חיוני; אבל הארי ידע משחו על הקשיים כתעת, והוא ידע מספיק כדי להתרשם.

פרופסור קוינרל סיים ועבר לטרייסי דיוויס, ואז לשולשת ההילאים, ולבסוף לפרופסור מקגונגל. הארי המתין, אבל הארי עתיד לא השמיע קול מהאה. ייתכן שאפילו פרופסור מקגונגל, אם הייתה ערה, לא הייתה מתנגדת. עדין לא הגיע אמצע Mai, ולכאותה ישנו הסבר טוב להפתיע.

גופו המעוולף של דראקו מאלפיו התורם במחווה ונסלח מרחק קצר ביןות לעצים, לפניו שהונח בזהירות על הקrukע. ואז מהוועה אחרונה מפרופסור קוינרל תלהנה נתה עצום מצד גופה של החדרקן, מותיר מאחור קצות משוגנים; הבשר הטרי ריחף באוויר, ואז הבהיר ונעלם.

"זה נעשה," אמר פרופסור קוינרל. "אני מוכחה לעוזוב את המקום הזה כתעת, מר פוטר. בוא עימי והישאר פה."

פרופסור קוינרל החל לצעוד, והאריי בא בעקבותיו ונותר מאחור.

הם הלכו בעיר בדממה למשך זמן מה, לפני שהאריי שמע קולות חלשים למרחק. קבוצת ההילאים הבהה, כנראה, אחרי שהקבוצה הראשונה איבדה קשר. מה עצמו העתידי אומר, הארי לא ידע.

"הם לא יגלו אותנו, ולא ישמעו את דברינו," אמר פרופסור קוינרל. תחושת הכוח והאבדון מסביב למורה להתגוננות עדין הייתה חזקה. הגבר התישב על גדם עז כך שאור הירח המכטע

מלא יair אותו. "ראשית עליי לומר שכשמדובר עם ההילאים בעtid, עלייך לומר להם שהברחת את החשכה הגועשת, כפי שעשית לסתורין זהה. זה מה שמר מאלפיו זכור שראה." פרופסור קווירלナンחנה קטנה. "זה עשוי לעורר בהלה, אם יסיקו שאימה שהינה אחות לסתורנים, וחזקת מספיק כדי לשבור את המגנינים של ההילאים, מסתובבת חופשי בעיר האסור. אבל לא הצלחתי לחשוב על שום דבר אחר לעשותה. אם העיר ישמר טוב יותר לאחר מכן... אבל עם קצת מזל כבר צרכתי את מה שאני זוקק לו. האם תואיל לומר לי כיצד הגעת מהר כלכך? איך ידעת שמר מאלפיו בצרות?"

אחרי שקפטן ברודצקי גילתה שמר מאלפיו בעיר האסור, לכארה בחברתו של רובאוס האגרידי, ברודצקי החל להזכיר מי אישר זאת, ועדין לא הצליח לבורר כסדראקו החמיץ את יצירת הקשר המתוכננת שלו. על אף מהאותיו של הארי, קפטן ההילאים, שהורה דעת על מחולליהzman, סירב לאשר הקפיצה למקום לפני זמן יצירת הקשר המוחמצת; ישנים פרוטוקולים סדרורים כזו נוגע בזמן. אבל ברודצקי נתן להاري פקודות כתובות שהרשוו לו לחזור בזמן ולשלוח שלישית הילאים שתגיע שנייה אחת אחרי מועד יצירת הקשר המוחמצת. לחש פטרונוס, שהארי עיצב ברצונו בהצלחה לצורת כדור אוור כסף טהור, איתר את דראקו, וההילאים הגיעו בזמן בדיקון של שנייה.

"חוושני שאני לא יכול לומר", אמר הארי בשווון נפש. פרופסור קווירל הוא עדין חשור עיקרי, ועדיף שלא ידע את הפרטים. "עכשו למה אתה אוכל לבדוק חדייקון?"

"אה", אמר פרופסור קווירל. "באשר זהה..." הגבר היסס. "שתיי את דם של חדייקון, לא אכלתי אותם. הבשר החסר, הסימנים המשווגנים על הגוף - אלה נועדו להסתיר את פרטי המקהלה, לגרום לזה להיראות כמו טורף אחר. השימוש לדם חדייקון ידוע לmedi".

"לא ידוע לי", אמר הארי.

"אני יודע שאין לך יודע", אמר המורה להתגוננות בחודת. "או שלא הייתה מציק לי על כך. הכוח של דם החדרקן הוא לשמור את חיניך לזמן מה, אפילו אם אתה על סף מוות".

היה פרק זמן שבו המוח של הארי טען שהוא מסרב לעבוד את המילים, מה שהייתה שקר כמובן, משומם שאתה לא יכול לדעת את המשמעות של מהهو שאתה לא יכול לעמוד, בלי שכבר עיבדת אותו.

תחושת קלות מזורה השתלטה על הארי, היעדר תגובה, אולי זה היה מה שאנשים אחרים הרגישו כשדברים סטו מהתרסיט, והם לא הצליחו לומר או לחשב על שום דבר.

מובן שפרופסור קווייל גוסס, לא סתם חולה מדי פעם. פרופסור קווייל ידע שהוא גוסס. הוא התנדב לקחת את משרת המורה להתגוננות מפני כוחות האופל בהוגוורטס, אחרי הכל. מובן שמצוותו חלק והחמיר לאורך השנה. כמו כן שלמחלות שהולכות ומחמירות יש יעד צפוי בסופן.

המוח של הארי בודאי ידע כבר, במקום בטוח כלשהו באחורי תודעתו שבה סירב לעבוד בדברים שכבר עיבד. מובן שזו הסיבה שפרופסור קווייל לא יהיה מסוגל ללמד קසם קרבי השנה הבאה. פרופסור מקונגנגל אפילו לא חצרך לפטר אותו. הוא פשוט יהיה –

– מת.

"לא", אמר הארי, קולו רועד מעט. "モוכרחה להיות דרך –" "איני טיפש או נלהב במיוחד למות. כבר בדקתי. נאלצתי להרחק עד כדי כך כדי לסיים את השיעורים המתוכננים שלי, משומם שהיא לי פחות זמן מכפי שחשבתי, ו –" ראהו של הדמות המוארת באור הירח סב. "חוובני שאין ברצוני לשם עעל כך, מר פוטר."

נשימתו של הארי נתקעה. יותר מדי רגשות בעברו בו בכת אחת.

אחרי הבדיקה מגיע כעס, על פי מודל שימושו פשוט המציאות. אך עם זאת זה נראה הולם להפתיע.

"ולמה –" נשימתו של הארי נתעה שוב. "למה אין דם חדי קרן בצדקה סטנדרטית בערכות רפואי, אם כך? כדי לשמר על משיחי בחיים, אפילו אם היא על סף מוות מכש שרגלים שלה נאכלו?"

"משום שישנן תופעות לוואי תמידיות," אמר בשקט פרופסור קווירל.

"תופעות לוואי? תופעות לוואי? איזה מין תופעת לוואי גרוועה יותר מבחינה רפואיית מאשר מות?" קולו של הארי עלה במילה האחידנה לצעקה.

"לא כולם חושבים באותו האופן כמונו, מר פוטר. אם כי, למען ההגינות, הדם מוכרא להציג מחרקן חי והחדרקן צריך למות במתלה השתיה. האם יש לי עוד סיבה להיות פה?"

הארי פנה, מביט בעצים סביכם. "תגדל עדר של חדרקן בקדושים מנגו. תעביר לשם את החולים בפלו, או שתשתמש במפתחות מעבר".

"כן, זה יעבוד."

פניו של הארי התכווצו, הסימן החיצוני היחיד פרט לידי הרוודות לכל מה שגאה בתוכו. הוא צריך לצרור, צריך פורקן כלשהו, צריך משהו שהוא לא יכול לקרוא לו בשם, ולבסוף הארי כיוון את שרביטו על עז וצעק "דיפינדו!"
נשמע קול קריעה חר, וחתק הופיע על פני העז.

"דיפינדו!"

חתך נספּ. הארי למד את הלחש רק לפני עשרה ימים, אחרי שהתחילה לקחת הגנה עצמית ברצינות. תיאורתית, זה לחש של שנה שנייה, אבל הкусם שב艰苦 ממנו לא ידע כל גבול, הוא ידע מספיק עכשו כדי לא להתייש את עצמו ועדיין נותר לו כוח.

"דיפינדו!" הארי כיוון על ענף הפעם, והוא צנחה לקרקע בקהל

**

אַקְצָעִי זְמִינּוֹת, מֶלֶךְ אֵין

**

של זודים וועלים.

לא היי בו שום דמעות, רק לחץ בלוי מוצא.

"אותיר אותו לבדך", אמר בשקט פרופסור קונוירל. המורה להתגוננותם מגדם העז עלייו ישב,دم החדרין עדין מואר באור הירח על הגלימה השחורה שלבש, ומשך את הברדס על ראשו.

פרק 101

אקדמי זפידות, מלך ת'.

הארי עמד מתנשף בתוך מעגל חשוף קטן בעיר, יותר הרס מכפי שתלמידי שנה ראשונה היה אמור ליצור בכוחות עצמו. לחש החיתוך לא היה מסוגל להפיל עץ בכוחות עצמו, אז הוא החל לעשות شيئاו זהה חלקו לחתכים בעץ. זה לא נתן פורקן למה שהוא בתוכו, להפיל מעגל קטן של עצים לא גרים לו להרגיש טוב יותר, כל הרגשות עדין היו שם אבל כל עוד הוא הרס עצים הוא לפחות לא חשב על כך שאין פורקן לרגשות.

לאחר שהארי ור肯 את כוחות הקסם הזמינים שלו הוא החל לתלוש ענפים ולשבור אותם בידו החשופה. הידיים שלו דיממו, אם כי זה לא היה ממשו שפראם פומפריא לא תוכל לתקן בבוקר. רק קסם אפל הותיר צלקות קבועות על קוסמים.

נשמע קול של משהו נע בעצים, כמו קול פרסות סוס, והארי הסתובב, שרביטו מונף פעם נוספת; חלק מהקסם שלו חזר בזמן שעבד עם ידיו. הוא חשב לראשונה על העובדה שהוא משמע רעש לבדו בעיר האסור.

מה שהגיעה לאור הירח לא הייתה החדיקרן לו ציפה הארי, אלא יצור בעל פלג גוף תחתון של סוס, בוהק בצבע לבניהם באור הירח, ופלג גוף עליון של זכר אנושי עם שיער לבן ארוך. אור הירח נפל על פניו של הקנטאור, והארי ראה שעיניו כחולות כמעט אלה של דמבלדור, בחצי הדרך לצבע הספר.

ביד אחת הקנטאור החזק חנית עץ ארוכה, עם להב מתכת

מגודל שלא בהק באור הירח; להב בוהק, הארי קרא פעם, מעיד על להב קחה.

"אז", אמר הקנטאור. קולו היה נמרך, עוצמתי וגברני. "הנה אתה, מוקף בהרס. אני יכול להריח את דם החדרקון באוויר, דם של משהו תמים, שנטבוח כדי להציל את חייו של הטובח."

זרם של פחד פתאומי החזר את הארי להווה, והוא אמר במהירות, "זה לא מה שזה נראה."

"אני יודע. הכוכבים עצם מכרים על תמיותך, בצורה אירונית." הקנטאור צעד קדימה לעבר הארי בקרחת העיר הקטנה, עדין מחזק את חניתו מורתת. "מלילה מוזרה, תמיות. המשמעות שלה היא חוסר במידע, כמו חמימות של ילד, וגם חוסר באשמה. רק אלה הנבערים לחולוין חסרים למורי אחריות על מעשיהם. הוא איןנו יודע מה הוא עושה, ולפיכך הוא חסר כוונת זדון; כך אומרים."

הקול העמוק לא הדחד בין העצים.

עיניו של הארי הבזקו לказח החנית, והוא הבין שהיה צריך לתחפос במחול-הזמן שלו מיד כשראה את הקנטאור. אם יעשה זאת כעת, החנית תוכל להכות בו לפני שיספיק, אם הקנטאור מהיר מספיק. "קראתי פעם", אמר הארי, קולו רועד מעט כשניסה להתאים מילים שנשמעות עמוקות למילים שנשמעות עמוקות, "שהלא נכון לחשוב על ילדים קטנים כעל תמיים, משום שחוסר ידיעה אינה שකולה לחוסר בחירה. שילדים עושים רעות קטנות זה זהה בריבים בבייטספר, משום שאין להם הכוח לעשות רעות גדולות. וחלק מהמבוגרים עושים רעות גדולות. אבל המבוגרים שלא, האין הם תמיים יותר מילדים, ולא פחות?"

"חווכמת הקוסמים", אמר הקנטאור.
"חווכמת מוגלים, למשה."

"על חסרי-הקסם אני יודע מעט. מזרים עמוס בתקופה האחורה, אך אורו מתחזק." הקנטאור עשה צעד נוסף קדימה, שכמעט הביא אותו למרחק פגיעה מהארי.

הארי לא העז להרים את מבטו לשמים. "זה אומר שמאדים מתקרב לכדור הארץ, כשהשתי הפלנוטות מקיפות את השמש. מאדים מחזיר אותה כמוות של אור שמש כמו תמיד, הוא פשוט מתקרב אלינו. למה אתה מתכוון, הכוכבים מכרים על תמיות?"

"שמי הלילה מדברים לקנטאים. כך אנו יודעים את שאנו יודעים. או שאפילו את זה אין מספרים לקוסמים, בימים אלה?" מבט של תיעוב חזא את פניו של הקנטאור.

"אני... ניסיתי לחפש מידע על קנטאים, כשבדקתי את עניין גילוי העתיקות. רוב הכותבים פשוט לעגו לגילוי עתיקות קנטאירי בלי להסביר למה, קוסמים לא מבינים נורמות של טיעונים, בשbillם לעוג לטיעון או לאדם מרגיש כמו לפגוע ברעיון הזה בדיקן כמו להביא רעיון נגידו... חשבתי שהחלק על זה שקנטאים משתמשים באסטרולוגיה זה סתם עוד לעג..."

"מדוע?" שאל הקנטאור. ראשו נטה הצידה בסקרנות. "משום שנייתן לחזות את מסלול כוכבי הלכת לפני שנים מראש. אם הייתה מדבר עם המוגלים הנכונים, הייתה יכולה לראות לפחות תריסים מדויק של כוכבי הלכת בנקודה זו, כפי שייראו בעוד עשר שנים. האם תהיה מסוגל לעורוך ניבויים מזה?"
הकנטאור הניד בראשו. "מתrhsים? לא. אורם של כוכבי הלכת, של השביטים, השינויים העדינים בכוכבים עצם, אותם לא Araah."

"גם מסלולי שביטים נקבעים לפני שנים מראש, אז אין סיבה שתהייה קורלציה בין לבין אירועים עכשוווים. ולאור הכוכבים נדרשות שנים להגיע מהכוכבים לכדור הארץ, והכוכבים עצם לא זים הרבה בכלל, לא בגלוי. אז ההשערה המתבקשת היא שלקנטאים יש כישرون קסוםطبعי לגילוי עתיקות שאתם פשוט טוב, משליכים עלשמי הלילה."

"ייתכן," אמר הקנטאור במחשבה. ראשו ירד. "האחרים יכו

אותך על שאמרה דבר כזה, אך מזוז ומעולם חיפשתי לדעת את שאני יודע. מודיע שמי הלילה מסוגלים לנבא את העתיד – זאת בודאי אני יודע. קשה מספיק להבין את המוונות עצמה. כל שביכולתי לומר, בנה של ליל, הוא שאפילו אם מה שאתה אומר אמיתי, הוא לא נראה שימושי במוחך".

הארי הרשה לעצמו להירגע קצת; העובה שהקנטאור פנה אליו בחור' בנה של ליל' רמזה שהוא השוכן עליו על יתיר אשר עוד פולש אקראי בעיר. חוץ מזה, לתוך תלמיד הוגו רטס בטח יגרור תגובה עצומה כלפי שבת הקנטאים האיקוסמים שבעיר, והקנטאור בטח ידע את זה... "מה שמדוברים גילו הוא שיש כוח באמת, בכל פיסות האמת שמקיימות אינטראקציה זו עם זו, שאתה יכול לגנות רק בכך שתגלה כמה שיש לך אמיתות. כדי לעשות זאת לא יכול להגן על אמוןנות שקריות בשום צורה, אפילו אם תאמר שאמונה שקרית היא מועילה. אולי לא נראה שזה משנה, אם התחזיות שלך באמת מבוססות על הכוכבים או שما זה כישرون הקנטאור הנהן לאיתו. "או חסרי השרביט נעשה חכמים מהיקוסמים. איזו בדיחה ! אמר לו, בנה של ליל, האם המוגלים, בחוכמתם, אומרים שהশמים יהיו ריקים בקרוב ?"

"ריקם ?" אמר הארי. "אה... לא ?"

"הקנטאים האחרים בעיר נמנעו מחברותך, משום שנשבענו לא להזכיר את עצמנו נגד מסלול הרקיע. משום שב禊שרנו לגורלך, אנחנו עלולים להפוך לתרמיים פחות במה שיבוא. אני לבדי העוזתי לגשת אליך."

"אני... לא מבין..."

"לא. אתה תמים, כפי שאומרים הכוכבים. ודברஇום הוא, לטבוח בדברימה תמים כדי להציג את עצמן. מי שיעשה זאת חייו

יהיו מקוללים, ח齊יחים, מאותו יום ואילך. כל קנטאור יגורש בכוורת פנים אם יטבח סיהח".

החנית עשתה תנועת ברק, מהירה מדי לעיניו של הארי, והטיחה את שרביטו מיד.

מכה חזקה נוספת התרסקה אל הסרעפת של הארי, והוא נפל לקרע העיר מתנשם ומשתנק.

ידו של הארי עלתה אל גלימותיו, אל מחולל-זמן שלו, וידית החנית העיפה הצידה את ידו, כמעט חזק מספיק כדי לשבור אצבעות. הוא הושיט את ידו השניה וגם זו הועפה הצידה –

"אני מצטער, הארי פוטר," אמר הקנטאור, ואז הרים את מבטו בעיניים רחבות. החנית השתובבה ועלתה לחסום קליע לחש אדום. ואז הקנטאור שמט את החנית וזינק הצידה בייאוש, הבזק יירוק של אוור עבר אותו והבזק יירוק של אוור בעקבותיו, ואז הבזק השלישי פגע בדיק בקנטאור.

הקנטאור נפל ולא נע שוב.

זמן רב נדרש להארי להסدير את נשימתו, להיעמד על רגליו, להרים את שרביטו, להגיד בקרקוור, "מה?" עד שסימן, תחושת האבדון, תחושת הכוח המכעת מוחשי באוויר, התקרבה פעמיinus נספtha.

"פִּפְרוֹפָסֶוּ רַנוּיְרֵל? מָה אַתָּה עוֹשֶׂה פָּה?"

"טוב," אמר הגבר בגלים השחורה במחשבה, "אתה היה צריך לפצח בתקף זעם רועש בעיר האסור באמצעות הלילה, ואני הייתה צריכה לצאת עד גבול היכולת שלך להרגיש بي ולשלמור. אל לו למורה להחותיר תלמיד לבדו בעיר האסור. זה צריך להיות ברור בדיעדך".

הארי בהה בקנטאור שנפל.

דמותה הסוס לא נשמה.

"אתה – אתה הרגת אותו, וזה היה אֲבָקָה קָדְבָּרָה –"

"איני מבין תמיד איך אנשים אחרים מדמיינים לעצם שמוסר

עובד, מר פוטר. אבל אפילו אני יודע שבמוסר קונבנציונלי, מקובל להרוג יצורים לא-אנושיים שעומדים לקטול ילד קוסם. אולי לא אפשר לך מהחלק של חוסר האנושיות, אבל הוא עמד להרוג אותך. הוא ממש לא היה תמים –

המורה להתגוננות עצר, מביט בהاري, שהרים יד רועדת אחת לפיו.

"טוב," אמר אז המורה להתגוננות, "הבהירתי את הנקודה שלי, ואתה מוזמן לחשב עליה. חניתות של קנטאים יכולים לחסום לחסים רבים, אך איש לא מנסה לחסום אם הוא רואה שהלחש בגון יירוק מסוים. זו הסיבה שਮועליל לדעת כמה לחשי שיתוק יירוקים. באמת, מר פוטר, אתה אמרך כבר להבין כיצד אני פועל."

המורה להתגוננות התקרב לגוףו של הקנטאור, והארי עשה צעד לא רצוני לאחר, ואז אחד נוסף, כשהרגיש את התחושה העולה הנוראית של עצור, אל –

המורה להתגוננות כרע על ברכו והצמיד את שרביטו לראשו של הקנטאור.

השרביט נשאר שם זמן מה.

והקנטאור התורם, עניינו ריקות, נושא שוב.

"אל תזכיר דבר מהזמן הזה," ציווה המורה להתגוננות. "לך מפה ושכח כל מה שקרה הלילה."

הקנטאור הלך משם, ארכעת רגלי הסוס נעוות בתיאום מוזר.

"מרוצה עכשו?" שאל המורה להתגוננות, נשמע ציני למדי.

המוח של הארי עדיין הרגיש שבור. "הוא ניסה להרוג אותך."

"או, בשם מרLIN – כן, הוא ניסה להרוג אותך. תתרגם. רק אנשים משעממים לעולם אינם חווים את החוויה הזאת."

קולו של הארי בקע ניחר. "למה – למה הוא רצח –"

"זו יכולה להיות סיבה אחת משלל סיבות. זה יהיה שקר אם אומר שמדובר לא שקלתי להרוג אותך בעצמי."

הארי הביט לכיוון אליו הלך הקנטאור.

המוח שלו עדין הרגיש שבורילמחזה, כמו מנווע שמשתנק, אבל הארי לא הצליח לראות איך זה יכול להיות סימן טוב.

* * *

החדשות שדראקו מאלפוי כמעט נאכל על ידי אימה הספיקו כדי לזמן את דמבלדור בחזרה מהמקום אליו הלה, להעיר את לורד מאלפוי ואת בעלת הנאה של הגבירה גריינגרטס, להביא את אAMILIA בונן. הקיום לכארהה של האימה עורר ספקנות אפילו בקרוב דמבלדור, והאפשרות של לחשי זיכרון מזויף הועלתה. הארי אמר (אחרי כמה לבטים פנימיים על ההשלכות של אנשים המאמינים שעשׂה מסתובב חופשי) שהוא לא ממש זכר שהשקייע את אותו המאמץ שהשקייע בהפחתת הסוהרSEN, הדבר האפל פשוט עזב; וזה מה שהיית מצפה ממישהו ליצור בתור זיכרון מזויף, אם הוא לא ידע איך הארי עשה זאת. השמות בלטריקס בלק, סנורווס סנייפ, וקווירינוס קווירל הוזכרו בהקשר של קוסמים חזקים מספיק להכניע את כל הנוכחים ולהטיל לחשי זיכרון מזויף, והארי ידע שלוצים חושב על דמבלדור. הילאים העידו, ודינויים הסתווכבו במוגלים, ובמבטיו האשמה זועמים נשלחו, והערות חותכות נאמרו בשתיים לפנות בוקר. היו הצאות, והצבעות, והשלכות.

"אתה מאמין," אמר בשקט המנהל דמבלדור להاري, כשהחכל תם ונסלם, "שההוגוֹרֶטס שיצרת הינה משופרת?"
הarry ישב עם מרפקיו על ברכיו, פניו נחות על כפות הידיים, בחדר הדיוני אותו עזבו כל השאר. פרופסור מַקְגּוֹנָגֵל, שלא השתמשה במחולzman באותה תדריות כמותם, עזבה בחיפזון לሚתה.

"כן," אמר הארי אחרי היסוס ארוך מדי. "מנקודת המבט שלי, המנהל, דברים בהוגוֹרֶטס סוף כל סוף נורמליים. ככה דברים צריכים להיות, כשארבעה ילדים נשלחים לעיר האסור בלילה. צריכה להיות מהומה גדולה, שוטרים צריכים להגיד, והאחראי

צורך להיות מпотר".

"אתה מאמין שטוב הדבר", אמר בשקט דמפלדור, "שהאדם שאתה מחזיך כאחראי פוטר".

"כֵן, למעשה, זה מה שאני מאמין".

"ארגוס פילץ' שירת את המוסד הזה במשך עשרות שנים." "וכשניתן לו וריטסום", אמר הארי בעיפות, "ארגוס פילץ' גילה שהוא שלח ילד בן אחת עשרה לעיר האסור, בתקופה שבה הוא איום יקרה לו, משומ שחייב שביו של הילד הזה היה אחראי למותה של החתולה שלו. שלושת התלמידים האחרים בחברתו של דראקון לא ריפו את ידיו, כנראה. היתי טוען بعد עונש מאסר, אבל מאסר במדינה זו זה אזקבאן. אצין גם שפילץ' היה לא נעים ביותר לילדים בהוגוורטס ואני מצפה שהאנדרס ההdoni של בית הספר ישתפר בעקבות עזיבתו, לא זהה משנה לך, אני מניח".

עינוי של המנהל היו אוטומות מהורי משקפי חצי הסהר. "ארגוס פילץ' הוא סקיב. המשרה שלו בהוגוורטס היא כל מה שיש לו. שהוא לו".

"המטרה של בית-ספר אינה לספק עבודה לעובדיו. אני יודע שכנראה בילית יותר זמן בחברות פילץ' מאשר בחברת כל תלמיד נתון, אבל זה לא אמרו לגרום לחוויות הפנימיות של פילץ' להיות ממשימות יותר במחשבות שלך. גם לתלמידים יש חיים פנימיים".

"לא אכפת לך בכלל, הארי?" קולו של דמפלדור היה שקט. "مالה שבhem אתה פוגע".

"אכפת לי מהתמים", אמר הארי. "כמו מר האגריד, שאם תשים לב, טענתי שאין להחשיב כוזוני, רק ככזה שאינו מודע לסביבתו. היתי בסדר עם זה שמר האגריד ימשיך לעבוד מה כל עוד הוא לא ייקח עוד תלמידים לעיר האסור".

"חשבתי שעם זיכוינו של רוב-aos, הוא יוכל ללמד טיפול בחיות פלא אחורי שליבנוס יפנה את המשרה. אבל הרבה מהלימודים הזה

נעשה ביער האסור. אז גם זה לא יקרה, לאחר שעשית את שלך." הארי אמר بشקט, "אבל – אתה אמרת לנו שלמר האגрид יש חולשה כזו מגע לייצור פלא שמאתיים על קוסמים. שלמר האגрид יש פגם קוגניטיבי והוא לא יהיה מסוגל לדמיין את דראקו טרייסי נפגעים, וזה הסיבה שהאגריד לא ראה בעיה בההשαιר אותם בלבד ביער האסור. האין זה נכון?"

"זה נכון."

"אז האם מր האגрид הוא לא המורה הגרוע ביותר האפשרי לטיפול בחיות הפלא?"

הקוסם הזקן הביט מטה אל הארי דרך משקפי חצירסהה. קולו היה עבה כshediber. "מר מאלפלי עצמו לא ראה דבר שאינו כמורה. לא היה זה תכיס גלו依 בו השתמש אריגוס, הארי פוטר. ורוב-aos היה יכול לצמוח אל התפקיד שלו. זה היה יכול להיות – כל מה שרוב-aos ביקש, התשוקה הגדולה ביותר שלו –"

"הטעות שלך," אמר הארי, משפיל את מבטו אל ברכייו, מרגיש מותש לפחות עשרה אחוזים מכפי שהיא מעודו, "היא הטיה קוגניטיבית שנתקראת, בשפה מקצועית, אידיגישות לקנה מידה. חוסר יכולת להכפיל. אתה חושב כמה מר האגрид יהיה מאשר כשים את החזרות. חשוב על עשר השנים הבאות ועל אלף תלמידים שלמדו טיפול בחיות פלא ועל עשרה אחוזים מהם שיחטפו כויה מאשוינדר. אף אחד מהתלמידים לא יפגע כמו שמר האגрид יהיה מאשר, אבל יהיו מאות תלמידים פגועים ורוק מורה מאשר אחד."

"ייתכן," אמר הocusm הזקן. "והשגיאה שלך, הארי, היא שאין מרギש את כאבם של אלו בהם פגעה, לאחר שעשית את ההכפלת שלך."

"ייתכן." הארי המשיך לבבוח בברכייו. "או שואלי זה גרווע יותר מזה. המנהל, מה זה אומר שקנטאדור לא אוהב אותך?" מה זה אומר שכן לגזע של יצורים קסומים שידועים ביכולת גילוי העתידות

שליהם מרצה לך על אנשים שלא מבינים השלכות, מתנצל, ואנו
מנסה לדקוך אותך עם חנית?
”קנטאור?“ שאל המנהל. ”מתי אתה – אה, מהollow-הזמן. אתה
הסיבה שלא הייתי יכול לחזור לפני האירוע הזה, מחשש
לפרדוקס.“

”אני הסיבה? אני מניח שזה נכון.“ הארי הניד בראשו בריחוק.
”סליחה.“

”מלבד מעט מאוד יוצאי דופן,“ אמר דמבלדור, ”קנטاورים
אין אוחבים קוסמים, בכלל לא.“

”זה היה קצת יותר ספציפי מזה.“

”מה הקנטאור אמר לך?“
הארי לא ענה.

”אה.“ המנהל היסס. ”קנטاورים טעו בעבר פעמים רבות, ואמ
יש מישחו בעולם שיכould לבלב את הכוכבים עצם, הרי זה אתה.“
הארי הרים את מבטו וראה את העיניים הכהולות עדינות שוב
מאחוריו משקפי ח齊יהסהר.

”אל תהשוו על זה יותר מדי,“ אמר אלבוס דמבלדור.

פרק 201

ACPACIM

3 ביוני, 1992.

פרופסור קוֹוִירֶל היה חולה מאד.

הוא נראה טוב יותר לזמן מה, לאחר ששתה את דם החדרון
במאי, אבל אווירת הכוח החזקה שאפפה אותו לא שורדה אפילו
יום. עד שהגיע אמצע Mai, ידיו של פרופסור קוֹוִירֶל שבו לרעד,
אם כי מעט. הטיפול של המורה להתגוננות הופרע מוקדם מדי,
כנראה.

שים ימים קודם לכן פרופסור קוֹוִירֶל קרס בארכות הערב.
מדאם פומפרי ניסתה לאסור על פרופסור קוֹוִירֶל ללמידה,
פרופסור קוֹוִירֶל צעק עליה לפני כלום. המורה להתגוננות צעק
שהוא גוסס בכל מקרה, ויתמש בזמן שנותר לו כראות עניין.
או מדאם פומפרי, ממצצת בחזקה, אסרה על המורה
להתגוננות לעשות כל דבר מלבד ללמידה את השיעורים שלו. היא
ביקשה מתנדב שיעזר לה לקחת את פרופסור קוֹוִירֶל לחדר
במרפאה. יותר ממאה תלמידים קמו על רגליהם, רק מחצית מהם
לובשים יroke.

המורה להתגוננות כבר לא ישב בשולחן המורים בזמן
הארוחות. הוא לא הטיל לחשים במהלך השיעורים. התלמידים
המברוגרים ביותר, בעלי נקודות הקוֹוִירֶל הרבות ביותר, עזרו לו
ללמידה, תלמידי השנה השביעית שכבר ישבו ב מבחני הפסיכומטרי
שליהם במאי. הם הרחיפו אותו בתורות מחדרו במרפאה אל

השיעורים שלו, והביאו לו אוכל בזמן הארוחות. פרופסור קוינקל פיקח על שיעורי הקسم הכספי שלו בישיבה על כסא. לראות את קרמיוני מטה כאב יותר מזה, אבל נגמר הרבה יותר.

זה האויב האמיתי.

הארי כבר חשב את זה, אחרי שקרמיוני מטה. העובדה שנאלץ לצפות בפרופסור קוינקל מטה, יומם אחרי יום, שבוע אחרי שבוע, לא עשתה הרבה כדי לשנות את דעתו.

זה האויב האmittiy מולו עליי להתמודד, חשב הארי בשיעור התגוננות של יומם רביעי, מבית בפרופסור קוינקל נשען יותר מדי בכיסאו לפני שהוזר היומי מהשנה השביעית חפס אותו. כל השادر זה רק צללים וסהירות דעת.

הארי הפך בדעתו בנבואה של פרופסור טרלוני, תורה האם יתכן שלדון האופל האmittiy אין קשר ללוד וולקמורת. אלה שחקמו ממן כבר שלוש פעמים נראה מרמז על האחים פברל ועל שלושת אוצרות הממות – אם כי הארי לא ראה איך בדיקת הממות יכול לסמן אותו כשוולה לו, מה שרמז על אייזו פעולה מכונה מצידו של הממות.

זה לבדוק הוא האויב האmittiy, חשב הארי. אחרי זה תבוא פרופסוד מקונגנגל, אימה ואבא, אפילו נויל בזמן, אלא אם ניתן יהיה לרפא את הפצע בעולם לפני כן.

לא היה דבר שהארי יכול לעשות. מدام פומפרי כבר עשה בשבי פפרופסור קוינקל כל מה שקסם יכול לעשות, וקסם נראה עדיף בהחלט על פני טכניקות מוגלניות כזו נוגע לריפוי.

לא היה דבר שהארי יכול לעשות.

שם דבר שהוא יכול לעשות.

שם דבר.

כלום.

* * *

הארי הרים את ידו ונתקש על הדלת, למקורה שהאדם שבפנים
 כבר לא יכול לגלוות אותו.
 "מה העניין?" בקע קול מאומץ מחדר המרפאה.
 "זה אני".

השתוררה שתיקה ארכוכה. "היכנס", אמר הקול הזה.
 הארי חמק פנימה, סגר את הדלת מאחוריו והטיל את לחש
 ההשתקה. הוא עמד רחוק מפרופסור קווייל ככול שיכול, רק
 למקורה שהקסם שלו גורם לפروفסור קווייל אי נוחות.
 אם כי תחושת האבדון הלכה ודעכה עם כל יום שלף.
 פרופסור קווייל היה שעון לאחרו על מיתתו במרפאה, רק
 ראשו מורם באמצעות כרית. CISIO מיטה מהחומר צמרי כיסה אותו
 עד החזה, אדום עם תפרים שחורים. ספר ריחף לפניו עיניו, מוקף
 בזוהר חיור שהקיף גם קובייה שחורה שנחה לצד המיטה. לא
 הקסם של המורה להתגוננות עצמו, אם כן, אלא מכשיר מסוג
 כלשהו.

הספר היה חישבים פיזיקה של אפגטין, אותו הספר שהארי
 השאל לדראקו לפני כמה חודשים. הארי הפסיק לדאוג שמשהו
 רע יקרה בಗלו לפניהם מה שבועות.

"זה –" אמר פרופסור קווייל והשミニיע שיעול די מדיאג. "זה
 ספר מרתק... לו הייתי מבין בזמננו..." צחוק, מעורב בשיעול נסף.
 "למה הנחתי שהאוניות המוגلغיות... לא צריכות להיות שלי גם
 זה? שהן... לא יועילו לי? למה לא טרחת לנטות... לבדוק זאת
 ניסיונית... כמו שאתה אומר? למקורה... שהנחה שלי... שגوية?

זה נראה שטותי לגמרי מצדדי... בדיעד...
 הארי התקשה לדבר יותר מפרופסור קווייל. ללא מילים, הארי
 הושיט את ידו לכיסו והניח מטפחת על הרצפה, אותה פרש וחשף
 חלק נחל לבן, חלק ועגול.

"מה זה?" שאל המורה להתגוננות.

"זה, זה, חdirekn, אחרי שינוי-צורה".

הاري בדק בספרים, גילה שמכיוון שהוא צער מידי מכדי شيינו לו מחשבות מיניות הוא יהיה מסוגל להתקרב לחdirekn ללא חשש. הארי אותם הספרים לא אמרו דבר על זה שהdirekn הם חכמים. הארי כבר הבחן שככל מין כסום אינטיליגנטי הוא דמיי אנוש לפחות בחלהקן, מאנשיים לקנטוארים לענקים, מגמדונים לגובלינים לוויליות. כמובן היו רגשות דמיי אנוש בבסיסם, ובים היו מסוגלים להזדווג עם בניאנוש. הארי כבר הסיק שקסם לא יצר אינטיליגנציה חדשה אלא רק شيئا את הצורה של ישויות אנושיות מבחינה גנטית. direkn הם דמיי סוס, לא דמיי אנוש אפילו בחלקם, לא דיברו, לא השתמשו בכלים, הם כמעט בודאות רק סוסים כסומים. אם זה בסדר לאכול פרה כדי למנוע מעצמן מלגווע ברעב ליום, חייב להיות בסדר לשחות דם direkn כדי להרחק את המות לשבועות. לא ניתן לקבל את הטענה הראשונה ובו זמינות לשלוול את השניה.

או הארי הלך לעיר האסור עם הגלימה שלו. הוא חיפש את חורשת direkn עד שראה אותה, יוצר גאה עם פרווה בצביע לבן טהור ורעמה בצביע סגול, שלושה כתמים כחולים על צד גופה. הארי התקרב, ועיניו הספיר הביטו בו בסקרנות. הארי נקש את הרצף 3-2-1 על הקרכע כמה פעמים עם נעליו. direkn לא ראתה שום סימן שהוא מגיבה בצורה דומה. הארי הושיט את ידו,לקח את פרסתה בידו, ונקש את אותו הרצף על הפרסה. direkn רק הביטה בו בסקרנות.

ועדיין, מהهو בהאכלת direkn בקוביות סוכר מצופות-ישקוויי شيئا עדין הרגיש כמו רצח.

הקסם הזה נותן לקיום שלהם משקל של ממשות שלא יכול להיות לשום חיה פשוטה... לטבוח שהוא תמים כדי להציג את עצמן, וזה חטא חמוץ מאד. שני הביטויים האלה, מפרופסור

מַקְגּוֹנְגָל וּמַהֲקְנֶטָאָוָר, חַלְפּו שְׁנֵיהֶם בְּתוֹדַעַתּו של הארי שוב ושוב כשהחדרן הלבנה פיהקה, נשכבה על הkrakע, ועצמה את עיניה بما שתיה הפעם האחרונה. שינוייה הצורה ארך שעה, ועינויו של הארי דמעו שוב ושוב כשעבד. מות החדרן לא בא אז, אבל הוא יבוא בקרוב, ותבעו של הארי לא הכיר בניסיון לסרב לאחריות כלשי. הארי פשוט ייאלץ לקוטה שם לא הרגת את החדרן כדי להציל את עצמו, אם עשית זאת כדי לעזור לחבר, זה יהיה בסדר בסופו של דבר.

גבותיו של פרופסור קווינקל טיפסו אל קו השיער שלו. קולו היה פחות רך, השיב לעצמו חלק מהחודות הרגיליה שלו, כשה אמר, "אני אוסר عليك לעשות זאת שוב."

"תהייתי אם תאמר זאת", אמר הארי. הוא בלע שוב את רוקו. "אבל החדרן הזה, כבר אבודה, אז זה לא ישנה מאומה אם תיקח אותה, פרופסור..."

"למה עשית זאת?"

אם המורה להתגוננות באמת לא הבין זאת, הוא היה קשה קליטה יותר מכל מי שהאריפגש מעודו. "כל הזמן חשבתי שאין דבר שאני יכול לעשותות", אמר הארי. "נמאס לי להשוב את זה." פרופסור קווינקל עצם את עינויו. ראשו נשען לאחרור על הכרית. "היה לך מזל", אמר המורה להתגוננות בקול רך, "שהחדרן לאחר שינויצורה... לא הפעיל את לחשי ההגנה של הוגוֹרְטָס, בתורו יוצר זר... אני אצטוך... לקחת את זה מהזון לשטח ביתהספר, כדי להשתמש בזה... אבל ניתן לארגן זאת. אומר להם שברצוני להבית באגם... אבקש ממן לתחזק את שינוי הצורה לפני שתליך, והוא אמרו להפסיק, אחרי זה... ובשארית כוחי, לבטל את אזעקות המות שホטלו להשגיח על העדר... אזעקות שהחדרן לא הפעילה, משום שהוא לא מטה עדין, רק עברה שינויצורה... היה לך מזל רב, מר פוטר."

הארי הנהן. הוא החל לדבר ואז הפסיק שוב. פעם נוספת נראה

כайлוי המילים נתקעו בגרונו.

כבר חישבת את התועלות הצפויות, אם זה יעבד, אם זה ישתחבש. הקצית הסתברויות, הכפלת, וזו זרחת את התשובה והלכת עם תחושת הבטן החדשה שלו, שנותרה כשהייתה. או תגיד את זה.

"אתה יודע," שאל הארי בקול רועד, "על דרך כלשהי, כל דרך, שבנה ניתן להצליל את חירך?"
עיניו של המורה להתגוננות נפקחו. "למה... אתה שואל אותי את זה, ילד?"

"יש... לחש ששמעתי עליו, טקס – "

"היה בשקט," אמר המורה להתגוננות.
רגע לאחר מכן נח על המיטה.
afilou עיניו של הנחש היו עזומות.
הוא לא התرومם.

"המשך לדבר", לחש הנחש, לשונו המבזיקה הייתה הדבר היחיד שנע.

"ישנו... ישnen טקסס, ששמעתי עליו מאדון ביתספה,
שבבאמצעותו הוא חושב ששאדון האופל היה יכול לשודד. הוא נקרא –" והארי עצר, הוא הבין שהוא יודע איך להגיד את המילה בלחשנית. "הורדוקוסס. הוא דורש ממות, ששמעתי. אבל אם אתה מת בכל מקרה, אתה יכול לנסות לשנות את הטקסס, אfilou בסיטICON גדול, לחש חדש, כך ששניתן לעשות אותו עם קורבן אחר. זה ישנה את כל העולם, אם חצלייח – אם כי אני לא יודע דבר על הלחש – אדון בית ספר החשב ששזה קורע חלק מנשמה, אם כי אני לא דואה איך זה יכול להיות נכון –"

הנחש לחש בצחוק, צחוק חד ומזרז, כמעט היסטרי. "אתה מספֶּר לי על הלחש הזה? לי? אתה מוכרא ללמידה והירות בעheid, ילד.
אבל זה לא משנה. גיליתי את לחש ההורדוקוסס לפני זמן רב. והוא חסר משמעות."

"חסר ממשמעות?" אמר הארי בקול רם בהפתעה.
"היה לחשש חסד משמשימות מלכתחילה, אם נשומות קיימות. לקרה
חלק מנשמה? זה שקר. הטעיה להסתיר את הסוד האמתי. רק אחד
ששאיינו מאמין בשקרים פשיטים יסתיק מעבר, יראה מתחת להסתורה,
יבין איך להטיל לחשש. רצח נדרש הוא לא טקס קורבן בכלל. מוות
פתחומי לפעמים יוצר רוח, אם קסם מחרץ ומוטבע על משחו קרוב.
לחשש הורוקקסס מחול פרצמאות דרך המתיל, יוצר רוח מששלך
במקום של קורבן, מטיבע רוח במכשיר מיוחד. קורבן שני מרים את
מכשיר הורוקקסס, מכשיר מטיבע זיכרונות שלך בו. אבל רק

זכרון מזמן ששמכשיר הורוקקסס נוצץ. אתה רואה פגום?"

חשיבות הצריכה שבאה לגורנו של הארי. "אין המשכיות של של —
לא הייתה מילה נחשית למודעות עצמית" — עצמי, אתה תמשיך
לחשש אחרי שתציגו את ההורוקקסס, ואז עצמי עם זיכרונות
חדים ימות ולא ישוחזר —"

"כן, אתה מבין. וגם האיסוס של מרلين מונע מלהשיטים חזקים לעבור
דרך מכשיר כזה, משומש שהווא לא באמת ח. קוסמים אפלים ששוחשבים
לחוזר כך הם הולשים יותר, מוכנסים בקלות. אישיות משתנה,
תערובת עם קורבן. מוות לא באמת מובסס. עצמי אמיתי אובד, כמו
ששאתה אומר. לא לטעמי crudge. מודה ששששקלתי זאת, לפני זמן רב.
גבר שכוב על המיטה במרפאה פעם נוספת. המורה להתוגנות
התנשם, ואז השמייע קול שיעול אומלל.

"אתה יכול לחת ל' את המתוון המלא ללחש?" שאל הארי,
אחרי רגע של מחשבה. "ייתכן שיש דרך לשפר את הפגמים, עם
מספיק מחקר. דרך כלשהו לעשות את זה מוסרי ושהז יעבד". כמו
לעשות את העברה לגוף משובט עם מוח חלק, במקום קורבן
תמים, מה שואלי ישפר גם את האיכות של העברת האישיות... אם
כי זה עדין מותיר את הביעות האחרות.

פרופסור קוויל השמייע צליל קצר, מתחת לנשימתו, שואלי
היה צחוק. "אתה יודע, ילד", לחש פרופסור קוויל, "חשבתי..."

ללמוד אותו הכל... זרعي כל הסודות שידעת... מתודעה היה אחת לאחרת... כך שלآخر מכן, כשהתמזה את הספרים הנכונים, תוכל להבין... הייתה מעביר לך את הידע שלי, יורשי... היינו מתהילים ברגע שהיית מבקש ממני... אבל מעולם לא ביקשת".

אפילו האבל שאף את הארי כמו סמכים נפרץ למשמע זה, למשמעות גודל ההזדמנויות המוחמצת. "הייתי אמרו – ? לא ידעת
שהייתי אמרו – !"

גיהוך משתעל נוסף. "אה, כן... בזיהמו גלגים הנבער... ב מורשת
אם לא בדם... זה אתה. אבל... חשבתי על זה שוב... מوطב שלא

תליך בדרכי... לא הייתה זו דרך טובה, בסופו של דבר."

"עוד לא מאוחר, פרופסור!" אמר הארי. חלק מהארי צעק
שהוא אונכי, ואז חלק אחר השתק בצעקות את החלק הראשון;
יהיו אנשים אחרים לעוזר להם.

"כן, כבר מאוחר... ולא... תשכנע אותי אחרת... חשבתי על זה
שוב... כפי שאמרתי... אני יותר מדי מלא... בסודות שモטב
שיישכו... הסתכל עליי".

הארי הביט, כמעט נגד רצונו.

הוא ראה פנים עדין חסורים קמטים, נראות זקנות ומיוסרות,
 מתחת לראש שמאבד את שיערו ב מהירות, אפילו הצדדים נראו
 דليلים; הארי ראה פנים שתמיד חשב עליהם כחדות, שכעת נגלו
 כלאות, שריר ושותן דועכים מהן, כמו מהזרועות שמתחתיهن, כמו
 דמותה השלנית של בלטריקס בלק שואה באזקבאן –

הארי הסב את ראשו בלי לחשוב.

"אתה רואה", לחש המורה. "אני לא אוהב להישמע כמו
קלישאה... מר פוטר... אבל האמת היא... שהאונמיות הנקראות
 אפלות... באמת לא טובות לאדם... בסופו של דבר".

פרופסור קוירל שאך ונשף. היה שקט ב מרפאה לזמן מה, רק
 האבן המועטרת של הקירות צופה בשנים.

"יש עוד דברים... שלא אמרו ביניו?" שאל פרופסור קוירל.

"אני לא מת היום... שים לב... לא ברגע זה... אבל איןני יודע כמה עוד... אוכל לשוחח."

"יש", אמר הארי, בולע שוב את רוקו. "יש הרבה דברים, יותר מדי דברים, אבל... יכול להיות שאסור לי לשאול, אבל אני לא רוצה – שהשאלה הזאת תיוותר ללא תשובה – נחש?"
נחש נח על המיטה.

"גילתי איך הקלה ההרוגת עובדת. דורשת ששנאה אמיתי להטיל, לא הרבה ששנאה, אבל צריך לרצות את המטרה מטה, כך אומרים. בכלל של אוכלי חיים הטלת קלה ההרוגת על שומר – אמרת שאלה רצית אותו מתי – זה היה שקר? אז, בעצם מהמרחק הזה – אתה יכול לומר אם אתה – אפילו אם חשוב שזו מציג אותך באור דע – זה לא אמר לך לשנות עכשוויו, מורה. אני וזוכה לדעת. מוכrho לדעת. לא אנטוש אונך, כך או כך".

גבר נח על המיטה.

"הקשב היטב", לחש פרופסור קוויירל. "אפשר לך בעיה קשה... חידה של לחש מסוכן... כשתדע את התשובה לחדה זו... תדע גם... את התשובה לשאלת שלך... אתה מ ksiビ ?"
הארי הנהן.

"ישנה מגבלה... לקללה ההרוגת. כדי להטיל אותה פעם אחת... בקרוב... אתה מוכrho לשנווא מספיק... לרצות שהאחר ימות. כדי להטיל אבדה... קדרה פעמיים... אתה מוכrho לשנווא מספיק... כדי להרוג פעמיים... לשוף את הגרון שלו בידיך שלך... לדאות אותו מתי... ואז לעשות זאת זה שוב. מעטים מאוד... יכולם לשנווא מספיק... להרוג מישחו... חמץ פעמיים... הם... ישתחעמו". המורה להtagוננות נשם כמה נשימות לפני שהמשיך. "אבל אם תסתכל בהיסטוריה... תמצא קוסמי אופל... שהיה יכולם להטיל את הקלה ההרוגת... שוב ושוב. מכשפה מהמאה התשע-עשרה... שקרהה לעצמה אונגעל השוחרה... ההילאים קראו לה א. ק. מקדול. היא הייתה יכולה להטיל את הקלה ההרוגת... תריסר

פעמים... בקרוב אחד. שאל את עצמו... כפי שאלהתי את עצמי... מהו הסוד... שהיא ידעה? מה קטלני יותר משנהה... וזרם בלי גבול?"

רמה שנייה ללחש אביה קדבה, בדיק כmo ללחש הפטרונים... "לא ממש אכפת לי", ענה הארי.

המורה להתגוננות גיחק בקול רטוב. "טוב. אתה... לומד. אז אתה מבין..." הפסקה לשינוי צורה. "לא עטיחי שההשנום ימות, בסוטפו של דבר. הטלתי את הקלה ההורגת, אבל לא עם משנהה." ואז אדם.

הארי בלע את רוקו בחוזקה. זה היה טוב יותר וגורוע יותר מכפי שהארי חشد; ואופיני בהחלט לפרופסור קווירל. נשמה סדוקה, אין ספק; אבל פרופסור קווירל מעולם לא טען שהוא שלם.

"עוד מהهو... לומר?" שאל הגבר שעל המיטה.

"אתה בטוח לגמרי?", שאל הארי, "שאין שום דבר ששמעת עליו עשוי להציג אותך, פרופסור? בכל הידע שלך? למצוא ולאחד את שלושת אוצרות המוות, חפץ קסם עתיק שמרלין חתום מאחוריו הידה שאיש מעולם לא הצליח לפטור? ראיית חלק ממה שאני יכול לעשות, שאני טוב בפתרון חידות. אתה יודע שאני יכול להבין דברים, לפעםים, שקוסמים אחרים לא יכולים. אני –" קולו של הארי נשבר. "יש לי העדפה חזקה לחיים שלך על פני המוות שלך, פרופסור קווירל."

השתדרה שתיקה ארוכה.

"דבר אחד", לחש פרופסור קווירל. "דבר אחד... שעשו לעשות זאת... או שאולי לא... אבל להציג אותן... זה מעבר ליכולתך, או ליכולתי..." או, זו פשוט הייתה ההכנה לחתימתה, אמר המבקר הפנימי של הארי.

כל שאר החלקים צרכו על החלק הזה שישתווק. החיים לא עובדים ככה. אפשר למצוא חפצי קסם עתיקים, אבל לא בחודש,

לא כשאני יכול לעזוב את הוגוֹרְטָס ואתה עדיין בשנת הלימודים הראשונה.

פרופסור קַוּוִירֶל נשם נשימה עמוקה. נשף. "אני מצטער... זה יצא... דרמטי מדי. אל... תפתח תקווה... מר פוטר. שאלת... כל דבר... לא משנה כמה לא סביר. ישנו... חפץ מסוים... שנקרה..." נחש נח על המיטה.

"אבן החכמים", לחשש הנחש.

אם הייתה דרך ניתנת לייצור המוני של חייל מלחמות בטוחים כל הזמן הזה ואיש לא טרח, הארי עומד להישבר ולהרוג מישחו.

"קראתי על זה בספר", לחשש הארי. "הסתקתי שהזה מיתוס בדור. ששם סיבה ששאותו מכשילד יספק חייל מלחמות זהב אינסופי. אלא אם מישחו פשוט ממציא סיפוריים שהםם. שלא לדבר על העובדה שככל אדם שփוי היה צסיך ל夸ור דרכם ליצע עוד אבני,

או לחטוף את היוצר כדי לifyצער. חשבותי עלייך במילוי, מורה".

לחושש של צחוק קר. "היססך חכם, אבל לא חכם מספק. כמו עם לחשש הולוקומקס, אבסורד מסתיר סוד אמיתי. אבן אמיתי לא מה ששאגדה אומרת. כוח אמיתי לא מה שישטיבויים טוענים. יוצר לבארה של אבן לא מי שבאמת יוצר אותה. זה שימוש בחשביו, לא נולד לשם שהוא משמש בו בעשינו. עם זאת אבן היא מכשילד ריפוי חזק באמת. שמשמעות מישחו מדבר עליה?"

"וְקָדְרָאֵתִי בְּסֶפֶר".

"זה שימוש אבן הוא מקור להרבה ידע. לימד את אדון ביחסספר סודות ובטים. אדון ביחסספר לא אמר דבר על מחזיק האבן, דבר על אבן? שימוש וمزים?"

"לא ששאני יכול להזכיר בקהלות", ענה הארי בכנות.

"אה", לחשש הנחש. "אה, טוב".

"יכול לששאול את אדון ביחסספר – "

"לא! אל תהשאול אותו, ילד. הוא לא יוכל את הששאלה בטוב".

"אבל אם האבן רק מרפאת – "

"אדון ביטספְר לא מאמין בכך, לא יאמין בכך. יותר מדי חיפשׂו את האבן, או חיפשׂו ידע של מחזק אבן, אל תחשאל. אססור לששאול. אל תנססה להשיג אבן בעצמך. אני אוססֶר".

הגבר נח על המיטה פעם נוספת. "אני... בסוף כוחי..." אמר פרופסור קוּוִירָל. "אני מוכרא להшиб עצמי... את כוחי... לפני שאלך... אל העיר... עם המתנה שלך. לך עכשו... אבל תחזק את שינוי הצורה... לפני שתלך".

הארי הושיט את ידו, נגע בחלק הנחל הלבן שנח בתוך המטפתה, מחדש את שינוי הצורה שהוטל עליו. "זה אמרו להחזק למשך שעה וחמשים ושלוש דקות אחרי זה", אמר הארי.

"ה萊מודים שלך... בהצלחה".

זה היה הרבה יותר זמן מכפי שינוי הצורה של הארי היו מחזיקים בתחילת שנת הלימודים. לחשי שנה שנייה באו לו בקהלות עכשו, ללא מאמין; וזה לא מפתיע, משום שהוא יהיה בן שתים עשרה בתוך פחות מ חודשים. הארי אפילו היה יכול להטיל את לחש הדיזרכון, אם היה צריך שימושו ישכח כל זיכרון הקשור ליד שמאל שלו. הוא טיפס אליו במעלה סולם הכוח, מהתחתיות.

המחשבה הגיע עם אפשרויות לעצבות, מחשבה על דלת אחת נפתחת לו כשאחורית נסגרה; וגם את זאת הארי דחה.

* * *

הדלת למרפאה נסגרה מאחוריו הארי, כשהילד-שנשאר-בחיים הלך במחירות ובכוונה, עוטה את גלימת ההייעלמות שלו תוך כדי הליכה. בקרוב, כנראה, פרופסור קוּוִירָל יקרה לעזרה; ושלישית תלמידים בוגרים תונחה את המורה להתגוננות למקום שקט, אולי העיר, בתוואה של צפיה באגם או משה כזה. מקום כלשהו בו המורה להתגוננות יוכל לאכול חידקון בלי שיתגלה, אחרי שינוי הצורה של הארי ידע.

ואז פרופסור קוּוִירָל יהיה בריא יותר, לזמן מה. כוחו יחול אליו

חזק כשהיה, לזמן קצר בהרבה.
זה לא יחזק מעמד.

אגודתו של הארי נקמצו כשבועה, המתח קורן במעלה שדריו
זרעו. אם הטיפול של המורה להתגוננות לא היה מופרע על ידי
הארי והילאים שהוא הביא להוגוֹרטֶס...

טיפשי להאשים את עצמו, הארי ידע שהוא טיפשי ואיכשהו
המוח שלו עשה את זה בכל זאת. כאילו המוח שלו מהפץ, מוצא
ובוחר בזיהירות דרך כלשהי שבה זו תהיה אשמהו, לא משנה עד
כמה זה לא סביר.

כאילו שהדרך היחידה שבה המוח שלו מסוגל להתאבל היא
בഅמצאות אשמה.

שלישייה של סלית/רינים משנה שביעית חלפה על פני דמותו
הבלתי נראית של הארי במדרון, פניהם עברו מרודי המרפא
בهم המתין הפרופסור, נראים רציניים ומודאגים ביותר. האם כך
אנשים אחרים מתאבלים ?

או שמא, ברמה מסוימת, לא באמת אכפת להם, כפי שפרופסור
קווירל חשב ?

ישנה ומה שנייה לקללה ההוורגת.

המוח של הארי פתר את החידה מיד, ברגע ששמע אותה
לרשותה ; כאילו הידע תמיד היה בתוכו, ממתין להודיע על קיומו.
הארי קרא פעם, שההיפך מאושר הוא לא עצב, אלא שיעום ;
והכותב המשיך ואמר שכדי למצוא אושר בחיים עלייך לחשוב לא
מה יעשה אתה מאושר, אלא מה ירגש אותך. ועלפי אותו היגיון,
שנאה היא לא ההיפך האמתי של אהבה. אפילו שנאה היא סוג של
כבוד שאתה יכול לחלוק לקיום של מישחו. אם אכפת לך מספיק
ממישחו כדי להעדיף את מותו על פני חייו, זה אומר שאתה חושב
עליו.

זה עלה הרבה לפני כן, לפני המשפט, בשיחה עם הרמיוני ;
כשהיא אמרה משהו על כך שלבריטניה הקסומה יש דעה קודמת,

לאחר הצדקה עדכנית ונרחבת. והארי חשב – אם כי לא אמר – שלפחות הרשו לה להיכנס להזゴורטס כדי שיירקו עליה. לא כמו אנשים מסוימים שהיו במדינות מסוימות, שהיו, כך נאמר, אנושיים כמו כל אחד אחר; שנאמר שהם ישויות תבוניות, שות יותר מכל חדרון פשוט. אבל אף עליyiין אין לא הורשו להיות בריטניה המוגלית. בתחום זהה, לפחות, לשם מוגל אין זכות להישיר מבט לקוסם. בריטניה הקסומה אולי מפללה בנימוגלים, אבל לפחות היא מרשאה להם להיכנס כדי שיוכלו לירוק עליהם.

מה קטלני יותר משנהה, וחורם בלי גבול?

”אדישות”, לחש הארי בקול רם, הסוד ללחשת שלולם לא יכול להטיל; והמשיך לצעוד לעבר הספרייה כדי לקרוא כל מה שיוכל למצוא, כל דבר שהוא, על אבן החכמים.

פוך 501

תמיון

4 ביוני, 1992.

דפני גריינגרס הייתה בחדר המועדון של סלית'רין, כותבת מכתב לאימה, הגבירה גריינגרס (שהיתה עקשנית בצורה מפתיעה כשהזה נגע לחלוקת כוח, אף על פי שלא הייתה בחוגו רופטים להפעיל את השפעתה) כאשרתה את דראקו מאלפוי מודה מבעד לדלת הדיוון ונושא מה שבודאי היו תריסר ספרים, וינסנט ורגורי מהחורי נושאים תריסר נוספים כל אחד. ההילאי שליווה את מאלפוי הכנס את ראשו לרגע, ואז חזר למקום ממנו בא.

draako הבית סביב, ואז נראה כאילו עליה על רעיון מבריק כשחלק לעברה, וינסנט ורגורי באים בעקבותיו.
"את יכולה לעזור לי לקרוא את אלה?" שאל דראקו, נשמע קוצר נשימה מעט כשהתקרב.

"מה?" השיעורים נגמרו, רק המבחנים נותרו כעת, וממתי מאלפויים מבקשים עוזה מגריינגרסים בשיעורי הבית שלהם?
"אללה," אמר דראקו מאלפוי בחשיבותו, "הם כל ספרי הספרייה שהעלמה גריינגר שאלה בין 1 באפריל ל-16 באפריל. חשבתי לעבור עליהם במקרה שיש בהםرمזים, אלא שאז חשבתי, אולי את

צריכה לעזור ממש שהכרת את העלמה גריינגר טוב ממני."
דפני בהתחה בספרים. "הנורל קראה את כל זה בשבועיים?"
צבייתתocab עברה בלביה, אבל היא הדיחה אותה.
"טוב, איני יודע אם העלמה גריינגר סיימה את כולם," אמר

דראקו. הוא הרים אצבע מתרה. "למעשה, אנחנו לא יודעים האם היא קוראה מי מהם, או אם היא באמת שאלת אותם, כלומר, כל מה

שציפינו הוא שהרישום בספרייה אומר שהיא הוציאה אותם –" דפני כבשה אנחה. מאלפוי דבר כך כבר שבועות. ישנו אנשים שבורו שלא היו אמרורים להיות מעורבים במקרי רצח מסתוראים משומש זהה עשה דברים מוזדים לשכל שלהם. "מר מאלפוי, לא הייתה יכולה לקרוא את כל זה גם אם לא הייתה עושה שום דבר אחר כל הקץ".

"או רק תרפפי עליהם, בבקשתה?" אמר דראקו. "במיוחד אם יש, את יודעת, מילים מסתוריות הקשורות בכתב היד שלה, או סימניה שנשארה בפנים, או –"

"גם אני ראיתי את המחזות הללו, מר מאלפוי." דפני גלגלה את עיניה. "אין לנו הילאים עכשוויים בשביב –"

"אנחנו אבודים!" צווחה מיליסנט בלסטרוד כשהתפרצה מהחרדים התחתרנים לחדר המועדון של סלית'רין.
אנשים עצרו והביטו בה.

"זה פרופסור קוירל!"
אויריה פתאומית של קשב, כזו של וויכוחים ארוכי שנים שעומדים להיפתר. "טוב, סוף-סוף," אמר מישהו, כשמייסנט ניסתה להסדיר את נשימתה. "יש לו רק, מה, עשרה ימים להתקלקל?"

"אחד עשר יום," אמר תלמיד השנה השביעית שניהל את ההימורים.

"מצבו השתפר קצת לפתע והוא הולך לזמן את תלמידי השנה הראשונה לבחן בתגוננות! בהפתעה! עוד חמישים דקות!"
מבחן בתגוננות? אמרה פנסי בהבעה אטומה. "אבל פרופסור קוירל לא עשה מבחנים."

"בחן התגוננות של משדר הקסמים!" צווחה מיליסנט.
אבל פרופסור קוירל לא מלמד שום דבר מתוכננת הלימודים

של משרד הקסמים", מחתה פנסי. דפנוי כבר רצה לחדרה, מסתערת לעבר ספר הלימוד בהtagוננות לשנה הראשונה שבו לא נגעה מאז ספטמבר, צורהות קללות בראשה.

* * *

שולחן אחד מאחוריה, מישרו בכה, יפחות חרישיות מהוות רעש וሩע לייאוש בכיתה. דפנוי הביטה לאחר, מצפה לראות הפלפוף ומקווה שזו לא חנה, והופתעה בתחליה (אם כי לא לאחר מחשבה נוספת שזה רייבנקלו).

לפניהם היו קלפי הבדיקה, הפוכים, ממתינים לצלצול הפעמון. חמישים דקות בכלל לא היו מספיק זמן להחכון, אבל זה היה משהו, ודפנוי הרגישה אשמה על שלא חשבה לשולה שליחים להזיר את בת הפלפוף, רייבנקלו וגרינפינדור. התחליו לחלק שוב נקודות בית לפניה שלושה ימים, בתחלת יוני, אבל ועדת העזר המיווחת להגנה עדרין אמרהקדם אחדות בין החתמים. רייבנקלו אחרת, שি�שה ארבעה שולחנות לשמאלה, החלה לבכות גם היא. הייתה זו קט'ryn טנג מצבא דרkon, אם היא זוכרת נכון, אותה ראתה פעם נלחמת בשלושה חיילי אורד-שמש בלי למיצמן.

דפנוי נרגעת אחרי שתי דקות הקריאה התזוזית הראשונות. זה רק מבחן, לא מצח או משהו; ואם כמעט כל תלמידי השנה הראשונה יגישו גילונות קלף ריקים ברובם הגיוני לחשוב שאיש לא יובך. אבל דפנוי הייתה יכולה להבין, אם כי לא לגמרי להזדהות,

שהרייבנקלאים וההפלפפאפים אולי לא יראו זאת ככה.

"הוא מרושע", אמרה מכשפת רייבנקלו נוספת בקול רועה. "מאה אחוז קוסם אופל טהור, עד העצם. אדון האופל גרינדלולד לא היה עושה את זה, לא לילדים. הוא גרווע יותר מאטס-יודיעס מי".

דפני הביטה מתוך רפלקס למקומות בו ישב פרופסור קוירל, שמוות לצד אחד אבל עניינו ערניות; והיא חשבה שראתה את פרופסור קוירל מחייב לרגע זעיר אחד. לא, זה בטע היה הדמיון שלה, אין שום סיכוי שהמוראה היה יכול לשמע אותה זה. הפעםן צלצל.

דפני הפכה את גילוון הקלקף.

החלק העליון היה מוחתם בחותמות של משרד הקסמים, חבר המנהלים של הוגוורטס, המחלקה לחינוך כסום ורונוט לזיהוי רמאיות. מתחת להן היה קו עליון התבקש לכתוב את שמה, ורשימה של כללי בינה עם תמונה של לינקזין גאנון, מנהלת המחלקה לחינוך כסום, מנופפת באצבע מוכיחה לעבר כולם. בחצי הדרך לתחתיות הדף נכתבה השאלה הראשונה. היא הייתה, מדוע חשוב שילדים יתרחקו מיצורים זרים? השתורה הפסקה המומה.

תלמיד אחד החל לצחוק, היא חשבה שזה היה מהחלק הגריפינורי של הכיתה. פרופסור קוירל לא עשה שום צעד להשתיק זאת, והצחוק התפשט. איש לא דיבר בקול רם, אך תלמידים הביטו סביבה זה בזה, מחליפים מבטים לאחר שהצחוק דעך, ואז כמו על-פי הסכם אילם כולם הביטו בפרופסור קוירל, שחייב אליהם בנדריבות. דפני התכופפה מעל הבינה שלה, עותה חיויך מרושע ומתריסש, שהיא מרצה את גודרייך גרייפינדור או את גרינדלולד; וכתבה, משומש שקללת השיתוק שלי, הלהב עתיקהיומין שלי, ולחש הפטודונס שלי לא יעבדו על כל דבר.

* * *

הארי פוטר הפך את הדף האחרון של טופס בჩינת ההתגוננות שלו.

אפילו הארי נאלץ למחווץ עצבנות קלה, שארית זעריה של

ילדותו, כשקרה את השאלה האם היא הייתה ראשית (כיצד ניתן להשתתק צלופח צווחן?). בשיעורים של פרופסור קוירל הוקדש בערך אפס זמן לפיסות טריוויה מפתיעות אך חסרות תועלת שאיזה אידיאות חשב לעצמו ש'שיעור התגוננות' צריך להכיל. בUCKON, הארי היה יכול להשתמש במחוללהזמן שלו כדי לעבור על ספר הלימוד להtagוננות של השנה הראשונה אחורי ששמו על מבחן הפתע; אבל זה היה עשוי לעוזת את התפלגות הציונים בצורה לא הוגנת לאחרים. אחורי שבאה בשאלת לשתי שניות, הארי כתב 'לחש השקתה', וצירף את הוראות הettelה למקרה שבבודק המבחנים של המשרד לא יאמין שהוא יודע להטיל אותו.

ברגע שהארי החליט פשוט לענות על כל השאלות כמו שעדריך, המבחן עבר מהר מאד. התשובה למציאותה ביותר ליותר ממחצית השאלות הייתה 'כללת השיטוק', ולרובות מהשאלות האחריות היו פתרונות אופטימליים בסגנון 'הסתובב ולך לכיוון השני' או 'זרוק את הגבינה לפחות וקנה זוג נעלים חדשות'.

השאלה האחרונה במבחן הייתה 'מה תעשה אם אתה חושד שאתה נחשזאנטרס מתחת למיטה שלך?' התשובה המאושרת על ידי משרד הקසמים הייתה, הארי הצליח לזכור מהקריאה הראשונה שלו את ספר הלימוד בתחילת השנה, ספר להודייך. הארי ראה מיד את הביעיות שבעכץ, וזה הסיבה שזכר זאת.

אחרי התלבטות קלה, הארי כתב:

בודק בחינותיך: חושני שהתשובה האמיתית לשאלה הוא היא סוד, אבל אל תהושש, נחשזאנטרס לא יהווה עבורי בעיה גדולה יותר מאשר טרול הרים, סוהרטן, או אתה יודעמי. אני ידע את הממוןים عليك שאני חושב שהתשובה הסטנדרטית לשאלה הוו מותה נגד בנימוגלים, ואני מצפה שהבעיה הוו תזקן מיד ללא צורך בהתעדבותי היישירה.
בתודה, הילד שנשאדרבחים.

הארי חתם על גיליון הקلغ'ף האחרון בחתימה מסוגננת, והוסיף אותו

לעירמה, הניח את עטihanוצה שלו והתיישב במקומו והבית סביר, הארי ראה שפרופסור קוירל נראה כאילו הוא מבית בכיוונו הכללי, אם כי ראשו של המורה להתגוננות נטה לצד אחד. שאר התלמידים עדיין כתבו. חלק מהם בכו בשקט, אבל המשיכו לכתוב.

להמשיך להילחם היה גם הוא ל迫切 שלימד פרופסור קוירל. זמן לא ידוע לאחר מכן, זמן הבחינה הרשמי נגמר. תלמידת שנה שבעית עברה משולחן לשולחן, אוספת את טפסי הבחינה במקום פרופסור קוירל.

טופס הבחינה האחרון נאסר, ופרופסור קוירל התישר במקומו.

"תלמידי הצעירים", הוא אמר ברוך. תלמידת השנה השביעית סיינה את שרביטה לפיו של פרופסור קוירל, כך שכולם שמעו את הקול שנשמע כאילו הוא בוקע לידם. "אני יודעת... זהה בודאי נראה מאים מאד לחלקם... זה פחד שונה מהתייצב מול שרביט אויב... עליים לנצח אותו בנפרד. אז... אומר לכם זאת עתה. מנהג בהזgoratchס הוא... לחלק את הציונים בשבוע השני של יוני. אבל במקרה שלי... הם יכולים לחרוג מהכלל, אני חושב". המורה להתגוננות חייך את החיקון היישר שלו, מעורב עתה במשהו כמו העויהות פנים כבושה. "אני יודעת שדאגתם... שאינכם מוכנים לבחן הזה... שהשיעורים שלי לא כיסו את החומר הזה... ושכחתי לגמרי להזכיר... שהוא מתקרב... אם כי היותם צריכים לדעת... שהוא הגיע בבוא הזמן. אבל הרגע בדקתי בקסם... את התשובות שעניתם... ב מבחן המאוד, מאד חשוב הזה... אם כי כמובן שרק הציון של משרד הקסמים הוא הציון הרשמי... וחישבתי את הציון השנתי שלכם בהתחשב בתוצאות... וכתבתី בקסם את הציון המלא שלכם על גילויונות הקלף הילו", פרופסור קוירל נקש על ערימת גילויונות שבצד שולחנו, "שיחולקו עתה... לחש מדחים... האין זה כך?"

כמה תלמידים מהצד של רייבנקלו נראו מתרעםים, אך רוב

התלמידים נראו כאילו הוקל להם, וחילק מהסליית'רינים צייחקו. הארי היה צוחק גם הוא, אלמלא הסבל שבמראה פרופסור קוירל משתנק עם כל מילה.

תלמידת השנה השביעית שעמדה ליד פרופסור קוירל כיוננה את שרביטה ואמרה לחש בפסודורלטינית קסומה. גיליונות הקლף התרוממו והחלו לרחף באוויר, מתחפצים באמצעות התנועה כדי לרוחף לעבר כל תלמיד.

הארי המתין עד שהקלף שלו הגיע לשולחנו, אז פתח אותו. על הקלף נכתב 'הלו'+', שאומר 'הצלחה מעלה מהמצופה'. היה זה הציון השני הכى גבוה האפשרי, אחד מתחת לקוסם סטודנט מעולה'.

בעולם אחר, עולם רחוק ונעלם, ילד קטן ושמו הארי היה צועק בתרעומת על שקיבל רק את הציון השני היכייבה. הארי הזה ישב בשקט וחשב. פרופסור קוירל ניסה להעביר נקודה כלשהי, וזה לא כאילו הציון המדויק שהוא מנסה. האם פרופסור קוירל מנסה לומר שהוא היה טוב יחסית, אבל לא מימש את הפוטנציאל שלו? או שואלי יש לקרוא את הציון בצורה מילולית, שהארי הצליח מעבר לציפיות של המורה להתגוננות?

"ככלכם... עברתם", אמר פרופסור קוירל, כשכל התלמידים הבינו בציונים הסופיים שלהם ואנחות הקללה עלו מהשולחן ולבנדר בראון הרימה את הקלף שלו באגרוף ק茂ץ ומורם בניצחון. "כל תלמיד בשנה הראשונה בקסם קרבי עבר... כמעט אחת."

כמה תלמידים הרימו את מבטם באימה פתאומית. הארי ישב שם בשקט. הוא הבין את הלקח מידי, ואפילו אם זה לא יהיה נכון, הוא ידע שלעולם לא יהיה ניתן לשכנע את פרופסור קוירל לא להעביר אותו.

"כל מי שבחר הזזה... קיבל ציון של לפחות 'טוב מספיק'. נויל לונגבורטום... שענה על המבחן הזה בבית לנוגבוטום... קיבל ציון

'קס"מ'. אבל התלמידה האחרת שאינה פה... קיבלת ציון 'זוועה' בಗילוון הציונים שלו... משום שנכשלה ב מבחן החשוב היחיד... שעבירה השנה. הייתי נותן לה ציון נמוך אף יותר... אך יהיה בזה טעם לפגם".

החדר היה שקט מאד, על אף שכמה תלמידים הביטו בкусם בפרופסור.

"אולי תחשבו שציוון 'זוועה'... אינו הוגן. שהעלמה גריינער ניצבה מול מבחן... אליו השיעורים שלו... לא הכינו אותה. שלא נאמר לה... שה מבחן מגיע באותו היום".

המורה להתגוננות שאף נשימה רועדת.

"זהי מציאות", אמר פרופסור קוירל. "ה מבחן החשוב היחיד... עשוי לבוא בכל עת... מוטב שתהייו מוכנים לו... טוב מכפי שהיא הייתה. באשר לשאר... אלה שקיבלו הצלחה 'למעלה מהצפוי' או למעלה מזה... קיבלו את מכתב המליצה שלי... לארגונים מסוימים מעבר לחופי בריטניה... בהם תוכלו להשלים את אימוניכם. הם ייצרו עמכם קשר... כשהתהייו גדולים מספיק... אם עדין תיראו ראויים... ואם לא תיכשלו במבחן חשוב. וויכרו... מהיום הזה... עליוכם לאמן את עצמכם... איןכם יכולים להסתמך... על מורים עתידיים להתגוננות מפני כוחות האופל. השנה הראשונה של לימודי קסם קרבני נגמרה... אתם משוחזרים".

פרופסור קוירל נשען לאחרו בעיניהם עצומות, מתעלם מההמולה הנרגשת שפרצה סביבו.

בבוא הזמן רוב התלמידים עזבו, ואחד נותר, נשאר במרחיק קבוע מהמורה להתגוננות.

המורה להתגוננות פקח את עיניו.

הاري הרים את הקלף עם ה'ה'ל'ם+' שלו, עדין שותק.

המורה להתגוננות חיך, וזה הגיע עד לעיניים העייפות.

"זה אותו הציון... שקיבلتี้ בשנה הראשונה שלי".

"ת, ת", הארי לא הצליח לגורום למילה תודה לצאת, היא

**

פרק 101

נתקעה בגרונו שנסגר לפתע, המורה להתגוננות הטה את ראשו
והביט בו במבט בוחן, אז הארי רק הרכין את ראשו בתנועה
עוותית ועזב את החדר.

פרק 104

פאקם, מלק א', פידות ותאונות

13 ביוני, 1992.

היה זה השבוע האחרון ללימודים בהוגוורטס, ופרופסור קוירל עדיין חי, בקושי. המורה להtagוננות יהיה בມיטת מרפא, כפי שהיא כמעט כל השבוע האחרון.

מסורת הוגוורטס הכתيبة שה מבחנים יייערכו בשבוע הראשון של יוני, שהציונים יוחזרו בשבוע השני, ושבשבוע השלישי תהיה סעודת פרידה ביום ראשון ורכבת הוגוורטס אקספרס תיקח את התלמידים ללונדון ביום שני.

הاري תהה, לפני זמן רב, כשהשמע לראשונה על לוח הזמנים זהה, מה בדיקות התלמידים עושים במהלך שאר השבוע השני של יוני, משום שלהמתין לציונים' לא נשמע הרבה; והתשובה הפתיעה אותו כשגילה.

אבל כעת השבוע השני של יוני נגמר גם הוא, והיום יהיה יום שבת; לא יותר דבר מהשנה למעט סעודת הפרידה ב-14 לחודש והנסעה בהוגוורטס אקספרס ב-15 בו.

�דבר לא נעה.

דבר לא נפטר.

הרצויח של קרמיוני לא נמצא.

aicshho הארי חשב לעצמו שבטה כל האמת מתגללה עד סוף שנת הלימודים; כאילו זה סוף של סיפור מתח, והפתרון לתעלומה הובטח לו. האמת בודאי צריכה להתגלות לפני שהמורה

להתגוננות... ימות. אסור שפרופסור קוירל ימות בלי לדעת את התשובה, בלי שהכל ייפתר בצורה נקייה. לא ציונים ובהחלט לא מותות, רק האמת מסימת סיפור...

אבל, אלא אם אתה קונה את התיאוריה האחロנה של דראקו מאלפי, לפיה פרופסור סְפָרָאֹוּת נתנה ובדקה פחות שיעורי בית סביב הזמן שבו הַרְמִינוּי הופלה בניסיון לרצח, מה שמכחיה שהיה הקדישה את זמנה לארגן זאת, האמת נותרה עלומה. ובמקום זאת, כאילו לעולם יש סדרי עדיפויות שתואמים יותר לצורת המחברה של אנשים אחרים, השנה עומדת להסתיים במשחק קְנוּוִידִיז' הרה גורל.

* * *

באוויר מעל האצדדים, דמיות מרוחקות על מטאטים טסו והסתובבו ועשו פירואטים זה מסביב לזה. טטרודרון קטום בצלב אדום-סגול שהיה הקופאל נתפס, נמסר, נחמס, ולעתים הושלך דרך חישוקים מרוחפים, ולווה בעקבות מרעידות-יציעים של ניצחון או אכזה. גלים מות כחולות וירוקות וצהובות ואדרומות שלולים עזקו בהתלהבות שאנשים הרגשו בקלות כשלא נדרשה מהם אישית שום פעולה.

היה זה משחק הקְנוּוִידִיז' הראשון אליו הלך הארי, והוא כבר החליט שהוא יהיה האחרון.

"הkopael אצל דייויס!" צעק קולו המוגבר של לי ג'ירדן. "אליה עוד עשר נקודות לריבנקלו ועוד שבע... שש... חמיש... גרגוילים אדרים, הוא כבר עשה את זה! יש דרך מרכזו החישוק המרכדי! מעולם לא רأיתי רצף קליעות כזו - אני אומר עכשו, דייויס יהיה קפטן בשנה הבאה אחרי שבורתן תפרק -" קולו של לי נקטע בפתאומיות וקולה המוגבר של פרופסור מְקַגּוֹנֶג' אמר, "זה העניין של נבחרת ריבנקלו, מר ג'ירדן. הגבל את עצמן למשחק, בבקשה."

"והסלתית/רינים תופסים את הקואפל – פלינט מעביר את הקואפל לעלמה המקסימה –"
"מר ג'ורדן!"

"לשرون ויזקאיינו, שהוא בסדר לגמרי, שעורה מתברך מאחוריה כמו שובל של שבית כשהיא טסה לעבר הגנה של ריבנקלו – עם שני מרביינים מאחוריה! פיויסי על הזנב של שרון – מה אתה עושה, אינגלבי? – היא סוטה באוויר כדי להימנע מ – זה הסניץ' שם? קדימה, צ'ו צ'אנג, קדימה, היגס כבר – מה אתם עושים?"

"הרגע, מר ג'ורדן!"

"איך אני אמור להירגע? זה היה הפספוס הנורא ביותר שרائيיתי בחיה! והסניץ' נעלם – אולי לתמיד, אחרי שהוחמצ בצורה כלכלי אiomה – פיויסי הולך לעמודי השער, אינגלבי לא קרוב אליו בכלל –"

בעידן מרוחק בהיסטוריה, אולי בעולם אחר לגמרי, פרופסור קוירול הבטיח שבצעיר הבתים יונען לסלית'רין או לריבנקלו. או אולי, אילו, אייכשו, לשניהם; משום שהבטיח שלוש המשאלות יוגשו. עד כה שתים מתוך שלוש נראות טוב.

אם רק מסתכלים על הניקוד הנוכחי, הפלפוף מובילים במירוץ במשהו כמו חמיש מאות נקודות, הודות לעובדה שתלמידי הפלפוף עשו את שיעורי הבית שלהם ולא הסתבהו ב策יות. נראה כאילו פרופסור סגייפ הוריד נקודות מבית הפלפוף בצורה אסטרטגית במשך, אה, שבע שנים האחרונות בערך. לבית סלית'רין, האלוף הבלתי מעורער בשבע השנים האחרונות, עדין הייתה נדיבות מסויימת בחלוקת נקודות בית של ראש הבית שלו, שישקה לטובתו; וזה היה מספיק כדי להביא אותו לשווין מה עם בית ריבנקלו, בית בעלי ההישגים הלימודים. גרייפינדור היה הרחק מאחור במקום האחרון, כפי שמתאים לבית הנזון-קונפוז'רים; לגריפינדור היה את הפרוfil של סלית'רין כשהזה נוגע ללימודים

ולתעלולים, רק בלי היתרונו של פרופסור סנייפ. פרד וג'ורג' בקשרי סיימו את השנה עם מאזן חיובי אפליו. בית ריבנקלו ובית סלית'רין היו צרכיכים שניהם הרבה נקודות Maiפשה אם מי מהם רוצה לבדוק את הפער בינם ובין בית הפלפאך ביוםיים הקרובים.

ולמייטב יודיעתם של כולם, פרופסור קוירל לא עשה דבר שהוביל להוצאה המתחבקת. הכל קרה בעצמו, עצשו משהה מורה בודד בהוגוורטס שלימד שיעור שמצריך פתרון בעיות יצירתי.

משחק הקווידיין' الآخرון של השנה היה בין ריבנקלו וסלית'רין. מוקדם יותר בשנה, היתרונו המוקדם של גרייפינדור בקווידיין' נעלם לאחר שהמחפש החדרש שלהם, אמת שיר, נפל ממטאטה ספק-מקולקל במשחק השני שלו. זה גם הצריך סיידור מחדש זריז שלلوحות הזמנים של המשחקים הנותרים.

המשחק הזה, الآخرון בשנה, לא יסתהים עד שהסניין' יתפס. נקודות בקווידיין' התווסףו לשך כל נקודות הבית. ומה אתם יודעים, היום נראה כאילו המחפשים של סלית'רין וריבנקלו פשוט... לא... הצליחו... לחתוף... את הסניין'.

"הסניין' היה כמעט עלייך, חתיכת שתומצין פותום!"
שמור על לשונך, מר ג'ורדן, או שאסלך אותך מהמשחק הזה!
אף על-פי שזה היה מהלך נורא, אני מודה."

הاري היה מוכחה להודות שללי ג'ורדן ולפרופסור מקונגנגל יש רוטינה קומית נחרתת, עם לי בתור בָּנְגָמֶן ופרופסור מקונגנגל בתור האישה הישראל; הاري הרגיש פיספס מסוים על שהפסיד זאת במשחקי הקווידיין' הקודמים. היה זה צד בפרופסור מקונגנגל שהוא מעולם לא ראה בעבר.

במרחיק כמה מושבים מהמקום בו ישב הاري באגף הפלפאך של מושבי הקווידיין', ישבה דמותו העצומה של סדריק דיגורי. הsofar הפלפאך בחן את המכעטה התנגשות האחורונה בין צ'ו צ'אנג וטרנס

היגס בעין החדה של אחד שהיה בעצמו מחפש וקפטן נבחרת קווידיין' ...

"המחפש של ריבנקלו חדשה", אמר סדריק. "אבל היגס בשנה השביעית שלו. שיחקתי נגדו. הוא יותר טוב מזה." "אתה חושב שהוא אסטרטגיה?" שאל אחד מההפלפאים שישב ליד סדריק.

"זה היה הגיוני אם לסלית'רין היה צורך בעוד נקודות לגיבוע הקווידיין'", אמר סדריק. "אבל סלית'רין כבר ניצחו בתחרות לתואר. מה הם חשובים? הם היו יכולים לנצח כאן ועכשו!"

המשחק החל בשעה שש אחר הצהרים. משחק טיפוסי היה נמשך עד שבע בערך, ובשלב זה היה מגיע הזמן לאירוע הערב. יוני בסקטולד משמעו הרבה אור יום; השקעה הגיע רק בעשר השעה הייתה שמונה ושש דקות, על-פי השעון של הארי, כשהסלית'רין קלעו עשר נקודות נוספות והביאו את התוצאה למצב של 140-170, כשסדריק דיגורי קופץ ממקומו וצעק, "המזרדים האלה!"

"כן!" צעק ילד צעיר לידו, קופץ על רגליו שלו. "מי הם חשובים מהם, קולעים נקודות?"
"לא זה!" צעק סדריק דיגורי. "הם – הם מנסים לגנוב מאייתנו את הגביע!"

"אבל אנחנו כבר לא בתחרות –"
"לא את גביע קווידיין'! את גביע הבתים!"
המשמעות התפשטה בצעקות תרעומת.
זה היה הסימן של הארי.

הארי שאל בניmos המכשפה מהפלפוף שישבה לידו, והפלפוף נוסף לשורה מעליון, האם הם יכולים לווזוץ הפעם. ואז הארי שלף מהגרטיק שלו מגילה ענקית, ופרש אותה לשלט באורך שני מטרים אותו קיבע במקומו באוויר. הלחש הוטל על ידי תלמיד שנה שישי מריבנקלו, שהיה לו מוניטין של מי שידוע על קווידיין' עוד

פחות מהארי.

באותיות עצומות, סגולות וזרורות, נכתב על השלט:

פְּשׁוֹת קָנוֹ שְׂעִון

02:06:47

מתחתתו היה סנייז' עם אדום מהבב עליו.

* * *

שנייה, אחרי שנייה, אחרי שנייה, מונה הזמן הולך ועליה. בעוד המונה הולך ועליה, נראה היה שישנם הרבה מאוד הפלפאים שרוצים לשבת ליד השלט של הארי. כשההמשחק נمشך אחרי תשע, נראה כאילו ישים גם לא מעט גרייפינדריים.

כשההמשחק שקעה והארי החל להשתמש בלומוס כדי לקרוא את הספרים שלו – הוא יותר על המשחק עצמו לפניו זמן רב – היה מספר בולט של רייבנקלאים שבגדו בפטריותם למען השפויות. ופרופסור סיניסטרה.

פרופסור וקטו.

וכשהכוכבים התחלו לזרוח, פרופסור פלייטיק. גמר הקווידין' הרה הגורל... הולך ונمشך.

* * *

אחד מהדברים שהארי לא תכנן, כשהחליט לעשות זאת, היה שהוא עדין יהיה פה ב – הארי העיף מבט בשערנו – אחת עשרה וארבע דקוט בלילה. הארי קרא כעת ספר לשנה ששית על שינוי צורה; או ליתר דיוק, הוא הניח את הספר פתוח, מואר על ידי סטיקלייט מוגגלי, בזמן שעשה את אחד התרגילים שלו. בשובע עבר, כשהרייבנקלאים מהשנה השביעית דיברו על ציוני הכספיומטרי שלהם, הארי שמע שאימוני שינוי הצורה של הנסים

הגבותות כללו כמה 'תרגילי עיצוב-צורה' שהסתמכו יותר על שליטה וחשיבה מדוקית מאשר על כוח גולמי; והארי הילך מיד ללימוד אותם, מכח במצחו בחזקה על כך שלא חשב מוקדם יותר לקרוא את כל ספרי הלימוד של השנים הבאות. פרופסור מקונגל אישרה להארי לעשות תרגיל עיצוב-צורה שככל שליתה באופן שבו חף שעובר שינוי-צורה מגיע לצורתו הסופית – למשל, ליצור בשינוי-צורה עטנוצה כך שהידית צמחה קודם, ואז הנוצה. האריה עשה תרגיל אנלוגי עם עפרונות, מגדל ראשית את העופרת, ואז מקיים אותם בעץ ולבסוף מצמיח את המחק למעלה. כפי שהאריה חשב, מיקוד הריכוז והקסם שלו בחALK מסוים משינוי-צורה המתמשך של העיפרון היה דומה למשמעות המנטלית שנדרשה לשינוי-צורה חלקית – מה שהיא יכולה לשמש כדי ליזוף אותה השפעה, על ידי יצירה בשינוי-צורה חלקית רק את השכבות החיצונית של החף. עם זאת, השיטה זו קלה יותר באופן יחסית. האריה סיים את העיפרון הנוכחי שלו והרים את מבטו להבטה במחק הקוינדיין', שהוא עדין משעמם במידה מופלאה, צפוי. – ליג'ordan פירשן בנימה של גועל עמו, "עוד עשר נקודות – איי – וופי – ועכשו מישחו אחר תפס את הקואפל – תשאלו אותו אם אכפת לי מי".

כמעט אף אחד ממי שנתר ביציעים לא הקדיש תשומת לב, משום שככל מי שנתר באצדיו גילה ספורת חדש ומעניין יותר, הדיוון כיצד לתקן את חוקי גביע ההבטים ו/או קוינדיין'. הוויוכות נעשה מתלהם כל-כך עד שככל המורים הנוכחים בקורס הצליחו לשומר על הסדר ברמה שהיתה קצת מעל קרב גלווי. לוויוכות זהה, למehrha הצער, היו הרבה יותר מאשר צדדים. כמה עסקנים הציעו חלופות הגיוניות-ILERMAה להעלמת הסנץ' לגמר, מה שאיים לפצל את הצלעה ולגוזל את המומנטום לרIFORMה.

בדיעבד, חשב האריה, היה נחמד אם דראקו היה פורש שלט משלו מהצד הסלית'רני שעליו כחוב 'סנץ' זה אהלה', כדי לקבע

את הקוטביות של הוויכוח. הארי סרק את האגן הsslית'רני קודם, אבל הוא לא ראה את דראקו בשום מקום ביציעים. סנורוס סנייפ, שגם הוא יכול היה להיות אחד מספיק כדי לשחק את האופוזיציה המרושעת, לא נראה גם הוא.

"מר פוטר?" אמר קול לידיו.

לצדו של הארי עמד נער הפלפפני נמוך אך מבוגר, מישחו שמעולם לא הובא לחשומת ליבו של הארי לפני כן, מחזק מעטפה קלף חלקה עם שעווה שטופטה על חזיתה. גם השעווה הייתה חלקה, בלי חותמת.

"מה זה?" שאל הארי.

"זה אני," אמר הנער. "עם המעטפה שנחתת לי. אני יודע שאמרת לא לדבר איתך, אבל –"

"או אל תדבר איתתי," אמר הארי.

הנער השליך את המעטפה על הארי והלך משם, נראה נעלם. זה גرم להארι להתחזוץ קצת, אבל זו נראה לא הייתה החלטה השגניה בהתחשב בעניינים הזמנאים...

ואז הארי שבר את חותמת השעווה החלקה ושלף את תוכן המעטפה. היה זה קלף ולא נייר המוגלי לו הארי ציפה, אבל הכתובת הייתה בכתב ידו, על אף שנעשתה בעטינוצה ולא בעט. על הקלף נכתב:

הישمر ממראכת הכוכבים,

וסיע לצופה בכוכבים.

חלוף kali להידאות על ידי משתפי הפעולה של אוכלי-החיים,

על ידי החכם וטוב הכוונות.

שש, ושבע בריבוע,

במקום האسود והמטופש לגמרי.

הארى קלט את זה במבט, ואז קיפל את הקלף שוב והכנסיס אותו לגלימתו באנחה. 'הישمر ממראכת הכוכבים', באמת? הארי היה מצפה מחדה מעצמו לעצמו להיות קלה יותר לפירוש... אם כי

חלקים מסוימים ברורים למדי. ברור שהארייה עד חשש שימושו יירט את הקלף הזה, ובעוד הארץ הווה לא היה חושב בדרך כלל על ההילאים המקומיים כעל 'משתפי הפעולה של הסוחרים' מАЗקבאן', אולי זו הייתה הדרך הטובה ביותר לומר 'הילאי' בלי להזכיר את העובדה לכל מי שיקרא את הקלף וננסה לפענה אותו עצמו. לתרגם בחרזה את הביטוי בו השתמש במהלך התקורת באזקבאן... זה עובד, הארי חשב לעצמו.

הפטק אמר שפרופסור קוירול זוקע לעוזה, ואסור שמה שקורה يتגלח להילאים, לדמבלדור, למַקְגּוֹנָגֶל ולפליטיק. מושם שמחוליזמן כבר מעורבים, הפתרון הכרוך היה לכת לשירותים, לחזור בזמן, ולהזور למשחק בדיק אחרי שעזב.

הארי התחל לkom ממושבו, ואז היסס. הצד הפלפפני שלו העיר משחו בקשר לעזיבת המלווה הילאים שלו מאחור וללא לומר כלום לפרופסור מַקְגּוֹנָגֶל, ותויה האם עצורעתה מתנהга בטיפשות.

הארי פרש שוב את הקלף, והבית פעם נוספת בתוכן. בבחינה מדוקדקת יותר, החידה לא אמרה שהاري לא יכול להביא אף אחד אליו. דראקו מאלפוי... האם הוא לא נמצא במשחק ה^{קְוּוִידִיז}, מושם שהארייה עד, שעות אחריה בעבר, הביא אותו אליו כגבוי? אבל זה לא הגיוני, אין שיפור שלו ממשמעותם בכיתחון אם יביא עוד תלמיד שנה ראשונה אליו...

...דרاكו מאלפוי בהחלט היה נכון, בלי קשר לתחושים האישיות שלו בקשר ל^{קְוּוִידִיז}, כדי לצפות בסלית'רין זוכים בגבייע הבתים. האם קרה לו מהهو?

לפתח הארי לא הרגish עיר כליכך.

זרוף של אדרנלין החל לזרום בהاري, אבל לא, זה לא יהיה כמו הטROL. ההודעה אמרה להاريמתי להגיע. הארי לא יאהר, לא הפעם.

הארי העיף מבט בסדריך דיגורי שהביט מצד לצד, נ круע בגלוי

בין להקה של ריבנקלואים שטענה שצורך לשמר את הסנייצ' משום שהוא מסורת וכללים הם כללים, ובין להקה של הפלפאים שאמרה שהזאת לא הוגן שהמחפש יהיה חשוב יותר מאשר השחקנים. סדריק דיגורי היה מורה מעולה לדוקרב להארוי ולנוויל, והארוי חשב שהם ביססו מערכת ייחסים טוביה. חשוב מכך, תלמיד שלוקח את כל מקצועות הבחירה, פשטו כמשמעו, מוכחה שהיא לו מחולץ-זמן. אולי הארוי יוכל לנסות לשכנע את סדריק דיגורי שיחזור אליו בזמן? הוטפרה הפלפאה נראתה כמו בחירה טובה לשרביט נוסף לצידך כשאתה במצב בעייתי...

* * *

מוקדם יותר, ומאוחר יותר:

השעון של הארוי הראה כעת 11:45, מה שתורגם ל-6:45 בערב אחרי חזרה של חמיש שעות.

"הגיע הזמן", מלמל הארוי לאויר הריך, ווחאל לכלת במورد המסדרון בקומת השלישית מעל גשם המדרגות הגדול, מצד ימין. 'המקום האסור' לרוב היה מצין את העיר האסור; זה נראה מה שהיה אמור לחשוב מישחו שהיה מירט את ההודעה. אבל העיר האסור עצום, ויש יותר מקום אחד מובחן בו. אין שם נקודת שלינג ברורה להיפגש בה, או למוצר אירופר כלשהו שדורש התערבות.

אבל כשאתה מוסיף 'מטופש למורי', יש רק מקום אסור אחד בהוגו-ורטש שמתאים.

וכך הארוי צעד בדרך האסורה שבה, אם השמועות נכונות, כל תלמידי השנה הראשונה מגרייפינדור צעדו לפניו. המסדרון בקומת השלישית מצד ימין. דלת מסתורית המובילת לסדרת חדרים מלאים במלכודות מסתוריות עד-קטלניות שאיש לא יכול לצאת, במיוחד אם הוא בשנה ראשונה.

הארוי לא ידע בעצמו איזה מין מלכודות המתינו. מה שאומר,

כשחובשים על זה, שהتلמידים שעברו שם הקפידו מאוד לא להרeros את החידה לשאר. אולי יש שם שלט שאומר אל תגלו, בתור טوبة אישית לי, בתודה המנהל דמפלדור. כל מה שהاري ידע עד כה הוא שהדلت החיצונית תיפתח באלווהמוֹהה, ושהחדר האחרון הכליל מראה קסומה שתראה את ההשתקפות שלך במצב נחשי ביוטר בעיניך, וזו הייתה התמורה הגדולה כנראה.

מסדרון הקומה השלישית הואר באור כחול עמוס שנראה כאילו הוא מגיע משום מקום, והקשותה היו מכוסות בקורוי עצביש, כאילו המסדרון לא היה בשימוש במשך מאות שנים, ולא רק בשנה الأخيرة.

הנרטיק של הארי היה מלא בדברים מוגלגים מועלים, ודברים קסומים מועלים, וכל מה שמצא שעשו לחיות חף משימה. (הארי ביקש מפרופסור מַקְגּוֹנְגָּל להמליץ על מי שהו שיכולים להרחיב את קיבולת הנרטיק, והוא פשוט עשתה זאת בעצמה). הארי הטיל את הלחש שלמד לקרבות, שגורם למשקפיים שלו להידבק לפנים, בלי קשר לאופן שבו הראש שלו זו. הארי ריענן את שינוייה הזרה שתחזק, את אבן החן הקטנה בטבעת שעל ידו ואת האחורה, במקרה שיאביד את הכרתו. הוא לא היה מוכן לכל דבר פשוטו ממשמעו, אבל הוא היה מוכן כי שחشب שהוא יכול להיות. האריים המוחומשים חרקו מתחת לנעליו של הארי ונעלמו מאחוריו כמו העtid שהופך לעבר. השעה הייתה כמעט 6:49 – שש, ושבע בלביעו. ברור אם אתה חושב במתמטיקה מוגלית, אחרת לא כליכך.

בדיקן כשהARRY עמד לעבור פינה נוספת, משהו דגdeg באחוריו תודעתו, והוא שמע קול רך מדבר. "...אדם הגיוני... לחכות עד מאוחר יותר... שחברי סגל מסרימים יעוזבו..."

הarry עצר, ואז התגניב קדימה בקלילות ככל שהצליח, לא עובר את הפינה, מנסה לשמר טוב יותר את קולו של פרופסור קוירל.

וזו נשמע שיעול חזק יותר, והcoil הרך דבר שוב מעבר לפינה.
 "אבל אם הם היו גם הם... עוזבים... בזמן זהה... משחק הגמר
 הזה... הוא הסחת הדעת הטובה ביותר... שנותרה בשנה... הסחת
 דעת צפואה. אז בדקתי... איזה עוד אנשים חשובים... לא נמצאים
 במסחך... וראיתי שהמנהל נעדר... אבל לuibט יכולתו של הקסם
 שלי לומר לי... הוא יכול להיות... במישור קיום אחר... הבחןתי גם
 בהיעדרותך... אז החלטתי לлечת... למקום שבו אתה נמצא. זה מה
 שאני עושה פה... עכשו... מה אתה עושה פה?"

הארי נשם נשימות רדודות והאוזן.

"וואיך בדיק ידעת איפה אני?" אמר בעצalthים קולו של סְנוּרוֹס
 סְנִיפָּה, חזק כליכך עד שהארי כמעט קפץ.
 צחוק קטן ומשתעל. "תבדוק את השירות שלך... לגבי לחש
 עיקוב."

סְנוּרוֹס אמר שהוא בפסודורלטינית קסומה, ואז, "אייך העוזת
 לחבל בשירות שלך? אייך העוזת?"
 "אתה חשוד... בדיק כמוני... אז התרעומת המזויפת שלך
 מבוזצת... לא משנה כמה היא עשויה להיות... עכשו אמרו לי...
 מה אתה עושה?"

"אני שומר על הדלת הזה", אמר קולו של פרופטור סְנִיפָּה.
 "ואבקש מך להתרחק ממנה!"

"באיזו סמכות... אתה מצווה עליי... עמיהי פרופסור?"
 השתרודה שתיקה, ואז, "בסמכות המנהל, כמובן", בקע קולו
 החלק של סְנוּרוֹס סְנִיפָּה. "הוא הורה לי להציג על הדלת הזה בזמן
 משחק הקווידין', ואני כפרופסור מוכחה לציטת לגבותיו. דבר
 על כך עם חבר המנהלים מאוחר יותר, אבל לעת עתה אני עושה
 את אני מוכחה. עכשו הסתלק מכאן, כפי שהמנהל רוצה."
 "מה? אתה רוצה לומר שאתה אומר להאמין... שנטשת את
 הسلطותינו שלך... בזמן המשחק... החשוב ביותר שלהם...
 וקפקת כמו כלב... למשמע פקדתו של דמֶפלדור? טוב, זה... אני

מכורח לומר... סביר לغمרי. אפילו כך... אני חושב שהיא זה נבון... אם אשגיח עלייך... בעודך משגיח על הדלת המשובחת הזה." נשמע קול חלש של רשות بد וקול מכח רכה, כאילו מישחו התישב בחזקה על הרצפה, או אולי סתם נפל.
או, בשם מרלין – "קולו של סְנִירִיס סְנִירִיפֿ נשמע כועס כעת.

"**קֹום כָּבֵר!**"

"בְּהִבְּלָרָא-בְּרָבְּלָה –" אמר מצביה זומבי של המורה להתגוננות.

"**קֹום!**" אמר סְנִירִוס סְנִירִיפֿ, ונשמעה מכח קטנה.

סִיעַ לְצֻופָה בְּכָוכְבִים –

הארי צעד מעבר לפינה, אם כי ייתכן שהיא עשוה זאת גם ללא ההודעה הבין-זמנית. האם פרופסור סְנִירִיפֿ בעט הרגע בפרופסור קויריל ? זה היה נמהר גם אם פרופסור קויריל היה מת ובקבר. דלת עם ראש עגול מעץ כהה הייתה ממוגרת בקשת אבן, קבועה בלבני השיש המאובקות של הולוגוֹרְטָס. במקום שבו מוגל היה שם ידית דלת עגולה היה רק מקוש מתחת ממוקך ; לא היו שום מנעולים גלוים, או חורי מפתח. שני הצדדים היו קבועים בקיר זוג לפידים בוערים, מפיצים זוהר כתום מאים. לפני הדלת עמד המורה לשיקויים בಗליםתו המותאמת האופייניות. ליד הדלת, הצד שמאל מתחת לפיד הכתום, הייתה סרוחה דמותו של המורה להתגוננות, גבו כלפי הקיר, ראשו בוהה בסביבה. העיניים נראו כאילו הן מהבהבות, כאילו היו בחצי הדרך בין מודעות לrienkoft. "מה," אמרה דמותו המיתמתה של המורה לשיקויים, "אתה עושא פה, פוטר?"

על-פי הבעת הפנים ונימת הקול, נראה היה שהמורה לשיקויים כועס למדי על הארי ; ובהחלט לא משתף-הפעולה של הארי בפגישה אליה המורה להתגוננות לא הוזמן מעולם.

"אני לא בטוחה," אמר הארי. הוא לא היה בטוח איזה תפקיד הוא צריך לשחק, וביאוש, נסוג בחזרה לכנות פשוטה. "אני חושב שאולי אני אמור להשגיח על המורה להתגוננות."

המורה לשיקויים הביט בו בקור. "איפה המלווה שלך, פוטר? תלמידים לא אמורים להסתובב במסדרונות בלבד!" התודעה של הארי הייתה ריקה באמת. המשחק החל, ואיש לא אמר לו את החוקים. "אני לא בטוח איך לענות לזה..." הבהעה הקרה על פניו של פרופסור סנייפ הבהבה. "אולי מוטב שאקרא להילאים", הוא אמר.

"רגע!" פלט הארי.

ידעו של המורה לשיקויים ריחפה מעל גלימוטיו. "למה?" שאל המורה לשיקויים.

"אני... אני פשוט חושב שעדיף שלא תקרא להם..." בטשטוש, שריבתו של המורה לשיקויים היה בידי. "גנולס קונפונדיו!" זרם שחור בקע והכה בארי, נוראה לכיוון אליו הארי החל להתחמק. בעקבות זה באו ארבעה לחשים נוספים, שככלו מילים כמו פוליפלייס ומטמורפוז; ובשביל אלה הארי עמד במקום בנימוס.

אחרי שככל הלחשים הללו נכשלו בהפקת השפעה כלשהי, סנורוס סנייפ בהה בארי עם ניצוץ אף בעיניו שנראה כן. "אני מציע," אמר ברוך המורה לשיקויים, "שתסביר את עצמן, פוטר. "אני לא יכול להסביר את עצמי", אמר הארי. "אין לי את הזמן, עדין לא".

הארי הביט ישרות בעיניו של המורה לשיקויים כשהamber את המילים עצמי חמן, מרחיב את עיניו שלו כדי לנסות להעביר את המידע העיקרי, והמורה לשיקויים היסס.

הארי ניסה בטירוף להבין מי מעמיד פני מה. משומם שפרופסור קוירל לא שותף לקונניה של דמבלדור, סנורוס מעמיד פנים שהוא המורה המروשע לשיקויים של הזגורטס, שנשלח לכאן על ידי המנהל... ואולי באמת נשלח על ידי דמבלדור, ואולי לא... אבל פרופסור קוירל חשב, או העמיד בפניים שהוא חושב, שימוש צריך להציג על פרופסור סנייפ... והארי עצמו נשלח לכאן על ידי

האריעתיד ואין לו מושג למה... ולמה כולם עומדים מחוץ לדלת
האסורה של המנהל מלכתחילה?
ואז...

מאחורי המקום בו עמד הארי...

נשמע הקול המתקרב של צעירים נוספים, מהירים ומרובים.
פרופסור סְנִיִּיפּ דקר בשרכיתו פעם אחת, יוצר פרץ של חשכה
שהסתיר את המקום בו שכבה המורה להתגוננות. "מוֹפְּלִיאטוֹ",
לחשש המורה לשיקויים. "מר פוטר, אם אתה מוכrho להיות פה,
התחבא! עטה את גLIMITת ההייעלמותך! התפקיד שלי הוא
להציג על הדלת זו למקרה שהוא יגיע לפה. והייתה – הפרעה,
שאמורה הייתה למשוך את המנהל, הוא חושב –"

"מי –"

סְנוּרוֹס עשה צעד ארוך קדימה ונתקש בשרכיתו בצד ראשו של
הארי. הוא הרגיש תחושה מעקצת כאילו נשברה עליו ביצה,
תחושת לחש ההנגזה; וידיו של הארי דעכו, שאר גופו בעקבותיהן.
החשכה שהאפילה על צד אחד מהקיר התפוגגה כמו אובך,
ופעם נוספת דמותו המכובצת של המורה להתגוננות נגלה, ולא
אמרה דבר.

הארי התרחק על קצוות האצבעות, בשקט ככל שהיא מסוגל, ואז
הסתובב לצפות.

הצעדים המתקרבים עברו את הפינה –

"מה אתה עושה כאן?" נשמעו קריאות מרובות בו זמנית.
בשלוש גליםות יrokeות של שליט'ין ואחת צחובת
שוליים של הפלפה עמדו תיאודור נוט, דפני גריינגרס, סוזן בונז'
וטריייס דיוויס.

"אייפה", אמר פרופסור סְנִיִּיפּ בחימה גואה, "המלווים שלכם,
ילדים! תלמידי שנה ראשונה צריכים להסתובב בליווי תלמיד שנה
שביעית או ששית בכל עת! במיחוד אתם!"
תיאודור נוט הרים את ידו. "אנחנו, אם", אמר תיאודור נוט.

"אנחנו עושים מה שלגionario כאוס קורא לו תרגיגל גיבוש צוות... אתה רואה, הבנו הרגע שאיש מאייתנו לא ניסה עדיםין את החדר האסור של המנהל, ולא נותר עוד הרבה זמן... והארוי פוטר אישר את זה, פרופסור, הוא אמר במיוחד שlk אסור להתעורר."

סְנוּרוֹס סִינִיפָפַט פנה להביט במקומות אליו הארי פוטר הלך על קצוות אצבעותיו; סערה החלה להתחזות על מצחו, ועם שחזרו בעיניו. אני... אולי? עדין נותרה עוד שעה אחת במחולל-זמן של הארי, אז זה אפשרי.

"להארוי פוטר אין הסמכות הזו", אמר המורה לשיקויים בנימה רגועה בצורה מטעה. "הסבירו את עצמכם, עכשו."

"באמת?" אמרה דמותה של סוזן בונן. "באמת? אתה אומר לפופסורה סִינִיפָפַט שהארוי פוטר אישר את המשימה הזו, זה הרעיון שלך לבולוף?" ההפלאפית הצעירה פנתה אל פרופסור סִינִיפָפַט ואמרה, קולה יציב בצורה מוזרה. "פרופסור, זו האמת וזה דחוף.

דראקו מאלפוי נעדר ואנחנו חושבים שהוא נכנס לשם –" אם מר מאלפוי נעדר", אמר פרופסור סִינִיפָפַט, "למה לא הודיעתם להילאים?"

"בגלל סיבות!" קראה דפני גרינגרס. "אין זמן, אתה מוכחה לחתת לנו לעבור!"

קולו של פרופסור סִינִיפָפַט היה אירוני יותר מכפי שהארוי שמע מעודו. "האם ארבעתכם, מפגרים שכמותכם, נמצאים תחת הרושם שאתם באיזו הרפקה? ובכן, אתם טועים. אני מבטיח לכם שמר מאלפוי לא עבר בדעת הזו."

"אנחנו חושבים שלמר מאלפוי יש גלימת היעלמות", אמרה סוזן בונן ב מהירות. "אתה זוכר האם הדלת נפתחה בלי שום סיבה?"

"לא", אמר המורה לשיקויים. "עכשו לכלו מפה. המקום הזה מחוץ לתוחומם היום".

"זה המסדרון האסור של למֶקְלָדוֹר", אמרה טרייסי דייוויס.

"המנהל בעצמו אמר שלאף אחד אסור לבוא לפה. מי אתה חושב שאתה שאתה אוסר את זה גם?"
 "העלמה ד'ייוויס", אמר המורה לשיקויים, "עליך להפסיק להתרועע עם גרייפינדרום, במיחוד עם אלה ששם לבנדר בראון. ואם אתם עדים אין כאן בעוד דקה, אגיש את המסמכים המבקשים את מעברך לבית הזה".

"אתה לא תעז!" צוחה טרייסי.

"המ", אמרה סוזן בונז, אחרי שפניה התעוותה ברכוץ, "פרופסור סנייפ, האם אתה לפעמים פותח את הדלת עצמן, כדי לבדוק את מה שבפנים?"

פרופסור סנייפ עצר במקומו. ואז הוא הסתובב והניח את ידו ימינו על מקוש המשכתה –

הארי הביט ביד שעלה המקוש, אז הוא לא ראה מה פרופסור סנייפ עשה עם ידו השמאלית עד ששמע את הצעקת הפתאומית.
 "לא, למעשה", אמר פרופסור סנייפ, מחזיק כעת את ראשו הנחנק של דראקו מאלפוי בצווארונו, אם כי שאר גוף של דראקו עדיין היה מתחת לגלימת ההיעלמות שלו. "ניסיוןיפה, עם זאת..."
 "מה?" קראו טרייסי ודפני.

סוזן בונז היכתה במצחה. "אני לא מאמין שנפלתי בפה הזה."
 "אז, מר מאלפוי", אמר פרופסור סנייפ. קולו ירד. "שלחת את חבריך בתואנה שווה... בתקופה שתוכל לעבור בדלת זו? למה שתעשה דבר כזה?"

"אני חושב שאחנו צרכים לבתו כו –" אמר תיאודור נוט.
 "מר מאלפוי, אנחנו מוכלים לבתו כו, הוא המורה היחיד שיקיח את הצד שלנו!"

"לא!" צעק ראש המרחף של דראקו מאלפוי, פרופסור סנייפ עדיין אווח בצווארונו. "אל תגיד כלום! עצור!"

" אנחנו מוכרים להסתכן!" צעק תיאודור. "פרופסור סנייפ, מר מאלפוי הבין סופי-סוף מה קרה לאורך כל השנה זו, ולמה –

רַמְבֶּלְדוֹר מנסה לנקה את אבן החכמים ! משומש דרמלבדור חושב שלאף אחד לא צרכיהם להיות חי נצח ! או רַמְבֶּלְדוֹר ניסה לשכנע את פלאמל שאדון האופל חוזר ושהוא צריך את האבן כדי לחזור לחיים, וביקש מפלאמל שייתן לו אותה, אבל פלאמל לא היה מוכן, ובמקום זה שם אותה במראה הקסומה שיש שם, ורַמְבֶּלְדוֹר מגלה ברגע זה איך להציג אותה, ואז הוא יבוא לקחת אותה ואנחנו מוכראhim להגיע אליה ראשונים ! רַמְבֶּלְדוֹר באמת היה כל יכול אם הוא ישיג את אבן החכמים ! "

"מה ?" אמרה טרייסי. "זה לא מה שאמרת קודם ! "

"זה –" אמרה דפני. היא נראית מבוהלת, אבל נחושה. "זה לא משנה – פרופסור סנייפ, בבקשתו, אתה מוכלה להאמין לי. בדקתי את הספרים שהרמיוני גרייניג'ר שאלת מהספריה, והוא קרה את אבן החכמים בדיק על פניו שמשיחו הרג אותה. הרשימות שלה אמרו שהוא מסוכן עלול לקרות אם האבן תישאר בתוך המראה יותר מדי זמן. אנחנו מוכראים להוציא אותה מהטירה".

סוזן בונז כיסתה כתה את פניה בידיה. "אני לא איתם, רק באתי כדי למנוע ממשהו מטופש אפילו יותר לקרות. " סנורוס סנייפ בהה בתיאודור ובאחרים. ואז הוא הפנה את ראשו להביט בדראקו מאלפי. "מר מאלפי," אמר המורה לשיקויים בעצתיים, "איך קרה שגילית את המזימה של רַמְבֶּלְדוֹר ?" "הסקתי אותה מהראיות !" אמר ראווי המורה חף של דראקו מאלפי.

ראשו של פרופסור סנייפ הסתווב בחזרה אל תיאודור נוט. "איך התכוונתם להשיג את האבן הזו מתוך מראת הקסמים שלכאורה מסוגלת לבלב את רַמְבֶּלְדוֹר עצמו ? ענה לי מיד !" " אנחנו הולכים לנקה את כל המראה ולשלוח אותה בחזרה לפלאמל," אמר תיאודור נוט. " אנחנו לא רוצחים את האבן בעצמנו, אנחנו רק רוצחים למנוע מראבלדוֹר לגנוב אותה".

פרופסור סנייפ הנהן, כאילו מאשר משהו, והפנה את ראשו

להבית בתלמידים האחרים. "תגידו לי, האם מישחו מכם שם לב אחד מהאחרים מתחנה בצורה לא רגילה? במוחך אם יש להם חפץ מוזר בחזקתם, או שהם יכולים להטיל לחשים שתלמיד שנה בראשונה לא אמר לחייב?" יד ימינו של פרופסור סנייפ כיוונה את שרביטו על סוזן בונן. "אני רואה שהעלמה גריינגרס והעלמה ד'ייוויס מנסות לא להבית בך, העלמה בונן. אם ישנו הסבר יומי, יהיה נבון מכך לספק אותו מיד."

שערה של סוזן בונן הפרק לאדם בוהק, אם כי פניה לא השתנו. "אני מניחה שאין ממש טעם לשמר על זה בסוד יותר," היא אמרה, "משום שאתה מסיים ללמידה עוד יומיים בכל מקרה." "מכשפות כפולות מסיימות ללמידה שיש שנים מוקדם יותר?" אמרה טרייסי ד'ייוויס. "זה לא הוגן!"

"**בונן היא מכשפה כפולה?**" קרא תיאודור.

"לא, היא נימפודורה טונקס, מטמורפמאגוס," אמר פרופסור סנייפ. "להתחזות לתלמיד אחר זה מאור בניגוד לכללים, העלמה טונקס. עוד לא מאוחר לסלק אותו מהגוגורטס יומיים לפני סוף לימודיך, דבר שהיה טרגדיה נוראה – כלומר, מנקודת המבט שלך. מנקודת המבט שלי זה יהיה קורע מצחוק. עכשו אמר לי בדיק מה את עושה פה."

"זה מסביר את זה," אמרה דפני גריינגרס. "אם, יש באמת סוזן בונן? או שהבית גוסס אז הם הביאו אותו כדי –"

דמותה אדומה השיער של סוזן בונן כיסתה את פניה בכך ידה. "כן, העלמה גריינגרס, יש סוזן בונן אמיתית. היא רק שולחת אותה עומדים להיכנס לכמוויות מגוחכות של צרות. פרופסור סנייפ, הסיבה שאני כאן היא שדראקו מאלפי נעדן, והחברה הזה התעקשה לנסות למצואו אותו במקום לקרוא להילאים. מסיבות שלעלמה בונן האמיתית לא היה זמן להסביר לי, ועכשו אני מבינה שזו היה טיפשי. אבל אסור לתלמידים צערירים להסתובב בלבד, ותלמיד שנה שביעית או שישית צריך לוות אותם תמיד. ועכשו

מצאנו את דראקו מאלפוי או אנחנו יכולים לחזור. בבקשה? לפני
שזה יהיה לך מגוחך עוד יותר?"
"מה בשם מRELIN קורה כאן?"

"אה," אמר פרופסור סג'יף, שעדין כיון את שרביטו לדמותה
אדמת השיער של סוזן בונז, ידו השנייה עדין מחזקת את
הצווארון מתחת לראשו חסר הגוף של דראקו מאלפוי, עומד לצד
גוףו השמאלי של המורה להתגוננות. "פרופסור ספראות, אני
רוואה".

"זה לא מה שזה נראה," הוסיף טרייסי ד'יוויס.
דמותה הקצרה והשמנמנה של המורה לתורתה הצמחים צעדה
קדימה בכעס. היא הספיקה לשלווף את שרביטה, אם כי הוא לא
הציבע לעבר איש. "אני אפילו לא יודעת כמו מה זה נראה! הורידו
שרביטים, כולכם, ברגע זה! גם אתה, פרופסור!"
הסתה דעתה. המכשבה עלתה בהארוי בצלילות פתאומית. מה
שלא יהיה הדבר בו הוא צופה עכשו, מקום עומדו בלתי נראה
והרחק מהאקסן, זה לא מה שבאמת קורה, וזה לא קו העלילה
האמיתי, וזה אינגן. ההופעה של פרופסור ספראות שברה את
השעיית הספק של הארי; דברים כאלה אינם קורים רק למען צירוף
המקרים הקומי. מישחו גורם בכונה לכל התוויה הזאת, אבל מה
המטרה?

הארוי ממש קיווה שהוא לא חוזר בזמן ועשה את זה, משומש זה
באמת נראה מסווג הדברים שהוא יעשה.

סְנוּרוֹס סג'יף הנמיך את שרביטו. ידו השנייה שיחררה את
דראקו מאלפוי. "פרופסור ספראות," אמר המורה לשיקויים, "אני
כאן בפקודת המנהל, כדי להשגיח על הדלת הזאת. כל שאר הנוכחים
אינם אמורים להיות פה, ואבקש ממך לסליך אותם."

"סיפור מתќבל על הדעת," ירצה פרופסור ספראות. "למה
שׂרמֶלְדוֹר יציג אותו מכל האנשים להשגיח על הדלת לגן
השיעוריים שלו? זה לא כאילו הוא רוצה למנוע מהתלמידים

להיכנס, הוא לא, הם צריכים להיכנס ולהסתbern במלכודת השטן שלוי ! סוזן, יקרתי, יש לך מראת תקשורת, נכון ? השתמשי בה כדי לקרוא להילאים.”

הארי הצופה הנהן לעצמו. זו המטרה. ההילאים יקחו את כל הנוכחים במצב המבלבל הזה, בלי תירוצים, ואוז הדלת תיוותר ללא שמיירה.

אבל האם הארי אמר להיכנס למסדרון האסור בעצמו ? או לצפות ולראות מי הגיע אחריו שככל השאר ייעלמו ? התќף שיעול וכחכו קולני גומם לכולם להביט במורה להתגוננות שכוב על הרצפה.

”סִינְיִיפּ – תקשיב –“ אמר המורה להתגוננות בין שיעול לשיעול. ”למה – סִפְרָאוֹת – פָּה –“ המורה לשיקויים השפיל את מבטו.

”לחש זיכרון – מרמז על – פרופסור –“ המורה להתגוננות החל להשתעל שוב.

”מה ?“

ההיגיון נפרש במוחו של הארי בתדהמה צולחה, כל הצעדים כבר נחשדו בתודעתו, ההבנה הנוראית היכתה שניית בביטחון רב יותר.

MISSION HATIL לחש זיכרון על קרמיוני כדי שתאמין שניסתה להרוג את דראקו.

רק פרופסור בהזגורטס היה יכול לעשות זאת בלי לעורר אזעקה.

או כל מה שמתכנן המזימה היה צריך לעשות הוא להשתמש בביוריה הכרה או אימפריווס על פרופסור בהזגורטס.

והאדם האחרון שמשיחו יחשוד בו הוא ראש בית הפלפאף. ראשו של סִינְיִיפּ הסתווב ב מהירות כשפופסור סִפְרָאוֹת הרימה את שרביטה, והמורה לשיקויים הצליח להרים לחש הגנה אילם ושקוף בינויהם. אבל הקלייע שנורה משרביטה של פרופסור סִפְרָאוֹת

היה בצע הום כהה שעורר זום של חשש נורא בתודעתו של הארי; והקליע החום גرم למגן של פְּקוּדָות לכבות לפני שנגע בו, משפשף את זרווע הימנית של המורה לשיקויים בעודו מתחמק. פרופסור סִנְיֵיפ השמיע צווחה מושתקת וידיו התעוותה, שומטת את שרביטו. הקלייע הבא שבקע משרביטה של סִפְרָאוֹת היה בצע האדים הבוהק של קללת השיטוק, ונראה כאילו הוא נעשה בוהק יותר ומהיר יותר לאחר שעזב את שרביטה, ולזה בזרם החש נסח; וזה הטיח את המורה לשיקויים בלבד, והוא נפל חסר תנועה לרצפה.

בשלב זה סוזן-בונדו רודת השיעור הייתה מוקפת בזוהר כחול רב-פאות והיא ירתה קללה אחרי קללה לעבר פרופסור סִפְרָאוֹט. פרופסור סִפְרָאוֹט התעלמה מהקללות כדי לזמן שרכי צמחים שלכדו את התלמידים הצעריים כנסיסו לרגע, למעט דראקו מאלפיו, שנעלם שוב מתחת לגילימת ההיעלמות שלו.

לאיסזון-בונז הפסיקה להטיל לחסם. היא יישרה את שרביטה, נשמה נשימה עמוקה, וקרה באקוול לחש שללח תולעי זהב של א/or שאכלו את המגן שבסביב פרופסור סִפְרָאוֹט. המורה לתורת-הצמחים פנתה אל לאיסזון, הבעתה ריקה, זרוות צמחיות חדשות עלות באוויר מאחוריה. השרכים הללו היו בצע יורק כהה יותר, ונראה היה כאילו היו להם מגנים משליהם.

הארי פוטר מלמל אל האויר הריק-כלכורה, "תקורף את סִפְרָאוֹט. עוזר לבונז. לא קטלני בלבד."

"כן, אדוני," לחש קֶסָּאת' לסטוריינג' מתחת לגילימת ההיעלמות של הארי, והסלית'רין מהשנה החמישית נע כדי להציגו לkrab. הארי הביט מטה אל ידיו שלו וראה בזעוזו של הלם לא נעים שלחש ההנגזה לא היה מושלם כפי שהיא מקודם. היו רמזים של עיוות באוויר, בכל פעם שהארי זו...

לאט, הארי צעד לאחר, עד שהגיע לפינה, והתחבא מאחוריו קיר. אז הוא הוציא את מראת התקשות שלו... שהיתה ריקה וחסומה. כמו כן. הארי הרחיף את המראה למקום שבו יוכל לשמש

אותו כדי לראות מעבר לפינה את סוף... הסחת הדעת? מה קורה, למה?

פרופסור סֶפְּרָאוֹת ודמותה של סוזן בּוּזָן נלחמו בהבזקים של אוור ועלים; והירוק הבוהק של קללה המקדח הדגולה פרץ באוויר. ואילך חצי מהשכבה החיצונית של המגנים של פרופסור סֶפְּרָאוֹת. המורה לתורת הצמחים הסתווכה וירתה שטף צהוב רחוב למקום ממנו קללה המקדח הגעה, אבל לא נראה כאילו הלחש פגע במשהו.

הבזקים צהובים, פאות כחולות, שרבי צמחים ירווקים כהים ועלי כוורת סגולים מסתחררים.

כשפروفסור סֶפְּרָאוֹת החלה לירוט קשותות ארגמן לכל עבר אחת מהן פגעה במשהו באוויר, גלימת ההיעלמות לא הסתירה את קשת הארגמן **כשהיא נבלעה וודעה;** ודמותו של **לִסְאָתָ'** מתחת לגלימת ההיעלמות נפלה לקרקע.

זה נתן לאיסוּזִיבּוֹנוֹ מספיק זמן לעמוד במקום, להסדר את נשימתה, ולצורך מהهو שעורר בהארוי זרם נוספים של פחד; והניצוץ הלבן שהופיע חדר את המגנים המתפרקם ואת השריון הצמחי של פרופסור סֶפְּרָאוֹט והפיל אותה.

לא-אִסּוּזִיבּוֹנוֹ צנחה אל ברכיה, מתנשפת, גlimothiah ספוגות בזיעה.

ראשה הסתווכב להבית סביבה, בגופים שנחו משותקים או עטופים בשרכיים.

"מה," אמרה לאיסוּזִון. "מה. מה. מה."

לא הייתה תשובה. הקורבנות של השרכיים הלוכדים של פרופסור סֶפְּרָאוֹט לא נעו, אם כי נראה שהם נושמים.

"מַאֲלִפּוֹיְ..." אמרה דמותה וזרמת השיער של סוזן, עדין נאבקת לנשומם. "דראקוֹ מַאֲלִפּוֹיְ, איפְּה אתה? אתה פָּה? תקרא כבר להילאים! מרلين יירוג אותך – **הוֹמְנוּם רַכְלוֹן!**"

הארוי גילה שהוא נראה שוכן, מבית מראה שלו בדמותו של

דראקוֹ מאָלְפּוֹי גלויה למחצה מתחת לגילימה מהבהבת, עומד מאחוריו לאַסּוֹן, מכובן את שרביטו אל פתח בזוזר הכהול של לאָסּוֹן.

התודעה של הארי נעה בהבזקים של תובנה, לאט מדי ומהר מדי; בזמן שפיו של הארי נפתח והוא שאף בהכנה לצעוק.

הישמד ממערכת הכוכבים

יש מערכת כוכבים שנקראת דראקוֹ

מי שיכול לשלוט בפרופסור יכול לשלוט בתלמיד

"תתכופפי!" הארי צעק, אבל זה היה מאוחר מדי, קליע של א/or אדום פגע בעורפה של לאַסּוֹן מטווח אפס, מركק אותה לרצפה. הארי צעד מעבר לפינה ואמר, "סומניום סומניום סומניום סומניום סומניום סומניום סומניום".

דמותו המבהבת של דראקוֹ מאָלְפּוֹי קרסה בערימה.

הארי לקח רגע להסدير את נשימתו. ואז הארי אמר "שתק!". ווידה שאכן, לחש השיתוק פגע בגופו של דראקוֹ.

(אפשר לחשב בטעות שלחשי הסומניום פגע כשהוא לא. הארי ראה מספיק סרתי אימה, שלא להזכיר את עסק הביש עם עוצבת אוירשמש, והוא לא עומד לעשות את הטעות הזו שוב.)

אחרי מחשבה נוספת על העניין, הארי הטיל לחש שיתוק נוספת על דמותה השרוועה של פרופסור סֶפְּרָאוֹט.

הארי אחז בשרביטו, מביט בסצנה, נושם בכבדות מהמאיץ. לא נותר לו מספיק קסם כדי להטיל פטרזונוס שליח לזרמבלדור והוא ממש היה צריך לחשב על האפשרות הזו הפעם. הארי החל לחזור אל המקום בו נפלה המראה, לראות אם החסימה שוחררה כעת.

ואז הארי היסס.

הפטק שלו לעצמו אמר לו להימנע מגילוי על ידי ההילאים, והארי עдиין לא ידע מה קורה.

דמותו המקומטת של פרופסור קוירל השתעלה סדרה נוספת

של שיעולים מטلطלי גוף, והוא נעמד לאיתו.
 "הארי", קרכר פרופסור קוירל. "הארי. אתה שם?"
 הייתה זו הפעם הראשונה שפרופסור קוירל קרא לו בשם
 הפרטיו.

"אני פה", אמר הארי. בלי שום מחשבה מודעת, הרגליים שלו
 נעו קדימה.

"בקשה", אמר פרופסור קוירל. "בקשה, אין לי... הרבה
 זמן. בקשהsth את המראה... עוזר לי... להציג את האבן."
 "אבן החכמים?" אמר הארי. הוא העיף מבט בגופים המפוזרים,
 אבל הוא כבר לא היה יכול לראות את דראקו, הגילוי פג. "אתה
 חושב שמר נוט צדק? אני לא חושב שְׁמֶבְּלְדוֹר –"
 "לא – דְּמֶבְּלְדוֹר", התנשם פרופסור קוירל, "בגלל –
 סְפָּרָאוֹת –"

"אני מבין", אמר הארי. אם דְּמֶבְּלְדוֹר היה זה שעומד מאחוריו
 הכל, הוא לא היה צריך לשולט במחשבות של פרופסור כדי
 להשתמש בלחשי זיכרונו.

"مرאה... חפץ עתיק... יכולה להסתיר כל דבר... אבן יכולה
 להיות שם... הרבה אחרים רוצחים אבן... אחד שלח את סְפָּרָאוֹת..."
 הארי חזר ב מהירות, "הمرאה שם למטה היא חפץ קסם עתיק
 שנitin להשתמש בו כדי להסתיר דברים, וזה יכול להיות מקום
 אפשרי להסתיר בו את אבן החכמים. אם אבן החכמים נמצאת בתוך
 המראה יש כמה אנשים שעשוים לרצות להציג אותה. אחד מהם
 שולט בסְפָּרָאוֹת וזה מסביר מה המטרה האמיתית שלהם... אלא... זה

לא מסביר למה זה שולט בסְפָּרָאוֹת יתכווף את הַרְמִינוֹנִי?"

"הארי, בקשה", אמר פרופסור קוירל. הנשימה שלו הייתה
 מאומצת יותר כעת, קולו בקע באיטיות מיסורת. "זה הדבר
 היחיד... יכול להציג את חי... ואני מגלה, עכשו... שאיני רוצה
 למות... בקשה, עוזר לי..."
 ואיכשהו זה קרע את זה.

aicshahu זה היה קצר יותר מדי.

תחושת הניתוק הפתאומית שהשתלטה על הארי כשפּוּרְפּסּוּר סּפּרְאוֹטָה הגיעה, השעית הספק השבורה, חזורה אליו; המבקר הפנימי שלו שלו שקל את הכל כאילו הוא מתוכנן. הזמן, הסתברות, כל-כך הרבה אנשים שהגיעו לאוֹתַה הדלת, היושם של המורה להתגוננות... כל המצב לא הרגיש מציאותי. אבל אולי הוא יוכל לפחות את זה אם רק ייקח את הזמן לחשב על דברים מראש, במקום לרווח למשך קריاتها הראשונה של הרטפה. כל הניסיון המ策בר מהשנה האחורה התגבש לבסוף לשמו הדומה לחישול בקרוב. אינסטינקט שנולד מסען עבר אמר להاري שאם הוא פשוט יסתער קדימה, הוא יסימם בשיחה עצובה ויבין שהיה טיפש. שוב. "תן לי לחשב", אמר הארי. "תן לי לחשב לדקה לפני שנלך". הוא פנה מהמורה להתגוננות, מביט על הגופים חסרי ההכרה המכוסים בצורות שונות שהיו על הרצפה. היו כבר כל-כך הרבה החיצות בפּאזוֹל בשנה זו, אולי הכל ייפול למקום עם עוד חתיכה אחת...

"הארי...", אמר המורה להתגוננות בקול כושל. "הארי, אני גוסס..."

עוד דקה אחת לא יכולה לשנות היותה לו את כל השנה להיות חוליה זה לא סביר שהחברים מול המות שלו יתוזמן לדקה האחורה זו לא משנה מה קרה לך רטמיוני -

"אני יודע", אמר הארי. "אניஆחשׁוב מהר !"

הארי בהה בגופים וניסה לחשוב. לא היה זמן לספקות, להיסוסים, לא לעצור או לפּקּפּק פּשׁוּט לחת את המחשבות הראשונות ולדוֹעַ איתן -

באחורי תודעתו של הארי, שבבי מחשבה מופשטת ריחפו, היוציאיות לפרטן בעיות שלא היה זמן להפוך למיללים. בחזוקים חסרי מילים הם החלפו מולו כדי למצוא דרך טובה לפּתוח את הבעיה בצורה ישירה.

- מה אני שם לב שמלבל אותי -

- המקום הראשון לחשוף בו בעיות הוא הפן במצב שנראה חלי
פחות סביר -

- הסברים פשוטים הם סבירים יותר, תעלים איסכידיות
נפרדות שצורך להניח -

פרופסור סנייפ כבר היה פה כספרופסור קוירל הגיע ואז הארי
הגיע (באמציאות מחולל-זמן) ואז חבורת הרופטנים הגעה ואז
דראקו התגלה (חלק מהחברה) ואז פרופסור ספריאוט הופיע.
יותר מדי אנשים הגיעו בצדחה מתואמת זהה יותר מדי מכדי
להיות צירוף מקרים, לא סביר שככלך הרבה קבוצות שונות הגיעו
לאותו המקום בחילון זמן של חמיש דקות, מוכחות להיות שזרויות
נסתרות.

תיג את זה שליטה בספריאוט בתור המתכנן שציוה של
חרמיוני יוטל לחש זיכרון. המתכנן שלח את ספריאוט.

פרופסור סנייפ אמר שהמנהל שלו לשמור על הדלת אחרי
שהיתה איזו הפלעה, אם המתכנן גרם לה בתור הסחת דעת זה
יסביר גם את נוכחותו של פנורום.

הארי כבר לא היה בטוח שדראקו נשלט על ידי המתכנן,
ההשערה זו באה לו בלחת הרוגע, ייתכן שדראקו ניסה לנטרל את
לאיסוון כדי שיוכל להכנס למסדרון ללא הפרעה -
לא, זו לא הדרך הנכונה לחשוב על זה, תהפוך את זה, נסה
להסביר את הנוכחות המתויזמת של דראקו ושל חבורת
הרופטנים שלו, אין זמן לספקות, רוץ עם ההשערה, לפיך נניח
שהמתכנן של ספריאוט שלח את דראקו או יוזם את הגעתו.

זה מסביר שלוש הגעות.

הארי הגיע משומם שהפטק מעצמו אמר לו לעשות זאת. ניתן
לשיך את זה למסע בזמן.

זה מותיר את המורה להתגוננות שאמר שהוא עקב אחרי סנייפ,
אלא זהה לא באמת נראה כמו סיבה הולמת לפרופסור קוירל

להופיע. זה לא גורם להארי להרגיש פחות מבולבל או אולי המתכן שلت גם בתזמון הגעתו של פרופסור קוירל אייכשו ואפיילו ארגן שהארי עצמו יכנס למעגל הזמן.

התודעה של הארי נתקלה במחסום, הוא לא ראה איך להמשיך את ההיסק הזה.

אין זמן להבית במבט אטום במחסומים. בלי לעזר או לבلوم התודעה של הארי תקפה את הבעיה מזויה חדשה.

פרופסור קוירל הסיק שקיים פרופסור בהוגוורטס ששולטים בו כתוצאה מההכרח שפרופסור כלשהו יטיל לחש זיכרון על הרמיוני, מה שאומרשמי שלמי שלט בפרופסור סְפָרָאות הפליל ואז רצח את הרמיוני מה שאומר שלמי שלט בפרופסור סְפָרָאות יש מידע מפורט על החיים בהוגוורטס ואולי עניין אישי בילד-שנשאר בחיים ובחבריו.

התודעה של הארי העלה לבסוף את הזיכרון הרלונטי, דמבלדור אומר שהדרך החזקה ביותר לחיים של לורד וולדמורט מוסתרת כאן בהוגוורטס – לוין עם ההשערה – אז מכשיר התהיה זהה הוא ابن החכמים שמוסתרת במראה – למה דמבלדור שם את המראה במסדרון שתלמידי שנה דראונה יכולים לעמוד – לא תheels מהשאלהazzo זה לא חשוב כרגע – ופרופסור קוירל אמר שלבן החכמים יש כוח רפואי גדול או זה חלק מזה.

אבל אם בן החכמים היא מה שנמצא במראה כדי להסתיר אותה מאדון האופל, זה אומר שהמראה גם מכילה את הדבר היחיד בעולם שיכל להציג את חייו של המורה להtagוננות –

התודעה של הארי ניסתה להסס, להירთע, מרגישה חשש פתאומי בנוגע לכיוון אליו זה הולך.

אבל אין זמן להסס.

– זה גם צירוף מקרים גדול מדי פשוט יותר מדי אייסבירות אם התודעה שלך לא מתייגת את זה בתור טויסט עלילתי מדהים

כאילו אתה בתוך סיפור.

האם זה שידוע בתור אדון האופל יכול גם לתרמן את פרופסורה קוירול כך שפרופסורה קוירול ימצא את הישועה לכארה שלו בזמן הנכון כך שהארי ופרופסורה קוירול ילכו להשיג את מכשיר התחיה שעשו אפילו לא להיות ابن החכמים ואוז האוטאר של אדון האופל או משרות כלשהו יגיע ויקח אותו מהם וזה יסביר את כל הסינכרוניות ויבטל כל צירוף מקרים.

או שפרופסורה קוירול ידע מההתקלה שהדבר היחיד שיוכל להציג את חייו מוסתר במראה הזו וזו הסיבה שהסכים ללמד התגוננות מפני כוחות האופל בהוגו רוטס ועכשו הוא מנסה להשיג את זה סופ-סוף אבל אז למה שיחכה עד שהוא כלכך חולה כדי לנשות ולמה סְפָּרָאֹוטָה הגעה באותו זמן כמו פרופסורה קוירול – התודעה של הארי מעודה חזק יותר.

הعين הפנימית שלו הביטה לכיוון שחששה להבית בו. הפטק שלשלחתו לעצמי אמר לעוזר לצופה בכוכבים. לא הייתה שולח לעצמי פטק כזה אם לא הייתה מסיק בעתיד שזה הדבר הנכון לעשות – אולי הפטק הזה פשוט אומר לי ללכת על זה –

צליל קטן של בלבול קודם לתשומת ליבו המודעתה. ההודעה המוצפנת בקהל... שורה אחת או שתים לא נשמעו בדיק נכוון, לא נשמעו כמו הצופן שהארי היה מצפה מעצמו להשתמש בו...

"הארי," לחש קולו הגוסס של פרופסורה קוירול מאחוריו. "הארי, בבקשה."

"כמעט סיימתי לחשב," אמר קולו של הארי בקול רם, והארי הבין שזה נכון כשאמור זאת. סובב את זה.

הסתכל על זה מנקודת המבט של האויב, מהמקום שבו האויב עושה את החכונונים האינטיגנטיים שלו, במקום כלשהו מחוץ לשדה הראייה שלו.

יש הילאים בהוגוֹרֶטס, והמטרה שלן הארי פוטר עומדת על המשמר כעת. הארי פוטר יקרא להילאים עם הסימן הראשון לצרות, או שיחלץ פטרונוס לאלבוס דמְבָלְדוֹר. אם מסתכלים על זה בתור חידה, פתרון יצירתי אחד הוא –

– לזייף הודעה מהעתידילכורה להארι פוטר עצמו, שאומרת להארι פוטר לא לבקש עוזה, אומרת לו להיות במקום ובזמן שבhem אתה רוצה שהוא יהיה. אתה גורם למטרה עצמה לעקוּף את כל ההגנות שהקימה. אתה אפִילוּ עוקף את הגנת הספקנות שלו עם הסמכות של השיקול של עצמו העתידי.

זה אפִילוּ לא קשה. אתה יכול להטיל לחש זיכרון על תלמיד אקראי שיזכור שהאריאי פוטר נתן לו מעטפה שייתן לעצמו בחזרה מאוחר יותר.

אתה יכול להטיל לחש זיכרון על התלמיד הזה משום שאתה פרופסור בהוגוֹרֶטס.

אתה לא צריך לטrhoח לגנוב עיפרונו וניר מוגלי מהנרתיק של הארי פוטר. במקומות זאת אתה יכול לזייף את כתוב היד של הארי פוטר על קלף של קוסמים. אתה יכול לזייף את כתוב היד של הארי פוטר משום שראית אותו על מבחן החובה של משרד הקסמים שבדקט.

אתה קורא לדראקו מאלפיו 'מערכת הכוכבים' משום שאתה יודע שהאריאי פוטר מתענין באסטרונומיה ואתה קוסם ולמדת אסטרונומיה ושיננת את שמות כל מערכות הכוכבים. אבל לא זה הקוד הטבוי שהאריאי פוטר ישמש בו כדי לתאר לעצמו את דראקו מאלפיו, אלא 'השוליה'.

אתה קורא לפרופסור קוירל 'הצופה בכוכבים' ואומר להאריאי פוטר לעזרתו.

אתה יודע שאוכלי-חיהם זה המונח ל'סוהרטן' בלחשנית ואתה מצפה שהאריאי פוטר יחשוב על ההילאים כעל כאלה שמשתפים אתם פועלה. אתה מקודד את 6:49 בתור 'שש, ושבע בריבוע'

משמעות ספר פיזיקה מוגלי שהארי פוטר נתן לך.
מי אתה, אם כך?

הארי שם לב שהנשימה שלו הוואה, ובפרק של דופק, הארי
אט את נשימתו שוב, כשפروفסור קוירל צופה בו.
מה אם היפותטי פרופסור קוירל הוא המתכוון והוא זיף את
ההודעה של הארי זה הסביר את ההגעה של כל חמש הקבוצות כל
הסינכרון המתואם של הקומדייה ואז פרופסור סֶפְּרָאוֹט פְּשָׁוֹט
נשלטה כדי לחתת לפروفסור קוירל יכולת הכחשה תחת לו להאשים
מי שהו אחר בלחש הזיכרון המזוויף אחרי שהאבך ישקע אבל
אבל למה שפרופסור קוירל ייסכן את הברית השברירית שיש
להاري עם דראקו בנסיבות ההפלה בניסיון לרצח
(שפروفסור קוירל 'איתר' ו'עצר' על ידי עיקוב שהטיל לכורה
על דראקו)

למה שפרופסור קוירל יהרוג את קְרַמְּיָנִי

(אם הניסיון הראשון שלו להרחק אותה לא עבר)
אם פרופסור קוירל הוא הנבל אז יכול להיות שהוא שיקר בכל
מה שאמר על הורקרוקסים ואולי זה בכלל לא צירוף מקרים
שהדבר היחיד שיכל להציג את חייו הוא הדרך שיכולה להיות
את אדון האופל מה אם אדון האופל אירגן גם את זה אייכשו
(יום אחד דייוויד מונרו נעלם במסתרויות, נחשב כמה מידיו של
אדון האופל)

איןטואיציה נוראה שטפה את הארי, שהוא נפרד מכל ההיסקים
עשה עד כה, איןטואיציה שהארי לא היה מסוגל לנתח במיללים;
אלא שהוא והמורה להתגוננות היו דומים מאד במובנים מסוימים,
ולזין הودעה מהעתיד זו לבדוק מסוג השיטות הייצירתיות שהארי
עצמם עשוי היה להשתמש בהן כדי לעקוף את כל ההגנות של
המטרה -

ואז הארי הבין לבסוף את מה שהוא אמרו להיות ברור ממש
מההתחללה.

* * *

פרופסור קוירל חכם.

פרופסור קוירל חכם באותה צורה כמו הארי.

פרופסור קוירל חכם בדוק באותה הצורה כמו הצד האפל המסתורי של הארי.

אם צריך לנחש متى הילד שנשאר בבחים רכש את הצד האפל המסתורי שלו, הניחוש המתבקש יהיה בלילה של 13 באוקטובר,

.1981

* * *

ו...

ו...

פרופסור קוירל ידע סיסמה שבלטראיקס בלבד חשבה שזיהתה את ארון האופל והונכותו שלו גרמה לתחושים אבדון אצל הילד-שנארכחים והקסם שלו גורם לאינטראקציה הרסנית עם זה של הארי והלחש האהוב עליו היה אבקה קָדְבָּרָה וו, וו –

ההבנה שטפה את הארי כמו סכר עצום שנפרץ, משחרר את כל המים שלו, מתרסך דרך התודעה שלו כמו שיטפון חסר מעזרים ששטרף הכל הצדקה.

יש רק מזיאות אחת שמייצרת את כל התכפיות הללו.

אם תכפיות שונות מצביעות לכיוונים לא תואמים, זה אומר שההשערה האמיתית היא אחת שעוד לא חשבת עליה.

ובמקרים כאלה, כשהאתה חושב לבסוף על ההשערה הנכונה, הכל מסתדר מאחורייה, מעבר להכחשה או לאימה, תולש כל ספק וכל רגש שעשו לעמוד בדרכה.

– ואו 'דייואיד מונרו' ולורד וולדמורת' היו רק אדם אחד ששיחק בשני הצדדים של מלחת הקוסמים וזוו הסיבה שמשפחת מונרו נהרגה לפני שהספיקו לפגוש את 'דייואיד מונרו' בדיקן כמו

শ্মুড়ি ছেড় -

হমেছিয়াত কোৱা লম্বা দিউ যিহি, মিচ'ব'নিনিম কোহৰণ্টি এক
শীচৰ বেচুৰা কোম্পক্তিত আৰু কোভোচ্চ হত্ত্বাতি.

হারি লা কুপ্চ, লা শিনা আৰু নশিম্বাৰু, নিসা লা লাহফগিন শুম সিমন
লাইমা ওল্কাব শশ্তপো আৰু তুৰুতুৰু.

হাওব হিয়া মাহৰুই, চোফা বো.

"বেস্দৰ", অমৰ হারি বেকুল রম, বেরগু শহুৱ লব্বো শকুলো যিশমু
রগিল. হো হমিশ্ব লাহবিত বেগোৰা, মস্তিৰ আৰু ফনিং মিফোফসোৰ
কুৱিৰল, মশুম শহারি লা বেঢ় বেপনি শলো. হারি হৰিম শৰুল লাঙ্গু
আত হুয়ীৰা শুল মচ্বো, মনসা লগুৰু লাহিৱো লাহিৱো স্থমিত;
হারি লা হিয়া যিকুল লশলুট বেজুৱা শলো, লা বেপুমোত লিবো মাহিৰুত.

"বো নলুক লাহিগ আৰু হচ্চমিম".

কল মা শহারি চৰিক হো রেগু এক শল হস্তত দৃষ্ট মতিশ্বহো
বেদ্ৰুক কদি লাহিমশ বেমহুলীহুমুন শলো.

লা হিয়া তশোৰা মাহৰুই.

হশ্তিকা হতাৰচা.

লাট, হারি হস্তোবৰ.

ফ্ৰোফসোৰ কুৱিৰল উম্দ জুকু ও মচুকু.

বেদ্ৰু শল হমুৰা লাহিগন্বনোত হিয়া তশোৰা মমত্বা শহুৰা
শচুৱনো লাহুৰ ঝুৱু হশ্বৰবিত শল হারি, মোহুকত বাহিজা লব্বো

শল মিশ্বহো শিদু বেডুক কিচ লাহিমশ বেকুল চৰিয়াতুমতি.

পুৰো শল হারি হিবশ, অফিলো শপতিৰু রেডুৰু মুৰুব অডৰণলীন, অবল
হো হচ্চিল লাহি লেবৰ. "শলুম, লোৰ্ড ওল্ডমুৰ্ট".

ফ্ৰোফসোৰ কুৱিৰল হতা আৰু বেহসম্বা, অমৰ, "শলুম, তুম
রেডল".

פרק 501 פאקם, מלך הארץ

טום רידל.

המילים הד הדבו בראשו של הארי, מעוררות תהודות שגעוו באוטה המהירות, תבניות שבורות שניסו להשלים את עצמן וכשלו.

טום רידל הוא

טום רידל היה הוא –

חידה

סדרי עדיפויות אחרים העסיקו את תשומת ליבו של הארי.
פרופסור קוירל כיון לעברו אקרח.

ומסיבה כלשהי לורד וולצ'מורט עוד לא ירה בו.

קולו של הארי יצא בקרקו. "מה בעצם אתה רוצה ממי?"
את מותך", אמר פרופסור קוירל, "זה בודאי לא מה שאני
עומד לומר, משומ שהיה לי די והותר זמן להרוג אותך לו רציתי.
הקרב הגורלי בין לורד וולצ'מורט לילד-שנשאר-בחים אינו אלא
הזיה מדמיונו הקודח של דמבלדור. אני יודע איפה למצוא את בית
המשפחה שלך באוקספורד, ואני מכיר את הקונספט של רובוי
צלפים. הייתה מתי לפני שהיית נוגע בשביבט. אני מקווה שהזה ברור
לך, טום?"

"כsmouth", לחש הארי. הגוף שלו עדרין רעד, מריצ' תוכנות
שהתאימו יותר לבירה מOGLE מאשר להטלה לחשים עדרניים או
לחשיבה. אבל הארי היה יכול להחשב על דבר אחד שהאדם
שהחזיק באקדח רוצה שיעשה, שאלת שאותו אדם המתין לשישאל,

והاري עשה כן. "למה אתה קורא לי טום?"
פרופסור קוירל בחן אותו במבט יציב. "למה אני קורא לך
טום? עננה. האינטלקט שלך אינו מה שקיומי, אבל הוא אמר
להספיק לזה".

פיו של הארי ידע את התשובה לפניו שמו חלילה להתמקד
בשאלה. "טום RIDEL זה השם שלך. השם שלנו. זה מי שלורד
וולדֶמֹּרְט היה, או הינו, או – משחו".
פרופסור קוירל הנהן. "יותר טוב. כבר הבסת את אדון האופל,
בפעם האחת והיחידה שתעשה זאת. כבר השמדתי הכל מהארי
פוטר, ולא הותרתי ממנה אלא זכר, העלמתי את השונות בין
הנפשות שלנו ואפשרתי לנו להתקיים באותו העולם. כתעת משברור
לך שהקרב ביןינו הוא שקר, אתה רשאי לפעול בצוורה הגיונית כדי
לקדם את האינטרסים שלך. או שלא". האקדח דקר קדימה מעט,
גורם לעקצוצי זיעה להופיע על מצחו של הארי. "זורך את השירות
שלך. עכשו".

הארי זرك אותו.

"התרכק מהשירות", אמר פרופסור קוירל.
הארי ציה.

"שלח יד לצוארך", אמר פרופסור קוירל, "והסר את מחולל
הזמן שלך, גע רק בשרשראתו שלו. הנה את מחוללי הזמן על הרצפה
והתרכק גם ממנו".

הארי עשה גם את זה. אפילו במצב החלם שלו, תודעתו עדין
חיפה דרך לסובב את מחוללי הזמן תוך כדי כך, פעללה פתאומית
שתוביל לניצחון; אבל הארי ידע שפרופסור קוירל כבר דמיין את
עצמיו במצבו של הארי, מסתכל על אותן הזדמנויות אפשריות.

"הסר את הנרתיק שלך והנה גם אותו על הרצפה, ואז תתרחק".
הארי עשה זאת.

"טוב מאד", אמר המורה להתגוננות. "עכשו. הגיע הזמן
להציג את אבן החכמים. אני מתכוון להביא את ארבעת תלמידיו

השנה הראשונה שפה, הזיכרונות האخرون שליהם מוחקים כך שיזכרו את מטרתם המקורית. בסנייפ אשלוות ואציב שישמור על הדלת. אחרי שעבודתי היום תסתיים אני מתכוון להרוג את סנייפ על הבגדות שבגד בזוזות האחורה שלו. את שלושת יורשי העזר הקטנים אקח איתי לאחר מכן, כדי לעצב את הנאמניות העתידיות שלהם. ודע זאת, לקחת בNEYIROBA. כבר התחלה לחש שהירוג מאות תלמידי הוגוורטס, כולל רבים מהם אתה קורא חבריהם. אני יכול לעזור את הלחש הזה באמצעות האבן, אםฉיליה להציג אותה. אם אופרע לפני כן, או אם אbehor שלא לעזור את הלחש, מאות תלמידים יموתו". קולו של פרופסור קוירל עדרין היה רגוע. "אם אתה רואה אילו אינטנסיס יש לך פה, ילד? אחיך אם תאמר לא', אבל זה יותר מדי מכדי ל��ות".

"אני אשmach", הצליח הארי לומר, דרך האימה ושבורן הלב והסכינים שחתוכו בקשר הרגשי בכאב כמו חתכים בבשר החי, "אם לא תעשה את הדברים האלה, פרופסור". למה, פרופסור קוירל, למה, למה הייתה צריך להיות כהה, אני לא, אני לא, אני לא רוצה שהזיהירהה...".

"טוב מאוד", אמר פרופסור קוירל. "אני מרשה לך להציג לי מהهو שאתה רוצה". האקדח החווה בהזמנה. "זהו הזרמנות נדירה, ילד. לורד וולקמורת אינו נושא איזוננות על מה שהוא רוצה לעיתים קרובות".

חלק כלשהו מה頓דעה של הארי חיפש בייאוש, חיפש מהهو, כל דבר שעשו להיות שווה יותר בעניין לورد וולקמורת או פרופסור קוירל מאשר בניעורובה ילדים או מותם של סנורויס.

חלק אחר בו, החלק שמעולם לא הפסיק לחשוב, כבר ידע את התשובה שלו.

"אתה כבר יודע מה אתה רוצה ממני", אמר הארי, מבعد לבחילה ולפצעים המdamim בנסמהו. "מה זה?"
את עזרתך בהשגת ابن החכמים".

הארי בלע את רוקו. הוא לא הצליח למנוע מעיניו לנדוד לאקדח, ואז בחזרה אל פניו של פרופסור קוירל. הוא היה מודע לכך שהגיבור בסיפור אמר או לא, אבל עכשו שהוא באמת במצב כזה, להגיד 'לא' לא הרגיש הגינוי.

"אני מוכזב שאתה צריך לחשב על זה", אמר פרופסור קוירל. "צריך להיות ברור שאתה צריך לצית לעתה, משומש ישיל לי את כל היתרונות עליך. לימדתי אותך יותר טוב מזה; במצב כזה אתה בהחלט אמר או לא אמר להעמיד פנים שאתה מפסיד. אתה לא יכול לצפות להרוויח דבר מהתנגדות, כמעט CAB. הייתה לך אפשרות שטוב יותר לענות מוקדם, ולא לזכות בהядך". עיניו של פרופסור קוירל בחרנו אותו בסקרנות. "אולי דמבלדור מילא את האוזניים שלך בשתיות על התנגדות נאצלית? ערכיהם כאלה משעשעים אותך, משומש שקל כלכך לתמരן אותם. אני מבטיח לך שאני יכול לגרום להתנגדות להיראות גרוועה יותר מסורתית, וטוב יהיה אם תיכנע לפני שادرגים זאת." האקדח נותר מכובן לעברו של הארי; אבל בנפנוף ידו האחורה של פרופסור קוירל, טרייסי דרייזיס עלה לאוויר בריחוף, הסתובבה בעצלתיים, גפיה פרושים – וואז, כשדרונליין חדש מציף את ליבו של הארי, טרייסי ריחפה מטה בחזרה.

"בחר", אמר פרופסור קוירל. "זה מתחילה לשחק את סבלנותך".

היהichi צידק לדבר קודם, לפני שהוא עלול לחשוף את הרגליים של טרייסי, לא, לא היהichi צידק, המנהל אמר שאסור לי להראות ללודד וולקמוץ שאעשה דברים אם הוא מאמין על החברים שלי משומש שזה יגרום לו לאיים עליהם יותר – אלא שהוא אמר מוקדם לא היה איום זה פשוט מסוג הדברים שלודד וולקמוץ – עושה –

הארי נשם כמה נשימות עמוקות. החלק שבו שרוץ על אוטומט צרע על שאר תודעתו שהיא אינה יכולה להרשות לעצמה להישאר

בחלם. הلم זה מצב בעל משך סופי, נוירוניים ממשיכים לירוט, הסיבה היחידה שהתודעה של הארי חכבה בזמן שהמוח שלו ממשיך לפעול היא אם המודול-העצמי של הארי האמין שהתודעה שלו חכבה –

"אני לא מתכוון לשחוק את הסבלנות שלך", אמר הארי. הקול שלו נשבר. זה טוב. להישמע כאילו הוא עדיין בהלם אולי יגרום לוורד ווילקמן מורת לחתה לו עוד זמן. "אבל אם לוורד ווילקמן מורת יש מוניטין של אדם העומד במילתו, לא שמעתי על כך."

"דאגה מובנת", אמר פרופסור קווריל. "ישנה תשובה פשוטה, ואני אכפה זאת عليك בכל מקרה. נחששים אינם יכולים לשקר. ומשום שיש לי חסר חיבת עמוק לטיפשות, אני מציע שלא תגיד מהهو כמו 'למה אתה מהচoon?' אתה חכם יותר מזה. ואין לך זמן לשיחות שאנשים רגילים ממיטים זה על זה."

הארי בלוע את רוקו. נחשים אינם יכולים לשקר. "ששתים ועוד ששתים ששווה ארבע". הארי ניסה לומר שתיםיים ועוד שתיםיים שווה שלוש, והAMILה אלבע פשوط יצא החוצה.

"טוב. כשהלאר סלית'רין הטיל על עצמו ועל כל ילדיו את קללה הלחשנות, תוכננתו האמיתית הייתה לוודא שצצאו יוכלו לבטוח זה במלותיו של זה, יהיו אשר יהיו המזימות שיטו כנגד אנשים מבחוץ". פרופסור קווריל אימץ את תנוחת ההרצאה שלו משיעורי הקסם הקרבי, כמו מישחו שעיטה מסכה, אבל האקדח שלו נותר מכובן בידו. "הLIGHTהכרה אינה יכולה לשוטות בלחשנות כמו שהיא יכולה לשוטות בווריטסרים, ואתה יכול לבדוק גם את זה. כתעת הקשב היטב. בוא איתי, הבטח את עזרתך הטובה ביותר בהשגת האבן, ואששайд את הילדים האלה מאחורך ללא פגע. בנייערכבה אמתיתים, מאות תלמידים יموתו הלייה אם לא עצסוו אידועים שכבר החלו. אחסנס על בנייערכבה אם אשיג בהצלחה אבן. ושמע גם זאת, הקשב היטב: אינני יכול באמות למות בששומ אמצעי המוכר לי, ולאבד אבן לא ימנע ממני לחזור, לא יצסיל אותך או את היקרים לך מזעמי. שום

פעולה נ מהרת עליה אתה חושב אינה יכולה להביא לך ניצחון במשחק, ילד. אני מכיר ביכולת שלך להרגיז אותי, ומציע לך להימנע מכך".

" אמרת ", קולו של הארי היה מוזר באוזני שלו, " שלבן החכמים יש כוחות שונים ממה שהאגודה מספרת. אמרת לי את זה בלחשנית. תגיד לי מה האבן באמת עושה, לפני שאסכים לעזרך ". אם זה שהוא בסוגנון של השגנת כוח מוחלט על הקום, אז שומך לך לא שווה את הגדלת הסיכוי שלו לך ולזרמוּרט ישיג את האבן. " אה ", אמר פרופסור קווריל וחיך. " אתה חושב. זה טוב יותר, ובתור פרוס אתן לך תMRIין נוספת לשיתוף פעולה. חי נצח ונעוורים, יצירה זהב וכסף. נניח שאלה היו יתרונות אמיתיים של אחיזה באבן. אמרו לי, ילד. מהו כוחה של האבן ? "

יתכן שהיא זה האדרנליין שבו, מועיל למוח שלו בפעם הראשונה. יתכן שהיא זה הכוח שבכך שנאמר לו שקיימת תשובה, ושהריאות אין שקר. " היא יכולה להפוך שינוי-צורה לקבועים ". ואז הארי עצר כששמע מה הפה שלו אמר.

" נכון ", אמר פרופסור קווריל. " לפיכך, זה שאתה יכול לבצע שינוי-צורה בבני אדם ".

התודעה הקרוועה של הארי הוכחה שוב, כשהבין מה התMRIין הנוסף שיוציא לו.

" גנבת את גופתה של העלמה גרייניג'ר והפכת אותה למטרה תמיימה-ילמראה באמצעות שינוי-צורה ", אמר פרופסור קווריל. " מטרה שנוצרה בשינוי-צורה שליך לשמור על גוףך, כדי לתחזק את שינוי-צורה. אה, אני רואה שעיניך נודדות לטבעת שעל ידך, אבל כמובן שהעלמה גרייניג'ר לא תהיה אבן החן הקטנה הקבועה בטבעת, נכון ? זה יהיה ברור מדי . לא, אני מנחש שהפכת את גופתה של העלמה גרייניג'ר לטבעת עצמה, ונתת להילה של אבן החן שנוצרה בשינוי-צורה להסתיר את ההילה של הטבעת שנוצרה בשינוי-צורה ".

"כן", אמר הארי, מכירח את המילה לצתת. היה זה שקר, לראשונה, והמבט של הארי היה מכובן. הארי ציפה שמשיחו יטיל ספק בטענה הפלדה, הוא ניסה לעורר את הספק הזה כדי שיוכל להוכיח את חפותו פעם נוספת, אם כי איש לא אמר לו שום דבר עליה – אולי דמבלדור פשטו הרגיש שהפלדה לבדה אינה קסומה. "טוב ויפה", אמר פרופסור קוירל. "כעת בוא איתי, עוזר לי להציג את האבן, ואחזר לחיים את הרמיוני גרייניג'ר שבילך. לモותה שלה היו השפעות מצערות عليك, ולא אכפת לי לבטל אותן. זו, כפי שאני מבין, הינה תשיקתך הגדולה ביותר. עשית לך טובות רבות, ולא אכפת לי לעשות לך עוד אחת." פרופסור ספראות ריקת עיניים כמה מהרצפה וכיוונה את שרביטה אל הארי. "עוזר לך להשיג אבן ששינוי-צורה, ואעשה כמיטב יכולתי להחיות חברה ילדה שלך לחיים אמיתיים ומתחמשכים. עם זאת, הילד, סכנותות שליליות אוחזת במוחיך, ואתת לא תאהב את מה שישבו עכשוין". המשפט האחרון נלחש בקול שהעביר את התמונה של נחש המרים את ראשו להכוו.

* * *

afiloz.

afiloz או, כשהתhapeך עליו עולמו, אחרי הלם וודף הלם, אfiloz או המוח של הארי לא הפסיק להיות מוח, או להשלים את התבניות שהמעגלים שלו חוווטו להשלים.

הארי ידע שהוא טובה מכדי להציג למשיחו שלעברו אתה מכון אקדמי.

אלא אם אתה זוקק לעזרתו נעשה כדי להוציא את אבן החכמים ממראת הקסמים.

ולא יותר עוד זמן לתכנן, רק המחשבה שם פרופסור קוירל באמת מתאמץ עד כדי כך להציג את עורתו – מה שהארי רצה היה לדחוס שפרופסור קוירל יבטיח לא להרוג אף אחד בעתיד בתמורה לעזרתו עכשוין, אבל להארי הייתה תחושה מוזרה

שפרופסור קוירל יענה 'אל תהיה מגוחך' ואין זמן לשיחה רגילה,
הארי צרייך לנחש את הבקשה הבטוחה הגובוה ביותר מראש –
– עניינו של פרופסור קוירל הצעתו, שפטיו נפתחו –
"אם אעזר לך", הפה של הארי אמר, "אני רוצה את ההבטחה
שלך שאתה לא מתכנן לבגוד بي כזו יגמר. אני רוצה שלא תרוג
את פרופסור סניפ או אף אחד בהוגוורטס לפחות שבוע לפחות.
ואני רוצה תשובה, את האמת בוגוע למה שקרה כל הזמן זהה, כל
מה שאתה יודע על טבעי האמית".

העיניים הכהולות החיוורות בחנוו אותו בחוסר רגש.

אני באמת חושב שהיינו יכולים להשוב על משחו יותר טוב
לדרושים, אמר הצד הסליח'רני של הארי. אבל אני מניה שבאמת לא
היה לנו זמן, ומה שלא יהיה מה שנחננו צריכים לעשות הלאה,
תשובות יעוזו.

הארי לא הקשיב לccoli הזה כרגע. צמרמותה קרה עדין יודה
במורד שדרתו למשמע המילים שזה עתה יצא מאין שבתיו,
מופננות לאיש עם האקדח.

"זה חתני שלך כדי לעזור לי להציג את האבן?" שאל פרופסור
קוירל.

הארי הנהן, לא מסוגל ליצור מילים.

"מוסכם", לחשש פרופסור קוירל. "יעוזר לי, ויהיו לך תשומות
לשאלה שלך, כל עוד הן נוגעות לאירוע עבר, ולא לתוכניות שלך
לעתיד. אני לא מתכוון להרים יד שלך או קסם שלך נגד בעמיד, כל עוד
אתה לא מתכוון להרים יד שלך או קסם שלך נגדי. לא אקטול איש
בתחום ביחסספר במשיך ששבוע, אלא אם אני מוכחה. עכשוו הבטח
שללא תנסה להזיד מפני או להימלט. הבטח לעשות כמייטב יכולתך
יעוזר לי להציג האבן. וחברה ילדה שלך תחוור לחיים מיידי, לחיים
אמיתיים ולבריאות; ואני או משורת לא נפגע בה לעולם". חיווך מעוזות.

"הבטח, ילד, והעסקה תיתחtmp".

"אני מבטיח", לחש הארי.

מה? צrhoו חלקיים אחרים בתרודעתו.
 אם, הוא עדיין מכוען עליו אקדה, ציין סלית'רין. אין לנו באמת
 ברירה, אנחנו פשוט מנסים להוציא מזה כמה שאפשר.
 חתיכת מזוז, אמר הפלפוף. אתה חושב שזה מה שהרמיוני
 היה זה? אנחנו מדברים פה על לוד וולקמורת, אנחנו בכלל
 יודעים כמה אנשים הוא הרוג וייהרג?
 אני מכחיש שאנו מתחשים על לוד וולקמורת למען
 הרמיוני, אמר סלית'רין. משום שלמעשה, יש פה אקדה ואני לא
 יכולם לעצור אותה. גם,ABA ואימה היו רוצחים שפשוט נשתקה
 פעולה ונישאר בטוחים.
 פרופסור קוירל בחן אותו במבט יציב. "חזר על כל ההבטחה
 בלחשנית, ילד".

"אני אעזוז לך להשיג האבן... אני לא יכול להבטיח לעששות כמייבט
 יכולתי, חושני שלא אוכל לגייס את הרצון. אני מתחoon לנסות. לא
 העששה ששומ דבר ששאני חוששב שישרגו אותו ססתם. לאakra לעוזה
 אם אני מצפה שהיא תיהרג על ידך או شبניערובה ימותו. אני
 מצטער, מורה, אבל זה כל מה ששאני יכול לעששות". התודעה של
 הארי החלה להירגע, לסדר את עצמה, כשהחלה התקבלה. הוא
 יישאר עם פרופסור קוירל, רק אליו כדי להשיג את האבן, יציג
 את התלמידים בניהعروבה... ואז... ואז... הארי לא ידע, חוץ מזה
 שימושיק לחשוב.

"אתה באמת מצטרע בקשר לזה?" פרופסור קוירל נראה
 משועשע. "אני מניח שהוא יctrיך להספיק. אז תזכור גם את שני
 הדברים הבאים: יש לי תוכנית לעצסוד אפילו אדון ביחסספֶד, אם יופיע
 לפניינו. וגם את זה: מדי פעם אבקש ממך להגיד בלחשנית האם
 בגדת בי. העסקה נחתמה".

* * *

לאחר מכן, פרופסור ספראות הרימה את השרביט של הארי

ועטפה אותו בבד מריק; ואז היא הניחה אותו על הרצפה והצביעה שוב בשירותה על הארי. רק אז פרופסור קוירל הנמיך את אקדחו, שכאלו נעלם בידו, והרים את שרביטו העטוף של הארי, מכניס אותו אל גימוטיו.

גlimת היעלמות האמיתית הוסרה מדמותו הישנה של לסתה לסתרייניג', ופרופסור קוירללקח את הגלימה, כמו גם את הנרתיק של הארי ואת מהול'הזמן.

ואז פרופסור קוירל הטיל אובליוויאטה המוני ולאחר מכן את גרסת המונים של לחש הזיכרון המזויף, זה שפשות גרם למטרה מלא את החלקים החסרים בעצמה. לאחר מכן פְּרָוֹפְּסּוֹר סִּפְּרָאֹוֶת הרחיפה ממש את הילדים היישנים, עותה הבעה שנראתה מרוגזת ומוסחת, כאילו היו באיזו תאונה בשיעור תורת-הצמחים.

פרופסור קוירל פנה בחזרה אל המורה לשיקויים שנח פרקדן, התכוופף מעליו והצמיד את שרביטו למצחו של פרופסור סנייפ.

"אליאנס נַרְבָּס מַזְכִּילָה לִיְגָנוּם."

המורה להתגוננות צעד לאחרור והחל להניע את עצבות ידו השמאליות באוויר כאילו הוא מזיז בובה על חוטים.

פרופסור סנייפ נעמד בתנוחות חלקות והתייצב שוב לפני דלת המסדרון.

"אַלְהֹהּ מַזְעֵה," אמר פרופסור קוירל, מציבע בשירותו על הדלת האסורה. המורה להתגוננות נראה משועשע למדי. "אתה רוץאת הכבוד, יلد?"

הארי בלע את רוקו. הוא חשב על זה פעמיinus, ועוד אחת. מוזר איך אתה יכול לעשות משהו על אף שאתה יודע שהוא הדבר השגוי לעשות, לא הדבר האנוכי אבל הדבר השגוי לעשות ברמה עמוקה יותר.

אבל הגבר שמאחוריו אהז באקדח; הוא הופיע בידו פעם נוספת לمراقب ההיסוסו של הארי.

הארי הניח את ידו על המקוש ונשם כמה נשימות עמוקות,

מרגיע את תודעתו פעם נוספת כמיטיב יכולתו. שתף פעולה, שלא יירוחך, אל תיתן לבנייה הערכבה למות, תהיה בסביבה כדי לעשות אופטימיזציה לאירועים, תהיה שם כדי לראות הזדמנויות ותישאר מסוגל לנצל אותן. זו לא אפשרות טובה, אבל כל האחרות נראה גרוועות יותר.

הארי פתח את הדלת האסורה וצעד פנימה.

פרק 601 פאקם, מלך ג'

אחרי צעד אחד לתוכה המסדרון האסור של דמבלדור, הארי צוחה וקפץ לאחור והתנงש בפרופסור סנייפ ושלח את שניהם לרצפה בערימה.

פרופסור סנייפ הרים את עצמו וחזר לעמוד מול הדלת. ראשו הושפל להבitem בהاري. "אני שומר על הדלת בפקודת המנהל," אמר פרופסור סנייפ בנימה האironית הרגילה שלו. "הסתלק מפה מיד, או שאתהיל להוריד נקודות בית".

זה היה קריIFI עד הקפאת לשד העצמות, אבל תשומת הלב של הארי הייתה מרוכזת בכלב העצום והחל תדראשי שזינק קדימה, נעצר מטרים בודדים מהארי על ידי השרשראות של שלושת הקולרים שלו.

"זה – זה – זה –" אמר הארי.

"כן," אמר פרופסור קוירל מאחוריו, "זה אכן הדיר הרגיל של החדר הזה, שהינו מחוץ לתחום לכל התלמידים, במיוחד לתלמידי שנה ראשונה".

"זה לא בטוח אפלו באמות מידה של קוסמים!" בתוכה החדר, החיה השחורה העצומה הרעימה בשלושה קולות, טיפות של רוק לבן ניתנות שלושת פיותה מלאי הניבים.

פרופסור קוירל נאנח. "הוטל עליו לחש שלא יאכל תלמידים, אלא יירק אותם בחזרה דרך הדלת. כתע, ילד, כיצד תמליץ שנתמודד עם הייצור המסוכן הזה?"

"אה", הארי גמג, מנסה לחשב מעל לשאגות המתמשכות של שומר החדר. "אה. אם זה כמו הקרברוס מהאגדה המוגלאה של אופראוס ואורדייקה, אז אנחנו צריכים לשיר לו שיר ערש כדי שירדם ונוכל לעبور –"

"אַבְּגָה אַנְבָּגָה."

החיה בעלת שלושת הראשים קרסה.

הארי הביט לאחריו בפרופסור קוירל, שהביט בו במבט של אכזבה קשה, כאילו לשאול האם הארי היה באיזה מהשיעוריים שלו.

"סוג של הנחתתי", אמר הארי, עדיין מנסה להסידר את נישומו, "שלעבור את האתגר הזה בדרך כלשהי שתלמידי שנה ראשונה לא ישמשו בה,عشוויה להפעיל איזו אזעקה".

"זה שקר, ילד, פשוט לא זכרת את השיעורים שלך כשבניצבת מול המאורע בחים האמתיים. באשר לאזעקות, השקעת חודשים בבלבול כל לחשי ההגנה והאוועקות שעל החדרים האלה."

"אז למה בדיק שלחת אותו ראשון?"

פרופסור קוירל רק חייך. זה נראה ממשמעותית יותר מרושע מביך כל.

"לא משנה", אמר הארי, והלך לאיתו אל תוך החדר, גפיו עדיין רועדים.

החדר היה עשוי מאבן, מואר באור כחול חיוור שבבק מגומחות מוקשחות שנחצבו בקיר; כאילו אור ממשמים אפורים חודר דרכן חלונות, על אף שלא היו חלונות. בקצת הרוחק של החדר הייתה קבועה ברצפה דלת עץ, אליה מחוברת טבעת בודדת. באמצעות

החדר נח כלב עצום ומתר עם שלושה رجال חיים חסרי חיים.

הארי הלך לעבר אחת הגומחות המוקשחות והבט לתוכה. לא היה שם דבר מלבד הזוהר הכחול חסר המקור, אז הוא הלך והבט

בgomחה הבאה, בוחן גם את הקיר כשעابر.

"מה?", אמר פרופסור קוירל, "אתה עוזה?"

"מחפש בחדר", אמר הארי. "יכול להיות רמז, או כתובות חוקה, או מפתח שנצטרך מאוחר יותר, או משהו –"
"אתה רציני, או שאתה מנסה לעכב אותנו בכוונה? ענה בלחשנית".

הארי הביט לאחור. "הייתי דעתני", לחש השיר. "הייתי עושה אותו דבר אם הייתי בא בלבד".

פרופסור קוירל עיסקה קוצרת את מצחו. "אני מודה", הוא אמר, "שהגישה לך תשרות אותך היטב אם, נגיד, תחקור את קברו של אמוֹןְסֶת, אז לא אקרא לך אידיות, אבל בכל זאת. החידה הכווצבת, הצורה החיצונית של האתגר, היא משחק שנועד לתלמידי שנה ראשונה. אנחנו פשוט יורדים בדלת שברצפה".

מתחת לדלת ברצפה היה צמה עצום, ממשו כמו דיפנכיה ענקית עם עליים רחבים שבקו מהגביעול המרכזី כמו גרים מדרגות לוליני, אבל בצע צחה יותר משל דיפנכיה וגילה, עם שרכים דמוויי קנוונות שבקו מהגביעול המרכזី ונחו שמוטים. בסיס התפרשו עלים ושרכים גדולים אף יותר, כמו כדי לרפד נפילה. מתחתיו היה חדר אבן נוסף כמו הראשון האפורכחול. החלונות מוקשתים מזופפים, פולטות את אותו האור האפורכחול. "המחשبة המתבקשת היא לעוף למטה על המטאטה שבנרתיק שלי, או להשליך ממשו כבד ולראות האם השרכים האלה הם מלכודות", אמר הארי, מביט מטה. "אבל אני מנחש שאתה תאמר שפותnit נלך מטה על העליים". הם בהחלט נראה כאילו הם אמורים להיות גרים מדרגות לוליני.

"אחריך", אמר פרופסור קוירל.
הארי הניח בזיהירות את רגלו על עלה וגילה שהוא אכן תומך במשקלו. ואז הארי העיף מבט אחרון בחדר לפני שעוזב, כדי לראות אם יש משהו ששווה להבחן בו.
הכלב המת העצום משך תשומת לב, והיה קשה להתרכז במשהו אחר.

"פרופסור קוירל", אמר הארי, מוותר על המשפט לגישה שלך להתמודדות עם מכשולים יש חסרון מסוימים, "מה אם מישו יסתכל מבעד לדלת ויבחין שהקרברוס מה?"

"או הוא בודאי כבר הבין שמשהו לא בסדר עם סנייפ", אמר פרופסור קוירל, "אבל מכיוון שאתה מתעקש..." המורה להתגוננות הילך לעבר הגוף בעלת שלושת הראשים והנעה עליה את שרביטו. הוא החל לדקלם לחש שנשמע כמו לטינית ולולה בתחוות חשש גואה, הילד שנשארבכיים מרגיש את כוחו של אדון האופל כמו שתמיד הרגish.

המילה האחרון שנאמרה הייתה "אינפליאס" והוא לוותה בפרץ אחרון של עצור, אל.

והכלב בעל שלושת הראשים התרכומם ונעמר, ששת עיניו ריקות, ופנה לשמור על הדלת פעם נוספת.

הארי בהה בחיז'ל העצום בתחוות בחליה נוראית בבטנו, התחששה השלישית כי גרוועה שהרגיש בחיו. הוא ידע אז שראה והרגיש את התהיליך זהה קודם, רק בלי החלק של הלטנית שנאמרה בקול רם.

הקנטאור שהתעמת אליו בעיר האסור מת. המורה להתגוננות פגע בו בקהלת אביה קנדברה אמיתי ולא מזוייפת.

היכנסחו בתודעתו, הארי חשב שם פשוט יכול להציג את קרמיוני או הוא יוכל לחזור לקוד של אף אחד לא מת, המוסר של באמן. רוב האנשים עברו את כל חייהם בלי שאיש נהרג בהרפהתקאות שלהם.

ולא יהיה כן בשבילו.

הוא אפילו לא הרגish בכך, ביום שאיבד את ההזדמנות האחורה שלו לנצח. אפילו אם קרמיוני תחזר לחיים עכשו, הארי לא עבר את כל הבלגן הזה בלי שאיש יهرג.

הוא אפילו לא ידע מה שמו של הקנטאור.

הארי לא אמר דבר בקול רם. המורה להתגוננות יאשר את

ההאשמה בלחשנית או ישקר בדייבור וגיל, ובכל מקרה למורה להתגוננות תהיה סיבה נספת לחשוד בפעולות העתידיות של הארי. אבל הארי ידע, אם כי לא ידע איך, הוא יעזור את פרופסור קוירל, על אף שלא העז לבצע שום פעולה פוזיטיבית של בגיןה, אולי אפילו לא להחליט את ההחלטה, עד שכמעט הגיע הזמן לנץ – שלעולם לא תהיה פשרה ידידותית ביןו ובין הלורד וולקמורת, כי שתי נפשות שונות אלו לא תוכלנה להתקיים באותו העולם.

זה היה כאילו ההחלטה זו, הכרת ההתנגדות, עוררה כוח מהדרב שהארי חשב עליו בתרו הצד האפל שלו. הארי הפסיק לנסות לקרוא במכoon לצד האפל שלו אחרי היום שבו הרג את הטרול. אבל הצד האפל שלו מעולם לא היה משוחה נפרד ממנו. הוא היה משוחה שזכור מטומן רידל. הארי לא ידע איך, אבל אם הוא לוקח את ההנחה וrisk איתה, יהיו אשר יהיו הדי המיוומניות הקוגניטיביות שהיו הצד האפל שלו, הם אמורים להיות זמינים לשימושו. לא בתרו אופן פעולה נפרד כמו שהארי דמיין זאת בהתחלה, אלא פשוט בתרו תכניות נוירונים עם נתיחה חזקה ליצור

שרשות ממשום שפעם היו חלק משלם אחד מחובר. לרוב הצער, זה לא משנה את העבודה שלפרופסור קוירל יש את אותן המיוומניות עם הרבה יותר ניסיון חיים שמגביה אותן, והוא גם מחזק את האקדחת.

הארי פנה, הניח את רגלו על הצמח הענק והחל ללבת במורד גרים המדרגות הוליני שסיפקו העלים. נדרש להארי זמן רב הפעם, אבל הוא הצליח להתחושם במידה מסוימת, על אף האבל שהכבד עליו כמו מים סמיכים. לא היה זה מוט פלדה קר בעמוד שדרתו, אך היה זה משוחה זקופה ומוחק בכל זאת. הוא עומד לשחק עם זה פעללה, לראות קודם שחרמיוני חזרה לחיים, ואז, אילשו, לעזר את פרופסור קוירל. או לעזר את פרופסור קוירל קודם ואז להציג את האבן בעצמו. מוכרא להיות משוחה, אפשרות

כשלשי, הזדמנות כלשהי שתציג את עצמה, דרך כלשהי לעזרה את
וולדֶרְמֹרט וגם להחזיר את רַפִּיּוֹנִי לחיים...

הארי המשיך לרדת.

מאחוריו, הכלב התלת-זראשי המתין, שומר על השער.

פרק ל'ו

פאקם, מלך ד'

העלים הלוליאניים של הדיפנרכיה הענקית הרגישו כמו אדמה יער רכה מתחת לנעליו של הארי. לא קשים כמו בטון, אבל תומכים במשקלו. הארי שם עין על השרכים, אבל הם נותרו ללא תנועה. כשהארى הגיע לתחתיות גורם המדרגות הלוליאני, השרכים נרוו לפתע ואחזו בידו ורגלו.

לאחר מאבק קצר, הארי הרפה את גופו.
"מעניין", אמר פרופסור קוירל כשريحף מטה מהפתח, לא נוגע בעליו או בשרכים של הצמח. "אני שם לב שאין לך בעיה להפסיד לצמח."

הארי בבחן את המורה להתגוננות בקפידה רבה יותר, רואה אותו כתעת שלא מבעד לעדשת הפאניקה. פרופסור קוירל היה זקור ובחנווה, מרוחף בלי קושי נראה לעין; תחושת האבדון מסביבו ונתרה חזקה. אבל עיניו עדין היו שקוות בגולגולתו, זרועותיו רזות. המחללה לא הייתה שקר, וההשערה המתבקשת היא שהמורה להתגוננות אכל לאחרונה חזכירן כדי לחדש את כוחו.

המורה להתגוננות המשיך לדבר כמו המסיכה של פרופסור קוירל, לא כמו לורד וולדמֹורת, מה שעשו להיות טוב מנקודת מבטו של הארי. הארי לא ידע למה – אלא אם זה משום שהמורה להתגוננות עדין זוקק לו למשהו – אבל בהחלט נראתה שיסתלם להארי לשחרר פועלה.

"נתה לי להיכנס למלכודת הזו במכoon, פרופסור", ענה הארי,

בדיווק כמו שהיה מדובר עם פרופסור קוירל. תפקדים, מסכנות, תכליל לו איך היו הדברים ביני... "אם הייתי בלבד, הייתה משתחמת במטה שלי".

"ייתכן. איך תלמיד שנה ראשונה רגיל היה פוטר את האתגר זהה? לו היה לו השרביט שלו, כמובן." הצעמה החל לשולח שרכים לעבר פרופסור קוירל, אך הוא ריחף קצת מעבר להישג ידם.

הארי נזכר שפרופסור ספראות דיברה על צמח בשם מלכודת השטן, ונסכתב בספר הלימוד של תורת-הצמחים שהוא אהוב מקומות קריירים וחשוכים, כמו מערות – אם כי אין זה יכול להיות נכון לגבי צמח עם עלים, להאריך לא היה מושג. "אם הייתי צריך לנחש, הייתי אומר שזו מלכודת השטן והוא תברך מאור או ממשתמש באינפלמלה, אבל לא למדתי את הלחש הזה עד מאי". סיבוב של שרביטו של המורה להתגוננות, ותבנית של ניצוצות נזול נורו ממנה, מכות בצדקה קרובה לבסיסי שרכו, משמיעות קול מכחה רטוב ושקט ואז לחושש חלש. כל השרכים שהחזיקו את הארי נורו לאחר מכן ומהירות והחלו להכות בפציעים הגדלים שהופיעו בעור הצמח, כאשר מנסים להסיר את מקור הכאב; משחו בצדחה השראה את הרושם שהוא צורה ללא מילים.

פרופסור קוירל השלים את ריחופו מטה. "כעת הוא מפחד מאור, חום, חומצה, וממנី."

הארי ירד מהעלים האחוריים אל הרצפה, אחרי מבט מהיר אל גלימותיו ועל הרצפה לוודא שלא ניתזה עליו חומצה. הארי החל לחשוד שפרופסור קוירל מנסה להעביר נקודה כלשהי, אבל לא היה לו מושג מה היא. "חשבתי שאנחנו במשימה, פרופסור. אני לא יכול לעזרך אותך, אבל האם זה נבון להשكيיע כלכך הרבה זמן בהוצאה מדעתך?"

"הוא, יש לנו זמן", אמר פרופסור קוירל, נשמע משועשע. "תקום מהומה גדולה אם ימצאו אותנו פה, חיז'יל שומר על גבנו.

לא התנהגת כאילו שמעט מהומה צו במשחק הקווידיז' שלן, לפני שהגעת לזמן זהה ודיברת עם סנייפ כפי שעשית". צמרמוורת קלה שטפה את הארי כשהבין זאת. כל מה שיעשה כדי להביס את פרופסור קוירל מוכרא לא הפריע לבית-הספר, או לפחות למשחק הקווידיז'. משומ שהוא לא הפריע למשחק הקווידיז'. אפילו אם ניתן יהיה לזמן מספיק כוחות כדי להכין את לורד וולקמורת, לא יהיה קל לעשות זאת בלי שפרופסור מקונגל או פרופסור פלייטיק או מישחו אחר במשחק הקווידיז' יבחין... להילחם באויב חכם זה קשה.

ואפילו כך... אפילו כך נראה לאויר שלו היה ניצב בנעליו של פרופסור קוירל, הוא לא היה מנהל שיחות נינוחות ומשחק משחקי מחשבה. פרופסור קוירל מшиיג משחו בכך שהוא מתחממה מה. אבל מה? האם יש תהליך אחר כלשהו שציריך להסתיים? "דרך אגב, האם בגדת בי כבר?" שאל פרופסור קוירל. "לא בגדתי לך עדיין", לחשש הארי.

המוראה להתגוננות החווה עם האקדח שבידו השמאלית, והארה הילך לעבר דלת העץ הגדולה שבקצה החדר ופתח אותה.

* * *

החדר הבא היה קטן יותר, עם תקרה גבוהה יותר. האור שבקע מהגומחות המוקשות היה לבן במקום כחול. מסביבם ריחפו מאות מפתחות מכונפים, מכימים בפראות בכנפייהם באוויר. אחרי בחינה של כמה שניות, התברר שرك מפתח אחד היה בצבע זהב כמו סנייז' – אם כי הוא נע לאט יותר מאשר סנייז' במשחק קווידיז' אמיתי.

בצד השני של החדר הייתה דלת ובה חור מנול גדול ובולט. כנגד הקיר השמאלי נשען מתאטא קלינסוייפ שבע, סוס העובודה של בית-הספר.

"פרופסור", אמר הארי, מביט בענני ובלחיקות המפתחות

המעופפים, "אמרת שתעננה לשאלות שלי. מה בדיק הסיפור פה? אם אתה חושב שהזקמת דלת כך שלא תיפתח ללא מפתח, אתה שומר את המפתח במקום בטוח ונוטן עותק רק למורשי גישה. אתה לא נותן למפתח כנפיים ואז משאיר מטאטא שעון כנגד הקיר. אז מה לעוזל אנחנו עושים פה ומה הולך? ניחוש מתבקש הוא שומרת הקסמים היא הגורם היחיד שבאמת שומר על האבן, אבל למה כל השאר – ולמה לעוד תלמידי שונה ראשונה לבוא לפה?" "אני באמת לא בטוח", אמר המורה להתרגוננותו. הוא נכנס לחדר ונעמד הרחק מימינו של הארי, שומר על המרחק ביניהם. "אבל ענה, כפי שהבטחתי. השיטה של דמבלדור היא לעשות תריסר דברים שנראים משוגעים, ואז רק שמונה או תשעה מהם מסתירים משמעות נסתרת. הניחוש שלי הוא שדמבלדור מתוכנן לגורום זהה להיראות כאילו אני מזמן לשלוח תלמיד תופש אותו, יטה פחות לחשוב שלו רוד וולקמורת, כפי שדמבלדור תופש אותו, יטה פחות לחשוב על עצמו כחכם אם夷ה זאת. דמיין לעצמך את דמבלדור שוקל כיצד להגן על האבן. דמיין לעצמך את דמבלדור שוקל האם להציג סכנות אמיתיות לשמר על המראה. דמיין לעצמך אותו מדמיין לעצמו איזה תלמיד צער שנכנס לסקונות הללו בשמי. אני חשב שזה מה שדמבלדור מנסה להימנע ממנו, בכך שהוא גורם לאסטרטגיה זו להיראות מתבקשת, ובכך פחות ערמומית. אלא אם, כמובן, לא הבנתי כיצד דמבלדור חושב שלו רוד וולקמורת יחשוב". פרופסור קוירל חיויך ורחב, והוא נראה טבעי כמו כל חיוך שהראה להארי בעבר. "זמןמת מזימות לא בא בה בטבעיות לדמבלדור, אבל הוא מנסה משומ שהוא מוכחה. למקרה הזה דמבלדור מביא אינטיגנצייה, מסירות, את יכולת ללמידה מהטעויות שלו, והיעדר מוחלט של כישرون טבעי. קשה להפלייא לצפות אותו מהסיבה זו בלבד".

הארי פנה, מביט בדלת בצד השני של החדר. וזה לא היה ממשחק בשבילו, פרופסור. הניחוש שלי הוא שהפתרון המיועד לתלמידי

שנה ראשונה הוא להתעלם מהמתאטא ולהשתמש ב*וַיִּגְנְּגַלְּדִים*
לְבִזּוֹסָה כדי לחתוף את המפתח, משומ שזה לא משחק קְוּוִידִיזָּן
 ואין שם כללים שאוסרים את זה. אז איזה לחש חזק בצורה
 מגוחכת אתה הולך לשחרר על זה, אם כך?"

השתוררה דמה קצירה, למעט רשותה המפתחות.

הארילקח כמה צעדים הרחק מפרופסור קוירל. "בטח לא
 הייתה צריכה להגיד את זה עכשו, נכון?"

"הו, לא", אמר פروفסור קוירל. "אני חושב שזה דבר סביר
 למדי לומר לקוסם האופל החזק ביותר בעולם כשהוא עומד
 במרחך של פחות מתריסר צעדים ממן."

פרופסור קוירל החזר את שרביטו לשרוול ידו האחרת, היד
 שהזזה לפחות פעמיים באקדח.

ואז המורה להtagוננות הכנס יד לפיו והוציא מה שנראה כמו
 שנ. הוא השליך את השן המזויפת גבוהה באוויר, וכשהזרה מטה
 היא הפכה לשרביט שהצתית תחושת זיהוי מוזרה בתודעתו של
 הארין, כאילו חלק ממנו זיהה שהשרביט... חלק ממנו...

שלושים וארבעה סנטימטרים, טקסוס, עם ליבת מנוצת ענק
 חול. הארין שין את המידע כשייצרן השרביטים אולימשו אמר
 אותו, משומ שהוא נראה כאילו הוא יהיה קשור לעלילה. האירוע,

והחשיבה שתחתינו, הרגישו שניהם כשייכים לחיים רחוקים.
 המורה להtagוננות הניף את השרביט הזה, וצייר באוויר רונה
 בוערת שהיתה כולה קצוות שונים ורוע; האריןלקח צעד
 אינסטינקטיבי נוספת לאחר מכן. ואז פروفסור קוירל דבר. "אדלת".
 "אדלת".

הרונה הבוערת החלה לפולוט אש שהיתה... מעוותת, כאילו
 הקצוות המשווניים של הרונה הפכו לטבע האש עצמו. האש הייתה
 בצעב ארגמן בוער, אדום יותר מדם, בוהקת בעוצמה צורבת כמו
 רחכת. בולק כזה בגוון כזה נראה שגוי בפני עצמו, כאילו שם דבר
 כל-כך אדום לא אמרו לפולוט כל-כך הרבה אור; והארגן החורך

היה מרושת בעורקים שחורים שנראו כאילו הם שואבים את האור מהאש. בתוך האש המושחת נראו צלליות של חיים טריים מתעוותות בפראות, מוקבРАה לצבע עקרב.

"אדמת". אדמת". ". כספרופסור קוירל חזר על המילה שש פעמים, כמוות האש השחורה-ארגמנית שבקעה הייתה יכולה למלא נפח של שיח קטן.

השינויים באש המקוללת האטו כספרופסור קוירל נעל עלייה את עיניו והוא עטה על עצמה צורה ייחודית, עופי-החול בווער בצבע אדום-דם ושחור.

ומשהו בתוכו אמר להاري בזדאות נוראה שם עופי-החול הבוער והשחור הזה יפגוש בפוקס, עופי-החול האמתי ימות ולעולם לא يولד מחדש.

ספרופסור קוירל עשה מהוויה אחת בשרבתו, והאש השחורה דאתה לאורך החדר. היא פגשה בדלת ובחר המנעול שלה, ובנגנון יחיד של כנפיים בצבע ארמן בווער, רוב הדלת וחלק מהקשת שמעליה אוכלו. ואז השלחת הארגמנית המזוומה המשיכה קדימה.

הארי הספיק רק להיעיף מבט מעבר לחור ולראות פסלים ענקיים מרימים חרבות ואלות לפני שהאש השחורה פגשה בהם והם נסדקו ונשרפו.

כשה נגמר, עופי-החול מהאש השחורה חזר דרך החור וריחף מעל כתפו השמאלי של פרופסור קוירל, טפרי הארגמן הבוהקים כמו המשם סנטימטר מעלה גלים מותיו.

"קדימה", אמר פרופסור קוירל. "זה בטוח עכשו".

הארי התקדם, נאלץ להפעיל את התבניות הקוגניטיביות של הצד האפל שלו כדי להישאר וגווע תוך כדי כך. הארי צעד מעל הקצוות הזהרים של מה שנותר מהדלת, ובבהה בלוז השח ובכלים הענקיים וההרוסים. הארים מהшиб השחורה והלבן שעלה הרצפה החלו חמישה מטרים אחרי הדלת ההרcosa, התפרשו מקיר לקיר,

ועצרו חמישה מטרים לפני הדלת הבאה מצד השני של החדר. התקורה הייתה גבוהה בהרבה مما שהפסלים היו אמורים להיות מסוגלים להגיע.

"היהי מוחש", אמר הארי, התבוננות הקוגניטיבית של הצד האפל שלו שומרות על קולו רגוע, "שהפתרון המוצע הוא לעוף מעל הפסלים באמצעות המטאטא מהחדר הקודם, משום שהוא לא

באמת היה נחוץ כדי להשיג את המפתח?"

מאחוריו, פרופסור קוירל צחק, וזה היה החוק של לורד וולדמֹרט. "המשך", אמר קול שנעשה קר וגבוה. "היכנס לחדר הבא. אני רוצה לראות מה תחשוב עליו".

הוכן על ידי סְמֶבָּלְדוֹר לתלמידי שנה דאשונה, הזכיר לעצמו הארי, זה יהיה בטיח, והוא חזה את לוח השה ההורס, הניה את ידו על ידית הדלת ודחף אותה קדימה.

* * *

חזי שנייה לאחר מכן, הארי טرك את הדלת וזינק לאחריו. נדרשו לו כמה שניות להשתלט על נשימתו ועל עצמו. מאחורי הדלת המשיכו להישמע שאגות חזוקות, ומכוות חזקות של אלת אבן שמכה ברכפה.

"אני מניח", אמר הארי בקול שהפרק גם הוא לך, "שמכיוון שסְמֶבָּלְדוֹר לא היה מציב טרול הרים אמיתי בפנים, האתגר הבא הוא אשליה של הזיכרונות הגrootsיים ביותר שלי. כמו סורהון, כשהזיכרונות מוקרן אל העולם החיצון. משעשע מאד, פרופסור".

פרופסור קוירל התקדם בעצמו אל הדלת, והארי התרחק הצדיה. מעבר לתחושים האבדון שבקעה בחזקה מהמוראה להtagוננות, הצד האפל של הארי או אינסטינקט פשוט ייעץ לו לא לחתוך לאש הארגמנית'שהודה שריפה מעלה כתפו של פרופסור קוירל.

פרופסור קוירל פתח לרוחה את הדלת והבט פנימה. "הם",

אמר פרופסור קוירל. "רק טרול, אתה אומר. נו טוב. קיומי
ל轡וד עלייך משחו מעניין יותר מזה. מה שנמצא בפנים הוא
קוקוזקהוס, ידוע גם בתחום הבוגארט המצווי".

"בוגארט? מה הוא – לא, אני מניח שאתה יודע מה הוא עשה".

"בוגארט", אמר פרופסור קוירל, וקולו הפק שוב לוה של
פרופסור מהגזרת בעת הרצאה, "נמשך למקומות אפלים
שנפחים לעיתים וחוקות, כמו ארון שכוח בעליית הגג. הוא רוצה
שיניחו לו לנפשו, והוא יפהך למה שהוא חשוב אותו".

"בריח אותו?" אמר הארי. "הרגמי את הטרול".

"זינקת אחרת מהחדר בלי לחוש. בוגארט מחהש את הרתיעה
האינסטינקטיבית, לא את האיום המחשوب. אחריה הוא היה בוחר
במשהואמין יותר. בכל מקרה, לחש הנגד הסטנדרטי לבוגארט
הוא, כמובן, של habitats". פרופסור קוירל החווה, והאש
השחורה זינקה מכתפו וזורה מבعد לדלת.

מתוך החדר בקעה צווחה בודדת, ואז כלום.

הם התקדמו אל החדר לשער של הבוגארט, פרופסור קוירל
ראשון הפעם. לאחר שדרמותו של טרול ההרים נעלמה, החדר היה
פשוט עוד היכל גדול מואר בלפידים של אש כחולת קריה.
מבטו של פרופסור קוירל היה מרוחק, חושב. הוא חזה את
החדר בלי להמתין להاري ופתח את הדלת מצד השני של החדר
בעצמו.

הארי בא בעקבותיו, אם כי במרחיק.

* * *

החדר הבא הכיל קדרה, כוננית עם מרכיבי שיקויים בבקבוקים,
קרשי חיתוך, מקלות ערכוב, וכלי שיקריים נוספים. האור שבקע
מהגומחות המוקשות היה לבן ולא כחול, נראה משומם שראית
צבע הרכיה לركחת שיקויים. פרופסור קוירל כבר עמד ליד
מכשורי הרקיחה, בוחן את הקלק' הארוך שהרים. הדלת לחדר הבא

נשמרה על ידי וילון של אש סגולה שהיתה נראהיה מאימת יותר אם לא הייתה חיוורת וחלשה בהשוואה להבה השחורה שריחפה מעל כתפו של פרופסור קוירל.

השעיה הספק של הארי כבר יצא ל חופשה בשלב זה, אז הוא לא אמר כלום על כך שמערכות אבטחה בעולם האמייתי אמורות להבחין בין אנשים מורשי גישה לכאליה שאינם מורשי גישה, מה שגורם להציב אתגרים שמתנהגים בצורה שונה שינה בסביבת אנשים שאמורים או לא אמורים להיות שם. לדוגמה, אתגר אבטחה טוב יהיה לבדוק האם הנכנס ידע צירוף מנעול שנאמר רק לאנשים מורשים, ואתגר אבטחה גרוע יהיה לבדוק האם הנכנס יכול לרוקח שיקוי על-פי הוראות כתובות מצורפות.

פרופסור קוירל השליך את הקלף לעבר הארי, והוא ריחף לרצפה בינויהם. "מה אתה חושב על זה?" שאל פרופסור קוירל, שהתרחק כדי שהארי יוכל להתקרב ולהרים את הקלף.

"לא", אמר הארי אחרי שעבר ברפרוף על הקלף. "לבסוף האם הנכנס יכול לפתור חידה לוגית פשוטה בצורה מגוחכת זה לא אתגר שמתנהג בצורה שונה בסביבת אנשים מורשי גישה ושאינם מורשי גישה. זה לא משנה אם אתה משתמש בחידה מתוחכמת יותר על שלושה פסלונים או על שורה של אנשים עם כובעים צבעוניים, אתה עדין לגמרי מפספס את הנקודה."

"הסתכל בצד השני", אמר פרופסור קוירל.

הארי הפק את הקלף באורך שישים הסנטימטרים. בצד השני, כתובה באותיות זערות, הייתה רשימת הוראות הרקיחה האדומה ביחס שהארי ראה מעודו. "מה לעזאזל –"

"שיקוי זוהר, לבבות האש הסגולה", אמר פרופסור קוירל. "הוא מיוצר על ידי הוספת אותו המרכיבים, שוב ושוב, בצורה שונה מעט בכל פעם. דמיין לעצמך קבוצה נלהבת של תלמידי שנה ראשונה, שעבירה את כל החדרים האחרים, חושבים שהם עומדים להגיע למראת הקסמים, ואז נתקלים במטלה הזו. החדר הזה הוא

מעשה ידיו של המורה לשיקויים, אין ספק.”
 הארי העיף מבט מודגש לעבר דמות האש השחורה שעלי כתפו
 של פרופסור קוירל. “אש לא יכולה לנצח אש? ”
 “היא יכולה”, אמר פרופסור קוירל. “אני לא בטוח שזו הדרך.
 ומה אם החדר הזה ממולכד?”

הארי לא רצה להיתקע פה ולר��וח שיקוי לשם השעשוע, או
 בשל איזו סיבה שלא תהיה שבוגינה פרופסור קוירל לוקח אותם
 בכזו איטיות דרך החדרים האלה. במתכונן של השיקוי היו שלושים
 וחמשה שלבים שונים בהם היה צריך להוציא פעמוניות, ארבע
 עשרה פעמים בהם צרך להוציא קומצת שיער בהיר... “אולי
 השיקוי פולט גז רעיל שפוגע רק בקוסמים מבוגרים אבל לא
 בילדים. או כל אחד ממאה תכיסים קטלניים אחרים, אם אנחנו
 רצינאים פתאום. אנחנו רצינאים?”

“החדר הזה הוא מעשה ידיו של סְנוּרוֹס סִנִּיפֶ”, אמר פרופסור
 קוירל, נראה מהוורר פעם נוספת. “סִנִּיפֶ אַינְנוּ עָוָר אֲוָרָה
 במשחק הזה, לא בדיק. הוא חסר את האינטיליגנציה של דְמָבֵלְדוֹר,
 אך ברשותו הכוונה להרוג שמעולם לא הייתה לְדְמָבֵלְדוֹר.”
 טוב, יהיה מה שיהיה מה שהולך פה, זה לא באמת מונע
 מילדים להיכנס”, ציין הארי. “הרבה תלמידי שנה ראשונה עברו.
 ואם אתה יכול אייכשו למנווע מכולם חוץ מילדיים מהיכנס, אז זה
 מכירה את לורד ווֹלְדְמוֹרֶט להשתמש בילד, מנוקודת המבט של
 דְמָבֵלְדוֹר. אני רואה מה הטעם, בהינתן המטרות שלהם.”

“אכן”, אמר פרופסור קוירל, משפשף את גשר אפו. “אבל
 ראה, ילד, אין בחדר הזה את המתגים ולהשי הганגה שיש על
 האחרים. אין להשים עדינים להביס. זה כאילו אני מזמן לעקוּף
 את השיקוי ופושט להיכנס – אבל סִנִּיפֶ יודע שלורד ווֹלְדְמוֹרֶט
 יראה זאת. אם למשה הייתה זו מלכודת שיוועדה לכל מי שלא
 יركח את השיקוי, יהיה חכם יותר להניח לחשי הגנה, ולא להסגיר
 שום רמז לכך שהחדר הזה שונה מהאחרים.”

הארי הקשיב, מקמט את מצחו בריכוזו. "אז... המטרה היחידה באי הטלטן של רשותות גilio*ר* היא לגרום לך לא לדחוס את החדר הזה".

"אני מצפה שסנייפ יזכה שאסיק זאת גם כן", אמר המורה להתגוננותו. "ומעבר לנקודה זו אני יכול לחשות באיזו רמה הוא חושב שאשחק. אני סבלני, ונתקתי לעצמי זמן רב למאיץ זהה. אבל סנייפ אינו מכיר אותו, הוא מכיר רק את לורד וולְדֶמֹרֶט. הוא ראה לפעמים את לורד וולְדֶמֹרֶט צוחה בתסכול, ופועל עלי-פי דחפים שנראו לא הגיוניים. בבחן את העניין מנוקדת מבטו של סנייפ: זה המורה לשיקויים של הוגוּרֶט שאומר לlorד וולְדֶמֹרֶט להיות סבלני ולמלא אחר ההוראות אם הוא רוצה להיכנס, כאילו לורד וולְדֶמֹרֶט הוא תלמיד פשוט. לי לא היה בעיה לצית עם חיוּך ולנקום מאוחר יותר. אבל סנייפ לא יודע שקל לlorד וולְדֶמֹרֶט לחשוב בצורה כזו". פרופסור קוירל הביט בהاري. "ילד, ראיית אוטי מרוח באויר ליד מלכודת השטן, נכון?"
הארי הנהן. אז הוא שם לב לבלבול. "ספר הלימוד שלי

בלחשים אומר שקוסמים לא יכולים להרחיף את עצםם".
"כן", אמר פרופסור קוירל, "זה מה שכותב בספר הלימוד שלך בלחשים. אף קוסם לא יכול להרחיף את עצמו, או כל חפץ שתומך במשקו; זה כמו לנשות להרים את עצמן, או מטרוכי הנעלאים שלך. אך עם זאת לורד וולְדֶמֹרֶט לבודו יכול לעוף – היכיז? ענה מהר ככל שאתה יכול".

אם תלמיד שנה ראשונה יכול לענות על השאלה – "גרמת למישחו אחר להטיל את הלחשים שיש על מטאטים על התחתונים שלך, ואז הטלת עליו אובְלִינְיאָטָה".
"לא בדיק", אמר פרופסור קוירל. "לחש הmetaטאים דורשים

צורה ארוכה ודקה, שהייבת להיות מוצקה. بد לא יועיל".
גבוחתו של hari התכווץ. "כמה ארוכה צריכה להיות הצורה?
אתה יכול לחבר מוטות metaטאים קצריים לרשתת בד ולעוף

בעזרתם ? ”

”בהתחלת היברטי מוטות מכושפים לידי ולרגליי, אבל זה היה רק כדי ללמד אותה צורת תעופה חדשה. פרופסור קוירל הפליל את שרול גלימתו, חושף את זרוועו העירומה. ”כפי שאתה רואה, אין לי כלום בשרוול כתע “.

הארי קלט את האילוץ הנוסף הזה. ”גרמת למשהו להטיל את לחשי המטאטה על העצמות שלך ? ”

פרופסור קוירל נאנח. ”זה היה אחד מהכישורים המפיחדים ביותר של וולדקומרט, או כך נאמר לי. אחרי כל השנים הללו, ומידה מסוימת של ביוריה-הכרה מהוסס, אני עדיין לא באמת מבין מה לא בסדר באנשים רגילים... אבל אתה לא אחד מהם. הגיע הזמן שתתחיל לתמום למסע הזה. הכרת את סְנָוּרֹוָס סְנִיְיפֶּר לאחרונה יותר ממוני. אמרו לי מה הניתוח שלך את החדר הזה.”

הארי היסס, מנסה להיראות חשוב.

”אצין, ” אמר פרופסור קוירל, כשבועף-החול מהאש השחורה מתחת את צווארו לביט בкус בהاري, ”אם אפשר לי להיכשל במודע, אני אקרא לך לזה בגידה. אזכיר לך שהאבן היא המפתח לתהיה של העלמה גרייניגר, ושאני מחזיק כבניעורובה את חיים של מאות תלמידים.”

”אני זוכר, ” אמר הarry, ומיד לאחר מכן היצירתי להפליא של הארי חשב על משחו.

הארי לא היה בטוח אם כדאי שיגיד זאת.
הדמייה התארכה.

”האם חשבת כבר על משחו ? ” שאל פרופסור קוירל. ”ענה בחשוננית.”

לא, זה לא עומד להיות קל, לא נגד יריב חכם שיוכל להכירו אותך לומר את האמת המילולית בכל רגע. ”סְנָוּרָוָס, לפחות סְנִיְיפֶּר, של ימינו אנו, מכבד מאד את האינטילגנציה שלך, ” אמר הarry במקומו. ”אני חושב... אני חושב שהוא אולי יזכה בשולדקומרט

יאמין שסְנוּרוֹס לא יאמין שוֹלְךָמָרֶט יעבור את מבחן הסבלנות שלו, אבל סְנוּרוֹס כנְיזָפָה שוֹלְךָמָרֶט יעבור אותו." פרופסור קוירל הנהן. "זו תיאוריה סבירה. האם אתה מאמין בה בעצם? ענה בלהשנית.

"כן", לחש הארי. יכול להיות שלא בטוח להסתיר מידע, אפילו לא מחשבות ורעיוןנות... "לפיכך, המטרה של החדר הזה היא לעכב לשעה את לורד ווֹלְךָמָרֶט. ואם היהי רוץ להרוג אותו, בהאמני במה שדמבדלו מאמין, הדבר המתבקש לנסות יהיה נשיקת סוהרטן. כמובן, הם חשובים שאתה נשמה בלי גוף – האם אתה נשמה בלי גוף, דרך אגב?"

פרופסור קוירל לא עז. "עֲמַפְלָדוֹר לא חשוב על השיטה זו", אמר המורה להתגוננות לאחר זמן מה. "אבל סְנוּרוֹס עשויי". פרופסור קוירל החל לטפח באצבעו על חייו, מבטו מרוחק. "יש לך כוח על סוהרטנים, ילד, אתה יכול לומר לי אם יש כאן בקרבת מקום?"

הארי עצם עיניו. אם היו חורים בעולם, הוא לא הרגינש אותם. "לא כאן שאני יכול להרגינש".
"ענה בלהשנית."

"לא מרגינש ואכליהיים".
"אבל האם היהי כנְיזָפָה את האפשרות זו? לא ניסית תכיסיס מתחכם?"

"היהי כנְיזָפָה. לא תכיסיס".
"אולי ישנים אמצעים אחרים המסוגלים להסתיר סוהרטנים, ולהנחות אותם לzonk ולאכול נשמה שהשתלטה על הגוף אם הם רואים אחת..." פרופסור קוירל עדיין טפח על חייו. "אין זה בלתי אפשרי ששattachים להגדרה. או לאכול את כל מי שייעבור בחדר הזה מהר מדי, או את כל מי שאינו ילד. בעודך זוכר שאני מחזיק בחרטינו גרייניג'ר ובמאות תלמידים כבני-עירובה, האם תשתמש בכוח שלך על סוהרטנים כדי להגן עליו, אם סוהרטן יופיע? ענה

בלחשנית."

"לא ידוע", לחשש הארי.

"אוכלייחיים לא יכולים להשמיד אותי, אני חושב", לחשש פרופסור קוירל. "ואני פשוט אנטושה הגוף הזה אם יגיעו קרוב מדי. אחזoor במחירות הפעם, ולא יעצדו אותו. עננה הורים שלך במשן שנים על שלא הגנת עלי". מאות תלמידים נניערכוה ימותו, כולל כאלה להם אתה קודא חבריהם. אני שושאל שוב. האם חששapesh בכוח שלך על אוכלייחיים להגן עלי, אם אוכלייחיים יגיעו?"

"כן", לחשש הארי. העצבות והaimה שהاري הדיח עלו שוב, ולצד האפל שלו לא היו תבניות מאוחסנות להתמודד עם הרגשות האלה. למה, פרופסור קוירל, למה אתה ככה...

פרופסור קוירל חין. "זה מזכיר לי. האם בגדת בי כבר?"
"לא בגדתי לך עדין".

פרופסור קוירל הלך אל ציוד השיקויים והחל ל��וץ שורש ביד אחת, הסכין נעה ב מהירות כזו עד שכמעט ולא נראה, בלי מאץ נראה לעין. עופיהחול משלחתה הדרים ריחף אל הפינה הנגדית של החדר והמתין שם. "אם שוקלים את כל העניינים ואת חוסר הودאות שלהם, נראה נIRON יותר להשקיע את הזמן לעבור את החדר הזה כמו שתלמיד שנה ראשונה היה עובר", אמר המורה להתגוננות. "אנחנו יכולים לדבר בזמן שאנחנו מחייבים. היו לך שאלות, ילד? אמרתי שאננה עלייהן, אז שאל."

פרק 108

פאקם, מלך כי, פאייזט ודיידט

המורה להתוגנות העמיד קדירה, הרחיף אותה למקומה בהינה שרבייט, ובנפנוף נוסף הציג את תחתיה. סיבוב קצר של אצבעו של המורה להתוגנות החל להניע כף בעלת ידית ארוכה, והיא ערכבה את תכולת הקדרה ללא מגע יד. המורה להתוגנות מרד כעת ערימה של פרחים מתוך צננת גודלה – הארי הניח שאלה פעמוניות; עלי הכוורת בצעב האינדיגו נראו זוררים באור הלבן שבקע מהקירות, והיה להם קימור כלפי פנים שיצר את הרושם שהם רוצחים פרטיות. הפרח הראשון נוסף לקדרה מיד, אבל אז הקדרה פשוט המשיכה להתurbב בעצמה לזמן מה.

המורה להתוגנות תפס עמדה ממנה היה יכול לראות את הארי ביחס קל של ראשו, והארى ידע שהוא בשדה הראייה ההיקפי של המורה להתוגנות.

בפינה המתין עופי-החול שלhalbתי-השדים, חלק מהאכנים הקרובות מתחילה להinctך ולהיעשות חלקות יותר. הכנפיים הבוערות הפיצו אור ארגמני שהעניק גוון של דם לחדר והשתקף בניזות אדומות מכל הזכוכית.

"הזמן הולך ו敖ול", אמר פרופסור קוירל. "שאל את שאלותיך, אם יש לך כאלה."

למה, פרופסור קוירל, למה, למה אתה ככה, למה להפוך את עצמו למפלצת, למה לווד וולדמוֹרט, אני יודע שאתה אולי לא רוצה את אותם הדברים כמווני, אבל אני לא יכול לדמיין לעצמי מה

אתה יכול לרצות שהדרך הטובה ביותר להשיג אותו תהיה זו...
זה מה שהמוח של הארי רוצה לדעת.
מה שהארי צריך לדעת הוא... דרך כלשהי להימלט ממה שעומד
לקודם. אבל המורה להתגוננות אמר שהוא לא ידבר על התוכניות
העתידיות שלו. מזור שהמורה מוכן לדבר על משהו, זה
בתח סותר את אחד מהכללים שלו...
”אני חושב”, אמר הארי בקול רם.

פרופסור קוירל חין חיווק קטן. הוא השתמש במכתש כדי
לכתר את הרכיב הקסום הראשון של השיקוי, משושה אדום זהה.
”אני מבין בהחלט”, אמר המורה להתגוננות. ”אבל אל תחשוב
יותר מדי, ילד.”

מטרות: למנוע מלורד וולקמורת לפגוע באנשים, למצוא דרך
להרוג או לנטרל אותו, אבל קודם להציג את האבן ולהחיתות את
הרמיוני ...

... לשכנע את פרופסור קוירל להפסיק עם זה...
הארי בלוע את רוקו, מדחיק את הרגש, מנסה לעצור את הדמעות
מלבקע. דמעות בטח לא ירשימו את הלורד וולקמורת. פרופסור
קוירל כבר העווה את פניו, אם כי מהכוון של מבטו הוא בחן עליה
בגוננים עזים של לבן, ירוק וסגול.

אין שום דרך ברורה להציג אף אחת מהמטרות הללו, עדין לא.
כל מה שהארי יכול לעשות הוא לשאול את השאלות שנראו כאילו
הכי סביר שייניבו מידע מעויל, אפילו אם אין לו תוכנית עדין.
או פשוט לשאול מה שנראה hei מעניין? שאל הצד
הריבנקלאי של הארי. מתאים לי.

שתוק, הארי אמר לccoli; ואז, לאחר מחשבה נוספת, החלטיט
שהוא כבר אינו מעמיד פנים שהוא קיים.
ארבעה נושאים עלו במחשבתו של הארי כעדייפות מנקודות
המבט של סקרנות בקשר לדברים חשובים. ארבע שאלות, אם כן,
ארבעה נושאים גדולים, לנוכח להכניס לזמן שבו השיקוי מתבשל.

ארבע קושיות...

"אני שואל את השאלה הראשונה שלי", אמר הארי. "מה באמת קרה בלילה של 31 באוקטובר, 1981? מה נשנה הלילה הזאת מכל

הليلות... אני רוצה את כל הסיפור, בבקשה".

השאלת היכן ומדוע לורד וולקמות שרד את מותו לכורה נראתה כאילו סביר שתשפייע על תוכניות עתידיות.

"צפיתי שתשאלו את זה", אמר פרופסור קוירל, זורק פעמנית ואבן לבנה מנצנץ לתוך השיקוי. "בתווך התחליה, כל מה שאמרתי לך על לחש הורקרוקס אמיתי; כפי שהיית אמרו להסיק כבר, משום שדיברתי בלחשנית".

הארי הנהן.

"תווך שניות מהרגע ששמעת את פרטי הלחש, הבחנת בפגם מהותי, והתחלה לתחות כיצד ניתן לשפר את הלחש. האם אתה חושב שטום RIDL הצעיר היה שונה?"

הארי הניד בראשו.

"ובכן, הוא היה שונה", אמר פרופסור קוירל. "בכל פעם שהתפתתי להתייחס מכך, הזכרתי לעצמי שהייתי איתי ממן כשהיהתי מבוגר פי שניים. כשהייתי בן חמיש עשרה יצרת לי לעצמי הורקרוקס כפי שהוסבר בספר מסויים, והשתמשתי במוותה של אビיגיל מירטל מעינויו של הביסיליסק של סלית'רים. תכננתי לעשות הורקרוקס חדש כל שנה אחרי שאזעוב את הוגוורטס, ולקרוא לוזה תוכנית גיבוי במקרה שהתקות האחרות שלי לחיי נצח יתבדו. בדיעבד, טום RIDL הצעיר נאחז בקש. המחשבה לייצור הורקרוקס טוב יותר, לא להסתפק בלחש שכבר מצאתי... המחשבה הזאת לא עלהה بي עד שהפנמתי את הטיפשות של אנשים רגילים, והבנתי אילו שיגינונות שלהם חיקיתי. אבל בבואה הזמן למדתי את הרגל Shirahat minei, לשאול בכל ההזדמנויות האם ניתן לעשות זאת טוב יותר. להסתפק בלחש שלמדתי מספר, כשהיה לו דמיון קלוש בלבד למה שבאמת רציתי? מגוחך! וכך גמלה בלבבי החלטה ליצור

לחש טוב יותר."

"יש לך חי נצח אמיתיים עכשו?" הארי היה מודע לעובדה שזו שאלת השובה יותר ממלחמה ומאסטרטגיה, אפילו עם כל שאר הדברים שקורים.

"אכן," אמר פרופסור קוירל. הוא עצר את הכנת השיקוי ופנה להבית בהاري ישירות; בעיניו הגבר היה מבט של התעלות שהארי מעולם לא ראה בהן קודם. "בכל האומנוויות האפלות ביותר שהצלחתך למצוא, בכל הסודות האסורים להם המפלצת של סלית'רין נתנה לי מפתחות, בכל הידע העתיק שנוצע הקוסמים זכר, מצאתי רק רמזים ושביריים למה שהייתי צרייך. אז יצרתי זאת וטויתתי זאת מחדש, ותכננתי טקס חדש המבוסס על עקרונות חדשים. החזקתי את הטקס הזה בוער בתודעתו במשך שנים, משפר אותו בדמיוני, תווהה על משמעותו ומשנה شيئاניים קטנים, מתין שהכוונה תהייצב. לבסוף העזתי לערוּך את הטקס שלו, טקס קרובן מומצא, מבוסס על עיקרונו שלא נבחן על ידי שום קסם ידוע. וחיהתי, ועודי חי." המורה להתוגנותה דיבר בנימה של ניצחון שקט, כאילו המעשה עצמו היה כה גדול שמילים לעולם לא יוכלו לעשות עימיו צדק. "אני עדין משתמש במילה 'הורקוקס', אבל רק מסיבות היסטוריות. זה דבר חדש בתכלית, הדוגלה ביותר ביצירותי."

"בתוך אחת מהשאלות שלי עלייהן הבטחת לענות, אני שואל איך להטיל את הלחש הזה," אמר הארי.

"לא." המורה להתוגנותה פנה בחזרה אל השיקוי שלו, זורק פנימה נוצה לבנה עם כתמים אפורים ופעמוניים. "חשבת אולי למד אותך כשהתיה מבוגר יותר, משומ שאך טום ריידל לא יסכים לא לדעת; אבל שניתית את דעתך."

זיכרונו הוא דבר שקשה להיאחז בו, לפעמים, והארי ניסה להזכיר האם פרופסור קוירל נתן רמזים על הנושא בעבר. משה בניסוח של פרופסור קוירל הצעית זיכרונו: אולי אומר לך כשהתיה

מבוגר יותר ...

"עדין ישנים עוגנים פיזיים לחיי הנצח שלך", אמר הארי בקול רם. "זה דומה ללחש ההורקוקס היישן גם בזה, וזה סיבה נוספת לכך שאתה עדין קורא להם ההורקוקסים". מסוכן לומר זאת בקול רם, אבל הארי צריך לדעת. "אם אני טועה, אתה יכול להכחיש בלחשנית".

פרופסור קוירל חיך ברשע. "ניחוש ששלך נכון, ילד, אם כי זה לא יעוז לך".

למרבה הצער, זו לא חולשה שקשה לכטוט אם האויב חכם. הארי לא היה מציע את ההצעות בדרך כלל, רק למסקרה שהאויב לא חשב עליהם עצמו, אבל במקרה הזה הוא כבר עשה זאת. ההורקוקס אחד נזדק להר געש פועל, עם משקלות כך שישקע לתוך מעתפת כדורה הארץ", אמר הארי בכבדות. "אתה המקום אליו חשבתי להשליך את הסוהרטן אם לא אוכל להשמיד אותו. ואז שאלת אותי איפה עוד הייתי מhabיא משהו אם לא הייתי רוצה שאיש ימצא אותך איפעם. ההורקוקס אחד קבור בעומק קילומטרים, במטר קובי אונוניי בקרים כדורה הארץ. ההורקוקס אחד השלכת לשקע מריאנה. ההורקוקס אחד מרוחף גבוע בסטרטוספירה, השקוף. אפילו אתה לא יודע איפה הם בדיקוק, משום שהטלת על עצמן אובליויאטה. וההורקוקס האחרון הוא הלוחית של פינניר 11 שהגנבת לנאס"א ושיננית. שם אתה משיג את תמנונת הכוכבים שלך כשאתה מטייל את לחש אוריה-כוכבים. אש, אדמה, מים, אוור, ריק". חידה, המורה להtagוננות קרא לזה, ולכן הארי זכר זאת. חידה.

"אכן", אמר המורה להtagוננות. "היהתי המומ במידת מה שנזכרת כליכך מהר, אבל אני מניה שזה לא משנה; כל החמשה נמצאים מעבר להישג ידי או ידך".

לא בטוח שזה נכון, במירוח אם יש דרך כלשהי לעקוב אחריו החיבור הקסום ולקבוע את המיקום... אם כי וולך-מורט היה עושה

כמייבט יכולתו להסתיר זאת... אבל מה שקדם עשה, קסם יכול לבטל. פיויניר 11 אולי רוחקה באמות מידת של קוסמים, אבל נאס"א יודעים בדיקן איפה היא, ובטע הרובה יותר קל להגיע אליה אם אתה יכול להשתמש בקסם כדי להגיד למשוואת הטיל של ציאולקובסקי להתחפף...

דאגה פתואמית עלתה בתודעתו של הארי. אין שום חוק שאומר שהמורה להתגוננות היה צריך להגיד את האמת ברגע לאיזו גשושית בין כוכביה הפק להורקרוקס, ואם הארי זכר נכוון, התקשרות והמעקב אחרי גשושית פיויניר 10 אבדו זמן קצר לאחר שחלפה ליד יופיטר.

למה שפרופסור קוירל לא היה פשוט הופך את שתיהן להורקרוקסים?

המחשבה המתבקשת הבאה עלתה בהארי. זה שהוא שאסור להציג, אם האויב לא חשב עליו בעצמו. אבל נראה סביר ביוור שהאויב כבר חשב עליה.

"אמור לי, מורה", לחשש הארי, "האם השמדת חמישת העוגנים הללו תשמשיך אותך?"

"למה אתה שואל?" לחשש המורה להתגוננות, עם צליל בלחשוש שהלחשנית תירגמה לשעווע נחשי. "אתה חושש שהשתובחה היא לא?"

הarry לא הצליח לחשב איך לענות, אם כי היה לו חשד חזק שזה לא משנה בכלל מקרה.

"החשד שלך נכון, ילד. להשמדת החמישית הללו לא יהפוך אותו לבן תמותה".

הarry הרגיש שוב יובש בגרכונו. אם ללחש אין שום מהיר הרסני... "כמה עוגנים עששית?"

"לא הייתי אומר בדורך כלל, אבל ברור ששכבר ניחשת". חיווכו של המורה להתגוננות התרחב. "השתובחה היא ששאני לא יודעת. הפסתקתי לסתפו איפשהו באוזן מהה ושבבע. פשוט עששית לי הרgel כל פעם

ששרצשתי מיששו בפרטיות.

יוטר ממא רציחות, בפרטיות, לפני שלורד וולךמורט הפסיק לספור. ואפילו גרווע מזה – “לחש האלומות שלך עדין דורך מוות של בן אדם ? למה ?”

“יצסידה גדולה מקיימת חיים וקסם במכשדים על ידי הקברת חיים וקסם של אחרים”. שוב נשמע הצחוק הנחשי המלחשש. “אהבתני תיאור כובב של להחש הורקרוקס ישבן כליכך, החאכובתי כליכך כשגעילית אמרת, מהששובות על גרסה משופרת יצאו בצדקה הוו.” הארי לא היה בטוח למה פרופסור קוירל נותן לו את כל המידע החיווני הזה, אבל מוכחה להיות סיבה, זהה להליך אותו. “או אתה באמת רוח חסרת גופו שהשתלטה על קוירינוס קוירל.”

“כן. אחזoor בנסיבות אם הגוף הזה יהרג. יהיה מרגע מאד, ונכמי.”

“אני אומר לך את זה, ילד, כדי שלא תנסה שום דבר מטופש.”

“אני מבין”, אמר הארי. הוא עשה כמיטב יכולתו לסדר את מחשבותיו, להזכיר מה עמד לשאול הלהה, בעוד המורה להתגוננות הפנה את עיניו בחזרה לשיקוי. ידו השמאלית של הגבר פוררה קונכיות מושסקות אל הקדרה, בעוד ידו הימנית הכניסה פעומונית נוספת. “או מה קרה ב-3 באוקטובר ? אתה... ניסית להפוך את הארי פוטר התינוק להורקרוקס, מהטוג היין או החדש. עשית את זה בכונה, משום שאמרת ליליא פוטר”, הארי נשם נשימה עמוקה. עכשו שהוא יודע למה הוא מרגיש צמרמותה, הוא יכול לעמוד בה. “טוב ויפה, אני מקבל את העתקה. את תמותי, והילד יהיה. עכשו זركי את השרביט שלך כדי שאוכל לרצוח אותך.” בדייעבד, ברור שהארי זכר את האירוע הזה בעיקר מנוקודת המבט של לורד וולךמורט, ורך בסוף זה היה מעוניינו של הארי פוטר התינוק. “מה עשית ? למה עשית את זה ?”

“הנבואה של טרלוני”, אמר פרופסור קוירל. ידו טפהה על פעומונית עם רצועת נחושת לפני שהשליך אותה פנימה. “בillyתי ימים ארוכים במחשבה עליה, לאחר שסנייפ הביא לי אותה.

ນבואות לעולם אינן דברים פשוטים. ואיך אנסה זאת בצורה שלא תגרום לך לחשב דברים טיפשיים... טוב, אני פשוט אומר את זה, ובאמת היה טיפש אני אתרגוז. הייתה מרווחה מהקביעה של הנבואה שמי שהו אחר יהיה שווה לי, משומם שהוא אומר שהאדם הזה יוכל להיות הצד השני של שיחאה אינטיגנטית. אחרי חמישים שנה בהן הייתה מוקף בלחש טיפשים, לא היה אפשר לומר שהתגובה שלי עלולה להיות קלילשה ספרותית. לא עמדתי לוותר על ההזדמנות מבלי לחשב עליה קודם. ואז, אתה מבין, היה לי דעתך חכם". פרופסור קוירל נאנח. "עליה בירעון כיצד אוכל להגישים את הנבואה בדרך שלי, לטוביי שלי. אסמן את התינוק כושא ליבך שאטיל עליו את לחש ההורקורך היישן בצורה כזו שתתבייע בו את הנפש שלי עצמי על הלוח החלק של הודעת התינוק; זה יהיה העתק תהור יותר שלי, משומם שהיה עצמי ישן שיתעורר עמו מחדש. שנים לאחר מכן, כאשר עמלנו משלוט בבריטניה ובעבור לדברים אחרים, ארגן עם טום רידל האחים סייראה כאילו הוא הביס אותו, והוא ימושל בבריטניה שהציג. נשחק את המשחק זה כנגד זה לניצח, ונשאריר את חיינו מעניינים בעולם של שוטים. אני יודע שכותב דרמות ייחה שנשמד אחד את השני בסופו של דבר; אבל חשבתי על כך זמן רב, והחליטתי שניינו פשוט נחליט לסרוב להמחיז את הדrama. זו הייתה ההחלטה שלי והייתי משוכנע שהיא תישאר כך; שני הטום רידלים, כך חשבתי, יהיו אינטיגנטים מדי מכדי ללבת בדרך הזה באמת. הנבואה נשמעה כאילו היא רומזת שאשמד הכל פרט לווצר מהארוי פוטר, ואז הנפשות שלנו לא יהיו שונות כל-כך, ונוכל להתקיים באותו עולם".

"משהו השתבש", אמר הארי. "משהו שהעיף את הגג של הבית של הפוטרים במכתש גודרייק, נתן לי צלקת על המצח, והותיר מאחור את הגופה החרווכה שלך".

פרופסור קוירל הנהן. הידים שלו האטו בהכנות השיקוי. "התהודה בקסם שלנו", אמר בשקט פרופסור קוירל. "כשעיצבתי

את נפשו של התינוק להיות כמו שלי...”
הארי זכר את הרגע באזקבן כשהקהלת ההורגת של פרופסור קוירל התנงשה עם הפטרונים שלו. הכאב החורך והמשוע במצחו, כאשר הראש שלו עומד להתקע לשניים.

“אני לא יכול למנוט כמה פעמים חשבתי על הלילה ההוא, חזר על הטעות שלי, חשב על דברים חכמים יותר שהייתי יכול לעשותה”, אמר פרופסור קוירל. “מאוחר יותר החלמתי שהייתי צריך להשליך את השירות שלי ולהפוך לצורת האנימאנוג של אבל בלילה ההוא... בלילה ההוא ניסיתי אינסטינקטיבית לשלוט בתנודות הכאוטיות בקסם שלי, אףלו בעודי מרגיש את עצמי בוער מבפנים. זו הייתה הבחירה השגויה, ונכשלתי. אז הגוף שלי הושמד, אףלו בעודי משכתח את תודעתו של הארי פוטר; שניינו משמידים הכל פרט לזכר מהשני. ואז...” הבהיר של פרופסור קוירל הייתה מוקפתה. “וואז, כשחזרתי להכרה בתוך ההורקרוקסים שלי, גיליתי שהיצירה הגדולה ביוטה שלי לא עבדה כפי שקיוית. היה אמור להיות מסוגל לרווח, חופשי מההורקרוקסים שלי, ולדבק כל קורבן שהסכים בכך או שהיה חלש מכדי לסרב לי. זה היה החלק ביצירה הגדולה שלי שלא עמד בכוונתי. כמו עם לחש ההורקרוקס המקורי, היה מסוגל להיכנס רק לקורבן שנגע בהורקרוקס הפיזי... והסתתרתי את ההורקרוקסים הרבים מספור שלי במקומות בהם איש לעולם לא ימצא אותם. האינסטינקט שלך נכון, ילד, זה לא יהיה זמן טוב לצחוק.”

הארי נותר שקט מאד.

הכנת השיקוי עצה ומנית, הגיעו לשלב שבו שום מרכיבים לא מתווספים לקדרה בעוד השיקוי מתבשל. “בillyתי את רוב זמני בהתבוננות בכוכבים”, אמר פרופסור קוירל, קולו שקט יותר כעת. המורה להתגוננות פנה מהשיקוי, מביט בקירות המוארים לבן של החדר. “תקוותי הנותרת הייתה ההורקרוקסים שהחכתי באידיות הגמרה של צעירותי. יוצר אתם מקמיעות עתיקים,

במקום מחלוקת נחל אונימיים; מסתיר אותם מתחת לבאות רעל במרכזו אגם של חיז"לים, במקום לשלווה אותם במפתח מעבר לים. אם מישחו ימצא את אחד מלאה ויחזור את ההגנות המוגוחכות שלהם... אבל זו נראית כמו תקווה מרוחקת. אך עם זאת הייתה בז' אלומות. הגרוע מכל הגורלות נמנע, היצירה הגדולה שלי עשתה זאת. לא נותר לי הרבה לקות אליו או הרבה לפחד ממנו. החלטתי שלא אשתגע, משומש שלא נראה שיש בכך יתרון. חחת זאת, הבתמי בכוכבים והשבתי, בעוד המשמש הולכת וקטנה מאחורי. השבתי על הטיעיות בחיי הקודמים; הן היו רבות בדיעד. בדמיוני בנייתי טקסים עצמאתיים חדשים שאנסה, אם היה חופשי להשתמש במקרה שלי פעם נוספת, אך בטוח באמונות שלי. השבתי על הידות עתיקות לדמן הרבה מאשר קודם, על אף שזו הייתה שאלת סבלן. ידעתי שם אשחרר, היה חזק בהרבה מאשר בחיי הקודמים; אבל בעיקר לא ציפיתי שהירה". פרופסור קוירל פנה בחזרה לשיקויו. "תשע שנים וארכעה חודשים אחרי הלילה ההוא, הרפתקן נודד בשם קוירינוס קוירל צלח את ההגנות ששמרו על אחד מההורוקטים המוקדמים שלי. את השאר אתה יודע. וכעת, ילך, אתה רשאי לומר את מה שנனינו חשבים".

"אם", אמר הארי. "זה לא נראה כמו דבר חכם במיוחד לומר –"
"אכן, מר פוטר. אין זה דבר חכם לומר לי. אפילו לא קצת. אפילו לא טיפיטיפה. אבל אני יודע שאתה חושב את זה, ואתה תמשיך לחשוב את זה ואני אמשיך לדעת את זה עד שתגיד את זה. אז דבר".

"אז. אם. אני מבין שיש משהו שברור יותר בדיעד מאשר בראייה לעתיד, ואני בהחלט לא מציע שתנסה לתקן את הטיעות עכשו, אבל אם אתה אדון אופל ואתה שומע במקרה על ילך שגורלו להביס אותו, יש לך כלשהו שאפשר לחסום, אי אפשר לעצור, ועובד בכל פעם על כל דבר עם מוח –"
"כז תודה לך מר פוטר חשבתי על זה כמה פעמים בתשע השנהים

של אחר מכן.” פרופסור קוירל הרים פעmonoית נוספת והחל לפורר אותה באגופו. “הפקתי את העיקרון הזה למרכז תוכנית הלימודים שלי בקורס קרבי לאחר שלמדתי על המרכזיות שלו בדרך הקשה. זה לא היה הכלל הראשון ברישימה של טום ריידל הצער. רק ניסיון מר מלמד אותנו לאיזה עקרונות יש עדיפות על אחרים; בעוד מיללים פשוטות הם נשמעים משכנעים באותה המידה. כדיעבד היה עדיף שהייתי שולח את בלטראיקס לבית הפוטרים במקומי; אבל היה לי כלל שאמר לי שבunningים כאלה עלי לטפל בעצמי ולא לשלוֹח סגן נאמן. כן, שאלתי את הקללה ההורגת; אבל תהייתי האם להטיל את הקללה ההורגת על תינוק יగרום אייכשהו לקללה לחזור אליו ולהגשים את הנבואה. איך הייתה אמר לדעת?”

“או תשתחם בגרזן, קשה להוציאו לחש מגשים-نبואות מגרzon”, אמר הארי ואז השתקה.

“החליטתי שהדרך הבטוחה ביותר הייתה לנסות להגשים את הנבואה בתנאים שלי”, אמר פרופסור קוירל. “מיותר לציין שבפעם הבאה שאשמע נבואה שלא לרווחי, אקרע אותה לגורדים בכל נקודת התעverbות אפשרית, במקום לנסות לשתני פעולה.” פרופסור קוירל מעיך ורד באגופו כאילו בניסיון לסתות ממנה את המיצ. “וכעת כולם חושבים שהילד-שנשאריבחים חסין אייכשהו לקללה ההורגת, על אף שקללות ההורגות לא הורסות בתים או מותירות גופות חרוכות אחריהן, משומם שהם מעולם לא חשבו שלורד וולדמֶרֶט עשוי להשתמש בשם לחש אחד.”

הארי נותר בשקט פעם נספת. הוא חשב לעצמו שינוי דרך ברורה אחרת שבה לורד וולדמֶרֶט יכול היה להימנע מהטעות הזוז. משחו שאולי קל יותר לראות בהינתן שגדלת אצל מוגלגים, במקום להסתכל על הדברים כמו קוסם.

הארי עוד לא החליט האם לספר לפרופסור קוירל על המחשבה שלו; ינסם יתרונאות וחסרונו לציון הטועות המסוימת זו. לאחר זמן מה פרופסור קוירל הרים את מרכיב השיקוי הבא,

משהו שנראה כמו שיער של חדרקן. "אני מספר לך זאת כאזהרה", אמר פרופסור קוירל. "אל תצפה שאתעכט השע שניים נוספים, אם אייכשהו תשמיד את הגוף הזה שלי. הצבתי הורקרוקסים במקומות טובים יותר מיד, ועכשו אפלו זה לא נחוץ. הודות לך, למדתי על אבן האוב. אבן האוב לא מחייב את המתים, כמובן; אבל יש בה קסם עתיק יותר מאשר להקרנת נפש. ומשום שאין הוא זה שהביס את המות, האוצר של קדומים מכיר بي כאדונו ונענה לרצוני. שילבתי אותו ביצירה הגדולה שלי". פרופסור קוירל חיך קלות. "חשבתי לפני שנים רבות את המכשיר הזה להורקרוקס, אבל החלטתי שלא לעשות זאת, משומ שلطבעת היה קסם שטבעו לא ידוע... אה, אירוניות שכאה יש בחיים. אבל אני סוטה מהונושא. אתה, ילך, אתה הבאת את זה, אתה שהחררת את נפשי לעוף לכל מקום שתחפוץ ולפתח את הקורבן הנחשך ביתר, בכך שלא נזהרת מספיק עם הסודות שלך. זו קטסטרופה לכל מי שניצב מולה, ואתה יצרת זאת באצבע אחת שצירה בלחות על צלחות תה. העולם הזה יהיה מקום בטוח יותר לכולם, אם תלמד להתנהג כיאות, כפי שבני קוסמים סופגים בילדותם. וכל מה ששאמרתי הרגע הואאמת".

הארי עצם את עיניו, וידיו שלו עיטה את מצחו; אם היה רואה זאת מבחוץ, זה היה נראה כמו בבואה ראי של פרופסור קוירל שקווע במחשבה عمוקה.

בעית הבסת פרופסור קוירל הלכה ונראתה קשה יותר ויוטה, אפלו באמות המידה של הבעיות הבלתי-אפשרויות שהארי כבר פתר. אם מה שפרקprofessor קוירל ניסה לעשות הוא להמיחש את הקושי הזה, הוא הצליח. הארי החל לשקל בראציונות את האפשרות שאולי עדיף להציג לשלוט בריטניה בתורת הנציג הלא-דרצני של לויד וולקמן, אם פרופסור קוירל בעצמו יסכים פשוט להפסיק לדרכו אנשים כל הזמן. אפלו דוב הזמן. אבל לא סביר שהוא יקרה.

הארי בהה בידיו מקום מושבו על הרצפה, מרגיש עצבות משתלטת על היושב שלו. הלורד וולסלי שעה ניק להארי את הצד האפל שלו הקדיש כלכן הרבה זמן לחשוב על דברים ולבוחן את תהליכי המחשבה שלו עצמו... והוא הגיע לעולם בתור פרופסור קוירל הרגוע, השקלול והרצני.

פרופסור קוירל הוסיף קמצוץ של שיער זהוב לשיקוי הזוהר וזה הזיכר להארי שהזמן ממשיך להלוּפּ; קוווצות השיער הזהוב היו נדירות יותר מהפעמוניות. "אני שואל את השאלה השנייה שלי", אמר הארי. "ספר לי על אבן החכמים. האם היא עשויה עוד משהו מלבד להפוך شيئا-צורה לקבועים? האם אפשר לייצר עוד אבני, ולמה הבעה זו קשה?"

פרופסור קוירל היה רוכן מעלה השיקוי והארי לא היה מסוגל לראות את פניו. "טוב ויפה. אספר לך את סיפור האבן כפי שהסתקתי אותו. הכוח האחד והיחיד של האבן הוא כפיטת קביעות, להפוך צורה זמנית לחומר אמיתי ומתחמש – כוח הנמצא הרחק מעבר לכוחם הרגיל של לחשים. יצירות קסם כדוגמת טירת הוגוורטס מזונות על ידי בארכם קבוצה. אפילו מטמורפמאגיים לא יכולים ליצור ציפורניים מזהב ולמכור אותן. התיאוריה הרווחת היא שקללת המטמורפמאגוס בסך הכל מסדרת מחדש את הבשר, כמו שנפה מוגלי מסדר חדש ברזל עם פטיש ומלקחים; והגוף שלהם לא מכיל זהב. אם מרلين היה מסוגל ליצור זהב מהאוור הריק, ההיסטוריה לא תיעודה זאת. אז אנחנו יכולים לנחש, אפילו לפני מחקר, שהאבן מוכרכה להיות דבר עתיק ביותר. מצד שני, ניקולס פלאמל ידוע לעולםSSH מאות שנה בסך הכל. אמרו לי מה השאלה המתבקשת הבאה שעליינו לשאול, ילד, אם אתה רוצה לדעת את ההיסטוריה האמיתית של האבן."

"אם," אמר הארי. הוא שיפשף את מצחו, מתרცז. אם האבן עתיקה, אבל העולם הכיר את ניקולס פלאמל רק במקרה שיש מאות שנה... "האם היה קוסם מאריך ימים אחר שנעלם בערך בתקופה

שניקולס פלאמל הופיע?"

"קרוב", אמר פרופסור קוירל. "אתה זכר שלפני שש מאות שנה הייתה גבירה אופל שנקרה 'הנצחית', הקוסמת באבא יאגה? נאמר שהיתה מסוגלת לרפא כל פצע בגופה, להשתנות לכל צורה שחיפה בה... היא אחזה באבן הקביעות, כמובן. ואז שנה אחת באבא יאגה הסכימה ללמד קסם קרבי בהגוזרטס, תחת הסכם עתיק ומוכבד". פרופסור קוירל נראה... כועס, מבט כזה שהארי ראה על פניו לעיתים נדירות. "אך לא בಥכו בה, ולכנן הוטלה קללה. יש קללות שקל יותר להטיל כשהן כובלות אותה ואחרים כאחד; קללות הלחשנות של סליתין היא דוגמה לכך. במקורה הזה, החתימה של באבא יאגה, ושל כל תלמיד ומורה בהגוזרטס, הושמו במכשיר עתיק שידוע בשם גביע האש. באבא יאגה נשבעה לא לשפר טיפה מדמו של תלמיד, או לקחת ממנו משהו שישיך לו. בתמורה, התלמידים נשבעו לא לשפר טיפה מדמה של באבא יאגה, ולא לקחת דבר ששייך לה. אז כולם חתמו, וגביע האש היה עד ואחראי להעניש את מפַר השבועה".

פרופסור קוירל הרים מרכיב חדש, חוט זהב עטוף סביב קמצוץ של חומר דוחה למראה. "היתה אז מכשפה שהתחילה את שנתה הששית בשם פרNEL. ועל אף שיפי נעוריה של פרNEL היה חדש לה,

ሊבה כבר היה שחור מזה של באבא יאגה עצמה –"

"אתה קורא לה מרושעת?" אמר הארי, ואז הבין שביצע כשל אד הומינם טו קווקזואה.

"שקט, ילד, אני מספר את הסיפור. איפה הייתה? אה, כן, פרNEL, היפהפייה והחמדנית. פרNEL פיתחה את הגבירה האפלת לאורך החודשים, במלחינים עדינים וחיזורים והעמדת פנים ביישנית של תמימות. ליבה של הגבירה האפלת נלכד, והן נעשו מההבות. ואז לילה אחד פרNEL לחשה כיצד שמעה על כוח שינוי הצורה של באבא יאגה וכיicut המחשבה הציתה את תשוקותיה; וכך פרNEL שכנה את באבא יאגה לבוא אליה עם האבן בידה, ולעתות צורות ורכות בלילה

אחד, להנאתן. בין יתר הצורות, פרNEL ביקשה מבאבא יאגה לעותה דמות גבר; והן שכבו יחד כגבר ואישה. אבל פרNEL הייתה בתולה עד אותו הלילה. ומשום שהם היו די מושנים בתקופה ההיא, גבעע האש החשיב זאת כשפיכת דמה של פרNEL, ולקיים דבר מה ששיך לה; לפיכך באבא יאגה רומתה כך שתפרק את השבואה, והגביע נטל את הגנותיה. ואז פרNEL הרגה את באבא יאגה כשישנה במיטתה, הרגה את הגבירה האפלת שאהבה אותה והגעה להוגוורטס, שוחרת שלום, תחת ההסכם; וזה היה סוף ההסכם על-פיו קוסמים ומכשפות אפלים הגיעו כדי ללמד קסם קרבי בהוגוורטס. מאותה שנים שלאחר מכן הגיעו לשימושם הדרושים בחוללת בין בתיספר, ואז הוא נשמר בחדר נטוש בקובאטון, עד שנגנבתי אותו לבסוף". פרופסור קוירל זרך זרד בצעב ווורדיבז' חיור לקדרה, וצבעו הפך לבן ברגע שנגע בפני השטח. "אבל אני סוטה מהנושא. פרNEL לקחה את האבן מבאבא יאגה, ועתה על עצמה את הדמות והשם של ניוקולס פלאמל. היא שמרה לעצמה גם את זהותה של פרNEL וקרויה לעצמה אשתו של פלאמל. השניים נראו ביחיד בציורו, אבל ניתן לעשות זאת במספר דרכים ברורות".
"ויצור האבן?" שאל הארי, המוח שלו עבד כדי לעבוד את כל זה. **"ראיתי מתכוון אלכימי בספר –"**

שקר נוסף. פרNEL גרמה לזה להיראות כאילו 'ניוקולס פלאמל' הרוויח את הזכות לחיות לנצח בכך שהצליח לעשותו קסם גדול כל אחד יכול לנשות. והוא נתנה לאחרים נתיב כוזב לחוקו, במקומו לחפש את האבן האמיתית האחת כפי שפרNEL חיפשה את זו של באבא יאגה". פרופסור קוירל נראה חמוש למדוי. "אין זה מפתיע שהשකעתינו שניים בניסיון ללימוד את המתכוון הכווצב זהה. הדבר הבא שתשאל הוא מדוע לא חטמתי, עיניתי, והרגתי את פרNEL אחרי שגיליתי את האמת".

למעשה, לא זו הייתה השאלה שעלה בתודעתו של הארי. פרופסור קוירל המשיך לדבר. "התשובה היא שפרNEL חזהה

מראש את השאיפות של קוסמי אופל כמותי. ניקולס פלאמל' נדר בפומבי נדר כובל לא להיכנע לשום לחצים כדי לוטר על האבן שלו – לשמר על חי הנצח מפני החמדנים, הוא טען, אולי זה שירות לציבור. חששתי שהאבן תאבד לנצח, אם פרנל תמות מבלתי יכולות היכן הסתירה אותה, והנדר שלא ימנע ניסיונות עינוי. בנוסף, היו לי תקוות לזכות במידע של פרנל, אם יוכל למצוא את האסטרטגיה הנכונה כדי לחלק אותו ממנה. על אף שפרנל החלה עם מעט ידע משלה, היא החזיקה כבניערוובה את חייהם של קוסמים גדולים ממנה, מחלוקת קמצוצים וטיפות קטנות של היפוכי גיל בתמורה לכוח. פרנל לא יודה לרמה של העניק נוערים אמיתיים לאיש – אבל אם תשמע על קוסם עם זקן אפור שהיה עד גיל מאתיים וחמשים, אתה יכול להיות בטוח שידה הייתה מעורבת. עד שהגיע דורו שלי, המאות העניקו לפרנל מספיק יתרון כדי להעלות את אלבוס דמבלדור כנגד אדון האופל גריינולד. כשאני הופעתה בתרור לורד וולדקמורת, פרנל העלה את דמבלדור עוד, מחלוקת עוד טיפה מהידע שצברה בכל פעם שלورد וולדקמורת נראה אליו הוא משיג יתרון. הרגשתי שאני מוכחה להיות מסוגל לחשב על מהهو מתחכם לעשויות עם המצב, אבל מעולם לא הצלחתי. לא תקפתית אותה ישירות, משומש לא הייתה בטוח ביצירה הגדולה שלי; לא היה זה מן הנמנע שגם אחד אצטרך לлечת אליה ולהתacen לטיפת נערות". פרופסור קוירול זרך שתתי פעמוניות בכת אחת אל השיקוי, והן נראו אליו הן מתזוגות כשנגעו בשיקוי. "אבל כתה אני בטוח ביצירה שלי, ולפיכך החלטתי שהגיע הזמן ללקחת את האבן בכוחו".

הארי היסס. "אני רוצה שתעננה בלחשנית, האם כל מה שאמרה נכון?"

"דבר מזה לא ידוע ליakashkr", אמר פרופסור קוירול. "לספר סייפור ממשו להשלים את הפערים; לא הייתי נוכח כשהפרנל פיתחה את באבא יאגה. הבסיסס אמרו להיות נכון ברובו, אני חושש".

הארי הבחן בקמצוץ בלבול. "או אני לא מבין למה האבן פה בהוגוורטס. ההגנה הטובה ביותר לא תהיה להסתיר אותה מתחת לאבן אונונימית בגרינלנד?"

"אולי היא העריכה את יכולות המזיהה שלי," אמר המורה להתגוננות. הוא נראה מרוכז בקדורה שלו כשובל בעומוניות באנצנתה של נזול עם הסמל המוסכם ברקיחת שיקויים למי גשם.

אנחנו דומים מאד, המורה להתגוננות ואני, במובנים מסוימים אם לא באחרים. אם אדמיין מה היתי עשה, בהינתן הבעיה שלו... "האם רימית מישחו כדי שיאמין שיש לך דרך כלשהי למצוא את האבן?" שאל הארי בקול רם. "כך שפרנל הייתה מוכרכה לשים אותה בהוגוורטס כדי שדמבלדור ישמר עליה?"

המורה להתגוננות ננאה, לא מרימה את מבטו מהקדלה. "אני מניח שאין טעם להסתיר ממך את התכיסים הזה. כן, אחרי שדיבקתי את פרופסור קווירל וחזרתי, הפעלתاي אסטרטגייה עליה חשבתי כשבהיתי בכוכבים. ראשית וידרתי שאתקבל בתור המורה להתגוננות בהוגוורטס, משום שלא רציתי חשדות בזמן שעדיין חיפשתי מושה. כזו נגמר, ארגנתי שאחת משלוחות הסרתאי הקלוות של פרנל תגלח חניתה מזוייפת אך אמינה שמתארת כיצד כתר הנחש יוכל לסייע במצבה האבן בכל מקום שבו תהיה. מיד לאחר מכן, לפניו שפרנל תוכל לקנות את הכתיר, הוא נגנב; בנוסף, והתרת סיימנים ברורים לכך שלגנבו יש את הכוח לדבר עם נחשים. או פרנל חשבה שאני יכול למצוא את המיקום המדויק של האבן, ושיש צורך לשומר חזק מספיק כדי להביס אותה. כך האבן הובאה להוגוורטס, לממלכתו של דמבלדור. בדיק כפי שהתכווניתי, כמובן, משום שכבר השגת גישה להוגוורטס למשך השנה. אני חשוב שזה כל מה שנגע לך, אם לא מדובר על תוכניות עתידיות."

הארי קימט את מצחו. פרופסור קווירל לא היה צריך לומר לו את זה. אלא אם האסטרטגייה זו נעשתה לא רלוונטייה לכל הונאה עתידית של פרנל...? או אולי, בכך שענה כל-כך מהר, המורה

להתגוננות קיווה שאנשים יאמינו שזו תרמית כפולה, ושבחר הנחש באמת יכול למצוא את האבן...

הארי החליט לא לפקפק בתשובה זו בלחשנית.

קווצה נוספת של שיעור בהיר, שנראה לבן אבל לא מגיל, הוכנסה בעדינות לקדרה, מזכירה להארי פעם נוספת שהייתה במסגרת זמן. הארי חשב, אבל לא ראה שום דרך להמשיך את קו השאלה זו; לא הייתה שום דרך ידועה לייצר עוד אבני חכמים ושום דרך להמציא צו, ואלה כנראה החידשות הגד�ות ביותר מבחינה אובייקטיבית שהארי שמע כל היום.

הארי נשם נשימהعمוקה. "אשאל את שאלתי השלישית", הוא אמר. "מה האמת מהורי כל שנת הלימודים זו? כל המזימות שביצעת, כל המזימות שאתה מכיר."

"המ", אמר פרופסור קווירל, זורק פעומניות נוספת לשיקוי, יחד עם צמח לצורה של צלב עיר. "בואה נראה... הטוויסט המפתח ביותר הוא שמתברר שהמורה להתגוננות הוא וולך מורת בסתר."

"טוב, ברור", אמר הארי, עם לא מעט מרירות שהופנה כלפי עצמו.

"אז איפה אתה רוצה שאתחיל?"

"למה הרגת את הרמיוני?" ה שאלה פשוט קפזה החוצה. עניינו החיוורות של פרופסור קווירל התרכמו מהשיקוי והבטנו בו בדריכות. "היהתי חושב שזה ברור – אבל אני מניח שאתה לא יכול להאשים אותו על שהוא בוטח בדברים שנראים בורורים. כדי להבין את המטרה של מזימה מורכבת, בוחן את ההשלכות ושאל מי היה עשוי לרצות בהן. הרגתי את העלה גרייניג'ר כדי לשפר את עמדתך ביחס ללווייס מאלפי, משומם שהתוכניות שלי לא הצריכו שיהיה לו כלכך הרבה כוח עלי. אני מודה שהתרשםתי מהאופן בו ניצלת את הרצחה זו."

הארי הפסיק לחשוך את שנייו במא Miz מסויים. "זה אחרי הניסיון הכספי של הפליל את הרמיוני בניסיון לרוץ של דראקו

ולשלוח אותה לאזקבן כי למה? כי לא אהבת את ההשפעה שהייתה לה עליי?"

"אל תהיה מגוחך," אמר פרופסור קוירל. "אם כל מה שרציתי היה להרחיק את העלמה גרייניג'ר, לא הייתה מערב בה את המאלפויים. צפיתי במשחק שלך עם דראקו מאלפוי והוא שעשע אותו, אבל ידעת שהוא לא יכול להימשך עוד הרבה לפני שлицויס גילה ויתעורר; ואז השטוח שלך הייתה מסבכת אותך בצרות רבות, משומש שלוציאוס לא היה לך את זה בקלות. אם רק הייתה מצליחה להפסיד במשפט בקסמהדרין, להפסיד כפי שלימדתי אותך, ראיות מוצקות היו מראות שלוציאוס מאלפוי, אחריו שגילה את הבגידה לכואורה שלו, הטיל אימפריו על פרופסור ספראוט שתטיל לחש קירור דם על מר מאלפוי ולחש זיכרון מזויף על העלמה גרייניג'ר. לוציאוס היהמושך מלוח המשחק הפוליטי, נשלח לגלות אם לא לאזקבן; דראקו מאלפוי היה יורש את העושר של בית מאלפוי, וההשפעה שלך עליו הייתה נותרת ללא מתחרים. תחת זאת נאלצתי לעצור את המזימה באמצעות הצלחת להרום למגורי את התוכנית האמיתית תוך כדי הקربת פי שתים מכל הונך,被ודך נתן לוציאוס מאלפוי את ההזדמנות המושלמת להראות את הדאגה הינה שלו לבנו. יש לך אנטיכישון מדים להתערבות, אני מוכחה לומר."

"וגם חשבת," אמר הארי, על אף שהתבניות של הצד האפל שלו מנסות לשמר על קולו שקול וקריר, "שבועיים באזקבן ישפרו את ההתנהגות של העלמה גרייניג'ר ויגרמו לה להפסיק להוות השפעה רעה עבורי. אז איכשהו ארגנת שיהיו ידיעות בעיתון שקוראות לשלוח אותה לאזקבן, במקום איזה עונש אחר."

שפתיו של פרופסור קוירל התכווצו בחוויך دق. "אבחןיפה, ילד. כן, חשבתי שהיא יכולה לשמש בתורת הבלתיריקס שלך. התוצאה المسؤولה זו גם הייתה מספקת לך תוכורת מתמדת עד כמה צריך לכבד את החוק, והיתה עוזרת לך לפתח את הגישות

הכנות ביחס למשרד הקסמים".

"המזימה שלך הייתה מסובכת בצורה מטופשת ולא היה סיכוי שתעבדך". הארי ידע שהוא צריך לדבר ביוטר טاكت, שהוא עושה מה שפרופסור קוירל יקרה לו שטוט, אבל ברגע זה לא היה לו אכפת.

"זה היה הרבה פחות מסובך מהמזימה של דמבלדור להביא את שלושת הצבאות לתיקו בקרב של חוגהמולד, ולא הרבה יותר מסובך מהמזימה שלי לגروم לך לחשב שדמבלדור סחט את מר זאבי. התוכנה שהסירה לך, מר פוטר, היא שאלה לא היו מזימות שהיו מוכחרות להצלחה". פרופסור קוירל המשיך לערכב באגדיות את השיקוי, מחייב. "ישנן מזימות שモחרחות להצלחה, בהן אתה שומר על הרעיון המרכזי שהיה פשוט ככל האפשר ונוקט בכל אמצעי וזרות. ישנן גם מזימות שמוטר שיכשלו, ובهن אתה יכול לפנק את עצמן, או לבחון את גבולות היכולת שלך להתחמודר עם סיבוכים. זה לא-caillo שאמ משחו היה משתמש במזימות הללו היהתי נהרג". פרופסור קוירל כבר לא חייך. "הensus לנו לאזקבן היה מהסוג הראשון, והייתי הרבה פחות משועשע מההוראות שלך שם".

"מה בדיקע עשיית לערמיוני?'" חלך כלשהו בהاري התפלא על הייציבות של קולו.

"אובליוויאטה ולחש זיכרון מזויף. לא הייתי יכול להיות בטוח ששום דבר נספה לא היה מתגלה על ידי לחשי ההגנה של הוגוזרטס או על ידי הבדיקה שהתודעה שלה תעבורו". הבהיר רוגז חזח את פניו של פרופסור קוירל. "חלך כמה שתකרא לו בצדך סיכון הוא משומם שהగרסה הראשונה של המזימה שלי לא הילכה כמתוכנן ונאלצת לשובות אותה. ניגשתי לעלמה גריינגר במסדרונות במסווה של פרופסור ספראוט להציג לה קנוןיה. ניסיון השכנוע הראשון שלי נכשל. הטלי עלייה אובליוויאטה וניסיתי שוב עם הצגה חדשה. הפיתויון השני נכשל. הפיתויון השלישי נכשל.

הפיתיון העשייתי נכשל. הייתה מתחסכל כלכך עד שעברתי על כל ספריות התחפושות שלו, כולל אלה שהיו מתאימות יותר מרואביני. ועדין דבר לא עבד. הילדה לא הייתה מוכנה להפר את הקוד הילודתי שלה.

"אתה לא יכול לקרוא לה ילדותית, פרופסור." קולו של הארי נשמע מוזר באוזני. "הקוד שלך עובד. הוא מנע ממך לرمות אותה. כל המטרה בצעוים מוסריים דאונטולוגיים הוא שטיעונים להפר אותם הם פעמים ורבות הרובה פחות אמינים מהם שהם נראים. אתה לא יכול לבקר את הכללים שלך כשהם עבדו בדיקן כפי שהיו אמרומים". אחרי שיזכרו לחים את גרייניג'ר, הארי יגיד לה שלורוד וולקמונט בעצמו לא היה מסוגל לפתחות אותה לעשות את הדבר השגוי, וזה הייתה הסיבה שהרג אותה.

"זה הוגן, אני מניה", אמר פרופסור קוירל. "ישנה אمراה שאפילו שעון מוקולקל מדיק פעמים ביום, ואני לא חשב שהעלמה גרייניג'ר באמת התנהגה בהיגון. עם זאת, כלל מספר עשר: אל תחק להתлонן על העלייבות של ההתנגדות אחרי שהביסו אותך. אחרי שעתים שלמות של ניסיונות כושלים, הבנתי שאני עיקש מדי, ושאני לא ציריך שהעלמה גרייניג'ר תבעץ בדיקון את מה שתיכנני עבורה. ויתרתי על כוונתי המקורית, ותחת זאת הענקתי לעלמה גרייניג'ר זיכרונות מזוייפים של מר מאלפי זומם כנגדה בנסיבות שהשתמע מלה שמוتب שלא בספר לך או לרשוויות. בסופו של דבר היה זה מר מאלפי שהעניק לי את הפרצה לה נוקחת, למורי במזל". פרופסור קוירל זرك פעמונייה נספת ופיסט קלף לקדרה.

"למה לחשי ההגנה הראו שהמורה להתגוננות הרג את גרייניג'ר?"

"עטתי את טרול החרים בתור שן מזופת כshedמבלדור זיהה אותו ללחשי ההגנה בתור המורה להתגוננות". חיווך קל. "נסקים חיים אחרים לא יכולים לעבור שינויצורה; הם לא ישרדו לאחר

הסרת הלחש למשך שש השעות הדורשות לחמק ממחולזמן. העובדה שטרול הרים שימש בתור נשק התנקשות הייתה סימן ברור שהמתנקש נזקק לנשך שיישורד שנוי-צורה. בשילוב עם הראיות מלחש ההגנה, והידע של דמבלדור עצמו על האופן שבו זיהה אותו בפני הוגוורטס, הייתה יכול להסביר מי אחראי – בתיאוריה. עם זאת, הניסיון לימד אותו שהרבה יותר קשה לפתרור הידות כאלה כשאתה לא יודע כבר את הפתרון, והחשבתי זאת כסיכום קטן. אה, זה מזכיר לי, יש לי שאלה משלי". המורה להtagוננות הבית CUT בהاري במבט דורך. "מה הסగיר אותו בסופו של דבר, במדורן שמחוץ לחדרים הללו?"

הארי שם בצד רגשות אחרים כדי לשקל את העלות והתועלת של לענות בכנות, הגיע למסקנה שהמורה להtagוננות נתן הרבה יותר מידע مما שהוא מקבל (למה?) ושמוטב לא להיראות מהווסט. "הדבר המקורי", אמר הاري, "היה שלא סביר שכולם יגיבו למדורן של דמבלדור באוטו הזמן. ניסיתי לrox עם ההשערה שככל מי שהגיע היה מתואם, כולל אתה".

"אבל אמרת שעקבתך אחרי סנייפ", אמר המורה להtagוננות. "זה לא היה סביר?"

"זה היה, אבל..." אמר הاري. "אםمم... החוקים שלשלטים במא שנחשב הסבר טוב לא מדברים על תירוצים סבירים שאתה שומע אחריכך. הם מדברים על ההסתברויות שאנו חנו מקצים לראש. זו הסיבה שמדובר מכרייח אנשים לעורך תחזיות מראש, במקומות לבתו בהם סבירים שאנשים מצויים אחריכך. ולא הייתה חוויה מראש שהיא עוקב אחרי סנייפ ומגיע ככה. אפילו אם הייתה יודע מראש שאתה יכול להטיל עיקוב על השרביט של סנייפ, לא הייתה מצפה שתעשה את זה ותעקוב אחריו אז. משומ שההסבר שלך לא גורם לי להרגיש כיילו הייתי יכול להוכיח את התוצאה מראש, הוא נותר בתור חוסר-סבירות. התחלתי לתהות האם השולט של ספראות אולי ארגן גם שאתה תגיע. ואז הבנתי שהפתק שקיבلت לא באמת

הגיע מאניינתייך, וזה הסגיר את זה לגמרי. ”
 ”אה,” אמר המורה להתגוננותו ונאנחה. ”טוב, אני חושב שהכל
 נגמר על הצד הטוב ביותר בכל מקרה. באמת הבנת מאוחר מדי;
 ולהחסור הידיעה שלך היו חסרונות בנוסף ליתרונות.”
 ”מה לעזאזל ניסית לעשות? הסיבה שנייתך כליכך להבין את
 זה הייתה שכל העתק היה פשוט כליכך מוזר.”

”זה היה אמרו להציב על דמבלדור, לא עליי,” אמר פרופסור
 קווירל וקימט את מצחו. ”האמת היא שהעלמה גריינגרס לא הייתה
 אמורה להגיע למסדרון הזה ממש שעotta... אם כי אני מניח, מושם
 שנתתי למאלפוי את הרמז בשביבה, שאין זה מפתיע במיוחד
 שהם חברו זה לזה. אם מר נוט היה מגיע בלבד לכארה, האירועים
 היו נראהים פחות מגוחכים. אבל אני מחשיב את עצמי כמומחה
 בלחשי שליטה בשדה קרב, והחלטתי לוודא שהקרב יתנהל כפי
 שרציתי. אני מניח שהוא באמת נראה מגוחך מעט בסוף.” המורה
 להתגוננות זרק פרוסת אפרסק ופעמוניות לקדרה. ”אבל הבה נשאה
 את שיחתנו על המראה עד שנגיע אליה. האם יש לך שאלות נוספות
 הנוגעות למותה המיצער ויש לך קווות הזמני של העלמה גריינגר?”
 ”כן,” אמר הארי בקול יציב. ”מה עשית לתאומים וויזלי?
 דמבלדור חשב – כלומר, ביתהספר ראה את המנהל הולך אל
 התאומים וויזלי אחרי שחרמיוני נעצרה. דמבלדור חשב שאתה,
 בתור וולדמורת, תהית מדוע דמבלדור עשה כן, ולכן בדקת את
 התאומים וויזלי, מצאת ולקחת את המפה שלהם, ואז הטלת עליהם
 אובליוויאטה לאחר מכן?”

”דמבלדור צדק למדי,” אמר פרופסור קווירל, מניד בראשו
 כאילו בפליאה. ”הוא גם היה שוטה מוחלט כשהראה את המפה
 של הוגוורטס בידי שני האידיוטים הללו. חוותתי להם לא נעים
 אחרי שלקחתי את המפה; היא הראתה את שמי ואת שם בצורה
 מדוקית! האידיוטים וויזלי חשבו שזה בסך הכל כשל, במיוחד
 אחרי שקיבלה את הגלימה ואת מהollow'הזמן שלך. לו דמבלדור

היה שומר לעצמו את המפה – לו התאומים וויזלי היו מדברים על כך עם דמבלדור – אבל הם לא עשו זאת, למורה המזל.”

הראתה אתשמי ואתשם בצדקה מדוייקת –
“אני רוצה לראות את זה”, אמר הארי.

בלי להסיר את עיניו מהקדורה, פרופסור קוירל שלף פיסת קלף מקופלת מגילומוטיו, לחש עברה “הrai את ססיבתנו”, והשליך את הקלף המ קופל לעבר הארי. הוא חתר בצדקה מזורה את האוור, תחשות אבדון מתגברת נושפת על חושיו של הארי כשהוא התקרב, והוא ריחף בעדינות לרגליו של הארי.

הארי הרים את הקלף ופרש אותו.

בתחליה הקלף נראה ריק. ואז, כאילו עט בלתי נראה נע על פניו, קווים המתאר של קירות ודלתות הופיעו, מצוירים בקוים שנראו כאילו נכתבו ביד. הקווים הראו סדרה של חדרים, רוכם ויקים; בחדר האחרון בסדרה היה קשוש מבולבל במרכזו, כאילו המפה ניסתה לציין את הבלבול שלה; והחדר השני לפני האחרון נראה שני שמות שנכתבו במקומות שהታימו למקום שבו הארי ישב ולמקום שבו פרופסור קוירל עמד.

טום רידל.

טום רידל.

הארי בהה בקלף, צרמורת לא נעימה עוברת בו. דבר אחד הוא לשמע את לורד וולקמורת טוען שםך הוא טום רידל; דבר אחר לגמרי הוא לראות שהקסם של הוגוורטס מסכימים. “אם חיבלה במפה זו כדי להשיג תוצאה זו, או שהיא הופיעה לפני הפתעה?”, “היה הפתעה”, השיב פרופסור קוירל, עם נימה של צחוק מהחישש. “לא חכסייסס.”

הארי קיפל את המפה והשליך אותה בחזרה לעברו של פרופסור קוירל; כוח כלשהו תפס אותה באוויר לפני שפגעה ברצפה ומשך את המפה בחזרה אל גylimוטיו של פרופסור קוירל.

המורה להתגוננות דיבר. "ברצוני לנדבר גם את המידע שסנייפ הנחה את העלמה גריינגר ואת פקדיה לעבר ברינויים, ולעתים התעורר כדי להגן עליהן".

"ידעתי את זה."

"מעניין", אמר פרופסור קוירל. "האם גם דמבלדור ידע זאת? ענה בלחשנית."

"לא למשטח ידיעתי", לחשש הארי.

"מרתק", אמר פרופסור קוירל. "ייתכן ותתעניין לדעת גם זאת: עושה-שיקויים נאלץ לעבוד בחשאי משועם שמצוינה ששלו הייתה מנוגדת למזימה של אדון ביתספֶר".

הארי חשב על זה בעודם PROFESSOR KOYERL נשף על השיקוי כאלו כדי לקרו אותו, על אף שהוא עדין בערה מתחת לקרורה; ואז הוא הוסיף קמצוץ של עפר וטיפות מים ופעמונייה. "אנא הסבר", אמר הארי.

"האם תחית פעם מדרוע דמבלדור בחר בסורווס להיות ראש בית סלית'רין? להגיד שהיא זה סייר כייסוי לעובdotו כמרגל של דמבלדור לא מסביר דבר. סנייפ היה יכול להיות מורה לשיקויים ותו לא, ולא ראש בית סלית'רין כלל. סנייפ היה יכול להיות שומר המפתחות והקרקעות, אם הוא היה צריך להישאר בהוגוורטס! למה ראש בית סלית'רין? בודאי חשבה לעצמן שלא הייתה זה השפעה טוביה על הסלית'רינים, על-פי העמדות הפנימיות המוסריות של דמבלדור?"

הארי לא חשב על זה בדיק במילים האלה, לא... "היתה לי תחיה דומה. לא ניסחתי את הדילמה בבדיקה בצורה זו".

"וכעת משעשית זאת, האם הפתרון ברור?"
"לא", אמר הארי.

"מאכזב. לא למדת מספיק ציניות, לא תפשת את הגמיישות של מה שאנשים מוסריים קוראים לו מוסר. כדי להבין מזימה, הבט בהשלכות ושאל האם הן היו הכוונה. דמבלדור חיבל במכoon בכית

סלית'רין – אל תסתכל עליי ככה, יلد, אני לא משתקע. במהלך מלחתת הקוסמים האחרונה, סלית'רינים מילאו את שורת פקודיי, וסלית'רינים אחרים בקסמהדרין תמכו بي. הבט על זה מנוקדת מבטו של דמבלדור, וזכור שאין לו הבנה טבעית של דרכי הסלית'רין. חשוב על דמבלדור, שהולך ונעשה עצוב יותר ויוטר בגלל הבית הזה בהוגוורטס, שנראה כמו המקור של כל-כך הרבה רוע. ואז ראה, דמבלדור ממנה בראש הבית את סנייפ! סנייפ! סנייפ! אדם שלא למד את ביתו לא ערמותיו ולא שאפטנות, אדם יאכוף את המשמעת ויהפוך את ילדי הבית לחילשים! אדם שייעילב תלמידים מבתים אחרים, ויהרוס את שמו של סלית'רין בקרובם! אדם שם משפחתו לא היה ידוע בבריטניה הקסומה ובהחלט לא אצילו, שמסתובב בסחבות! אתה חושב העתידיים של וולךמורט יהיו חלשים? פרופסור קוירל זוק לך, והיה לו מנייע לגروم לך? אני מניה שדמבלדור אמר לעצמו שיותר חיים יינצלו במהלך המלחמת הקוסמים הבאה אם אוכלי-המוות העתידיים של וולךמורט יהיו חלשים? פרופסור קוירל זוק לך, שבב קרה שנית לאיטה כשגע בקצת שעלה לפני השטה. "המשך את התהליך מספיק זמן, וכך יلد לא ילך לסלית'רין. הבית ייסגר, ואם המצנפת תמשיך לקרוא בשמו, זה יהפוך לאות בושה בקרב הילדים שיחולקו לאחר מכן בין שלושת הבתים האחרים. מאותו היום והלאה, בהוגוורטס יהיו שלושה בתים מעולים של אומץ, למדנות וחירות, בלי בית של ילדים רעים לקלקל את התערובת; בדיקן כאילו שלושת המייסדים של הוגוורטס היו חכמים מספיק כדי לגרש מקרובם את סלית'רין מלכתהילה. זו הייתה מטרתו הסופית של דמבלדור, אני מוחש; קורבן לטווה הקצר למען טובת הכלל." פרופסור קוירל חייך חיוך אירוני. "ולוציאום נתן לכל זה לקרוות בלי למחות או אפילו, אני חושד, לשים לב שימושו קורה. חושני שהיעדרי משרותי לשעבר לא היו צד Skool בקרב המוחות הזה".

הארי התקשה לקבל את זה, אבל החלטת, אחרי מחשבותיה, שעכשיו זה לא הזמן לנוטה להבין את זה. העובדה שלוrud וולדק מזרט האמין בזוה אינה ראה מכרעת; הארי י策ר להעיר את ההאשמה הזוז עצמו.

כשפרופסור קוירול הזכיר את משפטו, זה הזכיר להארי משהו נוסף שהוא... מחויב לשאול, הוא הניח. החדשות הרעות צפויות. בכל יום אחר זה היה נורא. היום זה פשוט ישטף יחד עם השיטפון.

"בלטריקסblk", אמר הארי. "מה האמת לגביה?"

"היא הייתה שבורה מבנים עוד לפני שפגשתי אותה," אמר פרופסור קוירל. הוא הרים משהו שנראה כמו גומיה בצעע לבן אפור והחזקק אותה מעל הקדרה; כשהגומי פגע באדים הוא הפ שחוור. "השימוש בביוררכרה עליה היה טעות. אבל המבט החתוֹף הראה לי כמה קל יהיה לגרום לה להתחaab بي, אז עשית כן. מאותו היום היא הייתה הנאמנה שבמשותפי, היחידה בה הייתה יכול כמעט לבטוח. לא הייתה לי שום כוונה לתת לה את מה שרצתה מני; אז הענקי אותה לאחים לסטרייניג' לשימושם, והשלושה היו מאושרים בדרךם המוחדרת".

"אני בספק", אמר פיו של הארי, מונע בכוחו של טיס אוטומטי בעיקר. "אם זה היה נכון, בלטריקס לא הייתה זוכרת מי הם האחים לסטרייניג' כשמצאנו אותה באזקבאן".

פרופסור קוירל משך בכתפיו. "יתכן שאתה צודק."

"מה לעוזל באמת עשינו שם?"

"בירנו איפה בלטריקס שמה את השרביט שלו. סיפורתי לאוכליהמותה שלו על חייה הנצח שלוי, בתוקוה – שהתבדטה, בדיעד – שידבקו יחד לפחות כמה ימים אם ייראה שנרגתי. ההוראות של בלטריקס היו להציג את השרביט שלו מהמקום שבו גופי חוסל; ולקח את השרביט הזה לביתקברות מסוים בו רוחי חופיע בפניהם".

הארי בלוע את רוקו. התמונה עלתה בו, בלטריקסblk ממתינה,

ממתינה, ממתינה בבית הקברות בייאוש הולך וגובר... אין פלא
שלא חשבה בצורה אסטרטגיית כשתקפה את בית לונగבווטם. "מה
עשית עם בלטריקס אחרי שהילצנו אותה?"

"שליחתי אותה למקום ששקט לששחו כוח", אמר פרופסור
קוירל. חיוכו קר למדי. "נותר לי עוד שימוש לעשות בה, או
פחות בחילק מסוים ממנה, ולא ענה על שאלות הנוגעות
להוכנויות העתידיות".

הاري נשם נשימה عمוקה, מנסה לשמר על שליטה עצמית.
האם היו עוד מזימות סודיות השנה?"

"זה, לא מעט, אבל לא עוד הרבה שנוגעות לך, לא ככל מה אני
יכול לחשב עליו כרגע. הסיבה האמיתית שדרשתי לנסות למד
את לחש הפטרונים לתלמידי שנה ראשונה הייתה להביא סוהרטן
לנוחותך, וזה סידרתי שהשירות שלך ייפול למקום שבו הסוהרטן
יוכל להמשיך לשאוב אותך דרכו. לא היה בכך זדין, רק תקווה
ששתשחו כמה מהזיכרונות האמיתיים שלך. זו גם הייתה הסיבה
שסידרתי שמכשפות מסוימות יMSCO אותך מטה מהאויר בזמן
הרפתקה הגד שלך, כדי שאיראה כאילו הצלתי את חיך; ורק
למקרה שאתה שחשד כלשהו ייפול עליי במהלך התקנית הסוהרטן
שתיזמנתי לזמן קצר לאחר מכן. גם שם, אין זדין. ארגנתי כמה
מההתקפות על קבוצתך של העלמה גריינגר, כך שתוכל לנצח
אותן; אני באמת סולד למדי מברינונים. חושש שישזה כל המזימות
הסודיות שנוגעות לך משנת הלימודים הוו, אלא אם שכחתי
מששו".

שיעור לחיים נלמד, אמר הפלפוף שלו. נסה להתנגד לפיתוי
להתערב באקרואיות בחים של אנשים אחרים. כמו, אתה יודע,
בחים של פדמה פאטיל. כמובן, אם אתה לא רוצה לגמור בכח.
קמצוץ של אבק אדום-חום נופה בעדינות לתוך קדרת השיקוי,
והاري שאל את שאלתו הרביעית והאחרונה, זו הייתה לה
העדיפות הנמוכה ביותר, אבל עדין הייתה חשובה.

"מה הייתה המטרה שלך במהלך מלחמת הקוסמים?" שאל הארי. "כלומר, מה –" קולו רעד. "מה הייתה המטרה שלך כל העסק?" המוח שלו חזר בלי סוף, למה, למה, לודד וולדֶמֹּרְט...

פרופסור קוירל הרים גבה. "הם סייפו לך על דייוויד מונרו, נכון?"

"כן, אתה היה גם דייוויד מונרו וגם לודד וולדֶמֹּרְט במהלך המלחמה, הבנתי את החלק הזה. הרגת את דייוויד מונרו, התחפשת אליו, ומחקת את המשפחה של דייוויד מונרו כדי שלא יבחן בבדלים –"

"אכן."

"תיכננת לשולט באיזה צד שניצח במהלך מלחמת הקוסמים, לא משנה איזה צד זה יהיה. אבל למה צד אחד היה צריך להיות וולדֶמֹּרְט? כלומר, כלומר, לא היה קל יותר להשיג תמייה ציבורית עם מישחו פחות... עם מישחו פחות וולדֶמֹּרְט?"

העלי של פרופסור קוירל השמע קול בום חזק מהרגיל כשריסק כנפי פרפר לבן ועירבב אותו עם עוד פעמונייה. "תיכננת", אמר בחומרה פרופסור קוירל, "שלודד וולדֶמֹּרְט יפסיד לדייוויד מונרו. הפגם בתוכנית הזה היה העקבות המוחלטות של –" פרופסור קוירל הפסיק. "לא, אני מבלב את הסדר. הסכת ושם,ILD, כשחשבתי על היצירה הגדולה שלי והגעתי למלא כוחי, חשבתי שהגיע הזמן שאקח לידי כוח פוליטי. זה יהיה לא נוח, בחחלת, וזה יגוזל את זמן בדרכים לא מהנות. אבל ידעתה שהМОגולגים יחרסו את העולם בסופו של דבר או יכrijזו מלחמה על עולם הקוסמים או שנייהם, וצריך לעשות משהו אם אין ברצוני לשוטט בעולם ריקני או ממשים לכל אורך הנצח שלי. אחרי שהשגתี้ חyi אלומות חיפשתי לעצמי שאיפה חדשה שתמלא את שנותי, ולמנוע מהМОגולגים להרוו השכל נראה כמו מטרה נרחבת וקשה במידה מסוימת. העבודה שאני, מכל האנשים, הוא היחיד

שממש נוקט בצעדים למטרה זו מהויה מקור של שעשווע מתmeshן בעבורו. אם כי אני מניה שהגינוי שחרקים בניתמותה לא יdagנו בנוגע לסוף עולם; למה שידאגו, כשהם פשוט הולכים למות בכל מקרה, והם יכולים לחסוך מעצם את אי הנוחות הכרוכה בעשיית משחו קשה בדרך? אבל אני סוטה מהנהושא. ראייתי כיצד ^{קמבלדור} עללה לעמודת כוח לאחר שהביס את גראינדולולד, אז חשבתי שאעשה את אותו הדבר. זמן רב לפני כן נקמתי בדייוויד מונרו – הוא היה מטרד מהשכבה שלי בסליטת'דרין – אז חשבתי גם לגנוב את זהותו ולמחוק את משפחתו כדי להפוך את עצמי לירוש ביתו. וחשבתי לעצמי גם על אויב נורא להילחם בדייוויד מונרו, אדון האופל הנורא ביותר שניתן לדמיין; חכם מעבר לכל דמיון; מסוכן בהרבה מגראינדולולד, משומם שהאינטלקגנציה שלו תהיה מושלתה במקומות בהם זו של גראינדולולד הייתה פגומה ומועדת להרס עצמי. אדון אופל שיעשה כמיטב יכולתו הערמומיות לפרק בריותה שיילחמו בו, אדון אופל שייזכה לנאמנות העמוקה ביותר מתומכיו באמצעות יכולות הנאות שלו. אדון האופל הנורא ביותר שאיים אי פעם על בריטניה או על העולם כולו כולה, זה יהיה מי שדייוויד מונרו ייביס".

העלוי של פרופסור קוירל הכה בפעמוני וואז בפרח בצעע אחר בשני קולות בום נוספים. "אבל, בעודי מאמין לפעמים את התפקיד של קוסם אופל בנדודוי, מעולם לא אימצתי את הדמות המלאה של אדון אופל, עם תומכים ואגנדה פוליטית. לא היה לי שום ניסיון בעניין, וזכרתי את הסיפור על אונג'יל האפליה ועל האסון שהוא ההופעה הציבורית הראשונה שלה. על-פי מה שהיעידה לאחר מכן, היא רצתה לקרוא לעצמה האסון המהלך ושליחת החשכה, אבל בלחת הרגע היא הציגה את עצמה בתור האตอน החשוכה. לאחר מכן היא נאלצה להחריב שני כפרים שלמים לפני שמשicho לקח אותה ברצינות".

"וזה החלטת לעשות ניסוי קטן לפני כן", אמר הארי. בחילה

עלתה בו, משום שברגע הזה הארי הבין. הוא ראה את ההשתקפות של עצמו; הצעד הבא היה פשוט מה שהארי עצמו היה עושה, אם לא היה בו שמצ' של אתיקה, אם היה ריק מבפנים. "יצרת זהות חד-פעמית, כדי ללמד איך העסוק עובד, ולהיפטר מטעויות".

"אכן, לפניו שהחפתי לאדון אופל נורא באמצעות שילוחם בדיבוד מונרו, יצרתי את האישיות של אדון אופל עם עיניים אדומות זורחות, אכזריות חסרת טעם למשתחו ואג'נדת פוליטית של שאפתנות אישית עירומה מעורבת עם טוהריהם כמו זו שמקודמת על ידי שיכורים בסמטה נוקטורן, לצורך אימון. התומכים הראשונים שלי נשכו בפונדק, קיבלו ברדסים ומסיכות של גולגולות, ונאמר להם להציג את עצם בתור אוכלי-המוות".
תחושת ההבנה והבחילה העמיקה בבטנו של הארי. "זוכרת לעצמך וולך-מורט".

"בדיקה כך, גנול כאוס". פרופסור קוירול חייך חיוך רחב ממוקם עומדו ליד הקדרה. "רציתי שזו תהיה אנגרמה שלשמי, אבל זה היה יכול לעמוד אם שמו האמצעי היה 'וואנדראול', זהה כבר היה מוגזם. השם האמצעי האמיתי שלנו הוא מורפין, אם אבל אני סוטה מהנושא. חשבתי שהקרירה של וולך-מורט תארך רק כמה חודשים, שנה לכל היותר, לפני שההילאים יאסרו את תומכיו ואדון האופל החד-פעמי ייעלם. כפי שאתה מבין, הערכתי את התחרות שלי הרבה יותר מדי. ולא במאית הצלחות, לגרום לעצמי לעונת את המשרתים שלי כשהbayao לי חדשות רעות, לא משנה מה אドוני אופל עושים במקרה. לא בדיק הצלחתי לטעון את הטענות בעד טוהריהם כאילו הייתי שיכור בסמטה נוקטורן. לא ניסיתי להיות חכם כשלוחתי את המשרתים שלי למישימות, אבל גם לא נתתי להם פקודות חסרות שחר לחלוטין –" פרופסור קוירול חייך חיוך עגום שבבקשר אחר היה יכול להיות מקסים. "חודש לאחר מכן, בלטריקס בלבד השתתווותה על הרצתה בפניי, ושלושה חודשים לאחר מכן לוציאס מאלפוי חתום איתני

עסקאות על כוס של וויסקייאש יקר. נאנחתי, וויתרתי על כל תקוותי לגוז הקוסמים, והתחלתי להתנגד לולד וולדקמורת הנורא זהה בתור דיבוד מונרו.

"ואז מה קרה –"

נחרת זעם עיוותה את פניו של פרופסור קוירל. "חוסר היכולת המוחלט של כל מוסד ומוסד בציולייזציה של בריטניה הקסומה, זה מה שקרה ! אתה לא תוכל להבין זאת, ילד ! אני לא יכול להבין זאת ! ציריך לראות את זה ואפילו איז איאפשר להאמין ! ייתכן ששמת לב שמתוך חבריך לספסל הלימודים שמדוברים על עיסוקם הוריהם, שלווה מכל ארבעה עובדים במשרה כזו או אחרת במשרד הקסמים. תהיה אולי כיצד מדינה יכולה להצליח להעסיק שלושה מתוך כל ארבעה מאזרחה בביבווקרטיה. התשובה היא שם הם לא היו מונעים אחד מהשני לעשות את העבודה שלהם, לא הייתה נותרת להם עבודה לעשות ! ההילאים משבייע רצון כלוחמים בודדים, הם באמת נלחמו בקסמי האופל וرك הטובים ביותר מהשורדים מאמנים את המגויסים החדשניים, אבל המנהיגות שלהם הייתה מבולגנת למגררי. משרד הקסמים היה ככלך עסוק בהעברת מסמכים עד שלמדינה לא הייתה שום התנגדות אפקטיבית להתקפות של וולדקמורת למעט אנווי, דמבלדור, וחופן של לוחמים לא סדריים ולא מאומנים. בטלן חסר יכולת, פחדן וצלן בשם מנדרגוס פלצ'ר נחשב נכס חינוי למסדר עופיהחול – משומ שמכיוון שהיא מובטלה, הוא לא היה צריך להתפקיד בעבודה אחרת ! ניסיתי להחילש את ההתקפות של וולדקמורת, לנסות לראות האם הוא מסוגל להפסיד ; תוך רגע משרד הקסמים הקצה פחות הילאים להתנגד לי ! קראתי את הספר האדום הקטן של מאו, אימנתי את אוכלי-המוות של בטקטיקות גרילה – בלי טעם ! בלי טעם ! הקפתי את כל בריטניה ובכל היקולות לכוחות שלי הייתה עדיפות מספרית ל מול ההתקפות ! מתוך ייאוש הוריתי לאוכלי המות שלי להתנקש בצוותה מערכתית בכל חסר יכולת שניהל את

המחלקה לאכיפת חוקי הקסם. בירוקרטים עמדו בתור כדי לקבל תפקדים גבוהים יותר על אף גורל קודמייהם, מהርיכים את ידיהם בהנאה מהמחשבה על קידום. כל אחד מהם חשב שהוא יוכל לסגור עסקה מהצד עם לורד וולדקמורת. נדרשו לי שבעה חודשים כדי לרצוח את דרכי דרך כולם, ולאחר לא אוכלים מודע אנחנו טורחים. ואז, אפילו כשברטטמיס קראוין' עלה לתפקיד מנהל, ואAMILIA בונז מונתה להילאית ראשית, זה היה מעט מדי. הייתה יכולה להצליח יותר אם הייתה נלחמת בלבד. הסיווע של רמבלדור לא היה שווה את המגבילות המוסריות שלו, והסיווע של קראוין' לא היה שווה את הכבוד שחלק לחוק". פרופסור קוירל הגביר את האש מתחת לקדרה.

"ובסופה של דבר", אמר הארי מבعد לכאב הלב, "הבנת שאתה פשוט נהנה יותר בתור וולדקמורת".

"זה היה התפקיד הכى פחות מעצבן שגילמתי מעודי. אם לورد וולדקמורת אמר שיש לעשות משהו, אנשים ציינו לו בלוי ווילו. לא נאלצתי להתגבר על הדחף שלי להטיל קרוושו על אנשים משומשיהם אידאולוגיים; לראשונה זה היה חלק מהתפקיד. אם מישחו הפך את המשחק לפחות ממנה עבורי, פשוט אמרתי *אבקהעקבה* בלי להתחשב בשאלת האם זה חכם אסטרטגי, והוא לא היה מפריע לי שום". פרופסור קוירל קצץ באגביות תולעת קטנה לחthicות. "אבל ההארה האמיתית שלי הגיעה ביום מסויים שבו דייוויד מונרו ניסה להשיג אישור כניסה למורה אסיאתי לטקטייקות קרב, ופקיד של משרד הקסמים מנע זאת מمنו, מהיין חיווק חדש מונגן. שאלתי את הפקיד הזה האם הוא מבין שהדבר הזה אמרו להציג את חייו והפקיד חייך עוד. והוא השלכתי את הזיהירות והמסוכנות בעומק והשתמשתי בביוריה הכרה, טלתי את אצבעותי בביבה השופcin של טיפשותו ותלשתי את האמת ממו. לא הבנתי ורציתי להסביר. בכוח ביוריה הכרה שלי הכרחתי את מוחה הפקיד הוזעיר שלו לחיות את החלופות, לראות מה מוחה הפkid שלו יחשוב

אם לזכios מאלפי, או לורד וולקמורת, או דמבלדור, היו עומדים במקומי". ידינו של פרופסור קוירל האטו בשקליף בעדרינות חתיכות ורצועות קטנות מגוש של שעוזתיניות. "מה שהבנתי לבסוף ביום ההוא מורכב, ילד, וזה הסיבה שלא הבנתי זאת מוקדם יותר בחיי. אנסה לתאר לך זאת בכלל מקרה. היום אני יודע שדמבלדור לא עומד בראש העולם, על אף שהוא מגוואם עליון של קונפרנציית הקוסמים הבינלאומית. אנשים מדברים סרה ברמבלדור בגלו, הם מבקרים אותו בגאותה ובפנוי, והם לעולם לא היו מעודים להתנגד לזכios מאלפי כך. אתה הנהגת בחוסר כבוד

כלפי דמבלדור, ילד, אתה יודע מדוע עשית זאת?"

"אני... אני לא בטוח", אמר הארי. העובדה שהיו לו תכניות

נוירוניות שנתרשו מטום רידל היotta השורה מהבקשת.

"זאבים, כלבים, אפילו תרגולים נלחמים על דומיננטיות בין לבין עצםם. מה שהבנתי לבסוף, מתודעתו של הפקיד זהה, היה שלזכios מאלפי יש דומיננטיות, ללורד וולקמורת יש דומיננטיות, ולדייוזיד מונרו ולאלבוס דמבלדור אין. בכך שלקחנו על עצמנו את הצד הטוב, בכך שהתחייבנו לצית לאור, הפגנו את עצמנו לאלמאים. בבריטניה, לזכios מאלפי יש דומיננטיות, משומש שהוא יכול לדרש את ההצלחות שלך, או לשולח בירוקטים של משרד הקסמים נגד החנות שלך, או לצלוב אותך בבניה היומי, אם תתנגד בגויל לרצונו. ולkosם החזק בעולם אין דומיננטיות ממשום שכולם יודעים שהוא", שפתיו של פרופסור קוירל החתקלו, "גבוע מהSplims, מצניע את עצמו ללא אותן עניינו מכדי לנוקם. אמרו לי, ילד, האם ראית פעם סייפור שבו הגיבור, לפני שהוא מסכים להציג את המדינה, דורש זהב בכמות שפרקלית היה דורש לתקן?"

"למעשה היה לרבה גיבורים כאלה בספרות מוגלית, האן סולו בתור התחליה –"

"טוב, בסיפורים של קוסמים אין זה כך. כולם גיבורים צנوعים

כמו רַמְּבָּלְדוֹר. זו הפטוזיה על העבד ובי-העצמה שלعالם לא באמת יתרעה מעליך, לעולם לא ידרוש ממן כבוד, לעולם אפילו לא ידרוש תשולם. האם אתה מבין כתה?"

"אני... חושב שכן", אמר הארי. פרודו וסמויזי משער הטבעות בהחלה התאימו לארכיטיפ של גיבור לא מיים. "אתה אומר שככה אנשים חושבים על רַמְּבָּלְדוֹר? אני לא מאמין שהתלמידים בהוגו-רטס חופשים אותו מהוביט".

"בהוגו-רטס, רַמְּבָּלְדוֹר כן מעניש היפות מסויימות של רצונו, אז חוששים ממנו במידה מסוימת – אם כי תלמידים עדרין מרגושים חופשיהם ללווג לו ביותר מאשר לחישות. מחוץ לטירה, רַמְּבָּלְדוֹר זוכה לנחרות בזו; הם החלו לקרוא לו משוגע, והוא התאים את עצמו לתפקיד כמו שוטה. אם תיכנס לתפקיד המושיע מהמחזות, אנשים יראו אותך בתור עבר, המחויב לספק להם שירותים ולספג את הביקורת שלהם; זו הפריווילגיה של האדונים, להישען לאחרו ולהציג הצעות מועלות בעוד העבדים עמלים בפרק. רק בסיפורים מיון העתיקה, מהתקופה בה האדם היה פוחת מתחכם בהזיותו, ניתן למצוא גיבורים מורמים מעם. הקטור, איניאס, אלה היו גיבורים ששמרו לעצם את הזכות לנקמה באלה שעלו בהם, שהיו יכולים לדרש זהב ויהלומים בתמורה לשירותיהם בלי להציג תרעומת. ואילו לורד וולדמֹורט היה כובש את בריטניה, הוא היה יכול להציג את עצמו כאצל בני-חונו; ואיש לא יעז לקחת כמוון מאליו את רצונו הטוב, או להעיר הערות על עובdotו אם אינה לרוחם. כשהיה מנצח, הוא היה זוכה לכבוד אמיתי. הבנתי באותו היום במשרד הקסמים שבכך שקין-אתי ברַמְּבָּלְדוֹר הראייתי שהולכתי שולל בדיקות כמו רַמְּבָּלְדוֹר בעצמו. הבנתי שנייסטי לסתופס לעצמי את המקום הלא נכון לכל אורך הדרן. אתה יודע שזה נכון, ילד, משום שהראשית לעצמך לבקר את רַמְּבָּלְדוֹר הרבה יותר מכפי שהראשית לעצמך לבקר אותה. אפילו במקרה הרבה, משום שאינסטינקט מגיע עמוק. ידעת במחשובייך, אני מהמר,

שאתה עלול לשלם את המחר אם תלוג לפרופסור קוירל החזק והנקמני, אבל שאין מחייב לזלול בדמבלדור החלש ולהלא-אמזוק.” “תודה לך”, אמר הארי מבعد לכабב, “על השיעור החשוב הזה, פרופסור קוירל, אני רואה שצדקתי בנוגע למה שהתודעה שלי עשתה”. אם כי הזיכרונות של טום רידל כנראה קשורים גם לאופן שבו השתלה לפעמים בדמבלדור בלי סיבה טובאה, הארי לא התנהג ככח ליד פרופסור פָּקְנוּנֶגֶל... שאמנם היה לה הכוח להוריד נקודות בית ולא שידרה את אווירת הסובבנות של דמבלדור... לא, זה עדין נכון, הארי היה ורочש יותר כבוד אפילו במחשבותיו לוילא היה נראה שבתו לא לכבר את דמבלדור.

או זה היה דייוויד מונרו, וזה היה לורד ווֹלְדְּמוֹרֶט... זה עדין לא ענה על השאלה המבלבלת ביותר, והארי לא היה בטוח שייהי נבון לשאלות איתה. אם, אייכשו, לורד ווֹלְדְּמוֹרֶט הצליח לא לחשוב על זה, וזה פרופסור קוירל הצליח לא לחשוב על זה במשך תשע שנות ההתקבוננות העצמית שלו, או לא חכם לומר זאת... או אולי כן; הסבל של מלחמת הקוסמים לא היה טוב לבריטניה.

הארי החליט, ודיבר. “דבר אחד שבלבלי אותי היה מודיע מלחמת הקוסמים נמשכה ככלך הרבה זמן”, אמר הארי. “כלומר, אולי אני לא מעריך כהכלה את הקשיים שניצבו בפני לורד ווֹלְדְּמוֹרֶט –”

“אתה רוצה לדעת למה לא פשוט הטלתי אימפריו על כמה מהקוסמים החזקים יותר שהיו יכולים להטיל אימפריו על אחרים, חיסלתי את הקוסמים החזקים ביותר שהיו יכולים להתנגד לאימפריו שלי, והשתלטתי על משרד הקסמים תוך, נגיד, שלושה ימים.”

הארי הנהן בשתיקה.

פרופסור קוירל נראה מהורהר; ידו ניפתה דשא קצוץ אל הקדרה, חופן אחרי חופן. המרכיב הזה, אם הארי זכר נכון, נמצא

בערך ארבע-חמשיות לקרהת סוף המתכוון.

"תתייחס זאת בעצמי", אמר המורה להתגוננות לבסוף, "כששמעתי את הנבואה של טרלוני מסנייפ, ובוחנתי גם את העבר, ולא רק את העתיד. אם היה שואל את עצמי מה עבר מודיע לא השתמש באימפריו, הוא היה אומר שציריךシリיאו שהוא מושל, לצחות בගלי עלי הבירוקרטיה של משרד הקסמים, לפני הגיעו הזמן להפנות את עיניו לעבר מדיניות אחרות. הוא היה מציין מהיר וסקט היה עלול לעורר אתגרים מאוחר יותר. הוא היה מצין את המכשול שהייתה דמבלדור והיכולת ההגנתית המרשימה שלו. והוא היה מעלה תירוצים דומים לכל דרך מהירה אחרת ששקל. אייכשהו לעולם לא היה הזמן להביא את תוכניותיו לשלב הסופי, תמיד היה עוד דבר אחד לעשות לפני כן. ואז שמעתי את הנבואה ידעתה שהגיע הזמן, משומש זה זמן הבחן בין. זמן ההיסוסים הם. והסתכלתי לאחר והבנתי שאיכשהו, אני עושה את זה כבר שנים. אני חשב...". פיסות דשא המשיכו ליפול מידו, אבל לא נראה שהוא מבחין בכך. "חשבתי, כשהתכונתי את התוכנית שלי מתחת לאור הכוכבים, שהתרגלתי יותר מדי לשחק נגד דמבלדור. דמבלדור היה אינטיליגנטי, הוא ניסה בחירותו להיות ערמומי, הוא לא המטיין שאכה אלא הציב בפני הפתעות. הוא ביצע מ豁לים מוזרים שהובילו להשלכות מרתקות ולא צפויות. בדייעד, היו הרבה תוכניות ברורות להروس את דמבלדור; אבל אני חשב שהקל כלשהו כי לא רצה לחזור לשחק סוליטיר במקום שה. היה זה כשחשתי לראשונה על הרעיון של ליצור טום ריידל נוספת לוסף לנוגדו, מישחו ראיוי אף יותר מדקבלדור, שהסכמתו לראשונה לשיקול את סוף המלחמה שלו. כן, בדייעד זה נשמע מטופש, אבל לפעים הרגשות שלנו טיפשיים יותר مما שאנו מסוגלים להכריח את ההיגיון שלנו להודות. לעולם לא הייתה נוקט במידיניות כזו במכoon. זה היה מפר את כללים תשע, ששעשרה, עשרים ועשרים ושתיים וזה יותר מדי אפילו אם אתה נהנה. אבל להחלטת שוב ושוב שיש

עוד דבר אחד לעשוו, עוד יתרוֹן אחד שנותר להשיג, עוד כל' אחד
שאני פשוט מוכרא להביא למקומו, לפני שאנטוש תקופה מהנה
בחיי ואעbor לתקiid המטריה יותר של שליטה בבריטניה... טוב,
אפילו אני לא חסין לטעות כזו, אם אני לא שם לב שאני עושה
אותה".

ואז הארי ידע מה יקרה בסוף, אחרי שאבן החכמים תושג.
בסוף, פרופסור קוירל עומד להרוג אותו. יתכן שהארי הוא האדם
היחיד בעולם עליו פרופסור קוירל לא יוכל להטיל את הקלה
ההורגת. אבל פרופסור קוירל חשב שהוא מוכרא לעשות זאת,
תחא הסיבה אשר תחא.

זו הסיבה שפרופסור קוירל החליט שיש צורך לרוקוח את שיקוי
הזועה בדרכ האורכה. זו הסיבה שהיא כליכך קל לשכנע את
פרופסור קוירל לענות על השאלות הללו, לדבר סופיסוף על חייו
עם מישחו שעשויה להבין. בדיקן כמו שלורד וולדמורט השהה את
קץ מלחת הקוסמים כדי להמשיך לשחק נגד דמבלדור.

הארי לא הצליח לזכור בדיקן מה פרופסור קוירל אמר מוקדם
יותר על כך שלא היה רוג אותו. זה לא היה ממשו חד משמעי כדוגמת
'אני בהחלט לא מתכוון להרוג אותך בשום צורה, אופן או דרך אלא
אם תתקעש פוזיטיבית לעשות משהו מטופש'. הארי עצמו היסס
להתעקש על ניסוח פחות מעורפל ממש שכך ידע שייצטרך לנטרל
את לורד וולדמורט וציפה שניסוח מדויק יותר יחשוף את העובדה
זהו, אם היו מחליפים הבתוות כובלות באמת. אז בהחלט ישנן
פרצחות, לא משנה מה נאמר.

לא הייתה תחiouת הלם מיוחדת שליוותה את ההבנה, רק
תחiouת בהילות מוגברת; חלק כלשהו בהاري כבר ידע זאת, ופושט
המתין לヒירוץ כדי להעלות זאת לדיזון. היו יותר מדי דברים
שנאמרו פה שפרופסור קוירל לא היה מגלה למשחו עם תוחלת
חיים צפואה שנמדודה ביוטר משועות. הבדידות העצומה של החיים

שפרופסור קוירל תיאר עשויה להסביר מדוע הוא מוכן להפר את הכללים שלו ולדבר עם הארי, בהינתן העובדה שהארי עומד לモת בקרוב ושהעולם לא באמת עובד כמו מהזה שבו הנבל שmagala את תוכניותיו לגיבור תמיד ייכשל בהרגתו לאחר מכן. אבל מותו של הארי בהחלט צריך להיות בתוכניות העתידיות הבלתי, אפשרו.

הארי בלע את רוקו, שולט בנשימתו. פרופסור קוירל הוסיף, קוווצה של שיער סוס לשיקני הזונה, וזה היה מאוחר מאוד בשיקוי, אם הארי זכר נכוון. לא נותרו עוד הרבה פעמוניות להוסף.

כנראה הגיע הזמן להפסיק לדאוג כלכך מיסיכון ולנהל את השיחה ההז בצורה פחota שמינית, בהתחשב בנסיבות.

"אם אציג טעות אחת שעשה לוורד וולדמורט", אמר הארי,

"האם הוא יענייש אותי על כך?"

פרופסור קוירל הרים את גבותיו. "לא אם הטעות אמיתי. אני מציע שלא תנסה להטיף לי מוסר. אבל לא אקלל נושא בשורות רעות, או את הכספי שעושה ממשין כן לציין בעיה. אפילו בתור לוורד וולדמורט מעולם לא הצלחתи להביא את עצמי לטיפשות הזו. כמובן, היו שוטים שטעו וחשבו שהמדיניות שלי היא חולשה, שניסו לדוחוף את עצם קדימה בכך שדחפו אותה מטה בעוצות שנתנו הציבור, בחושבם שאני מוכחה לסבול זאת בתור ביקורת."

פרופסור קוירל חין בגעוגעים. "МОוטב היה לאוכליה המותת

בלעדיהם, ואני מציע שלא תחוור על אותן הטעות".

הארי הנהן, רעד קל עובר בו. "אם, כמספרת לי על מה שקרה במכתש גודרייך, בלילה-הקדושים, ב-1981 אני מתכוון, אם... חשבתי שראיתי פגם נוסף בהיסק שלו. דורך שבה הייתה יכול להימנע מסון. אבל, אם, אני חושב שיש לך נקודה עיונית, מחלוקת של אסטרטגיות שאתה לא חושב עליין, כך שלא ראות אותה אפילו לאחר מכן – "

"אני מקווה שאתה לא עומד לומר משהו מטופש בסגנון 'אל תנסה להרוג אנשים', אמר פרופסור קוירל. "אני אהיה עצוב אם

זה המצב.”

“לא ששני בערכיהם. טעות אמיתית, בהינתן מטרות שלך. האם חפגע כי, אם אהיה מורה בשביבליך, ולא למד לך? או אם טעות פשושה וברורה, ותגרום לך להרגיש טיפשש?”

“לא”, לחש פרופסור קוירל, “לא אם לך אמת אמית.”
הארי בלע את רוקו. “אם. למה לא בדקה את מערכת ההורקרוקסים לפני שהיא צריכה להשתמש בה באמת?” “לבודק אותה?” אמר פרופסור קוירל. הוא הרים את מבטו מהשיקוי המתבשל ותרעומת מלאה את קולו. “למה אתה מתכוון, לבדוק אותה?”

“למה לא בדקה שמערכת ההורקרוקסים עובדת כהכלכה, לפני שהיא צריכה אותה בליל-כללהקדושים?”
פרופסור קוירל נראה נגעל. “חתייכת – לא רציתי למות, מר פוטר, וזה הייתה הדרך היחידה לבדוק את הייצירה הגדולה שלי!
מה היה עוזר לי לסכן את חיי מוקדם ולא מאוחר? איך זה היה מועיל לי?”

הארי בלע את הגוש שבגורונו. “הייתה דורך ששכח היה יכול לבדוק מערכת ההורקרוקסים שלך בלי למות. הלקח הכללי חשוב. האם אתה רואה אותו כעת?”

“לא”, אמר פרופסור קוירל לאחר זמן מה. המורה להתגוננות פורר בדיונות את אחת מהഫעמוניות האחרוניות ביחיד עם שערה בלונדרינית ארוכה ואז זرك אותה לשיקוי, שבעבע בגזע בהיר יותר כעת. נותרו רק עוד שתי פעמוניות על שולחן השיקויים. “ואני מקווה בשביבליך שהלקח שלך מועיל.”

“נניח, פרופסור, שהייתי לומד כיצד להטיל את לחש ההורקרוקס המשופר והיהתי מוכן להשתמש בו. מה הייתה עשויה איתך?”

פרופסור קוירל ענה מיד. “היתה מוצא אדם מאוס מוסרית בעיניך, שהיית יכול לשכנע את עצמן שמותו יציל חיים אחרים,

ורוצה אותו כדי ליצור הורקרוקס".

"וואז מה?"

"יוצר עוד הורקרוקסים", אמר המורה להתגוננות. הוא הרים צנצנת של מה שנראה כמו קשקי דרkon.

"לפניהם זה", אמר הארי.

אחרי זמן מה המורה להתגוננות הניד בראשו. "אני עדין לא רואה זאת, אתה תחדר מהמשחק הזה ותאמר לי".

"אני אצורך עוד הורקרוקסים בשביב החברים שלי. אם היה באמת אכפת לך מעוד מישחו בעולם, אם היה עוד אדם אחד שהיה נתן לאליםות שלך משמעות, מישחו שהיא רוצה שיחיה לנצח אתך – גרונו של הארי נחנק. "או, אז הרעיון של ליצור הורקרוקס בשביב מישחו אחר לא היה רעיון כלכך לא אינטואיטיבי". הארי מצמצם בחזקה. "יש לך נקודה עיוורת מסביב לאסטרטגיות שנוגעות לעשיית דברים נחמדים לאנשים אחרים, עד הנקודה שבה זה מונע ממך להשיג את הערכיהם האנוכיים שלך. אתה חושב... שזה לא הסגנון שלך, אני מניח. זה... החלק המסתוי הזה בדיםומי העצמי שלך... עליה לך בתשע השנים ההן".

פייפטת שמן המנתה שהמורה להתגוננות החזיק הוסיפה נוזל לקדרה, טיפה אחרי טיפה.

"אני מבין..." אמר המורה להתגוננות. "אני מבין. הייתי צריך ללמוד את רבסטאן את טקס ההורקרוקס המתකדים ולהכריח אותו לבחון את הוצאה. כן, זה ברור להפליא בדיעד. לצורך העניין, הייתה יכול לנצח על רבסטאן לנסות להטמייע את עצמו באיזה תינוק מתכלה, כדי לראות מה יקרה, לפני שהלכתי למכתש גודרייך ויצרתי אותך". פרופסור קווריל הניד בראשו בפליאה. "ובכן. אני שמח אני מבין זאת כעת ולא לפני עשר שנים; היה לי מספיק על מה להלכota את עצמי איז".

"אתה לא רואה דרכים נחמדות לעשות את הדברים שאתה רוצה לעשות", אמר הארי. אוזניו שמעו נימת ייוש בקולו. "אפילו

כשסטרטגיה נחמדה תהיה ייעלה יותר אתה לא רואה אותה בגלל הדימי העצמי שלך, של מישחו לא נחמד".

"זו אבחנה הוגנת", אמר פרופסור קוירל. "אכן, כעת משכינית זאת, חשבתי כבר על כמה דברים נחמדים שאני יכול לעשות היום, כדי לקדם את האג'נדת שלי".

הארי פשוט הביט בו.

פרופסור קוירל חיך. "הלך שלך טוב, מר פוטר. מעתה והלאה, עד שאלמד את הטריק, אעמוד על המשמר בחירותך ואחפש אסטרטגיות ערומות שכוללות עשיית דברים נחמדים لأنשים אחרים. אלך ואתאמן במעשים טובים, אולי, עד שתתודעה שלי תהיה מסוגלת למכת לשם בקלות רבה יותר".

צמרמוורות עברו בגבו של הארי.

פרופסור קוירל אמר זאת בלי שמצ שלייסוס. לוורד ולדמורט היה מושכנע לחלוטין שלא ניתן לגאול אותו. הוא לא חשב אפילו קצת שהייתה יקרה לו.

הפעמונייה השנייה לפני האחדרונה הוכנסה בעדרינות לשיקויו. "עוד לךים מועילים שאתה רוצה ללמד את לוורד ולדמורט, ילד?" שאל פרופסור קוירל. הוא הרים את מבטו מהשיקוי וחין חיוך רחב, כאילו ידע בדיוק מה הארי חשוב.

"כן", אמר הארי, קולו כמעט נשבר. "אם המטרה שלך היא להציג אושר, אז לעשות דברים נחמדים בשביב' אנשים אחרים מרגיש טוב יותר מאשר לעשות אותם בשביב' עצמן –"

"אתה באמת חושב שמדובר לא חשבתי על זה, ילד?" החיוון נעלם. "אתה חושב שאתה טיפש? אחרי שישים את לימודי בהוגוורטס נדרתיכי בעולם שנים, לפני שהזמתי לבritisניה בתור לוורד ולדמורט. עתיתך יותר פרצופים משתוחחת לסתפור. אתה חושב שמדובר לא ניסיתי להיות הגיבור, רק כדי לראות איך זה ירגיש? האם נתקלת בשם אלכסנדר צ'רנישוב? בדמות הזה חיפשתי לי חור שכוח אל שנשלט על ידי קוסם אופל, ושחררתי את תושביו

העלובים מעבדות. הם בכו דמעות תודה למראוי. זה לא הרגיש טוב במוחך. אפילו נשארתי בסביבה והרגתי את חמשת קוסמי האופל הבאים שניסו להשתלט על המקום. השקעתינו אוניות מכספי – טוב, לא מכספי, אבל העיקרון תקין – כדי לipyות את המדינה הקטנה שלהם ולהשליט מידת מה של סדר. הם התרפסו עוד יותר, וקרוואו לאחד מכל שלושה תינוקות אלכסנדר. עדין לא הרגשתי דבר, אז הנהנתי לעצמי, סימנתי את זה כניסיונו טוב, והלכתי לדרכי".
ואתה מאושר בתור לוורד ולדמורט, אם כך?" קולו של הארי עלה, נעשה פראי.

פרופסור קוירל היסס, ואז משך בכתפיו. "נראהcai לו אתה כבר יודע את החשובה לזה".

"וזלמה? למה להיות ולדמורט אם זה אפילו לא עושה אותו מאושר?" קולו של הארי נשבר. "אני אתה, אני מבוסס עלייך, אז אני יודע שפרופסור קוירל איננו רק מסכה! אני יודע שהוא מישחו שבאמת הייתה יכול להיות! למה לא פשוט להישאר ככה? חסיר את הקלה שלך מעל משות המורה להתגוננות מפני כוחות האופל ופשות תישאל פה, תשחטש באבן החכמים כדי ליעוט את דמותו של דייוויד מונרו ותשחרר את פרופסור קוירל, אם תבטיח שתפסיק להרוג אנשים אני אשבע שלא אגלה לאיש מי אתה, פשות תהיה פרופסור קוירל, לתמיד! התלמידים שלך כן יעריכו אותך, הסטודנטים של אבא שלי מעריכים אותך – "

פרופסור קוירל גיחך לעצמו מעל הקדרה בעודו מערבב אותה. "ישנם אולי חמשה עשר אלף קוסמי חיים בבריטניה הקסומה, ילד. היו יותר פעם. יש סיבה שפוחדים להגיד את שמי. אתה תסלח לי רק מושם שאהבת את שיעורי הקסם הקרבי שלי?"

חזק, אמר ההפלפאף הפנימי של הארי. בಡיניות, מה לעוזול?
הארי שמר על ראש מורם, על אף שרעד. "זה לא המקום של
לסלוח על מהهو שעשית. אבל זה עדיף על מלחתה נספת".
הא", אמר המורה להתגוננות. "אם אייפעם התמצא מחולץמן

שיכול�回憶四個字，並改變歷史，這就是歷史學家的職責。但這位老師說：「我認為這不是我的職責，因為這會使學生對我產生不好的印象。」

「爲什麼？」

「我所教的學生都是聰明的，他們在大學裏學習過歷史，所以我不應該讓他們誤解我。」

「這就是爲什麼我會說：『我所教的學生比別人的學生更聰明』。」

「我會說：『我所教的學生比別人的學生更聰明』，這就是我所教的學生比別人的學生更聰明的原因。」

「我會說：『我所教的學生比別人的學生更聰明』，這就是我所教的學生比別人的學生更聰明的原因。」

「我會說：『我所教的學生比別人的學生更聰明』，這就是我所教的學生比別人的學生更聰明的原因。」

「我會說：『我所教的學生比別人的學生更聰明』，這就是我所教的學生比別人的學生更聰明的原因。」

**

פָּאַקְּדָה, מִלְּקָה, פְּתַתְּחוֹת, וּמִידָּה

הקדשה ומוגן כמות עצומה בצורה מגוחכת של נוזל מברייק, יותר
מה שהיה יכול להיכנס לתריסר קדרות, על האש הסגולה ששמרה
על הדלת.

האש הסגולה כבתה.

"וכעת, למראה", אמר פרופסור קוירל, הוציא את גלימת
ההיעלמות מגילומתו, והרחיף אותה לדגליו של הארי.

פרק ៩០១

CHAPTER IX

ניתן להביס אפלו את חפץ הקסם החזק ביותר באמצעות חפץ נגדי
חלש יותר, אך מעצב למטרת ההתנגדות.

זה היה מה שאמר המורה להוגנותו להاري אחרי ששמט את
גlimat היעלמות האמיתית שנוקתה בקפליים שחורים של רגליו של
הארי.

למראת השיקוף המושלם יש כוח על מה שמשתקף בה, ונאמר
שלא ניתן להביס את הכוח הזה. אך מכיוון שלגlimat היעלמות
האמתית מייצרת העדר דמות מושלם, היא אמורה להיות מסוגלת
להתחמק מהעיקרין הזה במקום להביס אותו.

לאחר מכן באה סדרת שאלות בלחשנית שהבהירה שהארי לא
מתכוון לעשות משהו מטופש ברגע זה או לנסות לבורוח, ותזכורת
נוספות לכך שפרופסור קוירל יכול להרגיש אותו ושיש לו לחסום
לגilio הגלימה והוא מחזק כבניעורובה את חיים של מאות
תלמידים וקרטיזוני.

ואז הארי צנעה לעטota את הגלימה, לפתח את הדלת שהמתינה
מאחוריו הלהבות הכבויות, ולהיכנס מבעד לדלת אל החדר
האחרון; בעוד פרופסור קוירל עומד הרחק מאחוריו, מחוץ לטווח
הראיה של הדלת.

החדר האחרון הוא במאורות זוהבים וכרים, וקירות האבן היו
מצופים בשיש לבן ועדין.
במרכז החדר ניצבה מסגרת זהב פשוטה ולא מקושטת, ובתוכה

המסגרת היה שער לחדר נוסף בזזהב, שמעבר לדלתו היה חדר שיקריים נוסף; זה מה שהמוח של הארי אמר לו. היפוך האור של המראה היה כה מושלם עד שנדרשה מחשבה מודעת להסיק שהחדר בתוך המסגרת אינו אלא השתקפות ולא שער. (אם כי ניתן זהה היה יותר קל להבחנה אם הארי לא היה בלתי נראה באותו הרגע).

המראה לא נגעה ברצפה; מסגרת הזהב הייתה נטולת רגליים. היא לא נראה אותה כאילו היא מרוחפת; היא נראה אותה כאילו היא קבועה, מוצקה וחסרת תנועה יותר מאשר הקירות עצם, כאילו מוסמра למערכת הייחוס של כדור הארץ.

"האם המראה נמצאת שם? האם היא נעה?" נשמע קולו המצווה של פרופסור קוירל מздание השיקויים.

"נמצאת כאן", לחש הארי בחזרה. "לא זה."

פעם נוספת נשמע הקול המצווה. "לך אל מאחוריו המראה." מסגרת הזהב נראה אותה מוצקה מאחור, ולא נראה בה השתקפות. הארי אמר זאת בלהשנית.

"כעת הסר את הגלימה שלך", ציווה קולו של פרופסור קוירל מתוך חדר השיקויים. "דוחה מיד אם המראה נעה כדי לפנות כלפי".

הארי הסיר את הגלימה.

המראה נותרה ממוסממת למערכת הייחוס של כדור הארץ; והארי דיווח זאת.

זמן קצר לאחר מכן נשמע קול לחוש ורוחש, ועופף-חול משלהבתישדים התין את קיר השיש מאחוריו הארי, האור בחדר קיבל גוון אדום כשנכנס. פרופסור קוירל בא בעקבותיו, יוצק מהמסדרון החדש שנחצב, המשתח המותך הזהור באדום לא מזיק כלל לנעליו השחוות הרשומות. "ובכן", אמר פרופסור קוירל, "זו מלכודת אפשרית אחת שנמנענו ממנה. וכעת..." פרופסור קוירל נשף. "כעת נחשוב על אסטרטגיות אפשריות להציג את

הابן מהمرאה, אתה תנסה אותן; משום שאתה מעדיף שדמומי
שליל לא תשתקף. אני אזהיר אותך, זה החילק שעשויה להיות מיגע."
"אני מאמין שזו לא בעיה שאתה יכול לפתור עם שלhabת
שדים?"

"הא", אמר פרופסור קוירל והחווה.

עופיהחול משלhabת השדים נע קדימה, כל כלו אימה ארגמנית,
והאור האדום הטיל צללים מתפללים על קירות השיש הנותרים.
האריך זינק לאחור לפניו שחשב.

הלהבה הנוראית, האדומה-ישחורה, הסתערה קדימה ועקבה את
פרופסור קוירל, התנשאה בגב המוזהב של המראה, ונעלמה ברגע
שנגעה בו.

ואיתה נעלמה האש, והחרד איבד את גוון הארגמן.
לא היה שום סימן על המשטח המוזהב, לא זוהר להעיד על
בליעת החום. המראה פשוט נותרה במקומה ללא פגע.

צמרמוורות עברו בגוovo של הארץ. אם הוא היה משחק מבוכים
ודראקונים ושליט המבווק היה מדוחה על התוצאה הזו, הארץ היה
חשוד באשליה מנטלית ומגלגל קוביה לכפריה. במרכז הגב
המוזהב הופיעה סדרה של רוננות אלפבית לא מוכר, הייעדרוות
אור שחורות בקווים ועיקולים קטנים, מסודרים בשורה אופקית.
הארץ חשב לעצמו שאשליה פחותה כלשהי אוכלה בשלhabת
השדים, לחש פחות בהרבה שהוסך כדי למנווע מילדים לראות את
האותיות הללו....

"כמה עתיקות המראה הזו?" הארץ שאל כמעט בלחישה.
"איש אינו יודע, מר פוטר." המורה להתגוננות הושיט את
אצבעותיו לעבר הרונות, הבעה של משחו הדומה ליראת כבוד על
פניו; אך אצבעותיו לא הגיעו בזובב. "אבל הניחוש שלי זהה לשלהן,
אני חושב. נאמר, באגדות מסויימות שאולי הэн גזומאות ואולי לא,
שהמראה הזו משקפת את עצמה בשלמות, ולפיכך הקיום שלה
יעצב לגמרי. יעציב עד כדי כך שהמראה שרדיה כשלה השפהacha אחרית

של אטלנטיס בוטלה, וכל השלכותיה נגדעו מהזמן. אתה יכול להבין מדוע שועשתி כשהצעת שלחתישדים." המורה להתגוננות הניה לידי ליפול.

אפילו במרכז כל זה, הארי הרגיש את היראה, אם זה נכון. המסגרת המוזהבת לא בהקה חזק יותר מאשר קודם, על אף התגלית; אבל הוא דמיין אותה שורדת עוד ועוד, מאז ציוויליזציה שהפסיקה מלהתקיים... "מה – מהה المرأة עושה בדיקות?" "שאלה מצוינת," אמר פרופסור קוירל. "התשובה טמונה ברוונות שכתובות על מסגרת הזהב של المرأة. הקרא לי אותו."

"הן לא כתובות בשום אלפבית שאני מזוהה. הן נראות כמו שרבות-יתרנגולות בכיוונים אקראים שנכתבו על ידי עלפים של טולקין."

"קרא אותו בכל זאת. לא מסוכן."

"הרוניות אומרות, לדעוש מהך נצורת אם איך אריך נפתח אל –"

הארי עצר, מרגיש עוד עקוצים בגבו.

הארי ידע מה המשמעות של הרונה למילה זרעוש. המשמעות שלה היא זרעוש. והרוניות הבאות הורו להגיע מהך לזרעוש עד שעישה לנצורת, ואז לשמר את החלק שהוא גם אם ואיך. האמונה ההזו הרגישה כמו ידע, כאילו היה יכול לענות 'כן' בראשת סמכות אם מישחו היה שואל אותו האם אל הוא אריך או ינפתח. רק שכשהاري ניסה לקשר את המושגים הללו למושגים אחרים המוח שלו היה ריק.

"אם אתה מבין משמעות של מילים, ילד?"

"לא חושש."

פרופסור קוירל נשף ברכות, עיניו לא עזובות את מסגרת הזהב. "תהייתי האם 'AMILOT הבהנה הכווצת' עשוות להיות מובנות לתלמיד של מדע מוגגלי. נראה שלא."

"אולי –" החל הארי.

באמת, ריבנקו? שאל סלית'רין. אתה עושה את זה עכשו?

"אולי אני אוכל לנסות להבין את המילים אם אדע יותר על המראה?" אמר החלק הריבנקלואי של הארי, שתפס פיקוד ישיר. שפתיו של פרופסור קויריל התעקלו למעלה. "כפי שהדבר עם מרבית הדברים העתיקים, מלומדים כתבו מספיק שקרים כך שקשה להיות בטוח במשהו היום. אנו יודעים בוודאות שהמראה עתיקה לפחות כמו מרلين, משום שידוע שמרלין השתמש בה ככל. ידוע לפחות כמו מרلين הותיר הוראות כתובות לאחר מותו שהרוו שאין להסתיר את המראה, על אף שהיו לה כוחות מסוימים שעשוים להדאג אנשים. הוא כתב שבהתחשב באופן המדוקדק שבו המראה נוצרה כדי לא להשמיד את העולם, יהיה קל יותר להשמיד את העולם באמצעות גוש גבינה".

ההצהרה זו לא ממש הרגיעה את הארי.

"עובדות מסוימות אחרות על המראה הוצהרו על ידי קוסמים מפורטים שהיו ספוקנים במידה סבירה, ושמילתם התבERICAה כאמינה בעניינים אחרים. הכוח המובהק ביותר של המראה הוא ליצור מישורי קיום חולפים, על אף שגודל המישורים הללו הוא כבודן החלל שנייתן לראותה במארא; ידוע שניתן לאחסן בה אנשים וחפצים אחרים. כמה ברין סמכו טענו שהמראה לבדה, מכל הקטנים, מכילה מצפן מוסרי אמיתי, אם כי אני לא בטוח מה יכולת להיות המשמעות של זה במונחים מעשיים. הייתה מצפה שאנשים מוסריים יקראו לקללה הקירושיאטוס 'רשע' ולהחיש הפטרונוֹס 'טוב'; אני לא יכול לנחש מה אדם מוסרי יחשוב שייתר מוסרי מזה. אבל יש טענה, למשל, שעופות־חול הגינו לעולמנו ממישור שנוצר במארא זו".

מילים כמו לעזאזל ומה שההורים שלו היו קוראים לו שפה גסה החלפו בראשו של הארי, לא ברהיטות גדולה, כשבהה בגב המוזהב של המראה.

"נדדתי בעולם ונתקלתי בסיפורים רבים שלא נשמרו על ידי רבים," אמר פרופסור קויריל. "רובם נראו לי כמו שקרים, אבל

למעט היה צלצול של היסטוריה ולא של מעשייה. על קיר מתכת במקום אליו איש לא הגיע במשך מאות שנים, מצאתי בכתב את הטענה שכמה בני אטלנטיס חזו את קץ עולםם והחליטו ליצור מכשיר שימנע את הקטסטרופה המתקרבת. לו המכשיר הזה היה מושלם, כך טען הסיפור, הוא היה הופך לקיום יציב למגMRI שהיה יכול לעמוד בתיעול של קסם בלתי מוגבל כדי להגשים משאלות. וגם – ונאמר שזו ממשימה קשה בהרבה – המכשיר הזה אייכשו ימנעו מהקטסטרופות הצפויות שככל אדם שפוי יצפה שייעלו מהכוחה הזאת. החלק המעניין בענייני היה, שעלי-פי הסיפור שנחקר בלוחות המתכת ההם, שאר אטלנטיס התעלמה מהפרויקט הזה והמשיכה בדרךה. לעיתים היו מהללים זאת בתור מאמן ציבורי אציגי, אבל כמעט כל בני אטלנטיס האחרים מצאו בדברים החשובים יותר לעשות בכל יום נתון מאשר לעוזר. אפילו האציגלים האטלנטיסים התעלמו מהרעיון שימושו בלבדם ירכוש כוח חסר עוררין, מה שציניקן פחות מיוון היה מצפה שיתאפשר את תשומת ליבם. עם חמייה קטנה ייחסית, הקומץ הצעיר של יוצרו המכשיר הזה עמלו בתנאי עבודה שלא היו מפרכים כמו שהיו מעצבנים בלי סיבה. בסופה של דבר אזל הזמן ואטלנטיס הוחרבה, בעוד המכשיר היה רוחוק משלמות. אני מזוהה הדים מסוימים של ניסיוני שלי שאינם נראים לעיתים קרובות בסיפורים מומצאים". עיות בחויק היבש. "אבל יתכן שגם הכל העדפה שלי לסיפור אחד בין מאות אגדות אחרות. שם לב, עם זאת, להדוחוד של ההצעה של מרליין על כך שיוצרו המראה他自己 או שדרמְבָּלְדוֹר או פרנל הפעילו, להראות לכל אדם שעומד לפניה אשלה של עולם שבו אחת מஸאלותיו התגשמה. זה אמצעי הזהירות ההגוני שהיתה מדמיין לעצמך שימושו יבנה ליצירה מגשימות-שאלת שאמורה לא להשתבש נוראות".
"וואו", לחש הארי, והתכוון לזה. זה קסם בקווינ' רבתי, מסוג

הקסמים שהופיעו באז אתה רוצח להיות קוסם, לא רק אוסף של דברים מחייבים פיזיקה שאתה יכול לעשות עם שרביט.

פרופסור קוירל החווה לעבר הגב המוזהב. "התכוונה האחרונה עלייה מסכימים רוב הסיפורים, היא שיהיו אשר יהיה האמצעים לפקר על המראה – אין תיאורים סבירים למפתח זה – לא ניתן לעצב את הוראות המראה לאנשים ספציפיים. אז פרנל אינה יכולה לцовות על המראה, 'תני את האבן רק לפרנל'. דמבלדור לא יכול להגיד, 'תני את האבן רק למי שרוצה להביא אותה לניקולס פלאמל'. יש במראה עיורון כזה שפילוסופים ייחסו לצדק מושלים; עלייה להתייחס לכל הבאים בפניה על-פי אותו הכלל, יהא אשר יהא הכלל. לפיכך, מוכחה להיות כלל כלשהו להגעה אל מקום המסתור של האבן שכל אחד יכול למלא. וכעת אתה מבין מדוע אתה, הנקרה הילד-שנסארבחים, יהיה זה שיממש את האסטרטגיית עלייה נחשוב שניינו. משום שנאמר לדבר הזה יש מצפן מוסרי, ויתכן שניתנו לו פקודות המשקפות זאת. אני מודע היטב לעובדה שבמונחים מקובלים אתה נחשב 'טוב' ואני נחשב 'רע'." פרופסור קוירל חירך חיווך אף למרי. "או בתרור ניסיונו הראשון – אם כי לא האחרון, אל חשש – הבה נראה מה המראה חושבת על הניסיון שלך להציג את האבן כדי להציג את חייה של חרמיוני גריינגר ושל מאות מחברים לספסל הלימודים."

"והגורסה הראישונה של התוכנית זו", אמר הארי, שהחל להבין לבסוף, "זו שהמצאת ביום שישי בשבוע הראשון ללימודים, דרשה שהאבן תושג על ידי הילד המושלם של דמבלדור, הילד-שנסאר-בחים, שעשוה ניסיון אצילי ונוטל אנוכיות להציג את חייו של המורה שלו להתגוננות מפני כוחות האופל, פרופסור קוירל."

"כמובן", אמר פרופסור קוירל.

זו מזימה פואטית במידה מה, הארי הניח, אבל הנسبות הנוכחות מנעו ממנו להעריך את האלגנטיות שלה.
ואז הארי חשב על דבר נוסף.

"אם", אמר הארי. "אתה חושב שהمرאה זו היא מלכודת בשביילך –"

"אין שום סיכוי תחת המשם שהוא לא מלכודת".
כלומר, זו מלכודת לlord וולדמורט. אלא שזו אינה יכולה להיות מלכודת לו באופן ספציפי. צריך להיות חוק כללי מתחתיו, איזו תכונה ניתנת להכללה של lord וולדמורט שמשמעותה אותה."
בלי להיות מודיע לכך, הארי קימט את מצחו בחזקה כשהabit בגב המראה.

"כמו שאתה אומר," אמר פרופסור קוירל, שהחל לקימט את מצחו למראה קימוטו המצח של הארי.

"טוב, ביום החמישי הראשון של השנה, המנהל המשוגע רםבלדור, אותו בדיק ראייתו מצית תרגול, אמר לי שאין לי שום סיכוי להיכנס אל המסדרון שלו, משומ שאני לא מכיר את הלחש אלזהומקה".

"אני מבין," אמר פרופסור קוירל. "אווי ואובי. הלואוי שהיית חושב להזכיר זאת מוקדם יותר."

איש מהם לא היה צריך לציין את המובן מאליו, שהפסיכולוגיה ההפטוכה ההפוכה זוו הבטיחה שהארי ישמור מרחק מהמסדרון האstor של רםבלדור.

הארי עדרין התרכז. "אתה חושב שרַםְבֵּלְדוֹר חושד שאני, במונחים שלו, מהוועה הוורקוקס של lord וולדמורט, או בצורה כללית יותר, שפניהם מסויימים באישיות שלי הועתקו מלורד וולדמורט?" אפילו בעודו שואל את השאלה בקולי רם, הוא הבין עד כמה היא מפגרת, ועד כמה ראיות חד משמעיות הוא כבר ראה בכך ש –

"לא יתכן שרַםְבֵּלְדוֹר החמיין זאת," אמר פרופסור קוירל. "זה לא בדיק מעודן. מה עוד רַםְבֵּלְדוֹר אמר לחשוב, שאתה שחקן במחזה שהכותב הטיפש שלו מעולם לא פגש ילד אמיתי בן אחד עשרה? רק אידיאות מוחלט יאמין ש – אה, לא משנה."

השניים הביטו במראה בשותיקה.

לבסוף פרופסור קוירל נאנח. "התעלתי על עצמי, חוששתי. גם אתה וגם אני לא מזדים להשתקף במראה זו. אני מניח שעלי למצוות על פרופסור סְפָרָאות לבטל את לחשי האובליווייטה שהוטלו על מר נוט ועל העלמה גריינגרט... אתה מבין, הקושי הגדול הנוסף של המראה הוא שהכלל באמצעותו היא בוחנת את אלה המשתקפים בה מחייבים מכוחות חיצוניים, כמו לחשי זיכרונות מזויפים או לחש הקונפונדוס. המראה משקפת רק את הכוחות העולים מהאדם עצמו, מצבי התודעה אליו הם מגיעים מתוך בחירותיהם שלהם; נאמר כך במספר מקורות. זו הסיבה שהיו לי את מר נוט ואת העלמה גריינגרט מוכנים, מאמינים בספרורים שונים בנוגע לנחיצות החילוץ של האבן, מוכנים להופיע בפני המראה". פרופסור קוירל שפשף את גשר אפו. "בנייה סיורים אחרים לתלמידים אחרים, מוכנים לצאת לדרך בהינתן הדחיפה הנכונה... אבל כשהיום התקרב, התחלתי להרגיש פסימי בנוגע לפרוייקט. דברים כמו נוט וגריינגרט עדיין נראו שווים את הטרחה, אם לא נכון לחשב על משהו טוב יותר. אבל אני תוהה האם רַמְבָּלְדוֹר ניסה לבנות את החידה זו להתנגד במיוחד לערמומיות של וולדמורט. אני תוהה האם האם היא הצלחת. אם תחשוב על תוכנית חלופית אותה אעריך מספיק כדי לנסota, אני מבטיח שהחכלי ששאששלה לא ייפגע מידי, במהלך התוכנית ובכל זמן אחר; ואני לא מצפה להפוך הבטהה הזאת. ואני מזכיר לך שוב את בניהعروבה שאני מחזיק בנגד כשלוני, העלמה גריינגרט והאחרים".

פעם נוספת הם הביטו במראה בשותיקה, טום רידל המבוגר וטום רידל הצעיר.

"אני חושד, פרופסור", אמר הארי לאחר זמן מה, "שכל מחלקת ההשערות שלך שימושו צריך לרוץ את האבן מסיבות טובות אוConnutsgoyah. המנהל לא יהיה מציב כלל אחזור כזה".

"מדוע?"

"משום שדמְבָּלְדוֹר יודע עד כמה קל להאמין שאתה עושה את הדבר הנכון כשהאתה בעצמך לא. זו תהיה האפשרות הראשונה שידמיין".

"האם זו אמת או שקר ששאני ששמע?"

"אמת ששמעת", אמר הארי.

פרופסור קוירל הנהן. "או אני מקבל את הנקודה שלך."

"אני לא בטוח למה אתה חושב שהחידה הוו פתירה", אמר הארי. "פשות תקבע כלל כמו, היד השמאלית שלך צריכה להחזיק פירמידה כחוליה קטנה ושתי פירמידות אדומות גדולות, וידך הימנית צריכה לסייע מינו על אוגר –"

"לא", אמר פרופסור קוירל. "לא, אני לא חשב. האגדות לא ברורות בנוגע לכללים שניתן לקבוע, אבל אני חשב שזה צריך להיות קשור לשימוש המועד המקורי של המראה – זה צריך להיות קשור לתשוקות העמוקות ולمشاكلות העולות מהאדם. סחיטת מינו על אוגר לא תענה על ההגדרה הזו, לרוב האנשים." "הא", אמר הארי. "אולי הכל הוא שהוא לא צריך לרוץ את האבן בכלל – לא, זה קל מדי, הסיפור שנותה למאר נוט פותר את זה".

"במבנה מסויימים אתה עשוי להבין את דמְבָּלְדוֹר טוב ממני", אמר פרופסור קוירל. "או אני שואל אותך כעת: כיצד דמְבָּלְדוֹר היה משתמש בתפיסה שלו על קבלת המות כדי להגן על האבן הזו? משום שהוא חושב שהוא הדבר שאתה לא מסוגל להבין מעל כל, והוא לא ממש טועה".

הארי חשב על זה לזמן מה, בוחן ריעונות ואז זורק אותן. ואז, אחרי שהסביר על מהו, הארי שקל לשמר על שתיקתה... לפני שמייפה את החלק המתבקש בשיחה שבו פרופסור קוירל אומר לו להגיד בלחשנית האם חשב על מהهو.

הארי דיבר באידץון. "האם דמְבָּלְדוֹר היה חושב שהمرאה הזו מסוגלת להגיע לעולם הבא? האם הוא היה יכול לשים את האבן

במקום שהוא חושב שהוא העולם הבא, כך שrok אנשים שמאמנים
בעולם הבא יכולים לראות אותה?"

"המ..." אמר פרופסור קוירל. "ייתכן... כן, זה נשמע סביר
במידת מה. להשתמש בצורת הפעולה הזאת של המראה כדי להראות
לאנשים את מאויי ליבם... אלבוס דמבלדור יראה את עצמו
מאוחד עם משפחתו. הוא יראה את עצמו מאוחד איתם במוות,
משמעות שהוא רוצה למות בעצמו ולא שיחזרו לחיים. אחיו
אברופורת', אחותו אריאנה, הוריו קנדרה ופרסיבל... וזה יהיה
אברופורת' לו דמבלדור נתן את האבן, אני חושב. האם המראה
זהה שהאבן ניתנתה במיחוד לאברופורת'? או שקרוב מות של כל
אדם יספיק, אם האדם הזה מאמין שרוחו של קרוב המשפחה הזאת
תיתן לו את האבן?" פרופסור קוירל צעד במעגל קטן, שומר על
מרחק בטוח מהאריה ומהמראה בעודו מהלך. "אבל כל מה שיש לנו
הוא הרעיון האחד הזה. הבה נחשוב על עוד אחד."

הארי החל לטפוח על לחיו, ואז הפסיק בפתאומיות כשהבין
מהיכן למד את המחווה הזאת. "מה אם פרנל היא זו ששמה פה את
האבן? אולי היא הגדרה למראה שתחזיר את האבן רק לאדם
שהכניס אותה פנימה במקור."

"פרנל היה זמן רב בכך שידעעה את מגבלותיה", אמר פרופסור
קוירל. "היא לא מעריכה יתר על המידה את האינטלקט שלה, היא
אינה גאותנית, אם זה היה המצב היא הייתה מאבדת את האבן
לפני זמן רב. פרנל לא תנסה לחשב על כלל-מראת טוב עצמה,
לא כשמאסטר פלאמל יוכל להפקיד את העניין בידיו החכומות של
דמבלדור... אבל הכלל להחזיר את האבן רק לזה שזכור שהכניס
אותה עובד גם אם דמבלדור עצמו הכניס אותה. זה יהיה כלל
שקשה לעקוף, משומש אני לא יכול פשוט להטיל קונפונדוס על
מי שהו שיאמין שהכניס את האבן... אני אצטרך ליצור אבן מזויפת,
ומראה מזויפת, ולארגן את ההצגה..." פרופסור קוירל קימט את
מצחו כעת. "אבל זה עדין ממש שדמבלדור היה מדמיין לעצמו

שOULDMORET מסוגל לארגן, בהינתן זמן. אם זה אפשרי בכלל, דמְבָּדֹור ירצה להפוך את המפתח למראה תודעה שהוא חושב שעני לא יכול ליצור בכלי – או לכל דמְבָּדֹור חשוב שOULDMORET לעולם לא יוכל להבין, כמו כלל שמערב את קבלת מותך שלך. זו הסיבה שהרעיון הקודם שלך סביר".
ואז להאריך היה רעיון.

הוא לא היה בטוח אם זה רעיון טוב.
זה לא יכולו יש לו הרבה ברירה.

"לצורך הדיון", אמר הארי. "אנחנו לא בטוחים מה דרוש כדי להציג את האבן. אבל תנאי מספיק יכול את אלבוס דמְבָּדֹור, או אולי מישחו אחר, במצב תודעתה שבו הוא מאמין שאדון האופל הובס, שהאום החלף, ושהגיע הזמן להוציא את האבן ולהחזיר אותה לניקולס פלאמל. אנחנו לא בטוחים איזה חלק במצב התודעה של האדם הזה, בוא נקרא לו דמְבָּדֹור, יהיה החלק הנחוץ שהוא חושב שלו וולדמורט לא יכול להבין או לשכפל; אבל בתנאים הללו כל המצב התודעתה של דמְבָּדֹור יהיה מספיק."

"הגוני", אמר פרופסור קוירל. "אז?"

"האסטרטגיה המתאימה", אמר הארי בזיהירות, "היא לחקות את מצב התודעה של דמְבָּדֹור בתנאים הללו, בפיירות רב ככל האפשר, בעודנו עומדים לפני המראה. ומצב התודעה הזה צריך להיווצר בכוחות פנימיים, לא חיצוניים".

"אבל איך אנחנו יכולים להציג את זה בלי比亚ורה-הבראה או לחש קונפונדוס, שנייהם בוודאי נחשים חיצוניים – הא. אני מבין". עיניו החיוורות כקרח של פרופסור קוירל הפכו חודרות לפתע. "אתה מציע שאטיל קונפונדוס על עצמו, כפי שהטלת את הקללה היא על עצמן בשיעור הראשון של קסם קרבוי. כך זה יהיה כוח פנימי ולא חיצוני, מצב תודעה שנובע אך ורק מבהירותיי שלי.-Amor ל' אם הצעת זאת בכוונה לכלוד אותו, ילד. Amor ל' זאת בלחשנית".

"תודעה שללי שביקששת ששתתכן אסטרטגיה أولי הושפעה מכוונה כזו - מי יודע? ידעתי ששתחששוד, תששאל שאלת הזה. בחירה שלך, מורה. אני לא יודע דבר ששהתה לא יודע, על האם זה עשויל ללבוד אותה. אל תקרא לזה בגידה מצידי אם תבהיר זאת בעצמך וזה ייכשל".

הארי הרגיס דחף חזק לחיק, והד Hick אתו. "מקסים", אמר פרופסור קוירל, שכן חיק. "אני מניח שישנם איוםים מהתודעה יצירתיות שאפלו תחקור בלחשנית לא יכול לנטרל".

* * *

הארי עטה את גלימת ההיעלמות בפקודתו של פרופסור קוירל, כדי למנוע מ אדם ששמו אין שהוא אדון ביחסספּר לדאות אותך, כפי שפרופסור קוירל אמר בלחשנית.

"עם הגלימה או לא, אתה תעמוד בטוחה המראה בעצמך", אמר פרופסור קוירל. "אם זומן לבה יפרוץ, גם אתה תישרפּ. אני מרגיש שיש לדרוש סימטריה כזו".

פרופסור קוירל הצבע לעבר נקודה מימין לדלת דרכה הארי נכנס לחדר, לפניו המראה ובמרחק מכובד ממנו. הארי, עיטה את הגלימה, הלהן למקום אליו כיוון אותו פרופסור קוירל, ולא התווכח. הארי נעשה יותר ויותר חלוק בדעתו בנוגע לשאלת האם המוות של שני הרידלים בחדר זהה היה דבר רע, אפילו עם מאות בנייעורובה תלמידים שמנוחים על הקפה. על אף כוונתו הטובות של הארי, עד כה הוא היה בעיקר אידיות, ולורד וולדמורט שחזר הוא סכנה לכל העולם.

(אם כי בכל מקרה, הארי לא האמין ש**דמבלדור** יעשה את עניין הלבנה. **דמבלדור** בטחicus מספיק על וולדמורט כדי לשכוח את האיפוק הרגיל שלו, אבל לבה לא תעוצר לצמימות ישות **שדמבלדור** האמין שהוא נשמה חסרת גוף).

ואז פרופסור קוירל הצבע בשרביתו ומגעל זהה הופיע

מסביב להאריך. זה, אמר פרופסור קוירל, יהפוך בקרוב למעגל של הסתרה דוגלה, מה שאומר שדבר בתוך המעגל לא ייראה או ישמע מוחוצה לו. האריך לא יהיה מסוגל להתגלוות בפני הדמבלדור המזוויף בכך שיוריד את הגלימה או שיצעק.

"אתה לא תחצה את המעגל מרגע שהוא שופעך", אמר פרופסור קוירל. "זה יגרום לך לגעת בקסם שלי, ובعودי תחת השפעת קונפונדוס אמי עשו שלא לזכור כיצד לעצור את התהודה שתחריב את שניינו. ובנוסף, משומם אני לא רוצה שתזורך נעלימים –" פרופסור קוירל עשה מהוועה נספת, ובתוך מעגל ההסתירה הדגול הופיע הבוהק כל באוויר, הפראה בצורת כיפה. "מחסתם הזה תפוצץ אם משחו חומר ייגע בו, אתה או כל דבר אחר. התהודה אولي הפגע بي לאחר מכן, אבל גם אתה תהיה מת. עכשו אמרו לי בחשוניות שאתה לא מתכוון לחצוץ את המעגל הזה או להסיר את הגלימה שלך או לעשות משהו אימפליסיבי או טיפשי. אמרו לי שאתה תמתין פה בשקט, תחת הגלימה, עד שהזה יגמר".

האריך חזר על זה.

ואז גליםוטיו של פרופסור קוירל נעשו שחורות עם שלוי זהב, גליםות כמו אלה שדקבלדור היה לובש באירוע רשמי; ופרופסור קוירל הציב על ראשו בשירותו.

פרופסור קוירל נותר חסר תנועה במשך זמן ממושך, מחזיק את השירות מכוון לראשו. עיניו היו עצומות בריכוז.

ואז פרופסור קוירל אמר, "קונפונדוס".

תוך רגע הבתו השנתנה; הוא מצמצץ כמה פעמים כאילו בכלבול, מנמק את שירותו.

עיפוי עמוקה התפשטה על הפנים שעתה פרופסור קוירל; בלי שום שינוי נראה לעין עיניו נראו זקנות יותר, הקטנים המיעטים על פניו משכו תשומת לב לעצםם.

שפתיו היו קבועות בחיקוק עצוב.

בלי חיפזון, הגבר הילך בשקט אל המראה, כאילו היה לו כל

הזמן שבעולם.

הוא חזה את טווח השיקוף של המראה בלי שיקחה דבר, והביט לתוך פנוי השטח.

מה האדם הזה ראה שם, הארי לא ידע; להאריך נראת כאילו המשטח השטוח והמושלם עדיין שיקף את החדר שמאחוריו, כמו שער אל מקום אחר.

"אריאנה", נשם הגבר. "אימה, אבא. ואתה, אחיו, זה נגמר."

הגבר עמד דומם, כאילו מקשיב.

"כן, נגמר", אמר הגבר. "וולדמורט עמד בפני המראה ונלכד באמצעות השיטה של מרליין. הוא רק עוד אימה כלואה אחת מני רבות".

הקשבה דוממת נוספת.

"הלוואי שהייתי יכול לציית לך, אחיו, אבל מוטב כך". הגבר הרclin את ראשו. "המוות נמנעו ממנעו לנצח; הנקמה הזענו נוראה דיה". הארי הרגיש צביטה כשרה זהה, תחושה שזה לא מה ש₹מְבָלְדוֹר היה אומר, זה הרגיש יותר כמו איש קש, סטריאווטיפ רודוד... אבל מצד שני, זו גם אינה רוחה האמיתית של אברporaת', זה היה מי שפרופסור קוירל דמיין ש₹מְבָלְדוֹר דמיין שאברporaת' הינו, ודמותו של אברporaת', מההשתקפות הכפולה הזענו, לא תבחן בדבר שאינו כשורה..."

"הגיע הזמן להחזיר את אבן החכמים", אמר האדם שחשב שהוא ₹מְבָלְדוֹר. "עליה לחזור למשמרתו של מאסטר פלאמל כתעת".

הקשבה דוממת.

"לא", אמר הגבר, "מאסטר פלאמל שמר עליה בטוחה לאורך השנים הרבות הללו מפני כל מי שchipש חיינצח, ואני חושב שהיא תהיה בטוחה ביותר בידיו... לא, אברporaת', אני כן חושב שכונונתיו טובות".

האריי לא היה מסוגל לשולות במתח שעבר בו כמו זרם חשמלי;

הוא התקשה לנשום. לא מושלם, לחש הקונפונדוס של פרופסור קוירל לא היה מושלם. האישיות של פרופסור קוירל שהייתה מתחת לפני השטח הchallenge לדלוף ולראות את השאלה המתבקשת, למה זה בסדר של ניקולס פלאמל עצמו תהיה את האבן אם חיניינצה הם נוראים כליכך. אפילו אם פרופסור קוירל דמיין את דמבדדור כיעור לשאלת הזו, פרופסור קוירל לא כלל סעיף בלחש הקונפונדוס שלו שאומר שהדמיות של אבדפהות' בראשו של דמבלדור לא תחשב על זה; וכל זה היה בסופו של דבר השתקפות של תודעתו של פרופסור קוירל, תמונה מתוקה האינטיגנ贊יה של טום רידל...

"להשמיד אותה?" שאל הגבר. "אולי. אינני בטוח שאפשר להشمיד אותה, או שמאסטר פלאמל היה עושה זאת לפני זמן רב. אני חושב שהוא התחרט על כך שיצר אותה פעמים רבות... אברופורת', הבטחתו לו, ואין לנו כה עתיקים או חכמים בעצמנו. אבן החכמים מוכרכה לחזור לידיו של זה שיצר אותה."

ונשימתו של הארי נעצרה.

הגבר החזיק פיסה גסה של זוכחות ארגמנית בידו השמאלית, בגודל האגודל של הארי מהציפרון ועד קצת המפרק הראשון. פניו השטח הבוהקים של הזוכחות הארגמנית גרמו לה להיראות רטובה; זה נראה כמו דם, שקפא בזמן והפך למשטח משונן.

"תודה לך, אחיך," אמר הגבר بشקט.

האם האבן אמורה להיראות כך? האם פרופסור קוירל יידע איך האבן האמיתית אמורה להיראות? האם המראה תחזיר את האבן האמיתית תחת התנאים הללו, או שתעשה חיקוי ואז תחזיר אותה?

ואז –

"לא, אריאנה," אמר הגבר, מחייך בעדרינות, "חוושני שעליילו ללבת כעת. هي סבלנית, יקרתי, בקרוב מאוד אצטרף אליכם באמת... מודיע? אני לא בטוח מודיע עלי ללבת... כשהאבן בידי עלי לזרז הצידה ולהמתין למאסטר פלאמל שייצור איתך קשר, אבל

אני לא בטוח למה עליי לזרז מהמראה כדי לעשותות זאת...” הגבר נאנח. “אה, אני מזדקן. טוב שהמלחה הנוראה זו נגמרה עכשו. אני מניה שלא יזיק אם אדבר איתך זמן מה, יקרתי, אם את רוצח.” CABR בראש החל לפעום מאחרוי עיניו של הארי; חלק כלשהו בו ניסח לשולח הودעה על כך שלא שם כבר זמן מה, אבל איש לא הקשיב. לא מושלם, לחש הקונפונדוס של פרופסור קוירל היה לא מושלם, הדמות של אריאנה בתודעה של דמותו של דמבלדור שיצר פרופסור קוירל רצתה לדבר עם דמבלדור, ואולי לא רצתה להמתין משום שפרופסור קוירל ידע במקומם כלשהו שאין חיים אחרי המוות, והדחף שתתלו בראש אחריו שהשיג את האבן לא עמד בפני הטיעונים של RIDEL-אדיאנה...
ואז הארי הרגש שהוא נעשה רגוע מאוד. הוא התחיל לנשום שוב.

כך או כך, אין הרבה שהארי יכול לעשות בנידון. פרופסור קוירל עצר את הארי מלחתערב; טוב, פרופסור קוירל מוזמן רק לצורך פירוט ההחלטה הזו. אם ההשלכות ילכדו גם את הארי, כן יהיה.

האדם שחשב שהוא דמבלדור בעיקר הנחן בסבלנות, לעיתים עונה לאחותו היקרה. לעיתים הגבר הביט הצדיה במבט עצבני; כאילו מרגיש דחף חזק ללכתח, אבל מדחק את הדחף הזה עם הסבלנות הגדולה והאדיבות והדאגה לאחותו שפרופסור קוירל דמיין שאלבוס דמבלדור מרגיש.

הארי ראה את הרגע שבו הקונפונדוס פג, והבעתו של הגבר השתנתה, הופכת שוב לפניו של פרופסור קוירל.
ובאותו הרגע המראה השתנתה, כבר לא מצינה להاري את השתקפות החדר, אלא את דמותו של אלבוס דמבלדור האמיתית, כאילו עמד בדיקן מאחוריו המראה ונראה דרךה.

פניו של דמבלדור האמיתית היו מקובעות וקודרות.
”שלום, טום,” אמר אלבוס דמבלדור.

פרק ס' ז'

כשאתקפויים, מכך נ'

ההבעה הקודרת על פניו של אלבוס דמבלדור שרדה רק שנייה לפני
שפינתה מקום לבלבול. "קווירינוס? מה –"
ואז הייתה שתיקה.

"ובכן," אמר אלבוס דמבלדור. "אני בהחלט מרגיש טיפש."
"אני מקווה," אמר פרופסור קויריל בקילות; אם היה המום
מכך שנחפס, זה לא ניכר. נפנוף אגבי של ידו שינה את גלימותיו
בחזרה לכאה של פרופסור.

ההבעה הקודרת חזקה לפניו של דמבלדור בעוצמה כפולה.
הנה אני, מhapus ברורות את הדיבוק שלו וולדמורט, לא מבחין
שהמורה להתוגנות של הוגוורטס הוא קורבן חולני ומתח למחזה
של רוח חזקה בהרבה ממנו. הייתה סניילות אםכח רכבים
אחרים לא היו מחמיצים זאת גם הם."

"אכן," אמר פרופסור קויריל. הוא הרים את גבותיו. "באמת,
עד כדי כך קשה לו זהות אותו בלי העיניים האדומות הזהירות?"
הוא, בהחלט כן", אמר אלבוס דמבלדור בנימה רגועה.
"המשחק שלך היה מושלם; אני מודה שהולכת שולל למורי.
קווירינוס קויריל נראה – מה המילה שאני מhapus? אה כן, הנה
היא. הוא נראה שפוי."

פרופסור קויריל גיחך; הוא נראה כאילו השניים מנהלים שיחה
פשוטה. "מעולם לא הייתי משוגע, אתה יודע. לורד וולדמורט היה
בסק הכל עוד משחק בשביili, בדיק כמו פרופסור קויריל."

אלבוס דמְבָלְדוֹר לא נראה כאילו הוא נהנה משיכחה פשוטה. "חשבתי שאولي תאמר זאת. צר לי לבשר לך, טום, שכלי מישיכול להביא את עצמו לגלם את התפקיד של וולדמורט הוא באמת וולדמורט".

"אה", אמר פרופסור קוירל, מרימים אצבע מתרה. "יש פרצה בהיגיון הזה, איש זקן. כל מי שmaglam את התפקיד של וולדמורט יהיה מה שאנשים מסוימים יקראו לו 'ידע', על כן אנחנו מסכימים. אבל ייתכן אני האמיתית הוא רע בצורה חסרת תקינה ומוחלטת, אך שונה באופן מעניין ממה שהעמדתי פנימה להיות בתור וולדמורט –"

"גיליתי", אמר דמְבָלְדוֹר מبعد לשינויים השוקות, "שלא אכפת לי."

"או אתה בודאי חושב לעצמך שתיפטר ממני בקרוב מאוד", אמר פרופסור קוירל. "כמה מעניין. קיומי האלמוני תלוי בגילוי המלכודת שטמנת, ובמציאות דרך לחמק ממנה, בהקדם האפשרי." פרופסור קוירל עצר. "אבל הבה נשתחה בלי מטרה כדי לדבר על דברים אחרים לפני כן. איך קרה שהמתנתה בתוך המראה? חשבתי שתתיהה במקום אחר".

"אני שם", אמר אלבוס דמְבָלְדוֹר, "זגט בתוך המראה, לחסור מזלק. תמיד הייתי כאן, מאז ההתחלה".

"אה", אמר פרופסור קוירל ונאנח. "אני מניח שהסתה הדעת הקטנה שלי הייתה לשווה, אם כך." השעם של אלבוס דמְבָלְדוֹר פרץ את כבליו. "הסתה דעת?" שאל דמְבָלְדוֹר, עיני הספר שלו קומותות בחימה. "הרגת את מאסטר פלאמל בשבייל הסחת דעת?"

פרופסור קוירל נראה נעלם. "אני פגוע מחוסר הצדקה שבאהשמה שלך. לא הרגת את זה שאתה מכיר בתור פלאמל. בסך הכל ציוית עלי אחר לעשות זאת".

"איך יכולת? אפילו אתה, איך יכולת? הוא היה הספרייה של

כל הידע שלנו ! סודות שאיבדת לנצח לעולם הקוסמים ! "

חווכו של פרופסור קוירל נעשה חד מעט כעת. "אתה יודע, אני עדין לא מבין כיצד התודעה המעוותת שלך יכולה לחשב שזה מתkowski על הדעת שפלאמל יהיה בזיאלים, אבל כשאני מנסה להעשות את אותו הדבר זה הופך אותו למפלצת.

"מאסטר פלאמל מעולם לא ירד לרמה של אלומות ! הוא – דמבלדור נחנק. "הוא בסך הכל נשאר עד מעבר לשעת השינה שלו, למוננו, לאורך היום הארוך שלו – "

"אני לא יודע אם אתה זוכר, " אמר פרופסור קוירל, קולו קליל, "אבל האם אתה זוכר את היום ההוא במשרדי עם טום ריידל ? היום שבו התהננתי בפניך, שבו כרעתית על ברכתי והתהננתי בפניך שתציג אותי בפני ניקולס פלאמל כדי שאוכל לבקש להיות השוליה שלו, כדי ליזור לעצמי يوم אחד את ابن החכמים ? זה היה הניסיון האחרון שלי להיות אדם טוב, אם תהית לעצמך. אמרת לי לא, ונחת לי הרצתה על כך שגם מידה רעה לחושש מההמות. עזבתי את המשרד שלך במרירות ובזעם. הסקתי שם יקראו לי רשות בכל מקרה, רק משומש שאני לא רוצה למות, או באורה מידה אני יכול להיות רשות ; וחודש לאחר מכן רצחתי את אביגיל מירטל בהיפושי אחר אלומות באמצעות אחרים. אפילו כשגיליתי יותר על פלאמל נותרתי מרוגז למדעי מהמצוות שלך ; ומהסיבה זו עיניתי אותך ואת תומכיך יותר מכפי שהיא עשוה אחרת. פעמים רבות הרגשתי שאתה צריך לדעת זאת, אבל מעולם לא הייתה לנו הזדמנות לדבר בכנות."

"אני מסרב, " אמר אלבוס דמבלדור, שumbedו לא רעד. "לא קיבל שביב של אחריות על מה שהפcta. זה היה אתה והחלתוין. "

"אני לא מופתע לשם עורך אתה אומר זאת, " אמר פרופסור קוירל. "ובכן, כעת אני סקרן לדעת על מה אתה כן מקבל אחריות. יש לך גישה לכוח יוצא דופן של גילוי עתידות ; זאת הסקטי לפנ

זמן רב. ביצעת יותר מדי מהלכים שטוחתיים, והdrocis בהן הם עבדו לטובתך היו מגוחכות מדי. אז אמרו לי. האם הוזהרת מראש בנוגע לתוכאה, בليل-כל-הקדושים הוא שבו הובשתי לזמן מה?"

"ידעתי", אמר אלבוס דמלבדור, קולו נמוך וקר. "על כך אני מקבל אחריות, וזה משחו שלעולם לא תבין."

"ארגון שסנורוס סנייפ ישמע את הנבואה שהביא לי.".

"הרשתי לך לקרה", אמר אלבוס דמלבדור.

"והנה התרגשתי שסוף-סוף קיבלתי לי ידע מוקדם משל עצמו."

פרופסור קוירל הניד בראשו כאילו בעצבות. "از הגיבור הגדול דמלבדור הקريب את כליו התמיימים, לילי וג'יימס פוטר, רק כדי לגרש אותך לכמה שנים".

עינוי של אלבוס דמלבדור היו קשות כמו אבני. "ג'יימס ולילי היו הולכים בשמחה אל מותם אם היו יודעים."

"והתינוק הקטן?" שאל פרופסור קוירל. "אייכשו אני בספק שהפוטרים היו נלהבים כל-כך להוות אותו בדרך של אתה היודע מי".

ההתכווצות בקושי נראית. "הילד-שנשאר-בחים יצא מזה לא רע. ניסית להפוך אותו אליך, לא כך? במקום זאת הפכת את עצמן לגופה, והاري פוטר הפך לקוסם שהיא אמרו להיות".Cutת היה משה דומה לדמלבדור הרגיל מאחורי משקפי חציה-ההר, נציג זעיר בעיניים הללו. "כל הגאונות הקפואה של טום ורידל, מאולפת לשורת החום והאהבה של ג'יימס ולילי. אני תוהה כיצד הרגשת כשראית מה טום ורידל היה יכול להיות, אם היה גדול במשפחה אהבתה?"

שפתיו של פרופסור קוירל התעקלו קЛОות. "הופתעת, הייתה המום אפילהו, מהעומק התהוממי של הנאיביות של מר פוטר."

"אני מניח שההומר שבמצב לא ישעש אותה". אז, לבסוף, אלבוס דמלבדור חייך. "כמה צחkti כשהשננתי זאת! כשהראיתי שיצרת וולדמורט טוב להתנגד לזה הרשע – אה, כמה צחkti!"

מעולם לא הייתה בי הפלדה הנחוצה לתקвид, אבל הארי פוטר יעדמו בו היטב, כשיגיע למלאו כוחו." החיק של אלבוס דמבלדור נעלם. "אם כי אני מניח שהארי יאלץ למצוא לו אדון אופל אחר להביס, משום שאתה לא תהיה בנסיבות".

"אה, כן. זה." פרופסור קוירול החל לצעוד הרחק מהمراה, ועצר לבדוק לפני שהגיע לנקודה בה המראה כבר לא יוכל לשקר אותו, אם הייתה משקפת אותו. "מעוניין." חיווכו של דמבלדור היה קר יותר כעת. "לא, טום. אתה לא הולך לשום מקום."

פרופסור קוירול הנהן. "מה עשית בדיק?"

"סירבת למות," אמר דמבלדור. "ואם הייתה משמיד את גופך, הרוח שלך הייתה חוזרת, כמו שהיא טיפשה שלא מבינה שגורשה. אז אני שולח אותך אל מחוץ בזמן, לרגע Kapoor ממנה אני או כל אחד אחר לא יכול להחזיר אותך. אולי הארי פוטר יוכל להסביר אותך יומם אחד, אם הנבואה דוברתאמת. ייתכן שיריצה לדון איתך על מי בדיק אחראי למותו הוריו. בשבייך זה יהיה רק רגע – אם בכלל חוזור. כך או כך, טום, אני מאמין לך דרך צלהה".

"המ," אמר פרופסור קוירול. המורה להתגוננות חלף על פניו הארי, שצפה באימה אילמת, רק כדי לעצור בקצת המראה השני. "כפי שהשדתי. אתה משתמש בשיטת הכליה הישנה של מרלין, מה שהסיפור על טופריו צ'אנג קורא לו התהילה חסרהוזמן. אם האגדה דוברתאמת, אפילו אתה לא יכול לעצור את התהילה, כעת משଘל לפני זמן רב כל-כך".

"אכן," אמר אלבוס דמבלדור. אבל עיניו היו דרכות לפתח. והארי, מקום עמדתו לפני הדלת ומימין לה, ממתין בדממה ובאימה נשלטת, היה מסוגל להרגיש זאת באוויר; הוא הרגיש את הנוכחות הנאסفة מתוך שדה המראה. משחו זר מקסם, כל תכוונתיו עלומות למעט המסתוריות שלו והכוח שלו. היא הייתה איטית, אך היא הילכה והתגברה.

"אבל אתה יכול להפוך את ההשפעה, אם עדותו של צ'אנג אמריתית", אמר פרופסור קוירל. "לרוב כוחות המראה יש שני כיוונים, על-פי האגדה. אז אתה יכול לגרש את מה שנמצא בצד השני של המראה במקום. לשלוח את עצמן במקומי אל הרגע הקפוא הזה. לו רצית, זאת אומרת."

"ולמה שאעשה זאת?" קולו של אלבוס דמלבדור היה מתוח. "אני מניח שאתה הולך לומר לי שיש לך בני-יערובה? זה היה חסר טעם, טום, שוטה שכמותך! שוטה מוחלט! הייתה צורך כדי לדעת שלא אתן לך דבר תמורה בגין-יערובה שלקחת."

"תמיד פיגרת בצעד אחד", אמר פרופסור קוירל. "הרשה לי להציג בפניך את בן הערווכה שלי."

נוחות נספota החדרה לאויר מסביב להاري, החושה וזהלה על כל בשרו כקסם של טום ריידל אחר חלף קרוב מאוד לעורו. גלימת היעלמות נקרה ממנה, והבד השחור המנצח ריחף באויר ותרחק ממנה.

פרופסור קוירל תפס אותה ומשך אותה במחירות סביב עצמו; תוך פחות משנייה הוא משך את ברדס הגלימה על ראשו ונעלם.

אלבוס דמלבדור מעז, כאילו איבד תמייה יסודית כלשהי.

"הארי פוטר", התנשם המנהל. "מה אתה עושה פה?"

הארי בהה בפניו של אלבוס דמלבדור, בהן הלם מוחלט וייאוש נלחמו זה בזו.

האשמה והבושה היו יותר מדי, יותר מדי, הן הינו בהاري בחתה, והוא הרגיש את הנוכחות המסתורית סביבו מגיעה לשיאה.

הארי ידע ללא מילים שלא נותר עוד זמן ושחוא אבוד.

"זו אשמתה", אמר הארי בקול זעיר, מתוך החלק שבו שתפס שליטה על גרונו לקראת הקץ. "היתה טיפש. תמיד הייתה טיפש. אסור לך להציג אותה. שלום."

"בחיי, תראו את זה", זימר קולו של פרופסור קוירל מהאויר הריק, "נראה שכבר אין לי השתקפות".

"לא", אמר אלבוס דמְבָּלְדוֹר. "לא, לא, לא!"
אל תוך ידו של אלבוס דמְבָּלְדוֹר נורה מרובונו שרביטו הארוך
והאפור-שחור, ובידו השנייה, כאילו משומם מקום, הופיע מוט קצר
מאבן כהה.

אלבוס דמְבָּלְדוֹר השליך את שניהם באליםota הצדקה, בדיק
ברגע שבו תחשות הכוח הנבנית הגיעו לשיא בalthi נסבל, וזו
נעלם.

המראה שבזה להראות את ההשתקפות הרגילה של החדר
המוואר בזהב, מהאבן הלבנה, בלי זכר למקום שבו היה אלבוס
דמְבָּלְדוֹר.

פרק ה' ב' כיאלוּ, מלך א'

אדון האופל צחק.

מהאויר הריק בקע קולו של המורה להתגוננות בצחוק פרוע, גבוה ונורא; היה זה צחוקו של הלורד וולדמורט, צחוקו של אדון האופל, מעבר לכל איפוק או הסתרה.

התודעה של הארי הייתה הפוכה. עיניו המשיכו לבוהות במקום שבו היה אלבוס דמבלדור. הייתה בו אימה גדולה מכדי להבין. התודעה שלו ניסתה לחזור לאחור בזמן ולבטל את המציאות, אבל אין קסם כזה, והמציאות נותרה כמו שהיא.

הוא הפסיד, הוא הפסיד את דמבלדור, אין חזרות, וזה אומר שהוא הפסיד במלחמה.

אדון האופל המשיך לצחוק.

"חה, חה, חה חה חה ! פروفסור דמבלדור, אה, פروفסור דמבלדור, סוף הולם ביוטר למשחק שלנו !" פוץ נוסף של צחוק פראי. "הקרובן השגוי אפילו בסוף, משומ שהכליל ש כדי להציגו הקربת הכל כבר היה ברשותי ! המלוכות השגואה מלכתחילה, משומ שהייתי יכול לנוטש את הגוף הזה בכל רגע ! חה, מהחחהחחהח, הא ! מעולם לא למדת ערומות, שוטה זקן ומסכן שכמויך."

"אתה –" קול בקע מגרונו של הארי. "אתה –"
"חחחחחחחח ! כן, ילדון, מאז ומעולם הייתה חלק מההרפתקה הזו בתור בן העروبיה שלי, זו הייתה כל מטרת הימצאותךפה. חה,

ההכחחה ! אתה צער מדי בעשורים מכדי לשחק את המשחק הזה
כנגד טום רידל האמייתי, יلد." אדון האופל הפסיק את ברדס
הגלוימה, ראשו נגלה, והוא החל להסיר את שאר הגלוימה. "וכעתה,
ילד, עוזת לי, אכן כן, ולכן הגיע הזמן להחזיר לחיים חברה ילדה שלך.
לקיים הבטהה." חיוכו של אדון האופל היה קר. "אני מניח שאתה
מפקפק ? אל תטעה, אני יכול להרוג אותך ברגע זה, משומם שאין
עוד מנהל להוגוורטס שידע על כך. פקפק כי באותה נפשך, אך זכור
זאת." היד אחזה באקדח פעם נוספת. "כעת בוא, ילד שוטה."
והם עזבו.

הם חזרו דרך הדלת לחדר השיקויים, אדון האופל מגרש בהינפ
שרביט את האש הסגולה שחזרה. הם עברו בחדר שבו היה
הボונgart, ובחדר של כלי השח הרוסים, ומבعد לדלת השרופה
של חדר המפתחות. אדון האופל ריחף מעלה דרכו הדלת ברצפה,
והاري טיפס במאץ אחריו על גרם המדרגות הלוליני מהעלים,
השרכים של מלכודת השטן מתחומות ואוז מתרחקים כמו בפחד.
הילדי-שנאריבחים ניסה לא לפrox בבכי, והתבוניות של הצד
האפל שלו לא עזרו, אולי משומם שולדמורט מעולם לא ידע או
התמודד עם אשמה.

הם החלפו על פני החיז'יל העצום עם שלושת הראשים, ובמילה
שנהנסה מאדון האופל הוא קרס על הדלת ברצפה והפק שוב
לגופה.

הם החלפו על פני סְנוּרוֹס סִנִּיף שעמד על המשמר, שאמר
לשניהם שהוא שומר על הדלת, והם חיביכים לעזוב מיד או שיוריד
נקודות בית.

אדון האופל אמר את המילים "קַיָּאָקָגִי מָנוּטָאִיךְ" בלי להאט,
בלינוי דקירה בשרביתו; וסְנוּרוֹס התנווד לפני שהתייצב באדרישות
ליד הדלת פעם נוספת.

"מה –" אמר הארי כשבא בעקבותיו. "מה עשית –"
"רק מילאתי את התהייבות למשרת הנאמן. זה לא יהרוג אותו,

הבטחתי לך.” אדון האופל צחק שוב.
”בניע העורבה – “ אמר הארי. הוא התקשה לשמר על קולו יציב.

”התלמידים, אמרת שתפסיק את מה שהולך להרוג אותם – ”

”כן. תפסיק לדאוג. עשאה בדרכנו החוצהה.”

”החווצה ? ”

”אנחנו עוזבים, ילד.” אדון האופל חין.

התהושה הרעה שזה עודר טבעה ביום התהושות הרעות
האחרות.

אדון האופל נועץ כעת במה שקרה לו מפת הוגוורטס, הקווים
המשורכתיים ביד נראו כאילו הם נעים בזמן שהלכו. חלק כלשהו
מהתוודה של הארי ש שקל מה לעשות במקרה שייתקלו בהילאים
בסיור (אותם יכול אדון האופל להרוג, או להטיל עליהם
אובליוויאטה) ויתר גם על התקווה הזו.

הם יירדו בגין המדרגות הגדול אל הקומה השניה בלי להיתקל
באיש.

אדון האופל עשה פניה שהاري לא הכיר ויירד בגין מדרגות
נוסף. כשירדו קומה אחת ואז נספת, החלונות נעלמו והלפידים
הופיעו, והם הגיעו לצינוקים של סליית'רין.

לפניהם הופיעה דמות בגדימתו הוגוורטס.

אדון האופל המשיך ללכת לעבר הדמות.
הארי בא בעקבותיו.

תלמידת שנה ששית או שבעית המתינה ליד חלק בקיר שבו
היתה חקיקה אומנותית של סלוואר סליית'רין מרים את שרביטו
כנגד מה שנראה כמו ענק מכוסה בנטייפי קרחה. המכשפה לא אמרה
דבר כשראתה את פרופסור קוירל הולך זקורף, או כשראתה את
הארי בחברתו, או כשראתה את האקדח בידיו של המורה
להתגוננות. אם עיניה היו ריקות, הארי לא היה יכול להבחין
בחבדל.

אדון האופל הושיט יד לגליימותיו, הוציא גוז, וזרק אותו

לעבירה. "קלאודיה אליקיה טאפור, אני מצויה עליך זאת. קחי את הגו הזה אל מעגל הלחש שהראיתי לך מתחת ליציעי הקנוידיז' והניחסו אותו במרכז. ואז מהקי מעצמן את הזיכרון של שוש השעות האחרונות".

"כן, אדוני", אמרה המכשפה, קדה קידה, והלכה לדרך.
"חשבתי – אמר הארי. "חשבתי שאתה צריך את האבן כדי –"
אדון האופל עדיין חייך, הוא לא הפסיק לחיך. "לא אמרתني את החלק הזה בלחשנית, ילד. כל מה שאמרתני בלחשנית הוא שאירגנתי אירועים שהרגו תלמידים, אירועים שאעוצר לאחר שאשיג את האבן. כל השאר היה בדברו אנושי. הייתי עוזר את קורבן מבצר הדם גם אם לא הייתה מנגה את האבן, כל עוד לא הייתה מתגללה ונעוצר. התלמידים של הוגוורטס הם משאב יקר, והקדשתי כבר זמן רב לאימונו". ואז אדון האופל לחשש לעבר הקיר, "היפתח".

הארי ראה את הנחש הצעיר שנקבע בפינה השמאלית-علיאנה של החקיקה כשהקיר החל להסתובב לאחריו לאיתו, חושף פתח של צינור ענק. טחב גדול על דפנותיו וריח מעופש ומאובק בקע ממנו;

החלק הפנימי היה מכוסה ברשתות עכבייש בשכבות רבות.
"עכביישים..." מלמל אדון האופל. הוא נאנח, וברגע הקצר הזה

הוא נשמע פעם נוספת כמו פרופס/or קוירול.
אדון האופל נכנס אל הצינור הענק, קוורי העכבייש נשרפים לפניו. הארי בא בעקבותיו, משלא ראה אפשרויות טובות יותר.
הצינור התפצל ב仄ות ז פעם אחת, ואז פעם נוספת. אדון האופל פנה שמאליה ואז ימינה.

הצינור נגמר בקיר מתכת מוצק. "היפתח", לחשש אדון האופל, וסדר הופיע במתכת; היא נראתה כאילו היא מתקפלת לתוך עצמה.
מאחוריו הקיר הייתה מנהרת אבן ארוכה.

" אנחנו עומדים ללכת במסך זמן מה", אמר אדון האופל. "האם יש לך שאלות נוספות, ילדון?"

"אני – אני לא יכול לחשב על שום שאלה – כרגע –"
 צחוק קר נוסף ענה לוזה, והם נכנסו למנהרה ופנו ימינה.
 הארי לא ידע כמה זמן הילכו; האור מקוריו העכבייש היה חלש
 מכדי שיוכל לקרוא את השעון המכני שלו, והוא לא חשב לבדוק
 את השעה לפני שנכנסו. זה הרגיש כאלו הם הילכו קילומטרים על
 גבי קילומטרים מתחת לאדמה.

לאט, התודעה של הארי ניסתה להתחזק בפעם האחרונה.
 ככל הנראה אחרונה, אם הוא צודק בטענה לכך שאדון האופל יהרוג
 אותו לאחר מכן... אם כי אדון האופל אמר שהוא יחויר את הרכמיוני
 לחיים, וזה נראה חסר טעם אם זה נכון... האם אדון האופל בסך
 הכל מלא הבטחה שלא היה יכול להבטיח אחרת בלחשנותה...
 למה הוא לא פשוט יירה בהاري על המקום...

ברצינות, אמר חלק מתקפקד אחרון מהמוח שלו לכל שאר
 החלקים, וזה יהיה זמן טוב לחשוב על משהו, משחו שאדון האופל
 לא חשב עליו כבר, משחו שאנחנו יכולים לעשות בלי הנרטיק או
 הריבט או מחולל-זמן שלנו, משחו שפרופסור קוירול לא דמיין
 שאנחנו יכולים לעשות... תחשוב, תחשוב, בבקשת בקשה
 תחשוב על משהו? אל תקרוס עכשו, אפילו אם אתה מפחד, אפילו
 אם מעולם לא ניצבנו באמת בפני מות במובן של 'אנחנו עומדים
 למות בשעה הקרוובה' לפני כן, זה לא הזמן לקרות –

התודעה של הארי נותרה ריקה.

נניח, אמר החלק האחרון הזה, נניח שננסה להתחנות בעובדה
 שנייצנו את זה, או לפחות שיצאנו בחיים. אם מישחו היה אומר
 לך כעודה שרדת, או אפילו ניצחת, איכשהו עשית שהכל יהיה
 בסדר בסוף, מה הייתה חושב שקרה –
 לא פרוצדורה לגיטימית, לחש רייבנקלו, היקום לא עובד ככה,
 אנחנו פשוט הולכים למות.

מישחו מבין שנעלמנו, חשב הפלפאף, ועיין-הוזעם מודי מופיע
 עם חוליות הילאים ומצל אונטו. אני חושב שהגענו להודות

שאנחנו לא טובים יותר מהרשוויות הרגילות.
הגורם המציג בכך חייב להיות משחו שאנחנו עושים אייכשו,
אמר הקול האחרון. לאחרת אין טעם שנחשוב על זה.

בעיה מספר שניים, אמר גרייפינדור. הארי פוטר לא נעלם, הוא
משם במשחק ה^{קונוידי}'ן וכולם יכולים לראות אותו. פרופסור
קוירל חשב גם על זה, וזה חלק מהסיבה שלחה את הפטק. בעיה
מספר שלישי. אני לא חושב שיעיך זהם מודי וחוליה של הילאים
יכולת להביס את אדון האופל, וב歇ת לא לפני שהירוג אותנו.
אני לא בטוח שככל מה^ק יכולם להביס את אדון האופל אם הוא
נלחם בראציות ו^{קמבלדו} לא פה כדי לעוזר. בעיה מספר ארבע.
משחק ה^{קונוידי}'ן לא הופרע, זו בטע הסיבה היחידה שפרופסור
קוירל היה מוכן מלכתחילה לנסות שהוא מסובך כל-כך כמו
להביא אותנו לטיפול הזה.

אם נחשוב בכיוון אחר, הצע סלית'ין, אולי פרופסור קוירל
קורא למשחו אחר להטיל עליו לחש זיכרון. ביאורהכהה
אמפריום, קונגונדוס, מי יודע מה עוד, אנחנו לא מליטי-הכהה
מושלמים. ואו אדון האופל עושה מאיתנו סגן חכם – טוב, סוג של
חכם – שהוא יכול להשתמש בו. זו יכולה להיות סיבה נוספת מודוע
פרופסור קוירל היה להוט כל-כך לספר לנו סודות, אם הוא יודע
שהזיכרונו הזה ייעלם. זו גם סיבה לעזוב את לחשי ההגנה של
הוגוורטס, כדי שאדון האופל יוכל לקרוא לבטריקס שתתעתק
ותעשה את העבודה...

כל הлик ההיסק הזה לא חוקי ואני מסרב להשתתף, אמר
רייבנקלו.

אילו מילם אחראנות מופלאות, אמר הקול האחרון. עכשו
סתמו ותחשבו.

מנחרתaben גסה חלפה תחתינו, נעליו של הארי טבלו בלחות או
معدו על משטח עקום לפעמים. הנורוונים במוחו, שהמשיכו לירוט
ולדמין קולות מדברים זה עם זה, צועקים זה על זה, בעוד המאזין

נותר קהה מרוב אימה וboneה.

גריפינדור והפלפאף ניהלו דיון על התאבדות על ידי הסתערות עבר האקדח של אדון האופל, או על ידי בילעת בן החן הקטנה של טבעת הפלדה של הארי. לא ברור האם מצב העולם יהיה טוב יותר או רע יותר אם הארי יהיה משועבד לאדון האופל; אם אדון האופל הולך לנצח בכל מקרה, אולי מוטב שנינצח מהר יותר.

והקول האחרון המשיך לדבר; אפילו במעטם היכישלן הקול הזכיר. מה עוד אדון האופל תמיד אמר בדייבור אנושי ולא בלחשנית; האם אנחנו זוכרים? מהهو זהה, כל דבר?

זה היה מרוחק מדי בזמן, מרוחק מדי אף על-פי שזה קרה היום. אדון האופל אמר לו בלחשנית ממש עכשו שהגיע הזמן להחיה את רַמְפִיּוֹנִי, וזה הוא אמר דברים אחרים באנגלית, הארי בקושי הצליח לזכור על אף שהן נאמרו הרוגע. אבל אז... לפני כן היה מועל ההסתירה, כספרופסור קוירול לחשש שהמחסום יתפוצץ אם מהו ייגע בו. והמורה להתגוננות אמר באנגלית שהארי לא ינסה להסיר את הגלימה שלו או לחצות את המעלג, אמר באנגלית שהתחודה אولي תכה בו לאחר מכן אבל הארי יהיה מת. אמר באנגלית שם הארי ייגע בקסם ופרופסור קוירול לא יזכיר כיצד לעזר את התהודה, זה יירוג את שניהם...

נניח שזה לא יירוג את שנינו, אמר הקול האחרון. בليل-כל-הקדושים במכח גודרייק, גופו של אדון האופל נשraf ואנחנו סימנו עם צלקת על המצח. נניח שהתחודה בינוינו קטלנית יותר לאדון האופל מאשר לנו. מה אם כל הזמן הזה היינו יכולים להרוג את אדון האופל בכל רגע, אם רק היינו דצים קדימה ונוגעים בידינו בעורו החשוף? וזה יגרום לצלקת שלנו לדם שוב, אבל זה הכל. תחשות העצור, אל תעשה את זה, עבורה בירושה מהזיכרון הגרווע ביוזר של אדון האופל, הטעות שלו במכח גודרייק, יתכן שזה לא יקרה ליד-שנסארברחים. תחשות תקווה הchallenge להעלות בו.

לעלות ולהימחז.

אדון האופל יכול פשוט להשליך את השירות שלו, אמר ריבנקלו בדיכאון. פרופסור קויריל יכול להפוך לצודת האנימאנゴס שלו. אפילו אם הוא ימות אדון האופל ידבק מישחו אחר ויחזרו, וואז יענה את ההורדים שלנו כדי להעניש אותנו.

יכול להיות שנגיעת ההורדים שלנו בזמן, אמר הקול האחרון. אולי נוכל להחביא אותם. אולי נוכל להסביר את אבן החכמים מאדון האופל אם נהרג את הגוף הנוכחי שלו, והאבן הזו תוכל להוות גרעין לצבא נגד.

אדון האופל נע במסדרון האבן. ידו עדין אחזה באקדח. הוא היה במרחך של לפחות ארבעה מטרים מהארי.

אם נזנק קדימה עכשוו, הוא ירגע שאנו מתקרבים דרכ התהודה, אמר הפלפאפ. הוא יעוף מהר קדימה, הוא יכול לעשות את זה, יש לו את לחשי המטאטה שמאפשרים לו לעוף. הוא יעוף קדימה, יסתובב, ויראה באקדח. הוא יודע על התהודה, הוא חשב על זה כבר. זה לא משחו שאדון האופל לא חשב עליו. הוא יהיה מוכן, ימיהין לבך.

אם נמשיך את אותו קו הטיעון, אמר הקול האחרון. נניח שאנו יכולים להטיל על פרופסור קויריל כסם בחופשיות אבל הוא לא יכול להטיל עליו.

למה זהה יהיה נכוון? דרש ריבנקלו. למעשה, יש לנו דאיות שזה לא נכון. באזקבן, כשהאבדה קדבה של פרופסור קויריל פגע בלחש הפטרונים שלנו, זה הריגש כאילו הרأس שלנו נחצה – נניח שזה היה הקסם שלו שיוצאה משליטה. נניח שם היינו מטילים עליו לומינוס, נגד, שום דבר רע לא היה קורה.

אבל למה? שאל ריבנקלו. למה להניח את זה?

משמעותו, חשב האריה, שזה מסביר מדוע פרופסור קויריל לא הוזיר אותו לא להטיל עליו כסם באזקבן. משום שפרופסור קויריל מעולם לא אמר בלחשנית, למיטב זכרוני, שאני אפגע בעצמי אם

אנסה להטיל עליו קסם. הוא יכול היה להזהיר אותה, אבל הוא לא, על אף שהזהיר אותה מפני הרבה דברים אחרים. איקיון ראיות זה ראה חלהה לא-איקיון.

החקקים של הארי עצרו וסקלו את זה.

אין לנו את השירות שלנו, אמר ריבנקלו.

אנחנו עושים להשיג אותו בשלב מסוים, חשב הקול האחרון. אבל אולי כך, חשב הארי, והיאוש האפור חזר, התהוויה היא משחו שאדון האופל מכיר. הוא כבר חשב על כל מה שאינו יכול לעשות עם זה, כבר יש לו תגובה מוכנה. זו הייתה הטעות שלי מהתחילה. לא הערכתי את האינטיליגנציה של אדון האופל, לא חשבתי שאולי הוא יודע את כל מה שאינו יודע ויכול לראות את כל מה שאינו דואח וכבר התחשב בזה.

או, אמר הקול האחרון, מותנה בכך שניצחנו, היינו מוכרים לפגוע בו עם משחו שהוא לא מכיר.

סוחרים נסימן, הצעיג גרייפינדור.

אדון האופל יודע שאנחנו יכולים להשמיד, להבריח, ואולי לשלוט בסוחרים נסימן, אמר ריבנקלו. הוא לא יודע איך, אבל הוא יודע שיש לנו את היכולת, ומאפייה לעזאזל נשיג סוחרים בכל מקרה?

אולי, הצעיג הפלפוף, בכל מערכת ההודקרוקסים של אדון האופל יתרחש קדר בגלל התהוויה אם נתפסו אותו ונחיזק בו, מקריבים את חיינו כדי להשמיד אותו לניצח.

שיטויות, אמר ריבנקלו. אבל אני מניח שלא מזיך לשקווע בפנטזיה נועימה לפני שאנחנו מתים, לא משנה כמה היא מטופשת. אם לווד וולדמורט פוחד מספיק מהמוות, טען הפלפוף, אם הוא רצה מספיק פשוט לא לחשב שוב על מוות, יכולים להיות כשל תכונן ככל במדצת ההודקרוקסים. וולדמורט מעולם לא חשב לבחון את מערכת ההודקרוקסים על מישחו אחר, זה יכול להגיד על כך שהוא לא היה מסוגל לחשב על הנושא בצלילות –

או הפחד שלו מהמוות הוא החולשה הקרייטית שלו? אמר ריבנקלו, אהה, לא. אני חושב של מישחו עם יותר ממאה הורקרוקסים יהיה כמה מגנוני בטיחות. המוח של הארי המשיך לחשוב.

אסימטריה אמיתית בתחום הקסומה בינויהם... נראית בלתי סבירה, אין סיבה שההשפעה הקסומה תעבוד ככה. אבל המכחה הקסומה עשויה להוכיח חזק יותר בקסום החזק יותר, הקסם החזק יותר מהדחד בצורה מסוימת יותר. זה יכול להסביר את האירוע שנצפה ב麥כתש גודריך (וולדמורט מתפוצץ, תינוק שורר), וגם את האירוע שנצפה באזקבאן (וולדמורט נפגע קשות מהמכחה של הקסם החזק שלו, תלמיד השנה הראשונה, הילדי-שנשארבחיים חוטף מכחה חלהה יותר מהקסם החלש יותר שלו). או שאם היה זה רק הקסם של המטיל שהדחד, גם זה יכול להסביר את שתי התוצאות האלה. וזה אולי אפילו יסביר מדוע פרופסור קווריל לא נושא התהודה; וזה רמז עצום לתעלומה של מכתש גודריך, אם הארי היה עוזה את הקישור.

החלק שהוא קה מאבל ומאשמה ניצל את ההזדמנויות הזה לצין, שאחרי שהARIOועים בהוגוורטס נעשו רציניים, הם ממש ממש ממש היו צרייכים לשקלן מחדש את ההחלה שקיבלו ביום חמישי הראשון, בעצתה של פרופסור מקגונגל, לא לספר לדמבלדור על תחומית האבדון שהארי קיבל בסביבת פרופסור קווריל. נכון שהוא לא ידע למי לבתו, הייתה תקופת ארוכה שבה היה נראה סביר ש**דמבלדור** הוא הבוחר הרע ופרופסור קווריל הוא ההתנגדות האמיתית, אבל...

דמבלדור היה מבין.

דמבלדור היה מבין מיד.

קסום הזקן והחכם עם עופ-החול האמיתי על כתפו היה יודע,

והארי לא בטח בו, והארי לא סיפר לו את כל העובדות הרלוונטיות, והסיבה לכך הייתה פשוט שלא חשב לשකול מחדש החלטה שומר במתמון שלו ארבעה ימים אחרי תחילת שנת הלימודים. זה סומן בתור 'משהו לא בספר לרמבלדור' ואפילו אחרי אזקבן, אפילו אחרי שקרמיוני נהרגה, אפילו אחרי הכל, הארי פשوط שכחקדם את השאלה להתלבבות ולשקול את שתי האפשרויות.

גֶּל נוֹסָף שֶׁ יְגֻנֵּן וּבָכָשָׂה שְׁטַף אֶת הָאָרִי, וּלְזַמֵּן מֵהֶ הוא הַלְּךָ כַּשְׁהַקּוֹל הַאַחֲרוֹן דָּוְמָם, קָולֹתָה אֲחָרִים שְׁמָחִים לְמַלְאָא אֶת הַחֲסָר.

אחרי מה שהיה לפחות כמה קילומטרים, ומחשבות אפורה רבות, מנהרת האבן נגמרה.

השניים יצאו לתוך מבנה אבן אף וטחוב. דלתות אבן מלוככות נפתחו ללא מגע. לפניהם נחו לוחות שיש, עולמים מהקרקע החשופה, עליהם שמות ותאריכים. המצבות היו מפוזרות בצורה שלא הזירה כלל שורות מסודרות, ושאר בית הקברות צמה פרא. הירח ממעל היה מלא לכדי שלושה רביעים, בהיר על אף שהלילה טרם ירד לגמריו.

הארי הפסיק ללכת כשראה את בית הקברות. בראשו צלצלה אזעקה להיות בכל מקום חזק מפה, אבל לא היו אפשרות למסח את זה. אז האזעקה המשיכה לצלצל כשלות האבן של המאוזולאום נסגרו מאחריו הארי ונחתמו שוב.

אדון האופל הגיע למרכו בית הקברות המפוזר. הוא הפסיק ללכת וסובב את שרביטו במוגל קטן מעל ראשו. נשמע קול רעם ומתחן האדמה בקע מזבח ברוחב של לפחות שני מטרים, מאבן שחורה עם סימנים אפורים. ואז מסביב למזבח עלו באנחה שישה אובליסקים משיש שחור, במרחקים שווים, בוהקים בשחור מתחת לשמי הדמדומים הדועכים.

הازעקה בראשו של הארי התחזקה.

"זה," אמר אדון האופל בנימה קולו של פרופסור קוורל, "הוא

ازור עבודה שיצרתי לעצמי, במיקום נוח ביחס להוגוורטס או להוגסמיד". אדון האופל החווה بيדו עבר המזבח. "זה המקום בו העלמה גריינֶגֶר תחוור לחיים, וגם אני עצמי אowlד לגוף האמתי. אצור את עצמי מחדש קודם, כמובן. קסמים להחיות לידה קלים יותר בגוף אמיתי". צחוק נחש מזרע ליווה את המיללים. "אל תdag, על אף שהחלקים מסוימים מחודתת לחיים של לידה יהיו מה ששאחרים יקרו לו אף, חברה לידה לא חיפגע או חכבר מכך. עדין'ן תיראה כמו עצמנה, תודעה תהיה שלשה, אני או תומכי לא נפגע בה לאחר מכך".

اللسان של הארי הייתה יבשה והתודעה שלו התקשתה לתפקיד. "בקשה, פרופסור, אתה מוכן להגיד בלחשנית מה המטרה האמיתית שבגללה אתה מוחיזר לחיים את העלמה גריינֶגֶר?" "להציג לך עצמה וריסון של חברה לידה. לוודאי שהיא חלק מהעולם, כדי שיש לה לפחות מנגנו. זו, ילד, היא עיקר הסתיבה שניני עושה זאת". שוב לזו המילים בצווק נחש, שהעביר מודעות לאירוניה עצומה כלשהי.

ניצוץ קטן של תקווה נדלק בהاري, יחד עם תחושת הבלבול גדולה בהרבה, ותחושה שללית-הכרה מושלם אכן יכול לשקר בלחשנית. הארי לא הבין מדוע אדון האופל עשה זאת, אם הצעד הבא הוא פשוט להרוג את היליד-שנשאר-רבחים או לשעבד אותו... אולי הוא פשוט מעולם לא הבין את פרופסור קוורל, אולי אייכשהו המודל של טום רידל שיש להاري פשוט עד כדי כך שגוי... אולי יוטל על היליד-שנשאר-רבחים אובליזויאטה שישכיח ממנו את היום האחרון והוא יושאר במקום כלשהו עם קרמיוני גריינֶגֶר מבולבלת, בעוד לורד וולדמורט הולך לכבות את העולם...?

תקווה התלקחה בהاري, אבל הייתה זו תקווה מבולבלת בלי היגיון. זה לא מתאים לאדון האופל שלעג לרמבלדור וצחק מתבוסתו. הארי לא הצליח לחשב על מניעים עקובים לפרופסור קוורל שירשו משהו כזה.

אני לא יודע מה עומד לקרות הלאה.

אדון האופל נע לעבר המזבח. הוא כרע לידיו ונראה כאילו הוא שולח את ידו עמוק לתוך אבן המזבח עצמו, מושיא בקבקון של נוזל שנראה שחור בדמדומים הגועעים.

כשאדון האופל דבר שוב קולו היה חתוון ומדויק. "דם, דם, דם
שהוסתר בחוכמה", אמר אדון האופל.

האובליסקים שהקיפו את המזבח החלו לדבר, קולות כמו מקלה מזمرة בקעו מהאבן הדוממת, מקרים עתיקים יותר מלטינית.

אַפּוֹקְטָאָסְתָּהִי, אַפּוֹקְטָאָסְתָּהִי, אַפּוֹקְטָאָסְתָּהִי, טו סומא מוא אמוני.
אַפּוֹקְטָאָסְתָּהִי, אַפּוֹקְטָאָסְתָּהִי, אַפּוֹקְטָאָסְתָּהִי, טו סומא מוא אמוני.
המזמור של האובליסקים הדרד אחורי כל שורה, כאילו הם דיברו בלי סינכרון ביניהם. הדם נמזג מהבקבוקון וריחף מעל המזבח, מתחפש לאיטה באוויר, עוטה צורה.

אַפּוֹקְטָאָסְתָּהִי, אַפּוֹקְטָאָסְתָּהִי, אַפּוֹקְטָאָסְתָּהִי, טו סומא מוא אמוני.
אַפּוֹקְטָאָסְתָּהִי, אַפּוֹקְטָאָסְתָּהִי, אַפּוֹקְטָאָסְתָּהִי, טו סומא מוא אמוני.
דמות גבואה נחה על המזבח, ואפילו בדמדומים הגועים היא נראתה חיורתה מרדי.

המורה להtagוננות הכניס את ידו לגלימותיו ושלף פיסה קטנה וcosa של זכוכית אדומה.

הוא הניח אותה על הגוף החיוור הגבואה.

האבן נותרה שם לזמן מה, דקota לפחות. חתיכת הזכוכית האדומה הכסה לא זהרה או הבזקה או נתנה סימן אחר כלשהו לכוחות.

ואז האבן נעה, מסתובבת קלות על הגוף.
המורה להtagוננות השיב את האבן לגליימותיו ובדק את הדמות הגבואה שנכח חסרת תנועה על המזבח, נוגע בעינים באצבעותיו וודוק את החזה בשרביטו.

הוא הרים את ראשו וצחק.
"מדחים", אמר אדון האופל, בקולו של המורה להtagוננות

שהארי הכיר. "מקובע, הצורה מקובעת! מבנה שתוחזק בקסם, הפק לחומר אמיתי למגע האבן! ועם זאת לא הרגשתי דבר! דבר! הששתיה שרומית, שהשגתني ابن מזויפת, אבל המהות עומדת בכל המבחנים שלי!" המורה להתגוננות הכניס את הזכוכית האדומה בחזרה לגלימוטיו. "זה מסתורוי אפילו באמות המידה שלי".

ואז המורה להתגוננות הילך מסביב למזבח, חמש פעמיים הוא הקיף אותו, מזמר משאו בקול החלש מכדי שהארי ישמע. אדון האופל הניח את שרביטו בידה של הדמות שנחיה על המזבח.

הוא הניח את שתי ידיו על מצחה של הדמות.

אדון האופל דיבר. "فال. טור. פאן".

לא אזהרה פרץ אור הבזיק כמו ברק והAIR את כל בית הקברות, והארי מעד לאחר, ידיו עלולות למצחו בלי מחשבה. זה הרגיש כailo נורה שם, או שצראה עקזה אותו בצלקתו.

המורה להתגוננות קרס.

והדמות הגבואה מדיה התישבה על המזבח.

הייא הסתובבה בתנועה חלקה ונעמדה על הקרעע, גבואה לפחות בראש אדם רגיל. גפיה של הדמות היו רזים וחיוורים, מעותות שרירים אבל משירות רושם של כוח עצום.

הארי מעד צעד נוסף לאחור, ידיו עדין על צלקתו. על אף שהמרחק ביןיהם היה גדול, האריה הרגיש תחושת חשש נורא באוויר, כailo תחושת האבדון הייתה לא מוקחת ותתבהרה כתעת, התרוכה לכאב פיזי בצלקת שעלה מצחו של האריה.

האם ככה הלורד וולדמורט אמוד להיראות? האף נראה כailo,

הוא נראה כailo הוא נכשל בתהליך התחייה -

הדמות הגבואה המדיה זורה לאחור את ראשها וצקה, מרימה את ידה ושרביטה להבית בהם. היד השמאלית נפרשה לרווחה ונראתה כמו חצי עכבייש חיוך עם ארבע רגליים ארוכות מדי, אצבעות מלטפות את השרביט שהוחזק ביד השנייה. עלים

התרוממו מקרע בית-הקבורות והחלו לרקוד מסביב לדמותה הגבואה-המידרי, מקיפים אותה ומלבישים אותה, הופכים להולצתה בעלת צווארון גבוה ולגלימה; ולורד וולדמורט צחק. בדיק אוטו הצחוך חסר השמחה שהארי זכר שבקע מגורנו שלו בסיטות של הסורהן, אותה הנימה בדיק.

עיניהם אדומות בהקו באור הדמדומים הארוע, האישונים מהוצרצים כמו של חתול.

הדמות שולדמורט נטש התרומה ברעף מהקרע; ובcool שהארי בקושי היה מסוגל לשם-וע, קוירינוס קוירול התנשף, "חופשי – הוא, חופשי –"

"שתק", אמר קוילו הגבואה והקר של לורד וולדמורט, וקוירינוס קוירול הוטח בקרע; ואז, בהינפ' ידו השנייה של וולדמורט, קוירינוס קוירול התروم באוויר והושלך הרוחק מהמזבח. וולדמורט התרחק מהמזבח ואז פנה להביט בהארי; והכאב בצלקתו עבר.

"מפוחד, ילד?" לחש וולדמורט, כאילו הייתה נימה של לחשנית גם בדיבורו הרגיל של אדון האופל. "טוב. הנה את הילדה על המזבח, ושבור את שינוי-הצורה שלך. הגיע הזמן ששאחויר אותה לחיים".

זה באמת הולך ל夸נות? אנחנו באמת הולכים לעשות את זה?
הארי בלו עת רוקו, משתלט על הפחד בעוזרת שביב התקווה הבלתי אפשרית בתוך הבלבול, והתקרב אל המזבח. ואז הארי הסיר את נעליו השמאליות, ואת גרכו השמאלית, ואת טבעת-הרגל שהייתה קרמיוני גרייניג', הצורה זהה לטבעת-הרגל שניתנה להארי כمفתח-מעבר למקרי חירום. הארי הרגיש צביטת חרטה שאין לו את מפתחה-המעבר האמתי, אבל רק צביטה; ואוכל-מוות מהמעגל הפנימי היה מטיל מחסומים נגדי מפתחות-המעבר בתכיפות גבואה, אם סַנּוּרוֹס צודק. מאחוריו הארי, וולדמורט צחק שוב במה שנשמע כמו הערכה מופתעת.

"אני צריך את השירות שלי בשבייל להטיל עליה פיניטה", אמר הארי בקול.

"אתה לא צריך". גבוה ואכזרי הקול. "למדת לתחזק שינויי צורה במעט בלבד, בלי להשתמש בשירות. אתה יכול באופן דומה לשבור את שינוייהצורה שלך ללא שירות, בכך שתצווה על הקסם שלך לעזוב את החפץ. עשה זאת כעת."

הארי בלע את רוקו ונגע בטבעת הרוגל. הוא נאלץ לנסות שלוש פעמים, ולנקות את תודעתו, לפניו שהצלחה לדחוף את הקסם שלו החוצה מטבחית הרוגל, כדי שלמד לפני כן לגרום לזרזיף קטן של קסם לזרום פנימה.

שבירת הלחש הזה הייתה איטית בהרבה מהטלת פיניטה אינקנטהם, כמו לצפות משחו עבר שינוייהצורה לאחר מכן מהיר. טבעת הרוגל התעוותה, זרמה, התרחבה. צבעים השתנו, מראקים השתנו.

שניישלישים של ילדה מתה נחו על המזבח, ידה משתלשת מקצה המזבח, גופה על הצד, הצורה שבה הפוך שינוייהצורה הותיר אותה. דם לא זרם כעת מגדי הירכיים הלועסים שלה. הילדה המתה עטתה את פניה של הרמיוני גריינגר, אך הן היו מעוותות וחיורות. זה היה כפי שהארי ראה זאת מוקדם בחדר האחורי של המרפאה, הדמות נצרכה במוחו במהלך שלושים הדקות הארכוכות של שינוייהצורה, התמונה שייצר מחדש במאלה ארבע השעות הארכוכות אף יותר שנדרשו ליצור את הזיווף בשינוייהצורה. הילדה המתה הייתה עירומה, משומם שבגדיה לא היו חלק ממנה, ולא עברו שינוייהצורה.

המראה עורר זיכרונות, מהשעות שהעביר בחדר במרפאה, מהסיטוטים שבאו לאחר מכן, את כולם הארי הדחיק. "התרחק", אמר קולו הגבוה של וולדמורט. "כעת זה החלק שלי".

הארי בלע את רוקו ונסוג מהמזבח אל פתח המסדרון הארוך בו

עמד קודם. "הגוף שלה, אמורה להיות, בסביבות חמיש מעלות צלסיוס, קירורתי אותה כדי, כדי שלא יהיה נזק מוחי –" קולו של הארי רעד. הוא באמת הולך לעשות את זה? באמת? מוכרכה להיות מלכודת שהארי פשוט לא הצליח לראות. וולדמורט אמר מוקדם יותר שהוא או תומכיו לא יפגעו בחרמיוני, שהגוף והතודה שלה יישארו שלה – למה?

ולדמורט התקרב אל המזבח פעם נוספת, מיישר את הגוף לפניו בהינפ' יד כף שתשכב לאורך המזבח. אדון האופל דבר בדיקת מונוטוני וגבוה, "בשר, בשר, בשר שהוסתה בחוכמה".

האובליסקים החלו לזרם פעם נוספת.

אפוקטאסטיי, אפוקטאסטיי, אפוקטאסטיי, טו סומה מואן אמוני.

אפוקטאסטיי, אפוקטאסטיי, אפוקטאסטיי, טו סומה מואן אמוני.

בשר חדש זרם מגדי הירכיים של הילדה, זוחל קדימה כמו גלי ומתקשה.

האובליסקים הפסיקו לזרם. דמות שלמה נחה עירומה על המזבח.

זה נראה כמו חרמיוני. חרמיוני גרייניג'ר הייתה עומדת ומדברת, הייתה לבושה בתלבושת האחידה של הוגוורטס.

ולדמורט הרים יד ואוז לחשש, כאילו ברוגז. בתנוועה אלימה, הגליימות מסביב לדמותו המעלפת של קווריינוס קויריל נקרעו לשניים, העניבה הסגולה-היורקה שלו נקרעה לגזרים, והזקיט שלו הוסר ממנו וריחף לעבר וולדמורט. חלק כלשהו בארי התכווץ, כאילו ראה את אדון האופל תוקף את פרופסור קויריל.

ולדמורט הכנס בכוונה את ידו לכיס הז'קט, שנע בפתחותומיות כאילו משה נשבר; ואז וולדמורט ניער את הז'קט מעל הקركע ורוקן את תוכנו. הנרתיק של הארי נפל ממנו, כמו גם מחוללה-זמן שלו, מטאטה, האקדח של וולדמורט, הגלימה, ומספר קמיהות

ותבעות ומכשירים מוזרים אף יותר שהארי לא זיהה.
ולבסוף, חתיכה של זוכית אדומה, שהונחה על גופה של
גרמיוני גרייניגר לזמן מה.

דקות חלפו. אדון האופל ענד קמייע מעירמת הדברים שליד
המזובח; הוא לקח מהעירמה גם ארבעה מוטות עץ קצרים וחבר
אותם מתחת לגylimותיו, נראה כאילו הם חוברו לזרועותיו ולירכיו.
אדון האופל התרומם לאוויר ונע שמאלה, ימינה, למעלה ולמטה,
מתנדד קלות בתקילה; ואז הוא התיציב במעופו.
חתיכת הזוכית האדומה הסתובבה קלות.

אדון האופל וולדמורט ריחף לרצפה וזכיר את גופתה של
גרמיוני גרייניגר בשביבתו.
"יששנו מכשול", לחש וולדמורט.

בתודעתו של הארי הציפייה לבגידה או כישلون אחר הייתה
חזקת כלכך עד שהאישור היהו בסך הכל מהלומה עצומה, לא
חרדה. "איזה מכשול?"

"גוף של ילדה שחוודה. מהות תוקנה. אבל לא קסם, או חיים... זה
גוף של מוגلغת מתה." וולדמורט פנה מהמזובח והחל לצעוד
הלוּך ושוב. "הקס המלא יפתח ואת. אבל זה ידרוש זמן... זמן
ואת דם אויבה של גרייניגר, ואני לא חושב שדראקו מאלפי עдин
עומד בדרישה, ואני יכול לחת את דמי שלי בכוח... טיפשי."
קלוּו של וולדמורט נעשה לחושש נמוֹך יותר. "טיפשי, הייתי צריך
לחזות זאת, ולהתבונן. המוח שלה עשוי להטעור בעוזת הלם
חשמי, אני יודע זאת על רפואה מוגلغית... אבל האם הקס שלה
יחזור אליה כך? זאת אני יודע, ואני חושד שאם תתעורר מוגلغית
היא תהיה מוגلغית לנצח. עם זאת, אני לא יכול לחשב על שום

דבר אחר לעשות." אדון האופל הרים את שרביבתו –

"רגע!" פלט הארי, מרגיש את התקווה חוזרת. היא צסיכה
ニיצזון של קסם וחים, רק ניצזון כדי להניע אותה...
ולדמורט פנה והביט בו. הפנים הנחשיות נראו מופתעתות מעט.

"חושב ששית ל' משחו שעשוי לעבוד", לחשש הארי. "צדריך שירות. אין כוונה להשתמש בו ננדך". הארי לא אמר דבר על לצפות שהכוונה שלו לא תשנה; הוא פשוט פלט את הרעיון מהר מספיק כך שלא הספיק לצורך כוונות ספציפיות.

"את זה", לחשש וולדמורט, "אני רוצה לראותה." אדון האופל הושיט את ידו אל ערים הדברים שנחו לצד המזבח והרים את השירות העטופ של הארי. הוא הושך וריחף באוויר, ואז נח לרגליו של הארי; ואז אדון האופל ריחף בחזרה לאחרו, ערים הדברים נעה בצדקה חלקה יחד איתו.

הארי הוציא את השירות שלו מהעטיפה ונע קדימה. השגנו בחזרה את השירות שלנו, זה שלב ראשון, אמר הקול האחרון, קולה של התקווה.

לשומן חלק בהاري לא היה מושג מה השלב השני עשוי להיות, אבל זה עדרין שלב ראשון שהושלם.

הארי עמד לפניו גופה המתוקנת של **חרמיוני גריינגר**, שעדרין הייתה עירומה ומתחה, על מזבח האבן המואר באור הדמדומים. "לורד וולדמורט", אמר הארי, "אני מתחנן בפניך, אני תן לה בגדים. זה יעוזר לי לעשות את זה."

"בקשתך מתקבלת", לחשש וולדמורט. הכאב בצלקתו של הארי התחזק כשגופתה העירומה של הילדה התרומם באוויר, ואז, התחזק שוב כשלים מתיים וירקו סביבה והוא הולבשה במשהו הדומה לתלבושת האחידה של הגוגורטס, אם כי השולליים היו אדומים ולא כחולים. ידיה של **חרמיוני גריינגר** נחו מקופלות על זהה, רגליה התיעשרו, וגופה ריחף בחזרה מטה.

הארי הביט בה.

התרכזו בה, כתעת משנראתה אנושית שוב. היא נדאית כאילו היא ישנה, לא מתח. נדרש מאיץ מודע לחפש נשימה, לא למצוא, ולחשיך את המסקנה. ככל שהיא נוגע לראיה ותו לא... **חרמיוני** הייתה יכולה להיות חיה כרגע.

הַרְמִיּוֹנִי גְּרִינְגֵּר הָזׁוּ לֹא תְהִי מְרוֹצֶה מִהְמַצֵּב, אֲםָמְסְתְּכָלִים
עַל כָּל הַתְּמִוָּנה, זֶה מוֹבֵן מְאַלְיוֹ. אֲבָל זֶה לֹא אוֹמֵר שְׁהָיָה עֲדִיף
לְהִישָׁאֵר מִתָּה מְאֹשֵׂר לְהִיּוֹת בְּחִים, אֲםָכָל הַדְּבָרִים אַיִוָּתָרוּ
זָהִים, אֲםָכָל יִתְכַּן שְׁהָם לֹא.
מְשׁוּם שָׁאַת רֹצֶחֶת לְחִיּוֹת, מְשׁוּם שְׁהַנִּיחֹשׁ הַטּוֹב בַּיּוֹתֶר שְׁלִי הָוָא
שָׁאַת רֹצֶחֶת לְחִיּוֹת....

הָאָרִי הַוּשִׁיט אֶת יָדוֹ הַשְּׁמָאֵלית הַרְוָעָדָת וְנוֹגֵעַ בְּמִצְחָה שֶׁל
הַרְמִיּוֹנִי. הָוָא הִיָּה חָמִים כַּעַת, לֹא בַטְמִפְרָטוֹרָה שֶׁל חַמֵּשׁ מְעֻלוֹת
צָלְסִיּוֹס; וּוְלְדָמוֹרֶט הַעַלְהָת אֶת טַמִּפְרָטוֹרָת הַגּוֹף שֶׁלָה בְּחַזְוָה, או
שְׁהַקְסָם שֶׁל הַטְּקָס עָשָׂה זֹאת אַבּוֹפָן אַוּטוֹמָטִי. מָה שָׁאוֹמֵר שְׁהָמוֹת
שֶׁל הַרְמִיּוֹנִי חַם וְחַסְרֵר חַמְצֵן כַּעַת, אֲםָחָשְׁבִּים עַל זֶה.

תְּהִוָּשָׁת הַדְּחִיכָּפוֹת שְׁעַלְתָה בּוֹ הַסְּפִיקָה.

רְגָלִיו שֶׁל הָאָרִי נְכַנְסָוּ לְתָנוֹחָה, שְׁרַבְטִיוּוּ עַלְהָה לְהַצְבִּיעַ עַל גּוֹפָה
הַמַּת שֶׁל הַרְמִיּוֹנִי גְּרִינְגֵּר. הַדְּבָר הַיְיחִיד הַמְּקוֹלָקָל בְּגּוֹף שֶׁל
הַרְמִיּוֹנִי הִיָּה שְׁהָוָא מַת; כָּל שָׁאַר הַדְּבָרִים בְּסֶדֶר, צָרֵיךְ לְשִׁנּוּת רַק
דָּבָר אֶחָד.

אַתָּה לֹא שִׁיךְ לְפָה, מְוֹתָה.

"אַקְסְפָקְטוֹ", צַעַק הָאָרִי, מְרַגִּישׁ אֶת הַקְסָם וְהַחִים עַוְלִים בְּלַחַש
הַפְּטָרוֹנוֹס שְׁהַווֹּן עַל יָדֵי שְׁנֵיהֶם, "פְּטָרוֹנוֹם!"

הַיְלָדָה הַלְּבוֹשָה בְּתַלְבּוֹשָׁת הַאֲחִידָה שֶׁל הַוּגְוּוֹרֶטֶס הַוּקְפָה
בְּהִילָה זַהֲרָתָה שֶׁל אַשׁ כְּסֻופה כְּשַׁהַפְּטָרוֹנוֹס נָולֵד בְּתֹוכָה.

הָאָרִי הַתְּנוּדָד, הָוָא הַרְגִּישׁ נְפִילָה, אַיְבוֹד. אִינְטְּרוֹאִיצְיה אוֹ
הַזְּיכָרוֹן שֶׁל טָום רַיְדָל אָמְרוּ לְהָאָרִי שְׁהָחִים וְהַקְסָם שְׁזַרְמוּ עַכְשִׁיו^{לְהַרְמִיּוֹנִי} לְעוֹלָם לֹא יִשּׁוּבָו אַלְיוֹ, אֲפָחֵד מְשִׁנְיָהָם. זֶה לֹא הִיָּה כָל
חַיִוָּוּ אוֹ קַסְמוֹ, לֹא קָרוּב לְזָהָה, לֹא הִיָּה זָמָן לְהַשְׁקִיעַ כָּלְכָל הַרְבָּה,
אֲבָל מָה שְׁהַשְׁקִיעַ אֲבָד לְעֵד.

וְהַרְמִיּוֹנִי גְּרִינְגֵּר נְשָׁמָה, בְּדִיקָה כָּאַלְיוֹ יִשְׁנָה, שָׁאִיפָה וּנְשִׁיפָה
סְדוּרוֹת. שְׁמֵי הַדְּמָדוֹמִים הַאֲפִילָו עוֹד, וְהָאָרִי לֹא הִיָּה מְסֻוגָּל לְרָאוֹת
אֶת הַצְּבָע חֹזֶר לְלִחְיָה, אֲבָל הוּא אָמָרָה הִיָּה לְחֹזֶר, בְּחַלְלָתָן.

היא נראית כאילו היא ישנה בשלווה, וזה לא היה מושם שמות נראה כמוamina, זה היה מושם שהיא ישנה והגוף שלו היה בסדר דבר לאocab לה בזמן שישנה.

חלק כלשהו מהאריה, שהצליח Aiיכשו לא לדבר עד כה, ציין בשקט שהם עדין בביטחון, לורד וולדמורט עדין בשליטה מלאה במצב, והניחוש שלו שחרמיוני הייתה רוצה לחיות היה רק ניחוש.

האריה בכל זאת חירך כשהנמייך באיטיות את שרביטו. זיקוקי הניצחון שהתפוצצו במוחו היו מאופקים, האריה לא צרע ורץ מסביב במעגלים קטנים כמו פרופסור פליטיק, אבל זה –

זה –

זה, אמר האריה בקול רם בתוך תודעתו, זה מה שאני קורא לו שלב שני.

"מעניין," אמר הקול הגבוה והקר. "הפטרונות שלך שואב מהחיים שלך בנוסף לקסם... ניחשתי את זה כבר, מושם שהוא היה הרבה יותר מדי חזק מכפי שתלמידי שנה רגשונה ייצור בכוח הקסם בלבד. אך עם זאת מוכריםים להיות דברים נוספים בחידה, מושם שלא כל לחש המונע מחיים היה... האם המחשבה השממה שלך הייתה שתחזר לחיים? האם זה כל מה שנדרש?" לורד וולדמורט השתעשע בשרבו פעם נוספת, עניין אף בעניינים האדומות והמחורצות. "אני חושד שארגיש טיפש למדי כשאבין לבסוף את הלחש הזה, מתישחו במהלך הנצח שלי. כתעת התרחק מהילדות. יש עוד ששבכונתי לעששות, تحت לה סיטוי הכי טוב להמשך חיים."

האריה התרחק בחוסר רצון, תחשות המתח מתחילה לשוב אליו. הוא כמעט מעדר על מצבח כשאדון האופל התקרב. אדון האופל נעמד לפני המזבח והניח אצבע אחת על מצחה של חרמיוני גריינגר.

ואז אדון האופל נקש באצבעו על מצחה, ואמר בקול חלש כל-כך עד שהאריה בקושי שמע, "לקוויאסקוס".

וולדמורת נופף בידו לעבר אובליסק שהחל להסתובב, נשכב על הקרקע, מצביע כלפי חוץ. "מרתק בהחלה", לחש וולדמורת. "היא בחיים, וקסומה, ואנינה טום רידל נסף, כפי שחששתי שתעשה אותה".

המתה עליה שוב בהארה. הוא הניס את שרביטו לחגורת מכנסיו מאחור, הוא לא רצה להזכיר לוולדמורת שעדיין יש לו את שרביטו. "מה אתה עושה לה עכשו?"
אובליסק נסף הסתובב ונשכב על הקרקע. "יש לחש עתיק ואבוד להקריב יצדוק קסום, להעביר טבע קסום למטרה. הגבלות רבות. מעבר זמני, רק כמה שניות. מטרה לפעמים מתח כששהמעבר מסתפים. אבל אבן תעשה קבוע".

ארבעה אובליסקים נשכבו על הקרקע, במרחקים שווים; שני האובליסקים הנותרים הורחפו הרחק.

וולדמורת הניס את ידו לפיו, בדק את עצמו, לחש ברוגז פעם נוספת. הוא החווה לעבר פיו היישן של קוורירינוס קויריל, ומפיו של קויריל ריחפו שתי شيئاים, בלתי נראות כמעט בלילה היורד. אחת מהן הלכה לעירימת החפצים, השנייה ריחפה אל המזבח.

רגעים לאחר מכן, הארי צעק וצעד לאחור. ענק ומעוך, עור גבושאני, رجالים עבות כמו גזעים, ראש קטן שנראה כמו אגוז קווקוס על סלע.

טרול הרים עמד בתוך מעגל האובליסקים, חסר תנועה כאילו ישן בעמידה.

"מה אתה עושה?"

פיו של וולדמורת נמתה בחיקך רחב; זה נראה עליו נורא, כאילו יש לו יותר מדי شيئاים. "אקריב את נשך גיבוי שללי, וילדה תקבל כוח התחדשות של טROL. מחלת שנינו-יצטורה היא כלום למול זה, אם במקורה לא תוקנה על ידי טקס קודם. ושותם ססציין לא יהרוג ילדה, גם לא קללה חותכת, או מחלה".

"למה – למה אתה עושה את זה?" קולו של הארי רעד.

"אין לי ולו ששביר ששל כוונה לחת להחברה ילדה למות ששוב, אחרי שהשחשקعني מאמצים רכיבים כלכך להחיות אותה".
הארי בלוע את רוקו. "אני מבולבל מאוד". האם וולדמורט מתאמן בלהיות נחמד? ההשערה זו לא הרגישה כמו הסבר ראוי. "אל תתקרב", אמר וולדמורט בקור. "הטקס הזה אף יותר מהקדם". אדון האופל החל לזרם מזמור חדש, הבורות רכות יותר שהרגינוו כאילו הן מתפתחות באוויר כמו דברים חיים; והארי צעד לאחורה לאחר שהרגיש זרם חדש של חשש.

ואז הארי צעק בקול כשכאב עבר בצלקתו. טרול ההרים קרס לתוך עצמו, הופך לאפר שנתלה באוויר, ואז לאבק, ואז האבק התפזר בלי ללכת לשום מקום; הוא נעלם.
הרמיוני גריינגר' ישנה בשלווה, לחש השינה שwaldmорт הטיל עליה עשה את העבודה.

"אם", אמר הארי בקול קטן. "זה עבד?"
"דיפינדו".

הארי צעד קדימה בצעקה חנוכה, ואז עצר, גם כשהטיפשות בתנועה השיגה אותו, וגם כשהחתר הפתאומי שלחץ החיתוך פתח ברגלה של הרמיוני נסגר מהר כפי שהופיע. תוך שניות כל מה שנותר היה כתם בהיר של דם על הבשר הסובב.

הבן הונחה על הרמיוני פעם נוספת, ולאחר זמן מה היא הסתובבה. וולדמורט צחק פעם נוספת כשההעביר עליה את ידו.
"מדחים".

ואז שנ צערה נוספת ריחפה אל תוך מעגל האובליסקים; ורגע לאחר מכן, חדרון עמד במקום שבו היה הטרול, עיניו עומות וראשו מורכן.

"מה?" שאל הاري. "למה חדרון?"
"כוח של חדרון לשמר חיים מהווים ששילוב מצוין עם ריפוי של טרול. רק שלhalbת-שדים וקללה הורגת יאיימו על ילדה זאת, מהיומ הזה". צחוק נחשוי קצר. "חווץ מזה, היה לי חדרון עודף, מוטב

להשתמש בו".

"לدم של חידקון יש תופעות לוואי –"

"זה נכון רק כשהשוכה דם של חידקון נגנב על ידי אחר. הלחש השזה הפוך כוח של חידקון להיות בתוך חברה ילדה, כאילו תמיד נולדה כך".

המוזמור הקודם והמלילים המסתERALות שלו החלשוב.

הארי הביט, לא מבין בכלל.

עוזב להבין, מה אני רואה ?

אני רואה את אדון האופל וולדמорт משקיע מאמצים בכיריים להחיות את קרמיוני גריינגר ולשמור עליה בחיים. זה כאילו שהוא חשוב שהחברים שלו תלויים בעובדה שקרמיוני גריינגר תהיה בחיים, אייכשוו.

החלקים המבולבלים של הארי היפשו פרוצדורה לבצע. עירוק תחזית בהתבסס על ההשערה הטובה ביותר שיש לך כרגע, הייתה המחשבה הראשונה, אבל זה לא הוביל לשום מקום. העילה של הסיפור לא התקדמה איך שהיתה אמרה, אחרי שהנבל ניצח.

פעם נוספת הבדיקה של CAB בצלקתו, כמו מכחה במצח של הארי. החידקון התנודד ואז התפזרו כמו הטרול.

אדון האופל הניח את האבן על גופה של קרמיוני פעם נוספת, מניח אליה את ידו.

ולדמорт צפה בתהליך המשעמם לזמן מה, ואז פנה בעוד האבן עדין נחה עליה, משמע קול המהום גבוה בגרונו. "אה, כן", לחש וולדמорт. "זה יהיה הולם ביותר. האם עדין יש לך את היום שאתה לך, ילד ? היום של המדע המפורסם ?"

למוח של הארי נדרש רגע להבין על מה וולדמорт מדובר. קרה בחדר של מר, בפונדק של מר, באוקטובר, מתנה יקרה מהחבר. המחשבה הייתה אמרה לעורו גל של עצבות נוראית; משומש שפרופסור קוירל שהיה או אבד או שמעולם לא היה אמיתי; אבל כבר היה מספיק מהרגש הזה, אז המוח שלו שם את זה בצד בינותים.

"כן", אמר הארי בקול רם. "אני חושב שהוא בנווהק שלי, אני יכול לבדוק?" הארי ידע שהוא בנווהק שלו. הוא הכנס אליו את כל מה שחשב שהוא עשוי להזדקק לו, שהיה ברשותו או שקנה; כל מה שהוא עשוי להיות חפץ ממשמה.

עירימת החפצים שליד המזבח נמשה נורתק עור המוק של הארי והולך לרגליו של הארי.

"היום של רוג'ר בייקון", אמר הארי כשהוחשיט את ידו והיומן הופיע. פרופסור קוירל אמר שהיומן יעבור באש ללא פגע, אז הארי השליך אותו לעבר המזבח של וולדמורט. הארי לא התכווץ; ישם דברים חשובים יותר לדאוג לגבייהם מאשר טיפול מנומס בספרים, אפילו בספר הזה.

וולדמורט הרים את היום, בחן אותו, נראה שקווע למדי. הארי, בשקט ובಚשיות ככל שהצlich, חיבר את הנורתק שלו לולאה באחורי חגורתו, במקום שבו לא ייראה, ליד השרביט שלו.

שלב שלישי, הנורתק.

"כן", לחש וולדמורט כשהפק את דפי היום, "זה יתאים בהחלט". האבן הסתובבה קלות, והוא השניה של ארון האופל אחסנה את האבן בಗימוטיו.

"מה הייתה המטרה הנסתרת שלך מאחורי היום?" שאל הארי כשהנורתק חובר לחגורתו והוא החזיר את שתי ידייו הריקות למקום שבו וולדמורט יוכל לראותו אותן. "ניסיתי לתרגם אותו קצת בתחילת, אבל זה התקדם לאט –" למעשה, זה התקדם לאט בצורה מייסרת והארי מצא לעצמו דברים חשובים יותר.

"יום היה בדיק מה ששנרא, מתנה ששנונעה לפתחו אותן לצסד שללי." וולדמורט החווה תנעות מורכבות באוויר בשרביטו, איןנו מבית אפילו במה שידו עשו, בעודו מחזיק את היום בידו השנייה. לרגע אחד הארי חשב שראה שובל של אפליה באוויר, אבל אור הירח היה חלש מכדי וודאות. "זכתה, ילדי היקר", קולו הגבוה של וולדמורט היה מלא בשעשוע קודר כששרביטו נקש בתנועה

אגביה על מצחה של הרמיוני גרייניג'ר, "אהפוך את היום הזה למתנה יקרה בהרבה, סימן לחשיבותו של מך. משום שאין רוצח לעולם שיחסרו לך עצה ורישונה של הרמיוני גרייניג'ר, כל עוד הכוכבים חיים. אבֶדֶה קְדָבָלה".

הקליע הירוק של הקלה ההרגת נוראה מהר מכפי שהאריה היה יכול להטיל את לחש הפטרונות, מהר מכפי שהיא יכולה לווז, זה כבר נגמר כשהאריה צעק ושלח את ידו לשרבינו. גופו חסר ההכרה של קוויירינוס קויריל אפילו לא התעוות במוותו. האור הירוק פגע בו ללא סימן נסוף.

אפליה זהרה באוויר, אנטיאור בשובלים שולדמורת ציר מקודם, והיומן של רוג'ר בייקון האפיל כאילו ריקבון פושה בו, והבהיר הופיע באוויר מסביב לגופה של הרמיוני גרייניג'ר. הכאב בצלקתו של האריה התגבר לעוצמה בלתי נסבלת, כאילו מצחו נחרב בכחול מלובן, זה גרם לו להתחמק הциדה בלי לחשוב כשהרפלקסים של טום רידל השתלטו עליו. וגם וולדמורת צרה, צוחה כמשמעות את היומן לקרקע, מחזק את ראשו שלו וצורה.

הזהדנות –

קולה האחרון של התקווה אמר את זה כשהאריה ניסה לחשב במוחו, להבין. אין שום סיבה לנסות להרוג את וולדמורת עכשו, זה אולי רק ירגע אותו, נשקים לא יכולם להרוג אותו כל עוד מאות ההורקוטקסים שלו נותרים –

אבל עדין נראה משתלם להפוך את וולדמורת לחסר גוף באופן זמני, לקחת את האבן ואת הרמיוני ולברוח.

ידו הימנית של האריה כבר אחזה בשרבינו. ידו השמאלית נשלה מהחוריו גבו אל תוך נרתיק והחללה להתווות שלושאותוות. "לא!" קרא וולדמורת. הוא הסיר את ידיו מראשו ובאה בגופה של הרמיוני כאילו בבלבול. "לא, לא!"

הפריט בקע מנרתיתקו של האריה והופיע בידו, והאריה החל

להתקדם קדימה בתנועות חליקות ככל שהיא מסוגל, מצמצם את הטווח למטה שהניסיונות הקצרים שלו הראו לו שמעשי. "היצירה הגדולה שלי" – התנסם וולדמורט. קולו היה גבוה ונשמע מבוהל. "שתי נפשות שונות לא יכולות להתקיים באותו העולם – זה נעלם, זה נגdu! הורקרוקס, אני מוכחה ליצור הורקרוקס מייד –" מבטו של וולדמורט נח על דמותה הישנה-עדין של הרמיוני, והוא החל להרים את שרביטו באוויר, מבצע את אותן התנועות כמו מקודם.

הארי הרים את אקדחו וסחט את הבדיקה שלוש פעמים.

פרק כ ב י

כישלון, מילך ט'

אפיקו בעודו מרims את האקדח, הארי ידע שהוא עורשה טעונה, המוח הקדמי שלו ראה זאת וניסה לעזור את היד, אבל איכשהו הווודאות מעוררת הביחילה לא התפשטה מהר מספיק כדי למנוע מהאצבע שלו לסתות את הדק –

הדהוד היריות גועע בביטחון הקברות.

שבריר שנייה לפני שהארי לחץ על הדק, וולדמורט דקר בשרביטו כלפי מטה, וקיו רחוב של עפר נורה מעלה ביןיהם מקרע בביטחון הקברות, חוסם את שלושת הקליעים.

רגע לאחר מכן CAB נדלק בצלקת של הארי, תחרושה מזדחלת התקרבה לעורו; ואז הנרטיק, הבגדים והאקדח של הארי נעלמו, הכל למעט השרביט שלו, והוא נותר עירום למעט השרביט שבידו הימנית והמשקפיים שהדבק בקסם לאפו. טבעת המתכת שעלה זרתו השמאלית נתלה בעוצמה כזו שגייסה עור, לוקחת אותה את אבן החן שנוצרה בשינויו צורה.

“זה”, אמר קולו של וולדמורט מאחוריו קיר העפר, “היה צפוי לגמרי. אתה באמת חושב שהayette צועק בקול רם כדי שתתignum אם האלומות שלי היה מופרע? באמת,ILD טיפש? הנמץ את שרביטך, אל תרים אותו בשום שלב, או שתתמוד במקום.”

הארי בלע את רוקו וכיוון את שרביטו מטה. “היית מתאכזב ממני”, אמר הארי, קולו שלו גבוה בצורה לא רגילה כתה, “אם הayette מחמיין הזדמנות כזו, אני מתכוון”. לא היה זמן לחשוב,

והפה של הארי תפקד על טיס אוטומטי בניסיון לרצות שליטים מרושעים שאולי יש להם רשות אבاهים כלפיך ושהרגע ניסית להתנקש בהםים.

וולדמורת צעד מסביב לקיר העפר, מהין את חיוכו הנורא שנראה כאילו מכיל יותר מדי שינויים. "הבטחת לא להרים את ידי או שרביטי נגדך, ילד, אם לא תרים את ידך או שרביטך נגדי". "השתמשתי בבדורים", אמר הארי, קולו עדין גבוח. "זה לא אגרוף או לחש."

"הקללה שלי חושבת אחרת. זו פיסת פאזור שהחמצת. חשבת שאשאיר את השלום בינוני לידי המזל? לפני שיצרתتي אותך, הטלתי קללה על עצמי ועל כל טום ריידל שיווצר ממני. קללה שתאכוף את החוק שאיש מאייתנו לא יהוה סכנה לאלומות של אחד האחרים, כל עוד האחר לא ניסה לסכן את האלומות שלו. כפי שמתאים לפיאסקו המגוחך הזה, הקללה כבלת אותה אוטו. אבל לא עשתה דבר תחינוק." צחוק נמוך וקטלני. "אבל ניסית לשלשים קן לחיים האמיתיים שלילי עכשוויו, ילד טיפש. עכשווי קללה הוסרה, ואני רושאיה להרוג אותן מה ששהפוץ".

"אני מבין", אמר הארי. הוא באמת הבין; זו הסיבה שוולדמורת סיפר לו על מערכת ההורקרוקסים שלו מלכתחילה, רק כדי לארגן את הריגע שבו הארי ינסה במודע לשבור את האלומות שלו. התודעה של הארי בחנה אפשרויות בתזוזיות, ואף אחת מהן לא נראתה מועילה. הנרטיק שלו, הבגדים שלו, כולם נחו בערימה נוספת ליד המזבח, מחוץ להישג יד. "וועכשיו אתה הורג אותי?" להاري עדין היה השרביט שלו, כנראה שאדון האופל לא יכול להשתמש בקסם שלו על זה, או על המשקפיים שלו, בגלל התהוויה. להטיל עליו לחש משמי קודם? לא, וולדמורת פשוט דוק בשרביט שלו למטה ויוצר מגן נסף, וזה יודה כי – מה עוד אפשר? מה עוד?

"עדין שוטה. אלמלא היו נותרים דברים נוספים בינוינו, היתי

פשוט הורג אותו". קיר העפר התפורר לאחר מחוזות שרבייט נוספת, וולדמורת נע בתנועה חלקה אל ערים הדברים שעל המזבח. אדרון האופל הושיט יד והיומן של רוג'יר ביביון ריחף אליו. "זה באמת הוורקוקס של ילדה, גידסה מששופרת שלי". בידו השנייה הופיע קלף. "זה טקסט להחיות אותה, אם יש צווך לעשנות זאת שובב. הוראות כנות, אין מלבדות. זכור ששנפשה של חברה ילדה לא יכולה לריח חומששיה כמו רוח, אבל אוב הוורקוקס שלו, לא שלה. אל תאבד הוורקוקס, או ששנפשה שללה תהיה לכודת בתוכו". וולדמורת התכווף מטה, הרים את נרתיקו של הארי והכנסיס לתוכו את היומן והקלף. "זכור זאת, למקורה ששמשהו ישתחבש בצדדים הבאים. אני לא מבין מה קורה", אמר הארי. לא יותר עוד דבר. "הסביר לי בבקשה".

ادرון האופל הביט בהاري מבט קודר. "כשהחברה ילדה מתה, הייתה בחברת החוצה של בית הספר, שמשמעותו נבואה עלייך שתתאחד לכוח הרעם עצום. תחפוך לאיים מעבר לכל דמיון, מעבר לאפוקליפסה. זו הסיבה ששחשקעתி באמצעות רכבים כליכך לבט הריגה של ילדה, לעשנות ששזה לא יdie".

"אתה, מה אתה בטוח?", מה.

"לא מעז לומר לך פרטים מדוייקים. נבואה שמשמעותה בעצמי הובילה אותך להגשמה שללה. לא שכחתי אסונן". וולדמורת התרחק עוד מהארי, עיניהם אדומות מחורצות מקובעות בילד-شنשאררכחים, אקדח יציב בידו השמאלית. "כל זה, כל מה ששעששתי, נועד לרסוך את הנ格尔 הזה בכל נקודת התערבות. אם גורל כלשחו יגרום לי להיכשל במה שיבוא עכשוויו, ילדי-אידיות של הרעם עתידי, אתה מוכחה להרוג את עצמך כדי להציל לבדה. אחרית כל מה ששאיתה טוען ששאיתה מעירך ימות מידך".

"אני", קולו של הארי עלה אוקטבה, "אני", אוקטבה נוספת, "אני" באמת לא עשה זאת זה, ברצינות!"
שתקט, טיפש. שומר על ששתיקה אלא אם כן לך ושות לדבר.

הששור ששרביט שלך מופנה מטה ואל תרים אותו אלא אם אומר לך אחרת. אחרת תמות במקום, וששים לב שאמרתי זאת בלחשנית". וולדמורת פנה למזבח שוב.

לשנייה אחת התודעה של הארי לא הייתה מסוגלת לעכל את מה שהוא רואה, והוא הוא הבין שולדמורת מחזיק בזועע אנושית שנתקעה קרוב לכתף; היא נראית רזה מדי, הזרוע הזו.

אדון האופל הצמיד את שרביטו לבשר מעלה מרפק של הזרוע הקטועה, והאצבעות התעוותו, התעוותו כאילו הן בחיים; באור הירח העמוס הארי ראה אותן אפילו יותר מופיע על הבשר, קצת מעלה המרפק.

שניות לאחר מכן הופיע הדמות הראשונה בברדס על אדמה ביתה הקברות, עם צליל הפקיעה של התעתקות. רגע לאחר מכן נשמע קול פקיעה נוספת, והוא עוד אחד.

הדמות בברדסים עטו מסכות גולגולת כסופות, ואור הירח נס מהגlimות שלבשו תחתיהן.

"אדון!" קראה אחת מהגlimות השחוורות, השלישית שהופיע. لكול הייתה נימה מוזרה, מאחוריו מסכת הגולגולת הכסופה. "אדון – עבר זמן רב כלכך – אייבדנו תקווה – "

"שקט!" צעק קולו הגבוה של אדון האופל וולדמорт, כל זכר לפטופסוד קוירל נעלם כלא היה מהדמות הגבוהה ימדי. "כונו את שרביטיכם על הילד-שנשארחים והשיגיחו עליו! אל תתנו לדבר להסיח את דעתכם! שתקו אותן מיד אם הוא זו, אפילו אם הוא מתחילה לדבר!"

קולות פקיעה נוספים. בין הקברים, מאחוריו עץ, בכל המקומות האפלולים, עוד גlimות שחזרות התעתקו, עוטות ברדסים ומסכות. חלק מהם השמיעו קריאות שמחה, רבות מהן נשמעות מאולצות קמעה; אחרים נעו קדימה כאילו לברך את אדונם. וולדמорт נתן לכולם את אותה ההורה, אלא שלחלקים הורה להטיל קרוושיו על הארי פוטר אם יזוז, לאחרים הורה לכבל את

הילד-שנשאר-בחים אם ייזוז, לאחרים הורה לירוט קללות ולחשים, לאחרים הורה לבטל את הקسم שלו.

הארי מנה שלושים ושבעה קולות פקיעה עד שנראה היה כי הגלימות השחורות וMSCות הגולגולת הפסיקו להגיע.

כולם כיוונו כתעת את שרביתיהם לעבר הארי, מסודרים בחצי מעגל לפניו, כך שלא יקלעו האחד לקו האש של השני.

הארי המשיך לכובן את שרביטו מטה משומ שנאמר לו שם ירים אותו ימות. הוא נותר דומם משומ שנאמר לו שאם ינסה לדבר ימות. הוא ניסה לא לרעד בטמפרטורות הלילה הצונחות, משומ שהיה עירום, והאויר הלק והתקרר.

אתה יודע, אמר הקול האחרון בתוך הארי, קולה של התקווה, אני חושב שזה יהיה די גרוע, אפילו בסטנדרטים שלי.

פרק קיב

כapter פא�ן

הירח המתמלא עליה בשמות הנקיים, הכוכבים ושביל החלב נגלים
במלוא הודם בחשכה: כל אלה האיוו שלושים ושבע מסוכות
גולגולת שבகעו מעל גליםות שחורות, ואת בגדיו הכהים יותר של
הלווד וולדמורט, שעיניו האדומות זהרו.

"ברוכים השבים, אוכלייהמות שלוי", אמר קולו של הלורד
ולדמורט, חלק וגבוה ונורא. "לא, אל חסתכלו עליי, שוטים!
עיניהם על הילד פוטר! עשר שנים חלפו, עשר שנים מאז פגשנתנו
האחרונה. ובכל זאת עניתם לкриיאתי כאליו היה זה רק אתמול..."
אדון האופל וולדמורט התקרכב לאחת הדמויות בברදס, נוקש
באצבעותיו על המסכה. "בחייקני עלוב לשוריון אמיתי של אוכלי-
מוות שנוצר בשינוי-צורה חפוץ, עם לחש ילדתי לעותם את קולכם.
הסביר, מרד כבוד."

"המסוכות והגולגולות היישנות שלנו..." אמרה הגלימה שעלה
מסכתה נחש אדון האופל. אפילו מبعد לעיזות של המסכה, הפחד
היה גלייל אווזן. "אנחנו... לא נלחמנו בהם, אדון, בהיעדרך... אז
לא תחזקי את הלחשים שלהם... ואז זימנת אותן להופיע פה עם
מסכה, ואני... תמיד האמנתי לך, אדון, אבל לא ידעתי שתחזור
ביום הזה... אני באמת מצטרע שאכזבת אותי..."

"מספיק." אדון האופל הילך לעמוד מאחוריו דמות אחרה
שנראתה כאילו היא רועדת, על אף שהיא המשיכה להפנות את המסכה
שלה לעבר הילד-שנאריבחים, ולכוון לעברו את שרביטה.

"היהתי מבית בעין יפה יותר על הזנחה שכזו, אם הייתם ממשיכים לקדם את האגנדה שלי באמצעות אחרים... מר עזה. אולם חזרתי ומצאתי – מה? מדינה שנכבהה בשם?" הקול הגבוה טיפס עוד יותר. "לא! אני מוצא שאתם משחקים בפוליטיקה רגילה עם הקסמהדרין! אני מוצא את אחיכם עדין נטושים באזקבן! זו אכזבה בשבילי... אני מודה שאני מאוכזב... השבתם שנעלמתי, שהאות האפל מת, זונחתם את המטרה שלי. האם זה נכון, מר עזה?"

"לא, אדון!" קראה הדמות במסכה. "ידענו שתשוב – אבל לא היינו יכולים להילחם בראמבלדור בלבד –"
"קרלישיו."

צראה נוראה בקעה מהמסכה, קורעת את הלילה ונמשכת שנייה. ארוכות.

"קום," אמר אדון האופל לדמות שקרסה על הרצפה. "כוון את שרביטך לעבר הארי פוטר. אל תשקר לי שוב."

"כן, אדון," התifyפה הדמות כשנעמדה במאץ על רגלייה. וולדמורט חזר לצעוז מஅחורי הדמויות בגלימות השחורות. "אני מניח שאתם תוהים מה הארי פוטר עושה פה... מודע הוא אורח במסיבת הלידה מחדש שלו."

"אני יודע, אדון!" אמרה אחת הגלימות. "אתה מתכוון להוכיח את הכוח שלך בכך שתהרוג אותו לפני כולנו, כך שלא יוותר ספק מי חזק יותר: להראות לנו כיצד הקללה ההורגת שלך יכולה לחסל אפילו את הילד-שנשארבחים!"

השתררה שתיקה. אף אחת מהדמויות בגלימות לא העזה לדבר. לאט, אדון האופל וולדמורט, בחולצתו ארוכת הצווארן ובגylimותיו השחורות, פנה להבטה באוכלהמות שדיבר.

"זו," לחש וולדמורט בקול קר כמו המוות, "קצת יותר מדי טיפולות מכדי שאאמין לה, מר ערבה. שמעת את התיאוריה כיצד נהרגתי, וניסית להתגנות בי כדי שאחזר על הטעות?" לורד

ולדמורט ריחף ועליה גבוה מעל האדמה. "אני מניח שאתה מעדיף את העצלות שלך על פני שלטוני, מKENNI? "

אוכלהמוות שדיבר הוקף לפתע בזוהר כחול. הוא הסתובב,ذكر בשרבתו לעבר אדון האופל וצעק, "**אַבְּךָ קָרְבָּה!**"

ולדמורט פשוט סטה הצדקה באוויר, מתחמק מהקליע הירוק. "**אַבְּךָ קָרְבָּה!**" קרא אוכלהמוות. ידו הפניה החוותה תנועות אחרות, צבעים נוספים ושבבות נספוחו בנו את הזוהר המגן שלו בכל תנועה. "עוזרו לי, אחוי! אם כוֹלֶנו –"

אוכלהמוות נפל לקרקע בשבע חתיכות בווערות, פיסותبشر עדין זהירות בחתכים.

"עיניים ושרביטים על הארי פוטר, כוֹלֶם", חזר ולדמורט, וקוֹלו נמוך ומוסוכן. "ומKENNI פעל בטיפשות גמורה כרגע, ממש שאני אדון לאותות שלכם, כפי שאהיה תמיד. אני בךאלמות."

"אדון", אמרה גלים מה אחרת. "הילדה שעלה המזבח – האם היא אמורה לשרת אותנו בהוללות אפליה? היא נראה לא ראויה למארע שמח שכזה. אני יכול למצוא טובה יותר, אדון, אם תיתן לי רשות לעזוב לזמן קצר –"

"לא, מר ידיות", אמר ולדמורט, נשמע משועשע למדי. "המכשפה הקטנה שאתה רואה על המזבח אינה אחרת מאשר הרמיוני גרייניג'ר –"

"מה?" קראה אחת הגליימות השחורות, ואז, "אני מצטרע, אדון, אני מצטרע, אני מתחנן –"

"קרילישׁי". החרחות נמשכו רק כמה שניות, ולדמורט עשה זאת כאילו באדישות. לאחר מכן קוֹלו של ולדמורט חזר לשועשו נמוך. "הקמתי לתחייה את הבוצדמית הזו בכוח הקסמים האפלים ביותר למטרותי שלי. לא טרידו אותה ولو קמעה, איש מכם. מוטב לכם למות אם אגלה שהניסיונות הקטנים שלי נפגע מיכם. הפקודה הזו מוחלטת, בלי קשר לנסיבות אחרות – אפילו אם היא תימלט, לדוגמה". צחוק קר וגבוה, כאילו מבדיחה כלשהי שאיש

מלבדו לא הבין.

”אדון”, אמרה אחת הגלומות בקול רועד, מעות על ידי מסכת הגולגולת שלו. ”אדון, أنا ממרק – לעולם לא אמרה את פיך, אני צייתן כפי שאתה רואה – אבל אדון, אני מתהנן בפניך, הנה לי לשוב, כדי לשרת אותך טוב יותר לאחר מכן – באתיכאן בחיפזון, נוטש – אדון, כשכלכך הרבה מאיתנו נעדרים, אחרים יתהוו, הם יבחרו בהיעדרויות, למי שנעלם. בקרוב לא יהיה אליבי שאוכל לספק.”

חוק קר וגבוה. ”אה, מר לבן, המשרת הנפשע ביותר שלי. טרם החלמתי האם תשודד את עונשך. אני זוקק לך פחות מאשר פעמי, מר לבן. בעוד יומיים מהיום אוכלייהמות יהלכו בגלוי. כוחותיי גברו, ורק היום נפטרתי מָרְמַבֵּלְדוֹר“. השתקניות תדרמה נוספת עלו מאוכלייהמותו, וולדמורט לא התיחס אליו. ”מחר אחסל את בונן, קרואוץ’, מוד’ וסקריםיג’ר, אם לא ינוסו עד אז. אתם תלכו למשרד הקסמים וחתילו קללות אימפריווס כפי שאנחנו אחכם. סיימנו להכחות. עד מחר בלילה אכריז על עצמי כlord השולט על בריטניה!“

שאיפות עלו מהמסכות, אבל דמותו אחת צחקה.

”אני משעשע אותך, מר גרים?“

”סליחות, אדון“, אמרה הדמות בגליה שצחקה, שרביתה יציב לגמרי ומכוון לעבר הארי. ”שמחתי שנפטרת מָרְמַבֵּלְדוֹר. ברוחתי מבրיטניה מתוך פחד מمنנו, אחרי שאיבדתי אמון בשובך.“ גיחוכו של וולדמורט הדחד בביטחהkeiten. ”הכנות שלך מזכה אותך ברחמי, מר גרים. הופתעתி לראותך פה הלילה; אתה מוכשר יותר מכפי ששחדרתי. אבל לפני שנפנה את השומת ליבנו לעניינים ממשיים יותר, ישנו עניין מסוים בו علينا לטפל. אמרו לי, מר גרים, אם הילד-שנשארבחים היה נשבע שבועה בפניך, האם הייתה בוטח בו?“

”אדון... אני לא מבין...“ אמר מר גרים. אחד או שניים מאוכלי

המוות האחרים הפנו את מסכותיהם לעבר וולדמורט לפני שהחזרו ב מהירות את מבט הגולגולת שלהם להארה.
”ענה לי”, לחשש וולדמורט. ”זה לא תכיס, מר גרים, אתה תענה בכנות או שתישא בתוצאות. הכרת את הוירו של הילד, לא כן? הכרת אותם בתור אנשים ישרים? אם הילד היה בוחר מרצונו החופשי לישבע בפניך, אפילו אם היה יודע שאתה אוכלimotoות, האם הייתה סומך על מילתו? ענה לי!“ קולו של וולדמורט עלה לצווחה.

”אני... כן, אדון, אני מניה שכן...“

”יופי“, אמר וולדמורט בקור. ”האפשרות לאמון צריכה להתקיים כדי שתוקרב. ובאשר לכובל של הנדר... מי מכמ' יקריב את קסמו? זה יהיה נדר ארוך למד... ארוך בהרבה מהרגיל... קסם רב יידרש לשם כך...“ וולדמורט חיקך את חיווכו הנורא. ”מר לבן.“
”לא, בבקשה! אדון, אני מתחנן בפניך! שורתי אותך טוב כמו

כל אחד – טוב ככל שהייתי מסוגל –“

”קדילשי“, אמר לויד וולדמורט, ומר לבן צרא מבעד לעיוות של המasca שלו במשך מה שהרגיש כמו דקה שלמה. ”יהה אסיר תודה אני מותיר לך את חיך! כעת גשו אל הילד, מר גרים, מר לבן. מאחרויו, אידיות! אל תחסמו את השרביטים של האחרים!
והשאר, עלייכם לירוח בארי פוטר אם הוא מנסה להימלט, אפילו אם זה אומר לפגוע בחבריכם ואוכליהםוות.“

מר לבן לקח את הזמן בהתקרבו, הגליימות השחוורות רעדו, בעוד מר גרים נע למקומו בתנועה חלקה.

”מה יהיה הנדר, אדון?“ נשמע קולו של מר גרים.

”אה, כן,“ אמר וולדמורט. אדון האופל המשיך לצעוז מஅחרוי חצי המungalow של אוכליהםוות. ”היום – אם כי אני לא מצפה שתאמינו לי – היום אנו עושים את עבודתו של מרLIN, אוכלידי המוות שלי. כן! לפניו עומדת סכנה גדולה, אחד עלייו נובא שבטייפושותו המגושמת יmitt חורבן שאפילו אני בקושי מסוגל

לדמיין. הילדי-שנשאריבחים ! הילד שמחחיד סוחדים נים ! הכבשים שמאמינות שהן שליטות בעולם זהה היו צריכות להיות מודאגות יותר מאשר זו זאת. חסרי תועלת, قولם !"

"סלח לי – אמרה גליםמה שחורה אחת בקול רועד. "אדון – אם זה כך – אדון, מדוע שלא פשוט נהרגו אותו מיד ?" וולדמרט צחק, צחוק מריר ומוזר. כשדבר שוב קולו הגבוה היה מדוק. "הנה כוונת השבעה, מר גרים, מר לבן, הארי פוטר. הקשייבו היטב והבינו את הנדר שיש לנדר, משום שכוונתו כובלת גם היא, ואתם שלושתכם מוכראים לחלק הבנה של משמעותם. אתה תישבע, הארי פוטר, לא להרוו את העולם, ולא לקחת שום סיכון כזו נוגע להריסט העולם. הנדר הזה לא יכירה אותך לעשו שום פעולה אקטיבית, משום כך, הנדר הזה לא מלאץ אותך לעשו שום פעולה טיפשית. האם אתם מבינים זאת, מר גרים, מר לבן ? אנחנו מתעסקים עם נבואת חורבן. נבואה ! הן יכולות להגשים את עצמן בדרכים מפוחלות. עליינו להיזהר שהנדר עצמו לא יגרום להגשמה הנבואה. אין לנו מזעים לאפשר לנדר הזה להכיריך את הארי פוטר לעמוד מנגד לאחר שאסון כלשהו כבר החל במהלכו מידו שלו, משום שעליו לקחת סיכון פחות כלשהו בניסיון לעזרו אותו. אל לו לנדר גם להכיריך אותו לבחור בסיכון לחורבן עצום על פני וודאות של חורבן פחות. אבל כל הטיפשות של הארי פוטר, קולו של וולדמרט טיפס, "כל חוסר האחוריות שלו, כל התוכניות הגרנדיויזיות שלו והכוונות הטובות שלו – אל לו להסתכן בכך שיובילו לאסון ! שום מחקרים שעשוים להוביל לקטסטרופה ! שום ניפורן חותמות, שום פתיחה שעריים !" קולו של וולדמרט נעשה נמוך שוב. "אלא אם הנדר הזה עצמו מוביל אי-כשהו להרס העולם, ובמקרה הזה, הארי פוטר, עלייך להתעלם ממנו במקרה המסויים הזה. אתה לא תסמרק על עצמן בלבד בהכרעה כזו, עלייך להיוועץ בכנות עם ידיד ראוי לאמון, ולראות האם הוא מסכימים. זו כוונת הנדר. הוא מלאץ רק פעולות שהארי

פוטר היה בוחר עצמו, לאחר שלמד שהוא כל' נבואה של חורבן. משום שהיכולת לבחור חייבות להתקיים כדי שתוקרב. האם אתה מבין, מר לבן? "

"אני – אני חושב שכן – הוא, אדון, בבקשה, אל תיתן לנדר הזה להיות כלכך ארוך – "

"שקט, שוטה, אתה עושה דבר מועיל יותר מכפי שעשית בכללימי חיק. מר גרים? "

"אני חושב, אדון, שモטב שתחזר על זה. "

וולדמорт חין את החיוון הרוחב-מידי, ואמר את הכלשוב במילים שונות.

"וכעת", אמר וולדמорт בקור, "הארי פוטר, אתה תשאיר את שרביטך מכובן לפני מתה, ותרשה למර גרים להצמיד את שרביטו לש לך; ותאמור את המילים שאורה לך. אם הארי פוטר יאמר מילה אחרת עליכם להכotta בו כפי שצוויתם. "

"כן, אדון," נשמעה מקלה של שלושים וארבעה קולות. להארי היה קר, והוא רעד, ולא רק משום שהיה עירום בלילה. הוא לא הבין מדוע וולדמорт לא פשוט הורג אותו. נראה שישנו רק קו אחד שמוביל אל העתיד, וזה הקו שולדמорт בחר, והארי לא ידע מה מגיע אחורי זה.

"מר לבן," אמר וולדמорт. "הצמד את שרביטך לידי של הארי פוטר, וחזור על המילים. הקסם שזורם بي, כובל את הנדר הזה. " מר לבן אמר את המילים. אפילו מבעד לעיזות של המסכה נשמע כאילו הלב שלו נשבר.

מאחורי וולדמорт האובליסקים זימרו בשפה שהארי לא הכיר; שלוש פעמים הם חזו על מילוטיהם, ואז נדמו.

"מר גרים," אמר וולדמорт. "חשוב על הסיבות בגלן הייתה בוטח בילד הזה, לו היה נשבע את השבועה הזה מרצונו החופשי.

חשוב על האפשרות לאמון, והקלב אותה כשאתה אומר... "

"באמון שאתה רוחש לך," אמר מר גרים, "היה כובל. "

ואז היה זה תורו של הארי פוטר לחזור על מילותו של לורד וולדמורט, והארי עשה כן.

"אני נודר..." אמר הארי. קולו רעד, אבל הוא דיבר. "שלא... אשמיד את העולם... מכוח פעללה שלי... לא אסתכן... בהריסט העולם... אם יди תאולץ... אבחר באפשרות... של החורבן הפחות על פני הגדול... אלא אם נראה לי שהנדר הזה בעצמו... מוביל לכך העולם... והידיד... עימיו נועצתי בכנות... מסכים שכך הדבר. מרצוני החופשי שלי..." הארי הרגיש זאת כשהתקס החל לפועל, חבלי הכוח הזוהרים עוטפים את שרביטו שלו ושל מר גרים, עוטפים אותו ברמה מופשת ומטרידה כלשהי. הארי הרגיש את עצמו מזמן את כוח הבחירה החופשית, והוא ידע שהמלחים הבאות שלו יקליבו אותו, זו ההזדמנויות האחרונות בהחליט לפנות לאחרו.

"...כん' היי", אמר קולו הקר והמדויק של לורד וולדמורט.

"...כנ' היי", חזר הארי, וידע באותו הרגע שתוכן הנדר אינו ממש שהוא יכול להחליט לעשות או לא לעשות, זו פשוט הדרך שבה הגוף וה頓דעה שלו ינועו. זה לא נדר שהוא יכול להפר אפילו אם יקריב את חייו בתחום. כמו מים שוזרים במורד או מחשבון שסוכם מספרים, זה פשוט דבר-הארה-פוטר-יעושה.

"האם הנדר הופעל, מר לבן?"

מר לבן נשמע כאילו הוא מתיפה. "כן, אדון... איבדתי כל-כך הרבה, אני, הוענטתי מספיק."

"חזרו למקוםותיכם..." אמר וולדמורט. "יופי. כל העניינים על הילד פוטר, היו מוכנים לירוט ברגע שנסה לברוח, או להרים את שרביטו, או לומר מילה כלשהי..." אדון האופל ריחף לגובה באויר, הדרמות העטויות שחורים צופה בכל בית-הקבורות. פעם נוספת הוא אחז באקדח בידו השמאלית ובשרביטו בימינו. "זה טוב יותר. CUT נהרוג את הילד שנשאר בחיים."

מר לבן התנווד. מר גרים צחק שוב, וכך גם אחרים.

"לא עשית זאת כדי להיות מצחיק", אמר וולדמורט בקור.

"אנחנו מתחשים עם נבואה, שוטים. אנחנו גוזרים את חותם הגורל אחד אחרי השני; בזירותה רבה, לא יודעים היכן ניתקל בהתגנות לראונה. זה הסדר שבו הפעולות הבאות יקרו. ראשית הארי פוטר ישוטק, ואז גפיו ייגדו והפצעים ייצבו. מר ידידות ומר כבוד יבחן אותו לגילוי כל זכר לקסמים לא רגילים. אחד מהם שמסוגל ייכה בו פעמים רבות עם הנשך המוגלגי, ואז כל מי מהם שמסוגל ייכה בו עם הקלה ההרגת. רק אז מר גרים יrisk את גולגולתו ואת המוח שלו עם מצבה. אני אבדוק את גופתו, ואז הגוף תישרף באמצעות שלחבות-סדרים, ואז נערוך גירוש באוצר למקרה שייתיר רוח רפואיים. אני עצמי אשמור על המקום הזה במשך שש שעות, משומ שאני לא סומך לגמרי על לחשי ההגנה שהצביי כנגד יצירת לולאות בזמן; ואربעה מהם יחששו בסביבה כל סימן וראיין ציון. אפילו לאחר מכן עליינו להישאר ערבנים לכל סימן לנוכחותו המחוות של הארי פוטר, למקרה שצמבלדור השאיר תכיסים כלשהו שהחמצתי חשבנו עליו. אם אתם יכולים לחשב על תכיסים כלשהו שהחמצתי כדי לוודא שהאים של הארי פוטר יוסר, דברו עכשו ותתוגמלו ביד רחבה... דברו עכשו, בשם מרلين!"

השתורה דמה המומה בביטה קברות; איש לא דיבר. "חסרי תועלת, כולכם", אמר וולדmort בלווג מריר. "כעת שאל את הארי פוטר שאלה אחת אחרונה, ועליו לענות עליה לאוזני בלבד, בלחשנית. הכנו את הילד מיד אם הוא עונה במשהו שאינו לחשושים, אם הוא מנסה לומר מילה אחת בדיבור אנושי." ואז וולדmort לחשש. "כח ששאיini מכיד, נאמר שישעמוד לדושותך. האומניות המוגלניות למדתי מכך כעת, ואני כבר חזק אותך. הכוח שלך על אוכלי חיים עליי להבין בעצמי, או כך אתה אומר. אם ישנו כוח נסס ברשותך, ששאני יכול להשיג,-Amoor לי כעת. אחרת, אני מתכוון לענות חלק מלאה היקרים לך. חיים מסטויים כבר הבטיחי לך, אבל אחרים לא. המשרתים הבוציאדים בעסבא הקטן שלך. ההורים היקרים שלך. ככלים יסכלו לאורך מה שיראה להם כמו נצח; ואני אשלח

אותם, שבורדים, אל כלא של אוכלי חיים כדי ששיזכרו זאת, עד שהייקמו וימתו. על כל כוח לא מוכר שחשפסר לי כיasad למוד, או כל סוד אחר שתגלה לי שברצוני למוד, אתה רשותי לנקוב בשם של אחד מלאה ששיזכה להגנה וכבוד תחת שליטוני. גם זאת אני מבטיח ומתחנן לך. "הבעתו המחייבת של וולדמורט נראית כאלו היא מגיעה בינוות לניבים הפעוריים של נחש, ומהמשמעות של ההבעה זו בקרוב נחשים הייתה שמי שרוואה את השינויים הללו עומד להיאכל על ידך. "אל תבזבז זמן במחשבות על בריהה, אם אפשר לך ממש. יש לך ששים ששניות להתחילה לסתפור לי משংשו ששני רוצחה לדעת, וזה המות שלך מתחילה".

* * *

להלן הערתת הכותב המקורי, כפי שצורפה לפרק במועד פרסוםו, ערוכה ומקוצרת למען רלוונטיות:

זה המבחן האחרון שלכם.

יש לכם 60 שעות.

על הפתורון שלכם לאפשר להאריך להתחמק ממאות בטוח, על אף היותו עירום, אווז רך בשרבינו, ניצב מול 36 אוכלי מוות בנסף לירוד וולדמורט שקם לתחייה.

אם פתרון תקף יפורסם לפני מועד פרסום הפרק המקורי ועד 60 שעות

הסיפור ימשיך עד פרק 121.

אחרות, תקבלו סיום עצוב וקצר יותר.

זכרו את הדברים הבאים:

1. הארוי מוכrho להצלחה בזכות מאציו שלו. לא תניע חゴורת להציג אותו. כל מי שעשי לרצוות לעזור להארוי חושב שהוא במשחק הקיומיין.
2. הארוי יכול להשתמש ורק ביכולות שהסיפור כבר הראה שיש לו; הוא לא יכול לפתח ביוארה כראוי ונוטל-שרביט בשיטות השניות הבודאות.

3. וולדמורט מרושע ולא ניתן לשכנע אותו להיות טוב;

אי אפשר לשנות את פונקציית התועלת של אדון האופל בעזות דיבורים.

4. אם הארי ירים את שרביטו או ידבר במשהו שאינו לחשנית,

וכלייהמותו יירו בו מיד.

5. אם קו הזמן הפשט ביותר הוא כזה שבו הארי מת אלמלא הגיע

למהולץ-זמן -

אם הארי אינו יכול להגיע למהולץ-זמן שלו ללא עזרת מהולץ-זמן -

מהולץ-זמן לא יכול להיות מעורב.

6. אי אפשר לשקר בלחשנית.

במסגרת המוגבלות הללו,

האדி רשאי למש את מלא הפטנציאל שלו כרצינליסט,

עכשו או לעולם לא,

בלי קשר לפגמים הקודמים שלו.

כמובן, 'הפרטון הרצינלי',

אם אתם משתמשים במילה 'רצינלי' כהכלכה,

זו סתם דרך מהודרת שלאלצורך לומר 'הפרטון הטוב ביותר' ביחס

או 'הפרטון שאני אוהב' או 'הפרטון שאני חושב שכדי לנו לבחרו',

ובדרך כלל מוטב לומר את אחד מדברים לעיל.

(אנחנו צריכים את המילה 'רצינלי' רק כדי לדבר על שיטות חשיבה,

בלוי קשר לפרטונות מסוימים).

ועל-פי עיקנון יינן

אם אתה יודע בדיק מה תודעה חכמה תעשה,

אתה מוכך להיות חכם לפחות באוטה המידה.

לשאלת מי שה "מה שחקן אופטימלי היה חושב שהוא המהלך הטוב

bijouter?"

לא אמרו להפיק תשובות טובות יותר מאשר "מה אתה חושב שכדי

"לעשות?"

או מה שאתה מתכוון בפועל,

כשאני אומר שהארי מעדיף למש את מלא הפטנציאל שלו

כרצינליסט,

הוא שלהארי מותך לפתור את הבעייה הוז

* *

פְּתַזְבָּחָן פְּאַפְּדוֹן

* *

בצורה שבה אתם הייתם פותרים אותה.

אם אתם יכולים לומר לי בדיק כיצד לעשות משחו,

להאריך מותר לחשוב על זה.

אבל אי אפשר להציג בתוור פיתרון, נגיד,

"האריך צורך לשכנע את וולדמרט לחתת לו ליצאת מהקופסה"

אם אתם לא יכולים להבין בעצמכם איך.

בנצלחה.

פרק 41

אטיק וצעך אמר הטלמי אפסוי

הירח המתמלא עליה בשמות הנקיים, הכוכבים ושביל החלב נගלים
במלוא הודם בחשכה, כל אלה זרחו על בית-הקבורות כמו מעדים
על המרחקים הבלתי נתפסים.

ברגע שהארוי הבין שלא נורתה שום דרכ לחשיל את כולם, כל
הគולות שבראשו נמוגו, הפכו לאחד, מטרה יחידה שתופסת כל
חלק ממחשבתנו.

חמשים שניתנות.

ארבעים שניתנות.

הענינים של הארי טיילו לאת באוויר, עד שמאבטחו נחת על אוכל-
המוות הראשון, זה שהיה הקרוב ביותר אליו.
שלושים שניתנות?
עשרים שניתנות?

“זמן כמעט נגמר –” לחשש ולדמורט.

“אני יודע סודות ששתמשם לדעת”, לחשש הארי. הוא לא
הסתכל ישירות על אדון האופל כshediber. “אבל ידע שששיהה יקר
ביותר עכורן, לדעת, הוא רעיוןנות שלילי לדודכים בהם עולם עלול להיות
מושמד. עם זאת, לספר לך על הרעיוןנות הללו עלול להוביל להשמדה
עולם. לא מכיר נבואה, אבל אם ישש נבואה ישש יותר מהסתיכוי הרגיל
לכך שלכל מעשה שאעשה תהיה ההשפעה זו. או ששאלוי לספר
לך ימנע השמדת עולם, ששכן אתה נראה להוט למנוע אותה. אסוד לך
להחליט החלטה כזו בעצמי. אצטרכ להיעיד חברה לידך ולהתיעץ איתך.”

הנדר מהייב".

הייתה הפסקה ארוכה. אדון האופל, מרחק מעל ומאחריו עקומה אוכלייה מותע עם השרביטים השלופים, התחליל לצחוק כמו שסלואזר סלית'רין חשב שצחוק של נחש אמר לו להישמע, שעשו

קר בצדות לחושש. "אתה יודע איך להרים עולם, אם כך?"
לא מסוגל לנסות לחשב על שיטה במודע. יכולת להיות למשרחות דורך לנוכח מחשבות שלו. הנדר מהיב. אבל מניה שאוכל לחשב על שיטה, אם חברהillardה תאמיר לנסות".

ה uninימים של הארי נעו לאט אל עוד אוכלים מותע, ועוד אחד.
עוד צחוק נחש. "חכם, קיבל מני מחמה על החשיבה על אסטרטגיה כזו. אבל לא".

"אני יודע ששזה מריגו, אבל עם עולם וחיה נצחה ששלך על אף המאונים, לא היה –"

"סטיכון גדול יותר לעולם בקידום סטיבוקים שכאללה, ידחה מותה ששלך. אני אלמד מדעי המוגلغים בעצמי, ואחשב על כל מה ששאתה עשו לי. עכשוויו ספר סודות שאתה מסוגל לגלות לי, או שזה נגמר".

לאטלאט, מבטו של הארי בחרן את כל בית הקברות בקשנות זהירות, מתחעם מאדון האופל, קולט אותו רק כגוש-שחור-מרחף בקצת שדה הרפיה שלו. פיו המשיך לדבר, בחצי תשומת לב.
"חשבתי על רעיון ששאלתי עוד לא שקהלת, מורה. הנסיכון שלך להרוג אותה, למורת כל ההכנות ששלך, עלול להיכשל במספר צסודות. אולי יוביל לך שאחרווס עולם מאוחר יותר. זה אמן לא תרחיש סטייבר, אבל עם נבואה באופק וזה בהחלט עשויה להתהgeschש".

וולדמורט עצר, בעודו באוויר. "איך?"
לא מחייב לומר לך".

וזעם קר חדר דרך השבות החרישית. "למרות ששאני מבין היטב את היושש ואת נסיבות ההתקומות ששלך, זה מתחילה להרגינו אותך. אני לא מוכן לוותר על מותך, זה עדין סטיכון גדול יותר. להימנע מלספר לי

הרעיוונות מסתכלן בהשמדת העולם. דבר !"

"לא. הנדר לא מהיבב אותה לאף פעללה אקטיבית".

אדון האופל השפיל מבט אל הארי פוטר, שהביט בפניו הכוועסים רק לרגע קצר לפני שעיניו חזרו אל אוכליhamות הבא. חלק מהם זזו מעט, אבל נשארו במקום ולא אמרו מילה כשרבטיביהם החלו מכוונים. לא היה ניתן לקרוא את הבעותיהם דרך מסכות הכסף.

אדון האופל התחליל לצחקק שוב.

"אתה חושב ששאתה עומד לשוד מות שלך ? לא, ילד. ההורקוריםים שלי לא מחוברים גם אליך. היתי יודע אם הם היו. או ששאלוי יש סיבה אחרת שבגללה אתה חושב ששאתה עומד לשוד מות כל הדרכים שלי לוודה מות שלך ?"

הארי לא הרשה לדעתו להיות מוסחת. הצלונות החוזרים ונשנים לא היו חשובים, הם הובילו רק לפעללה הבאה בשרשראת –

אבל הוא עדיין היה זוקק לפעללה הבאה –

"עכשוו גלה סודות", לחשש אדון האופל. "או שאני –"

"אוכליחיים ידפו אחין חמד, ישנאו אותך כל הזמן, יעקבו אחידך ! לאן שללא תלך. אם מה ששבשתית הצלחה, גמדתי להם לפניות נגדך ! הסוד של לחשש המגן יהיה בלתי נתפס בשביבך לזמן ארוך מאד, אולי לניצח ! ההגנה הטובה ביותר נגד אוכליחיים תמות יחד איתני !"

"זה מתחילה להיות עצוב...". קולו של אדון האופל דעך. "אה, הבנתי, אוכליחיים מגבים בהתאם לציפיות. אתה אומר לי שאחיה ניצוד, אני אצפפה להיות ניצוד, והם יצטודו אותי. התרחשות די נדירה, אבל לא חסרת תקדים. סוד בעל ערך, כן. אני יכול לראות הרבה שימושים". חיקך אכזרי. "אני משאשך לך לבחור אדם אחד ששינצסל".

"אני".

"היתי אומר לך למות בכבוד, אבל מכיר את עצמי, יודע שאין טעם. עצסבת את וזכות המתנה הנדרה שלי, ואני חזר בילגבייה. סודות

נוסספים כלשחיהם?"

"כן. וגם ממש מעניינים. להלן יש סיכוי קטן מאוד ששתגלה אותם בעצמן, למשש הרבה זמן, אם לא לנצח. אם אומר לך שsessיפרתי כל הסודות שללא מסוכנים עולם, תבטיח לא לפגוע במשפחחה ובחברים שלו? כל הנואם זהה התהיל מכיוון שלא השראה לך דרך להציג את כולם".

אדון האופל עמד ללא ניע באוויר למשך רגע אחד מאוד. ועיניו של הארי המשיכו לטיליל לאורך ביתה הקברות, כשהידו ממשיכה להיות מהודקת על השרביט.

ברגע שבו הארי הבין שלא נורתה שום דרך להציל את כולם – הוא לא היה מסוגל לומר אף כיושב בשפה-יאנוש. אבל שינויי צורה היה קסם חסר מילים.

לא היה שום חפץ בmagic עם קצה שרביטו פרט לאוויר, שלא ניתן לבצע עליו שינוי-צורה. אבל לוולדמורט לא ידע על שינוי-צורה חלקו, שהארי יכול היה להשתמש בו על מנת לשנות חלק קטן מהשרביט שלו עצמו.

"אתה מתעכבר בכוננה", אמר אדון האופל. "זק בשביב לעכב מות ששלך? או בשביב מטרה אחרת?"

הארי לא אמר דבר, ועובדתו השנייה האטה כשמו חיפש המשך לשיחה שתפעיל גם בניגוד לרצונו של אדון האופל –

"דבר ותגיד לי מטרה או ששהbrahim יסכלו למשך כל חייהם!"

"תനmieך נשחק מוגלי ואל הכוון אליו שדרביט", הארי ליחסש, המכניס כמה שיותר קור מסוכן בקהל הנסי. "אל חצווה דבר על משורותים. אני מחזיק ביכולות שההtupleת מהן. יכול להשתמש באחת צו וליצדור פיצוץ עצום כמעט מידית, מבלי לדבר בקהל. לקטול

גוף חדש, כל משרתים, ובן תועף מפה, מי יודע לאן".

ברמתו הנווכחית, הארי מסוגל לשנות צורה למילימטר עמוק מהר ככל שיוכל לגייס את רצונו ואת הקסם שלו. מילימטר עמוק אחד של אנטיחומר.

זה לא סיכון להשמדת העולם.
ולדמורט נראה כאילו היה עשוי מאבן. "אתה משקר,
איכשהו".

"לא משקר. מדובר בשפה חדשה, אומר לך, מסוגל לעשות את זה
כמעט מידית, לפני שכישו כלשהו יוכל לפגוע بي, אני חושב. אתה
 יודע מעט מאוד על מדע, בין היתר. הכוח ששאשתחם בו חזק מההיליך
 שימושיים ששמשות".

"הנדר יעצור אותך", לחש וולדמורט. "אתה לא יכול לסייע
 עולם. אסוטור לך לחקת אף סיכון. אף לא רעיון מתחכם אחד!"
 "לא היה מסקן את העולם. הערכתי את גודל הפיצוץ, לא מתקרב
 לנוגד הדודוש".
 "אתה לא יודע, טיפש! אתה לא יכול להיות בטוח!" הלחוש של
 וולדמורט נעשה גבוה יותר.

"בטוח באופן סביר. נדר לא יעצור אותי".
 הזעם הילך וגבר בהבעתו של וולדמורט. ועם זאת, הלחוש שלו
 נשא גוון של פחד. "אני אגדום סובל מעבר לכל דמיון לכל היקך לך –"
 "שחtopic. אני מתעלם מכל האיזומים האלה עכשווין, כמו שתורתה
 של משחקרים אומרת שכדי לי. הסיבה היחידה ששבגלהה אתה
 מאים היא ששאחה מצפה ששאגיב". גם את זה, הארי הבין ברגע
 האחרון. "חטאתי לי משחו ששתי רוצחה, מורה. בתמורה לגוף חדש
 שלך. בתמורה להמשך החזקת אבן. בתמורה לחמי משורותים שלך".
 המוח של הארי דיבר באוטומטיות, תשומת הלב האמיתית שלו
 ממוקדת במקום אחר.

מתחת לאור הירח מנענץ רסיס קטן של כסף, שבריד של קנו...
 מנוקדה קטנטנה בקצתה השרבית של הארי, מילימטר מעוקב של
 עוגן, נמתח קו דק של קורי עכבייש שנוצרו בשינויצורה. הוא היה
 נקרע מיד, אילו היה עומד ל מבחן; הוא היה זוכה להתעלמות
 אפילו אם מישחו היה מבחין בנכזוץ שלו. בקוטר של פחות
 מעשרית המילימטר, הצורה הזעירה המווצגת על ידי הקנו המורחב

של קור עכבייש היותה משחו שהاري יכול לשנות במהירות, עשרה סנטימטרים של אורך, לנפח כולל של מילימטר מעוקב אחד. והاري מסוגל לשנות מילימטר מעוקב בשבריר שנייה. הוא אילין את שינויי הצורה להתפשט החוצה, מרחיב אותו דרך האויר מהר ככל שיוכל מבלי לסכן את השינוי.

הקו של קור העכבייש התפתח סביבה הברושים של אוכלי-המוות באזור הצוואר, וחזר אל תבנית החוטים.

פניו של וולדמורט היו עכשו אדי-שים. "אסטו לך לעזוב את המקום הזה בחיים. אנשים טובים גם יסכוימו, ואזזה אני אומר בשפה נשחש. אבל אני אטפל בטוב לב ואגן על כל החברים ששלך תחת שלטון

שלילי, אם תסכים למות עכשוו, כמו ששאדם טוב צסידיך לעששות."

אוכלי-המוות האחרון נקשר בלולאה. התבנית של קורי העכבייש הושלה. הרשת חוברה עם קשרים מסביב לצווארי כל אוכלי המוות. הקצוות של כל הקורים עוגנו למעגל מרכזי; ולמעגל המרכזי בתורו היו שלושה חוטים מתוחים לאורך מרכזו. הרשת כולה עדין נוגעת בעוגן הנמתח משבביו של הארי.

במהלך השניות הבאות, החוטים הכמעט-בלתיינראים המנאנצים באור הירח הפכו לשחורים.

ニימים צרים, חזקים וחדים יותר מחוטי פלאה; נורצינריות פחמן קלעות, כל צינורית היא מולקולה בודדת.

הארי לחש, "אני ודוצה ששתתחביב לטפל באומות בטוב לב תחת שלטונך. אני לא אסכים לפחות מזה".
וולדמורט ריחף ללא ניע באוויר, פניו הנחשיות מראות את זומו היוקד.

שני החוטים האחרונים נמתחו מתוך התבנית הכהה, החוטים השחורים כבר בצורה של נורצינורות. הם נעו קלות באוויר לעבר אדון האופל עצמו, לעבר השרוול מעל יד שמאל של וולדמורט שאחזה באקדח, ולבסוף השרוול מעל יד ימין שהחזיקה את שרביט הטקסוס, החוטים מוקמו בהתחלה גבוהה על מנת לתת להם זמן

להיסחף לאט כלפי מטה באוויר. החוטים הסתוובבו סביב היד, חווים על עצם, נקשרים בקשרים קלים. מתחילים להתדרק, מתקרבים יותר וייתר אל השרוול כשהארי שינה את צורתם לlolאה קצחה יותר.

הארי הרגיש את הדגדוג מכוחו של וולדמורט מתחילה לגעת בכוחותיו באחרוי תודעתו; באותו הזמן העיניים של אדון האופל התרחבו, ופיו נפתח.

והארי שינה את צורתם של החוטים השחורים המשתרעים על פני מרכז הרשת השחורה לרבע מגודלם הקודם, מצמצם את המעל, מושך בחזקה את כל מה שבא ב מגע עם החוטים, מהדק את הלולאות.

(גליומות שחורות, נופלות).

הארי לא הסתכל לשם, והוא לא ראה את המסכות הנופלות, את הדם, באחרוי תודעתו הוא הרגיש מספר פיזוצי קסם כמו שהרגיש כשהרמוני מטה אבל הוא התחעלם מהם, עניינו של האריה רוא רק את הידיים והשרביט והאקדח של אדון האופל נופלים כלפי מטה ואז שורבטו של האריה עלה, מצבע -

האריה צראח, "ש�מייך!"

ההבקן האדום בצביע של קללת השיתוק, שכונן לעבר וולדמורט, חצה את ביתהקברות כמעט מהר מכפי שנייתן לעקב אחריו.

לא כל היסוס למרות פצעיו, זינק אדון האופל למטה וימינה דרך האוויר.

וההבקן האדום מן המשתק הפונה, הסוד של פרופסור פליטיק, הסתוובב באוויר והתרסק לתוך וולדמורט.

הכאב שהבקן מבعد לצלחת של האריה היה צורב, הוא גרם לו לוזעוק, ואובך אדום הופיע בשדה ראייתו, למורות כל המתරחש סביבו, האריה השליך את שרביטו מכאב ועיפוי מוחלטת.

כשהאריה הרפה משרביטו, הכאב החל להצטלב...

פרק 51

אטיק ועכשיך את פטלי אפאי –
טלך ת'.

נראה כי חודעתו של הארי נכנסה למצב של אובדן זהות זמני. לא בשוק מלא אבל חלק מההרגשה נשאר. חלקים במוחו היו קהים, אולי הקהיה מכונת על ידי חלק כלשהו, שהיא חכם מספיק כדי לחזות מה יקרה אחרת. מה שהוא עשה עכשו –

המחשבה הושתקה, מפנה מקום למודעות לדברים אחרים.
הארי עמד במרכזו ביתקברות בו היו מצבות פזרות ללא כל סדר.

ניתן היה לראות באור הירח והכוכבים גלים שחורות מפוזרות, מבולגות על הקרקע, מוקפות במרקם שלא התאים לאדרמת ביתה-הקרבות שמסביב, מרוקם לח ואדרמדם באור הירח. חלק מהראשים נפלו מבודדי הגלימות, חושפים שיער ארוך או קצר, כהה או בהיר, שזה כל מה שאפשר היה לראות באור הירח. המסכות הכסופות נשארו על הראשים, כך שהשיעור יצא מהגולגולות במקום מהפנים האנושיות –

המחשבה הושתקה, מפנה מקום למודעות לדברים אחרים.
ילדה בגלימות הוגוורת אדומות שולדים ישנה על גבי מזבח.
ליד המזבח, חפציו של הארי נחו בערימה.
על הרצפה שכב אדם חיור בגובה-מדי עם פרצוף לא אנושי, דם

זורם מידיו הגדרות.

ברגע שאדון האופל וולדמרט יתעורר, הוא ישמיד את כל מה
שאתה אוהב. דמלדור לא פה כדי לעצוד אותו יותר.

לא ניתן לכלוא אותו, כי הוא יכול לנטריש את גופו בכל עת.
לא ניתן להרוג אותו לנצח, לא בלי להשמיד יותר ממהה
הורקוקסים, שאחד מהם הוא לוחית הפינוי.

משאבים: שרביט אחד, הפעם מוחר לכונן אותו ולדבר.
יש לך חמש דקוט.
פתחו.

הاري הילך בכבדות אל המזבח, כרע לצידו, והרים את הנרתיק
שלו.

הוא הילך אל המקום בו וולדמרט שכבה.
תחושת החשש פגעה, לאחר שולדמרט איבד את הכרתו.
עכשו, משהתקרב, היא נסקה לגובה נורא, והתלקחה לכאב
בצלקתו.

הاري התעלם מהצוויה הפנימית. זה היה הזיכרון האחרון של
טום רידל שנזכר לתוכו מוחו של הארי, התבנית הקוגניטיבית
האחרונה שהועברה לתינוק הקטן לפני שטום רידל התפוצץ:
תחושים בהלה ואימה הולכות וגוברות שנבעו מהתוהודה שיצאה
משילטה. הארי ידע את המשמעות שלה עכשו, של אותה תחושת
החשש, זה עוזר לו להתעלם ממנה. הוא ניחש שההשפעה של
התוהודה פוגעת בעיקר במטייל הלחש, בעוצמה יחסית לכוחו של
המטייל, וההימור השתלם.

הاري הביט על גופו של וולדמרט, ונשם עמוקות – דרך פיו,
כי ריחות נחותתיים שהاري נמנע מלהשוב עליהם נכנסו דרך אפו.
הاري כרע לצידו של וולדמרט, לקח את הערכה הרפואית
מןרתיק שלו, והניח חום עורקים מתחדי עצמית על זרועו
השמאלית, ואחד נוסף על הזרוע הימנית.
זה הרגיש לא נכון, לדאוג לוולדמרט כך. חלק קלשהו של הארי

היה מודיע, בשולי תודעתו, שלמספר מסוים של אנשים קרה כרגע דבר נורא. הדבר המאזור, הדבר הבודק, היה אם וולדמורט היה סובל את אותו הגורל בלי היסוס נוספת אף לרוגע. מה שהארי עשה עכשו הרגיש כמו שבאמת מראה יותר דאגה כלפי הגיבור מאשר כלפי הקורבנות של הגיבור; זה הרגיש כמו ספר קומיקס שהכותבים שלו התחבקו בלי סוף בנווגע למוסריות של הריגת הנבלים הגדולים ובעליהם השם, בזמן שהחפים מפשע מתחים ברקע. לדאוג יותר לנבל הראשי מאשר למושתו, מתחת יותר תשומת לב לגורלו מאשר לגורל תומכיו נוכיה הדרגה, היה פגם בטבע האדם. אז זה הרגיש לא נכון כשהארい גם מצדיו של הגוף כשותמי העורקים סיימו להתחדק על זרועותיו של וולדמורט; זה הרגיש כאילו הארי עשה דבר מפלצתי מבחינה מוסרית.

אפילו שכלי הייגון אסטרטגי שפוי אמר שאסור שגופו של וולדמורט ימות. הנשמה שהוא יצר לעצמו הייתה מעוגנת למוח שלו, ואסור היה שתורשה לרחף בחופשיות.

הארי צעד אחורה, אחורה מהגוף חסרה ההכרה של וולדמורט, נשם עמוקות דרך הפה. הוא הלך לערימה של חפציו כדי לעטוף את גלימתו ושאר חפציו, החל בעמידת מחוללה הזמןשוב על צווארו, מכין את בריחתו וחזרתו במרקחה וזה יידרש... יותר ממאה הורקרוקסים.

זה היה מטורף, לא הייתה שום מילה אחרת לכך, סימן לחישתו הפגומה של וולדמורט על מותה. מומחה אבטחה מוגלגי היה קורא לזה אבטחת גדר, כמו לבנות גדר בגובה של מעל מטר באמצעות המדבר. רק תוקף מסור במירוח היה מנסה לטפס מעל הגדר. כל אדם היגוני היה פשוט הולך מסביב לגדר, ולהגביה אותה לא יעצור אותו במאומה.

ברגע שmpsיקים לפחד מהבלתי אפשריות של הבעייה, זה אפיילו לא היה קשה, לא בהשוויה לאחת הקודמת.

הוריו של נויל, לדוגמה, עוננו בקהלת קרוושינאטוס עד לטירוף

בלתי הפיך. מעתים הורוקופסים מתקדמים לא היו מונעים מהם להשתגע, הם יכולים היו מכילים את אותה מודעות מטרופת. זה יהיה שימוש מוצדק מוסרית של קללה הקרוֹשִׁיאטוס, אם זו הייתה הדורך היחידה לעזרה את וולדמורת לתמיד. וזה יהיה צדק, איזון, וזה יראה שחייב של הגיוקר לא חשובים יותר ממשרתו העולב ביותר...

כל מה שהארי היה צריך לעשות היה להטיל את לחש הפטרונוס, לשלווה אותו ל... עין-הזעם מודי?... ולומר לו לבוא לכאן. ובכן, לא, זה היה די ברור שלחשת הפטרונוס לא יעבד אם הוא ייצוק לתוכו את הכוונה הזאת. אולי פשוט להחליט לומר זאת למודי עצמו, ולהשתמש במחוללהזמן ברגע שהוא יהיה מחוץ לטוויה של לחשי ההגנה של וולדמורת. ואז יהיה ניתן להטיל קרוֹשִׁיו על וולדמורת עד לטירוף בלתי הפיך.

זה אפיילו לא היה הגורל הכى פחות רחום. הגורל הכى פחות רחום יהיה להשליך את השרבית של וולדמורת לתוך הבור באזקבאן, בהנחה שה参谋ית ישאר מחובר לחיים ולקסם של וולדמורות לא משנה לא הרוח שלו תנסה לברות.

הארי פנה להיכן שוולדמורת שכב. הוא צעד קדימה, והמשיך לשולט בנשימותיו שלו, להתעלם מהתהוויה הבוערת בגרון שלו. חלק ממנו ידע שוולדמורת היה גם הפרופסור קוירל, אפיילו שהגוף שלו היה עכשו אחר. אפיילו שהשיני באישיותו היה מושלם זה אמר שפרופסור קוירל היה רק עוד מסכה...

למרות שוולדמорт לא תכנן להרוג את הארי בכאוב. לא הורה להסידרו להטיל על הארי קרוֹשִׁיאטוס כשהarry היה מעצבן מוקדם. זה אומר שהוא כשהיריב שלו הוא וולדמорт. אולי נשארה לו קצת אהדה לטום רידל האחר אחר הצל.

...יהיה זה שגוי לקחת זאת בחשבון.

הלא כן?

* * * אמריך ועאַס אָטּ פֿוֹלְצִי אָפְשָׂרֵי - מֶלֶךְ בִּי *

הארי הביט שוב מעלה אל הכוכבים. כאן מתחת לאטמוספירה הכוכבים נצטו, הם היו מוקבים בכיפה המdomה שלשמי הלילה, מפוזרים לאורכו של שביל החלב שורה כמו רצועה ארוכה, כאילו הם קרובים כל-כך שיכולה לעופף אליהם על מטאטה ולגעת בהם. מה הם ירצו שיעשה עכשו בצומת דרכיהם זה, אותם ילדיידי יlidim?

גם התשובה להזה נראית ברורה מалаיה, אילו לא החלק של הארי שעוד היה אכפת לו מפרופסור קוירל היה זה שמחלית באמת. הארי היה צריך לעשות את הדבר שעשה, וזה כן מנע דברים רעים יותר, הארי לא יכול היה לעצור את וולדמורט אם אוכלי המות היו יורם ראשונים. אבל הדבר הזה שהארי עשה לא היה דבר שיכל להתחזון עליידי טרגדייה לא נחוצה שתקרה לעוד יצור מודע, גם אם היוצר הזה הוא וולדמורט. זה יהיה רק עוד מרכיב אחד בצעיר שעל פניו כדור הארץ העתיק, לפניו זמן כה רב.

העבר חלף. עשית את מה שהיה עליו לעשות, ולא עשית טיפה אחת של נזק מעבר להזה. אפילו לא כדי לאוזן את הדברים ולבנות אותם סימטריים.

ילדידי הילדים לא ירצו את וולדמורט מות, גם אם המשרתים שלו מתו. הם לא ירצו שוולדמורט ייפגע, אם זה לא ישיג דבר בהשוואה לאילו לא היה נפגע.

הארי נשם עמוקות, ושחרר את - לא השנהה שלו - לא בדיק השנהה שלו - הוא לא היה יכול לשנוא את היוצר שלו אפילו ממש בסוף - אבל בכל זאת, הארי שחרר משוגן. את הרעיון שראיי היה לו לשנוא את וולדמורט, ש'כעס' זה מה שחובה היה עליו להרגינש, על הרשימה האינסופית של פשעים שוולדמורט ביצע בלי סיבה טובה, ואפילו לא למען האושר שלו עצמו...

זה בסדר, הכוכבים לחשו לו מטה. זה בסדר לא לשנוא אותו. זה לא עושה אותו אדם דעת.

בסוף דבר, נותרה רק אפשרות אחת שניית לבחור, ומכיון

שהארى ידע זאת, לא היה טעם להתייסר בנושא. האם הייתה זו האפשרות הטובה ביותר, ימים יגידו.

הארى נשם עמוקות, בונה את הקסם בתוך עצמו. הלחש שעמד להטיל לא היה צריך להיות מדויק, אבל הוא אכן היה אחד מהקסמים החזקים ביותר שהוא שלט בהם.

הארى חשב שוב כמה חוסר צדק היה בזה שולדמורט לא יכול לモות עם חסידיו, הרגש את השם הקלוש של הקורן בדם שלו שבא עם מחשבותיו האכזריות. ואז האריא הרפה ממנו, הניח לכל זה להתנקז תחת אור הכוכבים, כי הצד האפל שלו מעולם לא היה שום דבר חזק מדפוס קוגניטיבי שירש, רק עוד הרגל מחשבתי רע אחד לשבור.

במקום זאת התבונן האריא בדמותה של הרמיוני הנושמת על גבי המזבח, והניח סופי-סוף לדמעות לזלוג מעיניו. מה יהיה על הרמיוני עכשו ובאיזה נתיב היא תבחר אחרי כל מה שקרה, האריא לא יוכל לנחש; אבל היא תהיה שם כדי לבחור, הידידות שלהם לא השמידה אותה. הוא לא הבין עד כמה הייתה תקוותו קלושה עד שם לב כמה מופתע הוא היה לאחר שתקוותו התגשמה. לפעם הדברים כן היו טובים מהצפוי.

והאריא לקח גם את המחשבה הזאת, והכנסיס אותה לקסם שבנה. הכוח שאגר רטט בתוכו, כאילו כל גופו היה חלק מרוביתו. או שעיניו של האריא היטשטשו או שרطט לבן בואה חלף על פניו הצינית. והאריא חשב את צורת הלחש שיטיל; לא הייתה לו שליטה טובה, אבל הדפוס שהוא זקוק לו היה פשוט, הוא רק היה צריך לכלול –

הכל, שכח הכל, את טום רידל, את פרופסור קוירול, שכח את כל חייך, שכח את כל החוויות שהיו לך, שכח את האכזבה, את המרירות ואת ההחלשות השגויות, שכח את וולדמורט – וברגע האחרון לפני שהאריא הטיל את הלחש, הייתה לו מחשבה סופית אחת, חוט של חסד –

* * * אפיק וענפ אט פולטי אפשרי - מלך ב' *

אבל אם היו לך איפעם זיכרונות מאושרים באמת, לא של פגעה באנשים או של צחוק על הכאב שלהם, אלא התהוו החמה של עוזה למשהו או קבלת עזרה, לא יהיו הרבה, אולי רק כאשר הייתה ילד, אבל אם היו לך בכלל זיכרונות מאושרים באמת אז שמור רק את אלו –

משהו זוהר בתוכו נפרש עם ההחלטה, בידעו שעשה את הבחירה הנכונה, והארי דחף גם את זה לתוך השרביט –

"אָקְלִין אַטָּה!"

והכל נשפך מהاري אל תוך הלחש.

הארי נפל על צדו, השליך את שרביתו, צrhoות צורמות מגיחות מגרונו, ידיו נעות בחוסר אונים אל הצלקת שלו, אפילו כאשר פרץ הכאב הפתאומי התחליל לדען. רק במעטם ראו עיניו שהאויר מלא פחתי שלג זוהרין, גרגרי אור כסוף כמו כתמים זערניים של קסם הפטרונים.

רק לרגע האור הכסוף נשאר, והוא הוא נעלם.

פרופסור קוירל נעלם.

לא נותר ממנו אלא זכר.

והנפש הזו, מה שנשאר ממנה, לא תהיה עצשו שונה כל-כך מזו של הארי.

הنبואה הושלמה.

כל אחד מהם יצר מחדש את רעהו בצלמו שלו.

הארי החל להתייפה, אז, מה מקום בו הציגן בעפר.
הוא בכח לזמן מה.

ואז לבסוף הארי התנודר על רגליו והרים את שרביתו שוב, כי העבודה של אותו היום עוד לא ממש נגמרה.

* * *

הארי הניח את שרביתו ישירות על גדם ידו של וולדמורט; זה גורם לצלחת שלו להלום בכאב מתמשך, אבל איש משניהם לא

התפוץץ.

והארי החל בשינוי-צורה.

לאט – אם כי מהר יותר מאשרاري יכול היה לשנות את צורתה של הגוף של הרמוני, בפעם שעבירה – הצורה המשותקת של איש-הנחש השתנתה, עיצבה את עצמה מחדש. עם התקדמותו של שינוי-צורה, במיוחד כראש איש-הנחש החל להיהפּך זוגית ומכועז, הכאב בצלקת של הארי דעך.

זה יהיה כישוף שהיה על הארי לשמור בשינה ובὔרות; ומואוחר יותר, כשהארי יהיה מבוגר וחזק יותר, ואולי תהיה לו קצת עזורה, הוא ישנה בחזרה את טום רידל מוחוק הזכרונות וירפא את גופו בכוח האבן. אחרי שהאריה-עתידי יגלה מה לעשות עם קוסם כמעטל-גמairy-מוכחה-אמנזיה שעדיין יש לו כמה הרוגלים מחשבתיים רעים וכמה דפוסים ורגשיים שליליים במיחוז – צד אפל, אפשר לומר – ובនוסף כמהות גדולה של ידע דקלרטיבי ופרוצדורלי על קסם רב-עוצמה. הארי עשה כמעט יכולתו לא למחוק את החלק הזה, כי הוא עשוי להציגו אותו, يوم אחד.

ובינתיים, בדיקן כמו שקסם לא הגדר חדי-קרון שצורתם שונה כמעט לצורך הפעלת לחשי-הגנה, ההורקנוקסים של וולדמרט לא יגדירו כמעט כמו וינסו להחזיר אותו.

כך קיווה, בכל מקרה.

צלקתו של הארי דקרה פעם אחת אחרונה כשטבעת הפלדה נענדה על הזורת שלו, מהזיקה את האזמרגד הירוק הצעיר במנג עם עורו. ואז צלקתו נרגעה, ושוב לא כאבה.

סלע מאולתר שימש את הארי לכיסא, כשפצע מעליו והתיישב ללא ניע, נח רק כמה הייתה חייב, דוחף את התשישות שאימה על זוויות מוחו. זה לא נגמר, היה עוד מה לעשות.

הארי לקח עוד נשימה עמוקה, עדין שואף דרך הפה, אמר "ל'ימוס", והסתכל סביב בית-הקבורות.

גlimoot שחרות ומסכנות-גולגולת תלושות, מוקפות בבריכות

של דם -

הרמוני גירינגייד, ישנה על מזבח.

גlimothio הריקות וידיו המגואלות בדם של וולדמורט, שכובות
היכן שאדון האופל נפל.

קוירינוס קויריל עם גlimothio הקרוות, מוטל בערימה היכן
שהקללה המיתה פגעה בו.

הארי דמיין מישחו אחר מסתכל על הסצנה הזאת, מנסה להבין
אותה, והניד בראשו, כי זה לא יספיק, זה בכלל לא יספיק.

ואז הARRY דחף את עצמו מן הסלע עליו ישב, מעווה את פניו
בעוד שכלו, אם לא גופו, מוחה. דמו לא הוקן והוא לא הוכה היום
הרבבה, אבל אייכשהו הגוף של הARRY הצליח להרגיש כאלו כל
הلحץ הכה בו ישירות.

הarry התנווד לעבר המקום שבו נפל וולדמורט, והרים את ידו
השמאלית של וולדמורט מהמקום בו נחה על הקruk.

אפיו רק ביד השמאלית, ניתן היה לראות עקבות קלושים של
קשייה נחש. זה היה וולדמורט באופן מובהק מאד. זה היה טוב.
הarry הלך אל המזבח עליו ישנה הרמוני, ובعدינות הניח את
היד הכרותה סביב הצואר שלו, מזין את האכבעות בזהירות כך
שיאחזו בגרון שלו. זה היה דבר קשה לעשות, הרמוני נראתה כל-
כך שלוה ותמיינה כשהיא ישנה, והיד של וולדמורט נראתה כל-כך
מכוערת; הARRY התעלם בגסות מהחלק שהסביר את זה, כי לא היה
בכך שום היגיון בהקשר זהה.

כמה לחשי חיתוך חלשים שימשו בכדי לרטש את החתק החלק
בצורה כמעט מושלמת שהנרכינוריות גרמו, מה שהיא קרייטי; זה
יגרום לחתק היד להיראות שונה מהחתקים על הצואר. לחשי
הדייפנדו פיזרו פיסות קטנות של שורש כף היד על פני חולצתה
של הרמוני, מה שהיא, הARRY היה צריך להזכיר לעצמו, חלק
מהתוכנית.

הarry חזר על התהליך עם היד הימנית, ממוקם אותה בסימטריה

לשמאלית.

הארי השתמש באינפלמאליה בכדי לחרוך את הגלימות של וולדמורט היכן שנפלו, ואז סיידר את הבד החרוך סביב הרמיוני. האקדח של וולדמורט, והשרביט שלו, נכנסו לנרתיק של הארוי. את אבן הקביעות הארוי הניח בכיס רגיל, והוא לא היה בטוח מה האבן תעשה לנרתיק המכושף שלו.

ערמת החפצים מתחור הגלימה של קוירל, גם היא ליד המזבח, גילתה את השרביט שהמורה להתגוננות מפני כוחות האופל השתמש בו כשעדיין היה פרופסור קוירל. הארוי הלך למקום בו נחה גופתו של קוירל, יישר את הגופה כמה שיכל ושם את השרביט بيדו. צפוי, דמעות החלו למלא את עיניו של הארוי, והארוי מחה אותו בשרוולו.

הארוי לקח נשימה عمוקה נוספת, עדין דרך הפה, אמר שוב "לימוס", ופעם נוספת חבט סביב בית הקברות.

גילימות שחורות, מסכות-גולגולת שבורות, והרמיוני גריינגר ישנה על המזבח עם ידיו הכרותות של וולדמורט סביב צווארה, בגדיו החורכים של וולדמורט מפוזרים סביבה. קוירינוס קוירל שכוב מת ובגדיו קרועים לפיסות, שרביטו בידי הימנית. זה יספיק.

נשאהה עכשו ריק הבעה כיצד למשוך לכל זה תשומת לב. הארוי נשאר כמעט ללא קסם בנקודה זו. אבל היה לו עדין מספיק בשבייל שינוי-צורה של עלה לבлон מתרפה של חייזי מג אויר בקוטר שלושה מטרים.

מהנרתיק של הארוי נשלפו בקבוק של אוקסיאצטילן, מקל דינמייט וסליל של חוט הצתה. היה נכון! זהו שיר מצעדם של הצופים! היה נכון! לחיים הכוללים טרולי הרים ומילודע מה עוד ...

הארוי ניפח את בלון החיזוי עם האוקסיאצטילן. מה שייצרו לחץ גובה מאד בפיצוץ – אולי אפילו בעוצמה של בום על-קולוי.

* * * אפיק וענפה את פולטי אפשרי - מלך כי *

הוא הצמיד את מקל הדינמי - זה היה קצר עצמתי מדי בשבייל מרעום, אבל זה יעשה את העבודה.

הוא הצמיד פתיל של 60 שניות למקל הדינמי, אך לא הדליק אותו עדיין.

הארי עטה את גלימת ההיעלמות שלו, שהיתה בין הערימות ליד מזבח ההקרבה.

הוא הוציא את המטאטא שלו מהנרתיק, ועלה עליו.

הארי הטיל לחש קוניטוס סביב הרמוני גרייניג'ר - זה לא ימנע את כל הדרש, אפילו לא את רובו, וזה גם לא שם עור התוף שלה

ירקע היא תישאר פגועה, אך זה עדיין היה נראה מנומס. וזהו זה. לחש הקוניטוס עשה זאת. הארי נשאר ללא קסם לפחות למשך השעה הבאה.

הארי עלה על המטאטא, נסוק באיטיות לאויר, מרים את בלון החיזוי מלא האוקסיאצטילן עימו. טירת הוגוורתס נכנסה לתוךם הראיה שלו, מוארת קמעה באור הירח כמה קילומטרים משם, כאשר הארי עלה מעל צמרות העצים; הארי עשה כמיטיב יכולתו לחשב את המרחק והזווית בה זה יוכל להירות מהוגוורתס.

כשהاري עלה כבר הרבה מעל העיר, הוא השתמש במצבת כדי להדליק את הפתיל של הדינמי המחבר לבלוון החיזוי המלא באוקסיאצטילן. ואז הארי סובב את המטאטא ונחפו לעוף הרחק ממש - אך לא ישירות לכיוון הטירה, זה עלול לקרוב אותו בדרך שהארי מה עבר ופרופסור קוירל עשו לפניו כמה שעות, ולא כדי שהפרופסור ירגעש בעוד הארי אחד.

הארי חש דקירה כבדה של עצב, וסירב להכיר בה.

עשרים וacht, עשרים ושתיים, עשרים ושלוש ...

הארי הגיע לשלושים, לא רוצה לקחת סיICON בונגע לעור התוף שלו, הוא הבית על שעון היד שלו, מצין לעצמו את השעה המדעית, וסובב את מחוללה-זמן שלו פעם אחת.

פרק 61

אָפּוֹדִים֙ דְּבָרִים֙ - קִיְשָׁטוֹן֙ לְפָגָן֙ אַלְיִזְרָבֶּלְקָן֙

בתחילה أنها שמחה מאוד לראות שמשחק הגמר בקווידיז' נמשך הרבה זמן – בתור גרייפינדרית גבעע הבתים לא ממש עניין אותה, זה לא אילו שגריפינדר זכו בו אייפעם. בגיןוד למשחק הזה, גבעע העולם בקווידיז' בשנה שעברה, המשחק שמשפחתה קנחה אליו כרטיסים יקרים להחריד, נגמר תוך עשר דקות – מה שהיא אימת ונוראה. משחקים הקווידיז' המודרניים הפכו להיות קטנים מדי, הסניז' נטפס הרבה יותר מדי מהר. הבעיות הללו הייתה הנושא הבוער בין המעריצים: לחשי המתאדים השתרפו, בזמן שההירוט הסניז' נשarra באותה רגלוציה ישנה, מה שגורם למשחקים להתקצר יותר ויותר. בligot המתקדמות ענף הספרט הזה הצטמצם לתחנות מי יכול לשפון יותר כסף על מטאטי מירוץ ניסיוניים בשביל המחשש שלו, בזמן ששאר המשחקים יכלו באותה מידה לצפות בו מעמדות הפתיחה שלהם.

כולם ידעו שהוא צריך להיעשות, המצב נעשה גרווע יותר ויותר לאורך מאות שנים ועשיו הוא כבר נעשה בלתי נסבל. אבל ועדת הקווידיז' בكونפדרצית הקוסמים הבינלאומית הייתה שקופה בבעז המיריות הרגיל של קק"ב, ויכוחים צעקניים בין הגרמנים לבולגרים כך שאיכשהו אף אחד לא הצליח להסכים על איך לבדוק לתקן את הכללים. لأنה עצמה הדריך הייתה ברורה

مالיה, רק להגדיל את מהירות הסניץ' מספיק בשביל להחזיר את המשחקים באורך ארבעהמש שעות כמו בתחילת המאה ה-19, בתור הזהב של הקווידיז'. רק שהbulges חשבו שמשך הזמן של משחקים בליגה צריך להיות לא יותר משעתיים כמו בלהייל אפוק' בזמניהם שהbulges שלטו בשמי המגרש, והאיטלקים המשוגעים רצו לחזור עד המשחקים באורך שבוע של המאה ה-14, ותומכי טוהרהdem האפרילו-ותר-משוגעים של בריטניה לא הפסיקו לבירבך על משחקים שנתקעו לפעמים ליום שלם שהיוו לטענתם הוכחה לכך שהמתאטאים לא באמת השתרפו כיון שהכל היה יותר טוב פעם מה שלא היה נכון, כי לא כך עבד האיסוד של מרליין.

היא הייתה בכל מאת האלוזים הצד של הארי פוטר בנווגע לכך שהגיע הזמן שהוגורטס תוחור על הקשוושים האיטיים האלה וركשנה את החוקים, החל מרגע זה. אבל לא על ידי ביטול הסניץ', זה יחזיר את הקווידיז' של המאה האחת-עשרה. זה לא משנה אם המנהלת הפלפוף הציגה לראשונה את החידוש כאשר אחד מהתלמידים שלה רצה לשחק את המשחק ולא התאים לתפקידים הרגילים. הסנייצ'ים תפסו בכל העולם בגלל שזה נהיה יותר מרגע.

כשהמשחק תמיד יכול להיגמר בדקה הבהה.

אנא התווכחה על נקודת מבט זו במלוא ריאותיה במשך עשר הנקודות האחרונות ודיבר שכחה לשים לב למשחק. תודות לצירוף מקרים ממול של ישיבה היא הייתה ליד הילד-שנשאררכחים והשלט שלו, ולכן היא הצליחה להשמי את דעתה כבר מההתחלתה.

היא הייתה מודעת, בירכתי תודעה, לכך שאם חוקי הקווידיז' אכן ישנו החל מרגע זה, זה הדבר הכי חשוב שהוא אי-פעם תעשה. היא כמעט יכולה להרגיש את הלחץ של הזמן מתועפת סביבה כאילו הגורל של הקווידיז' עצמו נקבע ממש היום, והיא עומדת קרוב למרוץ ההחלטה... למרות שהיא לא קיבלה ציון גבוה מספיק בגילוי עתידות בשביל שבאמת תרגיש משהו כזה, כמובן.

היא בקושי שמה לב כשבנקודה כלשהי הילד-שנשאריבחים
נעמד והלך לשירותים.

הילד-שנשאריבחים כן הסתכל לעברה כשהוא חזר. הארי פוטר
נראה עייף ותשוש, אם כי הבגדים שלו נראו כאילו בדיקות החליף
אותם.

היא שמה לב חצי שעה מאוחר יותר, כשהארי פוטר נראה
מחנודד מעט, ואז התכופף, ידיו נעו לכיסות את מצחו; זה נראה
כאילו הוא לוחץ על הצלקת שבמצחו. המחשבה קצר הדאגה
אותה, ככלם יודעים שיש משחו עם הארי פוטר, ואם הצלקת של
פוטר כוABAת לו או יכול להיות שאימה כלואה פרוץ מצחו
ותאכל את גופם. אך היא ביטלה את המחשבה זו ב machi יד,
והמשיכה להסביר עובדות קווידיין' לבודדים בהיסטוריה במלוא
ריאוותיה.

היא בהחלט שמה לב כאשר הארי פוטר נעמד, ידיו עדין על
מצחו, הפיל את ידיו וחשף את צלקת הברק הידועה שלו בוערת
באדום ומודלקת. הצלקת דיממה והדם נזל מטה אל אפו של הארי.
היא עצרה ברגע משפט. אנשים אחרים פנו להסתכל על מה
שהיא בהתחה בו.

"פרופסור מקגונגל?" שאל הארי פוטר בקול רועד. היו דמויות
בזוויות עינוי, זהה זעוז אותה; הילד-שנשאריבחים לא נראה מסוג
האנשים שהיו פורצים בכבי. הארי פוטר הרים את קולו יותר, כאילו

קשה לו לדבר. "אם, פרופסור מקגונגל?"

פרופסור מקגונגל הסתובבה אליו ממוקם מושבה. היא הייתה
באמצע וויכוח עם קבוצת הקווידיין' של הפלפוף. ראש בית
גריפינדור הרימה את עיניה בזעוזע, וזה היא הזיה אנשים מדרכה,
כמעט רצחה. "הארי!" היא אמרה. "הצלקת שלך!"

שקט התפשט, מתרחב במעלגים.

"אני חושב," הארי אמר, קולו עדין רועד אבל חזק יותר, "אני
חושב שהוא חזר. אני חושב שאני רואה - דרך התודעה של

וולדמורת –"

אנַהֲ לְקַחַת צָעֵד לְאַחֲרָה בְּהַזְכָּרָה שְׁמוֹ שֶׁל אֶתְמִיּוֹדְעִים-מַיִם וּכְמַעַט
מַעַדָּה עַל מְרַבֵּץ. נָעַר בּוֹגֵר יוֹתֵר שָׁעֵם לִידָה הַשְׁתָּנָק בְּתְדָהָמָה,
וְאוֹזַ הַילְּדִשְׁנָשָׂאַרְבָּחִים צָוָה אֲפִילּוֹ חֹזֶק יוֹתֵר.

"הָוָא הוֹרֵג אָוָתָם!" צָרָח האַרְיָ פּוֹטָר.

חַצֵּי מְמֻגְרָשׁ הַקּוּוֹדִיךְיָן פָּנָה לְהַבִּיט בּוֹ.

"הַפּוֹלָחָן!" בְּכָה האַרְיָ פּוֹטָר. "דָם מְשַׁרְתָּיו! הַדָּם, הַחַיִים! הָוָא
זִמְּן אָוָתָם, הָוָא לְקַח אֶת רָאַשָּׁם, הַדָּם שְׁלָהָם, הַחַיִים, כִּדִּי לְהַחְזִיר
אֶת שְׁלָוֹ – אֲדוֹן הַאָופָל עַולָּה, וּוּלְדִמּוֹרֶט חֹזֶק!"

מַדָּם הַוִּזְעִידָה שְׁרָקָה אַרוֹכוֹת, וּהַמְּתַאְתָּאִים שְׁעָדִין לֹא עַצְרוּ
בָּאוּוּרְתָּה תְּחִילָוּ לְהָאָט. הַיָּא עַצְמָה לֹא הַיִּתְהַגֵּדְתָּה אָם זֹו בְּדִיחָה;
אָם זֹו הַיִּתְהָה, הַילְּדִשְׁנָשָׂאַרְבָּחִים אוֹ לָא, הָוָא הִיה בְּיוֹתָר צָרוֹת
מָמָה שְׁהִיא יַכְלָה לְדִמְיָין.

פֿרוֹפֿסּוֹר מַקְגּוֹנְגָּל הַרִּימָה אֶת שְׁרַבְּיָתָה לְתָנוּעָה שֶׁל לְחַשְׁ
הַשְּׁקָטָה, וְהַאַרְיָ פּוֹטָר תָּפָס בִּידָה.

"חַכְּיָ –" הַאַרְיָ פּוֹטָר הַתְּנַשָּׁם, קָולוֹ נָמֹךְ יוֹתֵר, אַבְּלָעַדִּין חֹזֶק
מְסֻפִּיק כִּדִּי שְׁהִיא וְהָאָנָשִׁים בְּקָרְבָּתָה יוּכְלָוּ לְשָׁמוּעַ בְּבִירּוֹ. "אָפָּשָׁר
לְעַצְור אָוָתוֹ – אַנְיִ רְוָאָה אֶת תְּוֹדָעָתוֹ, אֶת הַטָּעוֹת שְׁלָוֹ – אָפָּשָׁר
לְעַצְור אָוָתוֹ עַכְשִׁיו – הַדָּרָךְ עַדִּין פְּתֻוחָה! הַיָּא עַזְקָבָת אָחָרוֹ! הָיָא
שְׁוּלְדִמּוֹרֶט חִיסְלָ! " קָולוֹ שֶׁל הַאַרְיָ עַלָּה עוֹד יוֹתֵר, כְּשָׁפִיהָ שֶׁל אָנָה
עַצְמָה נִשְׁמָט בְּכָלְבּוֹל פְּתָאָומי. "חֹזְרִי! חֹזְרִי, קּוֹמִי לְתְחִיָּה
וּעְצֵרִי אָוָתוֹ! עְצֵרִי אָוָתוֹ, הַרְמִיּוֹנִי!"

וְאוֹזַ הַאַרְיָ פּוֹטָר נָדָם. הָוָא הַסְּתָכֵל סְבִיב בְּאָנָשִׁים הַבּוֹהִים בּוֹ.
הָיָא כְּמַעַט הַחְלִיטָה שְׂזָוּ מִתְּחִיכָה עַם טָעַם מִשְׁגַּעַן כְּשַׁפְתָּאָום
נִשְׁמָע מִרְחָוק קָול קְרָאָק חַד שְׁמִילָא אֶת הַאוּוּרְסְּבִיבָם.
הַאַרְיָ פּוֹטָר הַתְּנוּדָה, וַנִּפְלֵל עַל בְּרַכְיוֹ, אֲפִילּוֹ כְּשַׁלִּיבָה קְפִץ
לְגַרְוָנָה. פִּיצְׁזָעָן שֶׁל רְחִישָׁות נְגַשּׁוֹת גַּעַשׁ סְבִיבָם.

הָיָא עַדִּין יַכְלָה לְשָׁמוּעַ אֶת הַמִּילִים מִפְּיו שֶׁל הַאַרְיָ פּוֹטָר, אֲפִילּוֹ
שְׁפֿרוֹפֿסּוֹר מַקְגּוֹנְגָּל הַתְּכוּפָה אַלְיוֹ. "זֶה עֲבָד," הַאַרְיָ פּוֹטָר הַתְּנַשָּׁף

בڪול, "היא הביסה אותו, הוא נעלם".
 "מה?" צווחה פרופסור מַקְגּוֹנְגָּל, ואז היציצה סביב. "שקט!
 שקט, כולכם! הארי, מה קרה?"

הארי פוטר דיבר ב מהירות אבל ב��ול רם. "וּולדָמָוָרֶט - ניסת
 לחזור - הוא זימן את אוכלי-המוות והרג אותם, גנב את הדם
 והחיהם שלהם - הגופה של הרמיוני הייתה שם, אני לא יודע למה,
 אולי וולדמורת תכנן להשתמש בה למשהו - וולדמורת חזר, הקים
 את עצמו לתחייה, אבל הרמיוני עקבה אחריו ואז היא המשמידה
 אותו, הוא נעלם, זה נגמר. זה קרה ב בית-הברות ליד הוגוורטס, זה",
 הארי פוטר הרים את רגלו, עדין מתנדד, "אני חושב שהז בכוון
 הזה". הארי פוטר הצבע בכוון הכללי ממנו נשמע ה'קראקס'
 מוקדם, "אני לא בטוח כמה רחוק. לרשות לך עשרים שניות להגיעה
 לפה, אז זה בערך שתדי דקות על מטאטה -"

בתנוחה כה חלקה עד שנראתה בלתי-מודעת, פרופסור מַקְגּוֹנְגָּל
 נכנסה לעמדת ואמרה "אקספְּקָטו פְּטָרוֹנוֹם". היא פנתה לחתוול
 הזוהר שהופיע. "לך לאלבוס, אמרו לו שהוא חייב לבוא מיד -"
 "דמבלדור איננו!" צעק הארי פוטר. "המנהל איננו, פרופסור
 מַקְגּוֹנְגָּל! אדון האופל טמן לו מלכודת, הוא הפך סוג של מלכודת
 שהמנהל תכנן ודמבלדור נתקע מחוץ לזמן, הוא איננו!"
 הריחסות המבוועתות סביבם עלו בطن.

"לך לאלבוס!" אמרה פרופסור מַקְגּוֹנְגָּל לפטרונות שלה.
 החתוול העשווי או ריח רך הבית בפרופסור מַקְגּוֹנְגָּל בעצב,
 ואני עצרה את נשימתה באימה פתאומית, מרגישה כאילו מישחו
 הכה אותה בבטן. זה היה אמיתי, הכל היה אמיתי, זו אינה בדיחה.
 "פרופסור מַקְגּוֹנְגָּל, הרמיוני בחיים!" הארי פוטר הגביה את
 קולו שוב. "היא באמת בחיים ולא חיז'ל או משהו, והיא עדין שם
 ב בית-הברות!"

"מטאטא!" פרופסור מַקְגּוֹנְגָּל צעקה. היא פנתה אל השחקנים
 המרחפים בחוסר תנועה מעל מגרש ה קוֹוִידִיז'. "אני צריכה

מטאטא. עכשוו ! ”

למרות הכלול, أنها הרימה את ידה במחאה אלמת, ואז תפסה את עצמה, אפילו כשהמחפשים של ריבינקלו וסלית'רין טסו אליהם בಮהירות (תוך חשיבה אסטרטגית מצוינה, מכיוון שהם לא באמת עשו משהו).

הארי פוטר כבר עסוק בהוצאה מטאטא נוספת מהנרתיק שלו, אחד שנועד במספר נוספים.

פרופסור מקגונגל ראתה את זה, והנידה בראשה בתוקף. “תישאר כאן, אדון פוטר, אלא אם יש סיבה מיוחדת שאתה חייב להיות שם. אני יצא מיד.”

“אסור לך ! ” צפוף פרופסור פליטיק, שחצה את דרכו הצעירה דרך הקהל, עobar מדי פעם מתחת לרוגליים של מישחו. העיניים שלו היו פקוחות לרווחה, הוא נראה כאילו הוא עומד להתעלף. “את חייבות להישאר בהוגוורטס, מינגרוּה ! את – את ה – ” פרופסור פליטיק נראה כאילו הוא מתקשה לדבר.

פרופסור מקגונגל הסתובבה כדי לפנות אל פרופסור פליטיק, ואז עצרה, והחווירה.

ואז היא לקחה את המטאטא מידו של הארי פוטר, ונתנה אותו לפרופסור חצי הגובלין הצעיר. “פְּלִיאֹס”, היא אמרה בחזרות. כל הפאניקה נעלמה מkolha, עצשו היא דיברה במבטא הסקוטי הרגיל שלה כאילו היא עצשו נכנסה לשיעור בתחילת השבוע. “לך אל ביתהקבורות עלייו דבר אדון פוטר, מצא את העלה גריינגי’. קח אותה אל הקדוש מגנו והישאר אליה.”

“אני חשוב – ” הארי פוטר אמר בצדירות. “אני חשוב שהשתמשו בקסמי שינוי-צורה בקרוב שם – פרופסור קווריל ניסה להילחם בולדמורט – נקוט באמצעות – ”

פליאוס פליטיק הנהן בראשו מבלי להמתין מלעלות על המטאטא שלו.

“פרופסור קווריל מת ! ” ייל הארי פוטר. הצער העמוק בקולו

היה ברור. "הוא מת! אדון האופל הרג אותו! הגוף שלו –" הארי פוטר השתנק. "היא שם, בכיתת הקברות."

היא כשלה שוב, זה הרגיש כאילו הכו בה שוב בבטן. פרופסור קוירל היה – אחד המורים שהיא הכיר אהבה, אייפעם, הוא גرم לה לחשוב מחדש על כל מה שהיא האמינה בו לגביו סלית'רין, היא ידעה בדרך כלשהי שהוא עמד למות בקרבו נראתה אבל לשמעו שהוא ממש, באמת מת...

הילד-שנשאר-ביבחים ישב על הספסל, כאילו רגליו לא יכולו להחזיק אותו יותר.

פרופסור מקגונגל פנתה אל הקהל, נוגעת עם השרביבת שלה בצוואר. "הקוֹוִידִיז'" נגמר, רעם קוללה המוגבר. "חזרו למעוננותיכם –"

"אל!" צרע הארי פוטר.

פרופסור מקגונגל פנתה להבית בו.

דמעות זלגו על הלחיים של הילד-שנשאר-ביבחים, הוא נראה כאילו ההתקurbות הפתיעה אותו עצמו באotta מידה כמו שהיא הפתיעה כל אחד אחר. "זו הייתה המזימה האחרון של פרופסור קוירל", אמר הארי פוטר, בקול שבור. הילד-שנשאר-ביבחים הביט בשחקני הָקוֹוִידִיז' שעטה ריחפו הנה, כאילו מדובר אליהם ישירות. "המזימה האחרון שלו".

הארי פוטר הורחף למרפאה על ידי פרופסור מקגונגל. המורים الآחרים רצו משם לפkick על מייודעמה, משאים רק את פרופסור סיניסטר ומדאם הוֹז' מאחור. ביציעים, שמוועת רצו מהר; أنها חזרה על כל מה שהיא זכרה בצורה הטובה ביותר. משחו קרה לדמלדור, אוכלי-המוות זומנו ונרצחו (לא, הארי פוטר לא אמר מי מהם), פרופסור קוירל הלך להילחם בולדמורט ונרגע על ידו, אתמי-יודעים-מי חזר ומת שוב, פרופסור קוירל מת, הוא מת.

עם הזמן רוב התלמידים חזרו אל המעונות שלהם, כדי לлечת לישון אם יוכלו.

* * אַפְוִיָּת דָבָר - קִיְשָׁהוּ לְהַמֵּן עַלְיוֹ, מֶלֶךְ O

אניה הסתכלה על היציעים ונשארה לצפות בשאר המשחק,
בחתולמות מהעיפוי שפשתה בה, ומעינה שהתמלאו בדמעות.
המשחק של קבוצת ריבנקלו היה נועז.
אבל לא הייתה אף קבוצה קווידיז' שיכלה להביס את סלית'רין
באותו היום.

השחר החל לצבוע את השמיים בעת שסלית'רין זכו במשחק
הגמר, בגביע הקווידיז' ובגביע הבתים.

פרק ל' ב'

כינאטו לְפָמָן עַלִּיּוֹת: מִינְזָה קְמֻזְבָּה

הבוקר שלמחרת הגיעו, וכל התלמידים התקבצו בשקט סביב ארבעת שולחנות הבטים, הארי ג'יימס פוטריאוונס-ז'ורס היה ביניהם. הוא התמוטט מתשישות אם ולחרת בבוקר התעורר במרפאה, עדין מטופש, עם אבן החכמים מתחת לגבו השמאלי.

השולחן הראשי נראה כאילו מגפה פגעה בו. כיסאו של דמלדור נעלם מהשולחן הראשי, ללא תחליף. משאיר את מרכזו השולחן הראשי ריק. סְנוּרוֹס סְנִיִּיפֶר ישב על כיסא מריחף, המקבילה הקטומה של כיסא הגלגלים.

פרופסור סְפָרָאוֹיט הייתה חסרה.UPI מה שנאמר להארי אתמול בלילה, מבארה הכרה מטעם בית המשפט יבחן אותה כדי לראות האם נשאהה כפייה במוחה, אבל ככל הנראה לא יוגשו שום אישומים. הארי הדגיש בפניiprofessor מקגונגל וההילאים, ככל יכולתו, שפרופסור סְפָרָאוֹוט היא ככל הנראה רק קורבן. הילד שנשארבחים הכריז כי לא ראה כל ראיות על אשמתה המכוננת של סְפָרָאוֹוט במוחו של וולדמורט.

פרופסור פלייטיק היה חסר, ככל הנראה עדין לצידה של הרמיוני.

פרופסור סיניסטה הייתה חסраה והארי לא ידע למה או איפה היא.

חוסר התחושה הקיף את מוחו של הארי כמו שמיכת כותנה דקה, מגנה אם כי לא נוחה. היו סצנות במוחו של גלים שחורות נופלות ודם נשפך, מופיעות לרגע ונדחפות לאחר. הוא יעבד את זה מאוחר יותר, לא עכשו. עדיף בזמן אחר, להאריה העתידי יהיה יתרון יחסית בהתחמורות.

במקום כלשהו בתחום הארי היה הפחד שזה לא יכאב, שלא יהיה מחיר לשלם. אבל גם פחד זה יכול להשכוות לעתיד.

ארוחת הבוקר לא הופיעה על השולחנות. התלמידים שישבו סביב להארי המתינו בדממה מבוהלת. כניסה ויציאת ינשופים נאסרה החל ממועדם בליל אמרש.

הדרלחות של האולם הגדול נפתחו שוב, ומהן נכנסה סגנית המנהל מינרונה מְקָנוֹנֶגֶל. היא לבשה גלימה שחורה ורשמית, ראשיה היה חשוף, חסר את מצנפת המכשפות הרגילה שלה. שערה האפור-חום-בלונדייני היה אסוף בצמה מפוארת, כמו בהכנה לכובע שיונח עליו לאחר מכן; אבל בינותיים הארי ראה את רשה החשוף בפעם הראשונה.

מינרונה מְקָנוֹנֶגֶל התקרכבה אל העמוד שעמד לפני שולחן המורים.

כל העניינים נישאו אליה.

"אני חוששת שיש לי חדשות רבות," אמרה מינרונה. קולה היה עצוב, עם מבטא סקוטי. "ורובן נוראות. תחיללה. הסיבה שאני זו שמדובר אתכם ולא מנהל הוגוורטס, היא שאלבוס", קולה נעצר, "פרסיב ולפריך בריאן דמלדור, אבד. אתם יודעים מי כלל אותו מהזמן לזמן, ואיננו יודעים אם הוא אייפעם יוכל לשוב אותנו. אנחנו, אנחנו איבדנו, את מי שכנראה היה, המנהל הדגול ביותר של הוגוורטס בכל הזמנים".

תחשות אימה עלתה בין השולחנות, לא נשמעו שום

התנשפויות או גניחות פתאומיות, רק רعش של נשימות רבות נתקוות; מרביתן מגריפינדור, וחלק מהפלפאף ומריבנקלו. החדשות הרעות כבר נודעו, אבל עכשו הן נאמרו על ידי סמכות. "שנייה. אתם יודעים-מי חזר לרוגע קט, אבל Mata שוב. השאריות היחידות שנותרו ממנה הן ידיו הלופות את צווארה של העלה גריינגר. אין עוד איום מצידו, או לפחות כך אנו חושבים." מינרונה מְקֻגּוֹנָגֶל לקחה נשימה נוספת. "שלישית. פרופסור קוירל מת עם שרביטו בידו, בעומדו מול אתם יודעים-מי. הוא נמצא לא רחוק ממוקם מותו החוזר של אתם יודעים-מי, קורבן לקללה ההורגת של אתם יודעים-מי." תחושת האימה עלתה בשנית, הפעם מכל ארבעת השולחנות.

מינרונה לקחה נשימה נוספת. "אתמול בלילה איבדנו את מי שאולי היה המורה להtagוננות הטוב ביותר בתולדות hogwarts. CISORI ההורה שלו לבדן... מורה ההtagוננות שלנו נודע בשמות רבים, אבל שמו האמיתי היה דיוויד מונרו. מאחר והוא היה הנזכר האחרון בבית מונרו האצילי ועתיק-היוםין, הלויתו – הלויתו השנייה, וזה האמתית – התקיים לפני האולם העתיק ביותר של הקסמהדרין, בעוד יומיים. כמו כן, עדין יתקיים טקס לויה לפרופסור להtagוננות של hogwarts, לפרופסור קוירל שלנו, בטירה. אדם זה מת כמורה בהוגוורתס, בצוות האצילי ביותר בה מורה בהוגוורתס מות אייפעם".

הארי הקשיב בשקט, מנגב את הדמעות שעלו שוב בעיניו. זה אפילו לא היה נכון, שלא לומר לא צפוי; אך עדין כאב לשמע זאת. מקום מושבו לצד, ANTTONI גולדשטיין הnick יד מנהמת על ידו של הארי, והארי השאיר זאת כך.

"רביעית. פיסה אחת של חדשות לא צפויות ומשמחות ביותר. הרמוני גריינגר בחים ובכו הבריאות, הן בגוף והן בנפש. העלה גריינגר מאושפזה בקדושים מגו כדי לראות אם ישן תופעה לוואי בלתי צפויות כלשהן עקב מה שזה לא יהיה שקרה לה, אבל נראה

כִּי הִיא בָּמֶצֶב מִצּוֹן בָּאוֹפֶן מִפְתִּיעַ בַּהֲתִיכָּס לְמֶצֶבֶת הַקּוֹדֶם".
דִּבְרִים אֶלָּו הִיוּ גּוֹרְמִים לְקִרְיאֹת שְׁמַחָה נֶלְבָּהּ מַרְיַיְנָקָלוּ
וְגַרְיְּפִינְדָּרוֹ, אֲמִם הִיוּ בָּאִים כְּחַלְקָה מִכָּל חֲבִילַת חֲדָשָׁות אַחֲרָתָה, או
בָּמֶקְרָה וְהִיוּ מַעַט פָּחוֹת צְפּוּיִים. כֹּךְ שֶׁלְמַעַשָּׂה, הָאָרִי רָאָה רַק כִּמָּה
חַיּוֹכִים, וְגַם הִם הִיוּ רָגֻעִים. אָוְלִי הִם קִפְצָוּ מִשְׁמָחָה מַוקְדָּם יוֹתָר,
אֲךְ בָּרוּגָעַ זֶה הִיְתָה רַק דְּמָמָה. הָאָרִי הִבִּין זֹאת. גַּם הוּא לֹא הָרִיעַ
בְּשְׁמָחָה, לֹא כְּעַת.

"וְלִבְסּוֹף – "מִינְגְּרוֹנָה מַקְגּוֹנָגָל הַיִּסְהָה, וְאֹז הָרִימָה אֶת קָולָה.
“אַנְּנִי חֹשֶׁת שֵׁישׁ לִי אֶת הַחֲדָשָׁות הַנוֹּרָאֹת בַּיּוֹתֶר האָפְשָׁרִוֹת
לְכָמָה מַתְלֵמְדִינוּ. נֶרֶא שַׁאֲתַמְּיּוֹדָעִים-מַיִּזְמָן אֶלְיוֹן אֲמִתִּי שַׁהֲיוֹ
חַסְדִּיוֹ; וּרְבִים מִהֳם צִיְּתוֹ, אֲמִם מְנָאָמוֹת מִוטָּעָת לְהַחֲרִיד וְאַם
מִחְשָׁשׁ לְחַיִּי מִשְׁפָּחוֹתֵיהֶם אֲמִם יִסְרָבוּ. נֶרֶא כִּי נֶדֶרֶשָׁה הַקְּרָבָה
לְהַחְיִיאָת אַתְּמִיּוֹדָעִים-מַיִּזְמָן; או אָוְלִי אַתְּמִיּוֹדָעִים-מַיִּזְמָן
חַסְדִּיוֹ הַקּוֹדְמִים בַּמְּפָלָתוֹ. שְׁלוֹשִׁים וּשְׁבַע גּוֹפּוֹת נִמְצָאוֹ, יוֹתָר
חַסְדִּים מִחוֹזָץ לְאַזְקָבָאָן מִאֲשֶׁר חַשְׁבָּנוּ שִׁשְׁנָם. אַנְּנִי חֹשֶׁת –"
מִינְגְּרוֹנָה הַיִּסְהָה שָׁוֹב. "אַנְּנִי חֹשֶׁת שְׁבִין הַנְּפָטְרִים יִשְׁנֶם הַוּרִים שֶׁל
תַּלְמִידִים רַבִּים – "

לֹא לֹא לֹא לֹא לֹא לֹא לֹא לֹא לֹא
כָּמוֹ עַל יְדֵי מְגַנֵּט נוֹרָא, עִינֵּנוּ שֶׁל הָאָרִי נִמְשָׁכוּ אֶל הַאִימָה
הַמוֹּחֲלָתָה שַׁעַל פָּנֵיו שֶׁל דָּרָאָקוּ מְלָאָפוֹ, בַּעֲוד עַטִּיפָּת הַכּוֹתָנה
הַמְּנַחָּמָת אֲשֶׁר עַטְפָּה אֶת מִחְשָׁבוֹתֵיו שֶׁל הָאָרִי נִקְרָעָת כְּמוֹ נִיר
טִישׁוֹ דָּק.

כִּיצְדֵּקְה הַצְּלִיחָה לֹא לְחַשּׁוּב, כִּיצְדֵּקְה הַצְּלִיחָה לֹא לְהִבִּין –
אֵי שֵׁם בָּרוּקָע מִישָׁהוּ כִּבְרָה הַחַל לְצָרוֹת, אֲךְ הַחַדְרָה עֲדֵי֨ן נֶרֶא
שְׁקֵט מָאוֹד.

שְׁוַיְלָה, פְּלוּרָה וְהַסְּטִיה קָאָרוּ אִיבְּדוּ אֶת שְׁנִי הַוּרִיהָן אַתְּמוֹל
בְּלִילָה. הַתַּלְמִידִים שָׁאִיבְּדוּ אֶת אֲבוֹתֵיהֶם כָּלּוֹלִים אֶת רַובְּרַט
גַּ'אֲגָסּוֹן. אִיתָן גַּ'אֲגָסּוֹן. שְׂרָה גַּ'אֲגָסּוֹן. מִיקְּלָל מִקְּנִיְיר. רַיְיִלִי וּרְנִדיִּי
רַוּקוֹוד. לִילִי לוֹ. סְשָׁה שְׁפָרּוֹן. דָּנִיאֵל גִּיבְּסּוֹן. גַּיְיִסּוֹן גָּרוֹס. אַלְסִי

אמברוזו – ”

אולי לוציאס ה宾, אולי היה חכם מספיק לא לבוא, אולי הוא
ה賓 שוולדמורט הוא זה שתקף את דראקו –
– תיאודור נוט. וינסנט קראב. גרגורי גויל. דראקו מאלפי. זה
מסכם את הרשימה.”

תלמיד אחד בשולחן גרייפינדור פצח בקריאת שמחה אחת, ומיד
טרחה לו מכשפה מגרייפינדור שישבה ליד, חזק מספיק כדי לשבור
למוגל שנ.

”שלושים נקודות מגרייפינדור וריתהוק לחודש הראשון השנה
הבאה”, אמרה פרופסור מַקְגָּוְנְגָּל, בקול קשה מספיק כדי לשבור
אבן.

”שקרים!” אמר בצוחה סליית'רין גבוהה, אשר קם ממקומו ליד
השולחן. ”שקרים! שקרים! אדון האופל יחוור, והוא, והוא לימד
את כולכם את המשמעות של – ”

”מר ג'אקסון”, אמר קולו של סְנוּורֶס סִינְיִיפ. זה נאמר בהיסוס,
לא נשמע כלל כמו המורה לשיקויים, זה לא היה חזק אך בכל זאת
התלמיד מסליית'רין השתק. ”רוברט, אדון האופל הרג את אביך.”
רוברט ג'אקסון צעק בפחד אימהים ואז הסתווב וברוח מהאולם,
ודראקו מאלפי התקפל סביב עצמו כמו בית קורס והשميع קולות
שאף אחד לא שמע, כי שאר התלמידים החלו לממלם ברוחש.

הاري התרומם חמישית עשר סנטימטר ממושבו ואז עצר.
מה תגיד לדראקו אין שום דבר שאתה יכול להגיד לדראקו אתה
לא יכול לлечת עכשו ולחעים פנים שאתה חבר שלו

אתה רוצה לעשות את זה נכון אתה רוצה לעשות את זה טוב
יותר אבל אתה לא יכול לעשות את זה נכון אין שום דרך שאתה
יכול לעשות את זה נכון, את מה שעשית לו ומה שעשית לוינסנט
ולגרגורி, מה שעשית לתיאודור

העולם החערפל מסביב להاري, הוא בקושי ראה את פדמה
פاطיל נעמדת והולכת אל שולחן סליית'רין ואל דראקו, או את

שימיוס בדרכו אל תיאודור.
 ובגלל שהוא קרא את אוסף המשפט בדינו והפנטזיה של אביו, בgal שהוא כבר קרא את הסצנה זו הרבה פעמים כאשר זה קרה לגיבורים אחרים, הייתה תמונה במוחו של הארי של עיניהם מודיע, של האיש המצולק בשם אלאסטור. ועיניהם אמר, בדיק באותו הקול שהוא השתמש בו כדי לדבר עם אלבוס דמלדור בזיכרונו, שאוכליה המותת כיוננו את שרביטיהם אל הארי, שכבר בחרו לחת את האות האפל, שהם היו אשימים בחטאיהם שמעבר לחשבונו, ואולי מעבר לדמיונו של הארי, שהם ויתרו על ההגנה מצד החובה המוסרית להגן על אנשים טובים והציבו עצם כמטרה במקורה ויש סיבה טובה להקריב אותם. שזה היה הכרחי כדי להציג את הוריו החפים מפשע של הארי מעינויים ואזקבן, שזה היה נדרש להגנה על העולם מפני וולדמורט. שופטים והילאים רגילים נאלצים לעשות דברים הרבה יותר מפוקפקים מוסרית מאשר להרוג אוכלי-מוות נפשעים שכוכונים עליהם שרבייטים, בתהליך שיפוט צדק רגיל שהייתה הרבה פחות מובהק אך עדין היוני לחברה. אם לא היה זה נכון לעשות את מה שהארי עשה, אם לא היה זה נכון לבצע מעשים הרבה יותר מעורפלים מוסרית مما שהארי עשה, אז החברה כפי שבניה אדם הכירו אותה לא הייתה יכולה להתקיים. אף אדם בעל היגיון פשוט לא היה מאשים את הארי על כך, נוויל לא היה מאשים אותו, פרופסור מקונגנול לא הייתה ממשימה אותו, דמלדור לא היה מאשים אותו, אפילו הרמוני תאמר לו שזה היה הדבר הנכון לעשות ברגע שתדע. וככל זאת היה נכון.

בדיק כמו שהיא נכוון שחלק מהמוח של הארי חשב כי מחייב האליטה הפוליטית של הדוגלים בטוהרהדם תעשה את זה קל יותר ונוח יותר לבנות מחדש את בריטניה הקסומה לאחר מכן. זה לא היה שיקול מכירע, אך זה עדין שוקלל במלול החישובים שהתבצעו באותו הרגעים של מחשבה מהירה, בבדיקה

האם ההשלכות לטוווח ארוך יהיו קטסטרופליות, והთוצאות דורגו כיחסית בסדר. הבדיקה זו שכח כי לאוכליה她们 היו ילדים אשר למדו בהוגוורטס ושאחד מהם היה למשה אביו של דראקו. זה לא היה משנה. זה כלל לא היה משנה. אך זו הייתה האמת על החישוב שמהו של הארי ביעז, בהינתן שניות בודדות לחשוב.

לפחות הארי יכול, אם הקרובים של אוכליה她们 היו באיזו בעיה כללית לעשות משהו שעוזר להם. לעשות شيئا' צורהゾה להזב ולהשתמש באבן החכמים כדי להפוך את זה לקבוע – אלא אם יוצרת יותר מדי זהב תגרום לעביעות גדולות בכלכלת הקוסמים או מוניטרי – למרות שזה לא היה-caillo להארה לא היו שירותים שימושיים למכור –

עטיפת כותנה נספת נקרעה ממחשבותיו של הארי.

"זה נראה סביר," אמרה מינרונה, קולה לא היה חזק אך חתק את כל הקולות האחרים, "שכמما מהתלמידים הופרדו בלילה האחרון мало שחיי האפוטרופוסים שלהם. אם תועברו להשגחת הוגוורטס בסופה של דבר, דעו שאח על עצמי את האחריות של מעמידי ברצינות גמורה. היחס אליכם יהיה רציני. הנסיבות המשפחתיות שלכם ינוהלו בזרחה טובה ובאמינות. ככל שאוכל, אטפל בכל אחד מכם כאילו הייתם ילדי – ואני אגן עליכם כשם שהיה עלי מוגנה על ילדי, לא יותר, ולא פחות. אני מקווה שזה ברור

כל אחד בהוגוורטס."

התלמידים הנהנו במהירות.

"מצוין," אמרה מינרונה. קולה שקע בחזרה. "יש עוד דבר אחד אשר חייב להיעשות".

בצער רב, ועם זאת באוירה חגיגית, פרופסור סיניסטרה נכנסה מדלה צדרית. היא לבשה גלימה לבנה במקום הגלימה החומה הרגילה שלה, ובמקום מצנפת המכשפות הרגילה שלה, היא חבשה כובע מרובע עם גידילים רכים שצבעם דהה כמעט לאפור.

* *

סימפו לְפָמָן אַלְיָו: קִידּוֹזָה כְּקַדּוֹמָל

בידייה, נשאה פרופסור סיניסטרה את מצנפת המיוון. באוירה של מישחו שערכ טקס שלא השתנה במשך מאות שנים, כרעה אורה סיניסטרה, על ברך אחת, לפני מינרונה מקונגלו, והציגה לה את מצנפת המיוון בשתי ידייה. מינרונה מנגנון לקחה את מצנפת המיוון מידיה של פרופסור סיניסטרה, והניחה אותו על ראשה.

היתה שתיקה ארוכה.

"מְנַהֲלָת ! "

"כִּיוֹן שָׁאַלְבּוֹס דְּמֶבְלָדוֹר לֹא מֵת," אמרה מינרונה, קולה כה נורך עד שהتلמידים התאמכו לשמוע את דבריה, "אֶלָּא רַק נַלְקַח מֵאַתָּנוּ, אַנְּיִ מַקְבִּלְתָּ אֶת הַתְּפִקֵּד בְּתוֹרַת הַמְּנַהֲלָת בְּפָעוֹל רַק עַד לְחַזְרָתוֹ שֶׁל דְּמֶבְלָדוֹר."

קריאה נוקבת פילחה את האולם הגדול, ופוקס הופיע שם, מרחק מעל לכל ארבעת השולחנות, דואה במעגלים איטיים. הוא חלף מעל כל אחד מן השולחנות, מזומם בקולו הציפורני, זמזום של נאמנות מוחלטת שתגבור על מוזות של שריפות פיזיות בלבד. חנו, נדמה היה שהזומנים אומרים. חנו לשובו, והיו נאמנים.

פוקס הקיף את מינרונה מנגנון שלוש פעמים, נוצות כנפיו מלטפות סביבה כשהדמות החלו לזחול על חייה; הציפור עפה מבعد לחalon מעל האולם, ונעלמה.

פרק 18

כיאפו לְפָמָן אַלְיִו: פְּלוֹזֶפְּסֹוד קְוֵיְידָל

השמש שקעה מעל הדשא הסקטוי, זוהרת לבן מכל טיפת טל או עליה שבמרקחה היה בזוויות הנכונה, שמיים בהירים וכחולים ללוויה. הארי סייר להספיד. סייר בפעם השנייה. פרופסור פליטיק שאל אותו במא, לפני כמה שבועות, כדי לתה להארι זמן לכתוב כמה שורות לפני שייקרא להספיד; גם אז הארי אמר לא.

או זה ניתן לחתמיד גרייפינדור מן השנה הששית, אוליבר האפריקה, שהיה במקום רביעי בנקודות קווירל מכל התלמידים והיה גנראל של צבא. התלמיד בן השבע עשרה היה גבוה ולא יפה במיוחד, לבוש בגילימה שחורה לגמרי; במקום עניבה אדומה הוא לבש עניבה סגולה כמו העניבה המועדרת על פרופסור קווירל. מדבר, תחת הנסיבות הקימות, ללא הכנה מוקדמת. ההספדים הקודמים, שנכתבו היטב מראש, נמחקו; לאוליבר האפריקה היה קלף בידו השמאלית, אך הוא לא הביט בו כלל.

"פרופסור קווירל היה חולה מאד", אמר בעצב הנער הגבוה, קולו מתנויד לתוכך דמתה התלמידים, נשבר לעיתים ביפה כבושא. "אני חושב שאם פרופסור קווירל היה יכול להילחם בכלל כוחו, אתמיודעיסמי לא היה יכול להביס אותו בקלות, ואולי בכלל לא. הם אומרים שדייוויד מונרו היה היחיד שאתמיודעיסמי אייפעם פחד ממנו, בזמנו. אבל", קולו של אוליבר נשבר, "פרופסור קווירל לא היה בשיא כוחו. הוא היה חולה מאד. היה לו קשה ללכט בעצמו. ובכל זאת הוא הלהך להתחמוד עם אדון

האופל, בלבד.

ואז השתרה שתיקה, בעוד התלמידים בוכים זמן מה.
אוליבר ניגב את דמעותיו בשרוולו ודיבר שוב. "אנחנו לא
יודעים בדיק מה קרה", אמר אוליבר. "אני מתאר לעצמי שאדון
האופל לעג לו. אוליעשה צחוק מהפרופסור, על כך שהוא מאתגר
אותו כשהוא עצמו אינו מסוגל לעמוד. טוב, הוא לא צוחק עבשוי,
נכון?"

היינו הנחונים חזקים מהתלמידים; כל אלה שהארי יוכל לראות,
מגראפינדור ועד סלייט'רין.

"אולי אדון האופל הכירך לרפא את פרופסור קוירל, אתס'
יודעים-מי עצמו חזר מהמתים בסופו של דבר. אולי הוא הציע
לפרופסור קוירל את חייו אם פרופסור קוירל יסכים לשרתו.
פרופסור קוירל חיך ואמר לאדון האופל שזה הזמן למשחק
שנקרא 'מי הקוסם הכני מסוכן בעולם'."

אם אתה לא יודע, אל תמציא סתם דברים. אבל הארי לא אמר
כלום. זה היה מה שלורד וולדמורט אולי היה מנסה, וזה מה
פרופסור קוירל אולי היה אומר.

"וهم לא מספרים לנו הכל", אמר אוליבר, "אבל אנחנו יכולים
לנחש מה קרה אחריכך, כולנו יודעים שהרמיוני גרייניג'ר, שהיתה
אחד מהתלמידים הטובים ביותר של פרופסור, נהרגה על ידי
טרול מוקדם יותר השנה, אדון האופל חייב להיות מי שגרם לזה
לקרות, בדיק כמה שהוא הפליל אותה בלחש קיוור הדם. פרופסור
קוירל ידע שאדון האופל עומד מאחורי זה, אז הוא גנב את גופתה
של העלמה גרייניג'ר ושמר אותה –"

אי אפשר להאשים אותו על הניחוש הזה.

"ואז פרופסור קוירל יצא להתמודד מול אדון האופל, אדון
האופל הרג את פרופסור קוירל, והרמיוני גרייניג'ר חזרה לחיים.
הם אומרים שהיא חיה ושלמה עבשו, ואולי אפילו יותר מזה.
כאדון האופל ניסה לתפוס אותה, כל מה שנשאר ממנו לאחר מכн

היו גלימוטיו השרופות וידיו האוחזות את צווארה של העלמה גרייניגר. בדיק כפי שהארי פוטר הוגן מהקללה ההורגת על ידי הקרבתה ואהבתה של אמו, פרופסור קוירל יצא מרצונו, אל אدون האופל לבדו, ובטע קרא, לרוחה של הרמיוני גרייניגר, חזורה מ... חזורה מאיפה ש...שהיא הייתה –" קולו של אוליבר נשבר.

"לא בדיק כך", אמר הארי משורת המושבים הראשונה בקורס כרוד. הוא היה חiyב לומר מה فهو בשלב זה, לפני שזה יצא מכלל שליטה. אם זה לא יצא כבר מכלל שליטה. "דייוויד מונרו היה קוסם חזק מאוד, חזק יותר מכפי שמשיחו חוץ ממנו וממני ידע. אני לא חשב שאתה יכול להזכיר משיחו מהמתים רק על ידי הקרבת עצמן, אף אחד לא צריך לנסות לעשות זאת זה בדרך הוו". סיפור כזה יפה. הוא היה צריך להיות אמיתי. הוא היה צריך להיות אמיתי.

"אני לא יודע הרבה על האדם שמאחורי הפרופסור", אמר אוליבר האפריקאי, לאחר שהשתלט על עצמו חזורה. "אני יודע שדייוויד מונרו לא היה אדם מאושר, הוא מעולם לא הצליח להטיל לחש פטראנום".

דמעות התאספו שוב בעיניו של הארי. זה לא היה נכון, זה לא היה הוגן, ולדמורת הרג כלכך הרבה רוחה אנשים, הוא היה צריך למות יחד עם חסידיו, הוא לא היה ראוי לטיפול מיוחד. אבל זה לא הייתה רק חולשה של הארי, זה היה ההורקרוקס, ולדמורת לא יכול למות לגמרי. אז הארי יוכל להודות בזה, הוא היה מרווחה, הוא היה מרוצה שפרופסור קוירל לא נעלם לגמרי...

"אבל אני יודע", אמר אוליבר, דמעות נוצצות על חייו, "פרופסור קוירל מאושר, לא משנה איפה הוא עכשו".
על ידו השמאלית של הארי, ابن אומרגד קטנה זהרה תחת שם הבוקר.

לא גן עדן, לא כוכב רחוק, לא מקום אחר אלא אדם טוב יותר, אני אראה לך, يوم אחד אני אראה לך איך להיות מאושר –

הנער הגבולה הביט מטה אל הק驴 ששהזיך בידו השניה ובפעם הראשונה התחשב בו. "פרופסור קוירל", אמר אוליבר, קולו נוקשה ומהיר יותר כעת, "היה, עד כה, הפרופסור הטוב ביותר ביזור לאקסם קרבוי שלימד איפעם בהוגוורטס. סלאר סלית'רין עצמו לא היה מורה טוב כמוו, לא משנה כמה כשפים הוא הכיר. פרופסור קוירל סיפר לנו בתחלת השנה שהוא לימד אותנו תמיד יהיה הבסיס המוצק של אומנות ההגנה. וכך יהיה. לנו נעריר את זה לתלמידים החדים בשנה הבאה, לא משנהiziaProfessor יהיה לנו. התלמידים הבוגרים יותר ילמדו את הצעירים מהם. זהו הפתרון קללה על משות המורה להתגוננות. אנחנו לא נשבע ונכח שתבוא סמכות כלשהי ללמד אותנו. ואנחנו נדרוג שתורתו של פרופסור קוירל לעולם לא תמות בהוגוורטס".

הארי הביט למקומות בו פרופסור – לא, המנהלת מַקְגּוֹנְגָּל ישבה, וראה את המנהלת מהנהנת בשקט במבט עצוב, קפדי וגהה.

"هم לא נתנו לנו לראות את העלמה גרייניג'ר עדין", אמר אוליבר בקול רועד "את הילדה-ശזרה-ിലച്ചים. אבל אני תמיד חשוב על פרופסור להתגוננות כשאראה אותה. קורבנו ממשיך לחיות בתוכה, בדיקן כמו שתורתו ממשיכה לחיות בתוכנו." אוליבר העיף מבט למקום של הארי ואוז הסתכל למטה חזקה על הק驴 שלו. "נרייע לפרופסור קוירל, אם כן, הסלית'רין הטוב ביותר שהיה איפעם, מה שככל סלית'רין צריך להיות! הידד לפרופסור קוירל!"

"הידד! הידד! הידד!"

אף אחד לא נשאר שקט הפעם, אף לא אחד שהארי יכול לראותה.

פרק ៩១

כיאפו נפגן עליו - אלטזיו דקובלדו

הארי לעמוד לפני הגרגואילים ששמרו על הכנסה למשרד המנהל – לא, המנהלת. הוא זומן על ידי פרופסור סינייסטרה, שאמרה לו שזה מצב חירום, אבל הפתח לא נפתח בשבילו.

ניסוי הראה שבן החכמים קיבעה שנוייצורה כל שלוש דקות וחמשים וארבע שניות בקביעות, ללא תלות בגודל העצם ששונה. רק פעם אחת, כשההארי החזק אתaben החכמים והAIR שרבה עם הensus החזק ביותר שלו בארון חזוק במיוחד, הARRY חשב שראה מערך של נקודות זעירות בתוך גוש זוכיות הארגמן: אבל הARRY לא הצליח לראות אותו שוב, ועכשו הוא חשב בעצמו שדיםין את זה.aben לא היו כוחות אחרים שהARRY יכול היה להזות, והוא גם לא הגיבה לכל ניסיון למתן פקדות מחשבתיות.

הarry הקציב לעצמו זמן עד למחור בצהרים כדי להבין איך להתחיל להשתמש aben בלי שתתיקח על ידי מישחו אחר, מנסה לא לחסוב על מה שעדיין קורה, מה שתמיד קרה, ביןתיים.

באיחוד של עשר דקוט, מינרונה מקונגלו הופיע, נעה בצעד קל. ידיה היו מלאות בניירות, והוא שוב חבשה את מנגנת המיוון. הגרגואילים, עם ציליק ציר של aben נשחת, קדו לפניה קידה עמוקה.

"הסימנה החדשה היא 'ארעיות', אמרה מינרונה לרגואילים,

והם סטו הצעידה. "אני מצטערת, מר פוטר, עוכבתי –"
"מובן."

מינרואה עלתה על המדרגות הלוויינות הארכות, מטפסת
במקום ללחכות שייעלו אותה, והארי בעקבותיה.

"אנו נפגשים עם אAMILIA בונז', מנהלת המחלקה לאכיפת חוקי
הקסם; עם אלאסטור מודי, אליו כבר נפגש; ועם ברטמיס
קרואוץ', מנהל המחלקה לשיתוף פעולה בינלאומי בקסמים",
מינרואה אמרה תוך כדי עלייה במדרגות. "הם היורשים של
דמלדור באוטה מידה כמוך או כמווני".

"איך – איך הולך להרמוני?" להארי לא הייתה הזדמנות
לשאול עד עכשו.

"פילוס אמר שהיא נראית מאוד מזוועה, מה שלא מפתיע, אני
מניחה. היא שאלת איפה הייתה, נאמר לה שבמשחק הקווידיז', היא
שאלה איפה הייתה באמת, וסירבה לדבר עם אף אחד על מה שקרה
עד שיטור לה לדבר אתך. היא נלקחה לקדוש מגנו, שם", המנהלת
נשמעה עכשו קצת מוטרדת, "לחש אבחון סטנדרטי הראה שగברת
גרייניג'ר הינה חדים ריאה, במצב גופני מצוין פרט לרעמה
הזוקקה לשירוק. לחסים שמזעים קסמים פעילים זיהו בכל פעם
שהיא בתהילך שינוי-צורה לצורה אחרת. היה שושואיסט שהופיע
לפני שפיליוס, אה, סילק אותו. הוא הטיל כמה לחסים שהוא
כראה לא היה צריך לדעת, והכריו שנסמהה של הרמוני ריאה
לגמר, אבל למרחק של לפחות קילומטר מהגוף שלה. באותו רגע
המרפאים הבכירים יותרו, והיא הגיע לבדה בתא עם עכברים
זוכבים –"

"היא מה?"

"אני מצטערת, מר פוטר. זה מונח בשינוי-צורה. העלמה
גרייניג'ר נמצאת בתא מבודד שבו יש כלוב עם עכברים מבריתים
וקופסה של זוכבים שיולדו צאצאים תוך יום. ההיגיון אומר שלא
משנה מה התעלומה שבבסיס חזרתה לחיים, היא השירה עקבות

כלשהם שיכולים לגרום לקסמי המרפאים להניב ג'יבריש. אבל אם שום דבר לא יקרה לעכברושים או לצאצאי הזוברים יוכרו שהורתה של העלמה גריינגר להוגוורטס בטוחה מיד לאחר שתוקם מחר בבוקר".

הארי עדרין לא היה בטוח... לא היה בכלל, מה הרמוני תחשוב על חורתה לחיים, לפחות לא בניסיבות הלו. הוא לא באמת השב שהרמוני צעק עליו על כך שעשה את זה לא נכון. זה רק מוחהו של הארי מנסה לדמיין אותה לפי הסטרואוטיפ. הארי היה מותש באמת ולא חשב לעומק כשהמציא את סיפורו הכספי הזה, והרמוני בטח תבין את החלק הזה. אבל הוא לא יכול לדמיין מה הרמוני תחשוב לאחר מכן...>.

"אני תוהה מה העלמה גריינגר תחשוב על כך שגם היא הביסה את אתה יודע עמי", אמרה מינרונה בהרהור, עולה במדרגות מהר מספיק שהארי כבר התנסף בניסיון לשמור על הקצב. "וועל כך שנאים מאמינים בדברים כה מעוניינים לגבייה".

"את מתכוונת, בגלל שהיא כל הזמן הוזדהה בתור גאונת לימודית רגילה, ועכשו הרבה אנשים חושבים עליה בתור הילדה שחזרה להחים וכולם רוצחים לחוץ את ידה?" שאל הארי. איפלו שהוא לא זוכרת שהיא עשתה משהו כדי להרוויח את זה. איפלו שככל זה היה עבודה והקרבה של אנשים אחרים, והוא מקבלת את הקredit. איפלו שהוא לא מרגישה שהיא עשתה בכלל משהו שראוי לדורך שבה אנשים מתיחסים אליה, והוא לא בטוחה אם היא יכולה אייפעם להיות האדם שהם מדמיינים. "אלוהים, אני לא יודע, אני לא יכול לדמיין איך זה".

אולי אני לא הייתי צריך לספר את זה עליה. אבל האנשים היו חייבים להאמין במשהו או שאלותיהם יודע מה הם היו ממשיכאים. להרגיש אשם לגבי זה יהיה טיפשי. אני חושב.

השניים הגיעו לראש המדרגות, ונכנסו למשרד המלא בעשרות עצמים מוזרים, כולם עומדים מול שולחן גדול ומול כס מפואר

שמאחוריו.

דיה של מינרונה עברו על אחד מהחפצים, זה עם הווייפרים הזהובים, עיניה נסגורות לרגע. ואז מינרונה הורידה את מצנפת המيون ושם אותה על מתלה הכוועים שעליו היו תלויות שלוש נעלי בית שמאליות. היא הפכה את הכסא המפואר לכיסא מרופד פשוט ואת השולחן הגדול לשולחן עגול, סביבו צצו ארבעה כיסאות.

הארי צפה בכל זה בכאב פתאומי מוזר בגרכונו. הוא ידע, בלי שאף אחד מהם אמר משהו, שהשינוי של השולחן והכיסאות היו צרייכים להיות יותר טקסיים. הרבה יותר טקסיים בשבייל הפעם הראשונה שהמנהל החדש יושבת במשרד שלה. אבל מסיבה כלשהי לא היה זמן, ומינרונה מנגנון ויתרה על כל זה בשבייל המהירות.

נפנו בשרביטה של מינרונה הדליק את אש הפלו באח, תוך כדי שמיןרונה התישבה בכיסא שהיא של דמלדור.

הארי חפס בשתיקה את אחד הcisאות שמסביב השולחן והתישב משמאלו למינרונה.

כמעט בביטחון נדלקה אש הפלו בירוק וסובבה החוצה את אלאסטור מודי, שהסתחרר בשרביט מולם, הקיף את כל החדר במבט אחיד, ואז כיונן את שרביטו אל הארי ואמר "אברה אַרְבָּה". זה קרה כלכך מהר, ותפס אותו בהפתעה גמורה, שרביטו של הארי לא היה אפילו בחצי הדרך מעלה כשאלאסטור מודי סיים את הכישוף.

"רק בודק," אמר אלאסטור למנהל, שרביטה היה מכונן אל אלאסטור, פיה פתוחה כאילו כדי לומר מילים שלא יכולה למצוא. "וולדי היה מנסה להתחמק, לו היה משתלט על גופו של הנער אתמול בלילה. אם כי אני עדיין צריך לבדוק את הילדה גריינגר."

אלאסטור מודי התישב לימיינה של מינרונה.

הארי חשב, באותו חלקיין שנייה, לנשות לייזר זוהר פטרונוס

כסוף ללא-AMILIM משביטו; אבל שרביתו לא היה במקום כדי לעצור את הכישוף בזמן, אפילו לא קרוב.

טוב, אם הרגשת בלבך מנוצח עד כה, הנה זה נעלם. איזה שיעור מועיל לחיים, אדון מודי.

האש באח הפלו בערה בירוק פעמיים נוספת ומתחנה יצאה המכשפה הקודרת, הזקנה והקשוחה ביותר שהאריה ראה מימייו, כמו בשר מיבש שעוצב בצורת אנווש. למכשפה הזקנה לא היה שרביט ביד, אבל היא הקורינה אווירות סמכות שהייתה חזקה וחמורה יותר משל דמבלדור.

"זאת חברת הנהלה אAMILIA בונז, מר פוטר," אמרה המנהלת מקונגנול, שחזרה לשלוותה. "אנחנו עדים מחייבים לחבר הנהלה קראוץ' –"

"גופתו של ברטמיווס קראוץ' הבן התגלה בין אוכלי-המוות המתים," אמרה ללא הקדמה המכשפה הזקנה, תוך כדי הליכה בעבר הcisאות. "זה לחלוטין הפתיע אותנו, ואני חוששת שברטמיווס באבל ניכר על זה, על שתי הידיעות. הוא לא יהיה איתנו היום."

האריה שמר את רתייתו בפנים.

AMILIA התiyaשבה על כסא מימינו של מודי.

"המנהלת מקונגנול," אמרה המכשפה הזקנה, עדים ללא היסוס או עיכוב, "'ושולת מרلين הנצחית', שדמבלדור השאיר אצל לשמריה, אינה מгиיבת למגע ידי. לקסמהדרין חייב להיות כושףראשי ראוי לאמן בהקדם האפשרי; העניינים בתומו أيام בריטניה. את צריכה לספר לי מה דמבלדור עשה, ומיד!"

"לעזוזל," מלמל מודי, עיניו העזים שלו מתגלגת בפראות. "זה לא טוב. לא טוב בכלל."

"כן, ובכן," אמרה מיג'רונה מקונגנול, בהסנות קלה. "אני לא יכולה לומר בוודאות. אבל – טוב, הוא בוודאי ידע שאולי הוא לא ישרוד את המלחמה זו. אבל אני לא חשבתי שהוא ציפה

מהעלמה גְּרִינְגֵּר לחזור מהמתים ולהרוג את וולדמורט רק שעה ספורות לאחר מכן. אני לא חושבת שהוא ציפה לזה בכלל. אני לא כליכך בטוחה מה הצוואה שלו במקורה כזה – ”
AMILIA בונז' צייקמה מכיסאה. ”את רומזת שהילד הזאת, גְּרִינְגֵּר, ירצה אולי את שוללת מרלין הנצחית? ואת קטסטופת? היא בת 12, ולא עברה את הבדיקות – אלבוס ודאי לא היה חסר אחריות עד כדי להזכיר את ’השולשת’ לכל מי שבמקרה הביס את וולדמורט, בלי לדעת מי הוא! ”

”טוב, אם נאמר זאת בפשטות”, אמרה מירונה, תוך שהיא מקmeta את הדפים שהביאה אליה והוא הגיע על השולחן. ”אלבוס בן חשב שהוא יודע מי יביס את וולדמורט. הייתה נבואה בעניין, אחת מאומתת, שעכשיו נראה שהיא לא קرتה, או – אני לא יודעת, גברת בונז! יש לי מכתב אחד למאר פוטר שאני צריכה לחת לוב במקורה ואלבוס מת או עצב באופן אחר, ועוד מכתב שאלבוס אמר שמר פוטר יכול לפתח רק אחרי שהוא הביס את וולדמורט. אני לא בטוחה מה יקרה עכשו. אולי העלמה גְּרִינְגֵּר תוכל לפתח אותו, או אולי הוא לעולם לא יפתח – ”

”חכי רגע”, אמר עינז'וזם מודי. הוא חיפש בגלומותיו ושלף שרביט ארוך, אפור וגבושא שהארי זיהה; היה זה השרביט של דמלדור, שצורתו ועיצובו היו שונים מכל שרביט אחר בהוגוורטס. מודי שם את השרביט על השולחן. ”לפנינו שנחנו ממשיכים, אלבוס השאיר גם לי הוראה או שתיים. הרם את השרביט,ILD.”

הארי היסס, חושב.

אלבוס דמלדור הקריב את עצמו לשבייל. הוא בטח בmodo. זו אינה מלכודת כלל הוראה.

הארי התחילה להושיט יד לשרביט.

השרביט קפץ ועף מהשולחן לידי של הארי. וברגע שאצבעתו של הארי לפתח את הידית היה זה כאילו שמע שיר,

שיר הילל לתהילה ולקרב שההדר בראשו. גל של אש לבנה עליה מהידית ולאורך העץ, מתגבר תוך כדי תזוזה, פורץ מסופו של השרביט ברסס אדריר של ניצוצות. דרך העץ שחתת אצבעותיו שרורה תחושה של חזק וסכינה מרוסנת, כמו זאב לכוד.

הארי גם קיבל רושם של ספנקנות מובהקת, כאילו לשרביט יש רמה מסוימת של מודעות, והוא מתפלא איך לעזאזל הוא הגיע לידיו של תלמיד בשנה הראשונה.

"בסדר," אמר עין-הזעם מודי לעבר המבטים המבוהלים. "או מסתבר שהעלמה גרייניג'ר לא הייתה זאת שהביס את וולדי. לא חשבתי כך."

"מה." אAMILIA בונז אמרה את המילה ביוובש. עין-הזעם מודי הנהן לעברה בהתחשבות. "אלבוס אמר שהשרביט ייך אל מי שהביס את אדוננו הקודם. הוא לך אותו מג'רינדי הזקן, ואז אתמול וולדי הביס את דמלדור. את צריכה שאני אסביר לך, אAMILIA?"

AMILIA בונז בהתחה בהארי, פיה פעור לרוחה. "אולי זה לא נכון," אמר הארי. הוא בלע עוד חבטה של האשמה הנוראית. "אני מתכוון, וולדמורט השתמש بي כבן-عروבה בגלל שהייתי, הייתי טיפש, ודמלדור הקריב את עצמו כדי להציל אותי, אולי השרביט חשב שזה נחשב כהבסה שלי את דמלדור. אם, אבל כן הבהירתי את וולדמורט. גירשתי אותו. אבל אני חשב שיוטר טוב אם אף אחד לא ידע שהייתי שם."

ביב. טיק. ווירדר. דינג. פווט.

"זה בטח דרש חתיכת עבודה," אמר עין-הזעם. האיש המצלוק הרכין ראשו באיטיות, כמחווה של כבוד عمוק. "אל תרגיש אשם כל-כך על אובדן אלבוס ודיוויד וללאל, בן, לא משנה כמה אתה טיפש. אתה ניצחת בסופו של דבר. כולנו ביחד מעולם לא היינו יכולים. רק כדי לבדוק, בן, אתה ודיוויד גם השמדתם את ההוורוקוס של וולדי? ואתה בטוח שהוא היה הדבר האמיתי?"

הארי היסס, שוקל את ההשלכות האפשריות של האמון, ואת האסונות האפשריים של השתקה, ואז נד בראשו למודי כתשובה. הוא תכנן לספר לפחות למקונגנג על מה שיש עכשו בתוך בית הספר שלא בכל מקרה. "לולודמורט היי... די הרבה הורקרוקסים, למעשה זה במקומות זה מהkeptית את רוב הזכרון שלו ושיניית את צורתו זהה". הארי הרים את ידו והציבע בשקט על אבן האזמרגד שעל טבעתו.

סفلאט. בוניג. ספלאט. ספלאט.

"הא", אמר מודי, רוכן חזורה על כיסאו. "מיינֶרְוֹנה ואני נשים כמה אזעקות וקסמים על הטבעת הזה שלך, בן, אם לא אכפת לך. רק למקורה ואתה חשבה לשמר את השינויים יום אחד. ועל תלך לרדוף אחרי שום קוסמים אפלים, אייפעם, רק תחיה חיים שקטים ורגועים". האדם המצלוק לקח ממחטה וניגב את אגלי הזעה שהופיעו על מצחו. "אבל כל הכבוד, בחור, אתה ודיבואיד ביחד, זכרנו לברכה. זה היה רעיון שלו, אני מוחש? כל הכבוד, אני אומר".

"אכן", אמרה אמilia בוניג, שקור רוחה חזר אליה. "כולנו חבים לשניים חוב אדיר של הכרת תודה, אבל אני אומרת שוב שיש עניינים דחופים לגבי שושלת מרلين הנצחית".

"אני מאמינה", אמרה מיינֶרְוֹנה מַקְגּוֹנְגָּל באיטיות, "שהכי טוב הוא שאthan את מכתביו של אלבוס למר פוטר ברגע זה". בראש ערמת הדפים שלא נחה מעטפת קלף, ומגילת קלף מגולגלת החטומה בסרט אפור.

המנחת נתנה להארי את מעטפת הקלף, והארי פתח אותה.

* * *

אם אתה קורא את זה, הארי פוטר, אז אני חובשתיך על ידי ולדמורט, והמשימה עכשו בידיך.
למרות שהוא אולי יעזע אותך לגולות, זה הסוף שקיומי בלביכי

שיתרחש. ברוגעים אלה, עדין נראה אפשרי שולדמות יובס על ידי. ואז, בבוא הזמן, אהפוך בעצמי לאפלה שעלייך לנצח, בשביל שתגיע לשיא כוחך. מכיוון שנאמר פעם שאולי חצטרך להרים את ידך על מי שלימד אותך, האחד שהכין אותך, האחד שאתה אוהב; נאמר שאתה אولي תביא למפללה שלי. אם אתה קורא את זה וזה לעולם לא יקרה ואני שמח על כך.

עם זאת, הארי, אני אחסוק ממך את זה, את הלחימה בלבד מול וולדמותך. אני כותב את זה, בהתחייבות אליך שאני אגונע עלייך כל עוד אני יכול ולא משנה מה יקרה לי. אבל אם אני אכשל אז

תדע שאני שמח על כך, בדרבי האנוכית.
עם פטירתי, לא יוויתו מי שייתמודד מול וולדמותך כשווה לו חוץ ממך. צילו הארוך והנורא יוטל על בריטניה הקסומה, ו Robbins יסבלו וימתו בגל זה. הצל זהה לא יעלם עד שתתשמיד את מקומו, עד שתתחרה את ליבך של האפלה. איך אתה אמרת לעשות זאת, אני יודע. אם וולדמותך איינו יודע מהו הכוח שאתה נושא, אז גם אני לא יודע. אתה חייב למצוא את הכוח הזה בתוכך, אתה חייב ללמידה לשנות בו, אתה חייב להפוך לשופט האחרון של וולדמותך, ואני מתחנן לפנייך לא לעשות את השגיאה של רחמים כלפי.

את השירות שלך, שהשארתי לך בשמירה אצל מודי, אל תען להניף מול וולדמותך. משומם שכאשר אדון השירות מובס, נאמנותו עוברת למנצח. כאשר תביס את שהבים אותך, או יתמסר לך השירות באמצעותך; אך אם תניף אותו מול וולדמותך לפני בן, הוא יבגדך לבטה. שמור אותו מחוץ להישג ידו של וולדמותך בכל מחיר. עלי ליעץ לך שלא להניף את השירות הזה כלל, אך ככל זאת הוא חפץ בעל עצמה גדולה, עצמה לה אתה עשוי להזדקק במקרים נוראים. אך אם תניף אותו, عليك לחושש תמיד מבוגדיותך.

בהעדותך אין מנוס מניפולת הקסמהדרין בידי מאלבוי. שושלת מרلين הנצחית שהעברתי לך, תימצא באחריות אAMILIA FOUNDED שתהייה בגיל או בעוצמה המתהימים. אבל היא לא יכולה להתגונד למאלבי להרבה זמן, לא כשאני לא שם וכשولدמות חזר ליעץ לו. בקרוב, אני חושב, משדר הקסמים ייפול והוגודטס יהפוך למכזר האחرون. לMINERVA השארתי את מפתחות הוגודטס, אבל

* *

כימאטו קפין עליון - אלג'יז דקובלדו

אתה לבודך אדוננו, והיא תעזoor לך כמה שתוכל.
 אלאסטרו מנהיג כעת את מסדר עופר-החול. הקשב לדבריו
 היטיב, גם לעצתיו וגם לسودתו. אחת החורשות הגדולות של חי
 היא שלא הקשבי לו יותר ומוקדם יותר.
 בכך שבסוף תביס את וולדמורט, אין לי ספק.
 מכיוון שזו תחיה רך התחלת גורל חיק. גם בזה אני בטוח.
 כאשר תביס את וולדמורט, כשחציל את המדינה הזה, אז, אני
 מקווה, תבין את המשמעות האמיתית של חיק.
 או מהרו להתחיל.
 שלך במות (או بما שזה לא יהיה),
 דמבלדו.

נ.ב. היסודות הן "מחיר עופר-החול", "גורל עופר-החול"
 ו"ביצת עופר-החול", מתוך המסדר שלי. מינורקה יכולה להעביר
 את החדרים הללו למקום בו תוכל לגשת אליהם ביותר קלות.

* * *

הארי קיפל את הקלף והכנס את הזורה למעטפה, קימט את מצחו
 במוחשנה, ואז לקח את המגילה החתוםה בסרט אפור מהמנהל.
 כשהשרביט האפור הארכן המונח בידי של הארי נגע הסרט, הוא
 נפל מיד; הארי גלל את המגילה, וקרא ממנה.

* * *

לכבוד הארי גיימס פוטר-אוואנסז'ודס:
 אם אתה קורא זאת זה, הבסת את וולדמורט.
 ברוכותיך על כך.
 אני מקווה שאתה לך זמן לחוגג לפני שפתחת את המגילה הזה,
 בגלל שהחדשות בה אין מעודדות.
 במהלך מלחת הקוסמים הראשונה, הגיע זמן בו הבני
 שולדמורט מנצח, שברוכב הוא חזיק בכל.
 בעת משבר זו, החלטתי למלחקט המסתורין והפעלתי סיסמה
 שמעולם לא נאמרה בכל ההיסטוריה של שושלת מרלין הנצחית,
 ועשיתי דבר אסור ובכל זאת לא אסוד לغمדי.

הקשתי לכלי הנבואות שאירפעם תועדו.
וכך למדתי שצורת גרועות בהרבה מולדמות.
מנבאים וחויזים מסוימים הגיעו מקהל הולכת וגדרה של
נבאות החוזות שלל העולם זה נגזר להיחור.
ואתה, הארי ג'יימס פוטראונסזוס, אחד מלאה שנובה
שיהרסו אותו.

לו הייתה הוגן, הייתי צריך לסיים את קני האפשרויות שלך,
לעצור אותך מלヒולך, כשם שהשתדלתי לסיים את כל קני
האפשרויות האחרים שניליתי באותו יום התודעה נורא.
אבל במקרה שלך, הארי, ורק במקרה שלך, לנבואות סוף
העולם יש פרצות, קטנות ככל שיהיו.
תמיד "הוא יbia לקץ העולם" ולא "יביא לקץ החיים".
אפילו כשהנאמר שתקרע לגזרים את הכוכבים בשמיים, לא
נאמר שתקרע לגזרים את האנשים.

ולכן, כשהתברר שהעולם הזה לא תוכנן לשروع, אני הימרתי –
פשטו כמשמעותו – הכל עלייך, הארי ג'יימס פוטראונסזוס.
לא היו נבואות על איך העולם אולין נצץ, או מצאתי את הנבואות
שהחילו פרצות בחורבן; והבאתי לתנאים המוזרים והמסובכים
שנדרכו בשבייל שנבואות אלו יתקיימו. דאגתי שגולדי מילגה
לפחות אחת מהנבואות הללו, וכך (אף שמה חזשת) דנתי את
הויריך למוות והפכתי אותך למה שאחלה. כתבתי רמז מוזר בספר
השיקויים של אמרק, למרות שלא ידעת מדויע אני עושה זאת; וזה
גורם ללילה לדעתיך איך לעוזר לאחותה, והבטיח שתזכה באבטה
המלאה של פטוניה אווננס. חמקתי, בלתי נראה, לחדרך
באוקספורד, ונחתתי לך את השיקוי שנוחתנים לתלמידים עם
מחולל-הזמן להארצת מחוור הימה שלהם בשעותיהם. כשהיית
בגיל שיש ריסקתי ابن שהיתה על אדן החלון שלך, ועד היום
אני יודע למה.

הכל בתקופה הנואשת שתוכל להעביר אותך בעזקה העזה,
שאייכשו תחריב את העולם אך עדין תשאיר את אנשיו בחיים.
עכשו כשבורת את המבחן המקדים של הבסת וולדמות, אני
מניח את כל שיש לי בידך, כל הכלים שאין מסוגל לחתך לך.
ושושלת מROLIN הנצחית, הפיקוד על מסדר עופ-החול, את כל הוני
ואוצרותי, שרביט הבכור מאוצרות המוות, והנאמננות של אלה

* *

כימאטו קפון עלי - אלג'ו דקבל'דו

מחברי שיציתו לי. השארתי את הוגוורטס בטיפולה של מינרונה, כי אני חשב שהיה לך הזמן לכך, אבל אפילו הוא יהיה שלך אם תדרוש אותו ממנה.

דבר אחד אינני נותן לך, וזה את הנבאות. מהרגע שאזוב הן יירסו, ושם נבואה חודה לא תמועד, בಗל שנאמר שאסור לך לראותן. אם אתה חושב שהוא מתחסל, תאמין לי כשאני אומר שאפילו שכלך לא יוכל לחתוף את החטסל שנחסק מך. אני אמרות, או אובד לך, או אלקח מך באיזו דרך אחרת – הנבאות לא בדורות, כתבען – מבלתי לדעת איפעם מה העתיד באמת צופן לנו, או למה אני חייב לעשות את מה שעשית. כל זה הינו טירוף מוצפן ומוטב לך בludeי.

יכול להיות רק מלך אחד על לוח השחמט.

יכול להיות רק כלי אחד שאין לו מחיר.

הכלי הזה אינו העולם, אלא אנשי העולם, מכשפים ומוגלים כאחד, גובליים וגדונייבית וכולם.

כל עוד נותר שיד למיין שלנו, הכלוי הזה עדין במשחק, אך שלל הכוכבים למות בשמיים.

ואם הכלוי הזה יאבד, המשחק יסתום.

דע את ערכם של כל שדר הכלים שלך ושחק כדי לנצח.
אלבוס

* * *

הاري החזיק את המגילה לזמן רב, בוהה בכלום.

ובכן.

ישנם רגעים שבהם המונח "זה מסביר" לא נראה כמספיק להיאור המצב, ובכל זאת, זה מסביר.

בניסיוח הדעת, הاري גלגל את המגילה באגרופו, עדין בוהה בכלום.

"מה כתוב שם?" שאלה אAMILIA בזען.

"זהו מכתב וידוי," אמר הاري. "מסתבר שדמלדרו היה זה שהרג את אבן המحمد שלו."

"אין זה הזמן לבחירות!" קראה המכשפה הזקנה. "האם אתה

הבעלים האמתי של שושלת מרליין הנצחית?"
 "כן", אמר הארי בהיסח דעת, מוחו היה עסוק במחשבות שהוא,
 על-פי כל כימות אובייקטיבי, הרבה יותר חשובות.
 המכשפה הזקנה ישבה ללא תזוזה בכיסאה. היא סובבה את
 רأسה ונעלה את עיניה על מינרואה מקונגנול.

בינתיים מוחו של הארי, שעבר על יותר מדי אפשרות
 בחצטלבות עם יותר מדי קווייזמן, כמה מהם מעربים, פשטו
 כמשמעו, מיליארדי שנים ותהליכי פירוק כוכבים, הכריז על
 פשיטת רגל קוגניטיבית והתחיל מחדש. בסדר, מה הדבר הראשון
 שאני צדיך לעשות כדי להציג את העולם... לא, צדיך לחשוב על
 זה יותר ממועד, מה אני צדיך לעשות היום... זאת אומרת, חוץ
 מלהחליט מה לעשות, וכדי שלא אהעכב לפני שאסתכל על מה
 שזה לא יהיה שדמלדור השair ליב חדר ביצת עופף-חול...

הארי הרים את עיניו מהמגילה המגולגלת והבט על פרופסור –
 על המנהלת מַקְגּוֹנָגֵל, על עיניה העזם מודי ועל המכשפה הזקנה
 והמקומתת, כאילו הוא רואה אותם בפעם הראשונה. אם כי
 למעשה הוא באמת ראה אתAMILIA בונז' כמעט בפעם הראשונה.
 AMILIA בונז', ראש המחלקה לאכיפת חוקי קסם, שאלבוס
 דמלדור חשב שהוא מתאימה להוביל את הקסמהדרין, לפחות
 באופן זמני. שיתוף הפעולה שלו יהיה רביעך, אולי אף נחוץ,
 עברו... עברו כל דבר שהארי י策רך להתמודד איתו. דמלדור בחר
 בה והוא שמע נבואות שהארי לא שמע.

AMILIA בונז', שחשבה שהיא מונתה לאחראית על שושלת
 מרליין הנצחית ומונתה לכושפת הראשית של הקסמהדרין, רק כדי
 לגלוות שבמקומה התפקיד עבר, ככל הנראה, לילד בן אחת-עשרה.
 אתה תהיה, אמר קולו של הפלපף בראשו של הארי, אתה
 תהיה מנומס עכשווי. אתה לא תהיה חתיכת אידיות ארווד כמו
 שאתה תמיד. בഗל שగודל העולם עשוי להיות תלוי בזה. או שלא.
 אנחנו אפילהו לא יודעים.

"אני נורא מצטער על כל זה", אמר הארי פוטר, ואז עצר כדי לראות איזו השפעה, אם בכלל, הניבת ההצהרה המנומסת זו. "נראה שמיינרוֹה חושבת", אמרה המכשפה הזקנה, "שאתה לא תפגע אם נדבר בכנותה".

הארי הנהן. החלק הריבנקלאי בראשו רצה לכלול את ההצהרה על היותו שונה מאנשים שמנסים בבודות להתנסא מעליו בזמן שהם צועקים שהוא לא פתוח לביקורת, אבל הפלפה הטייל על כך וטו. לא משנה מה היה לה לומר, הארי ישמע זאת.

"אני רוצה לדבר סירה על הנפטר", אמרה המכשפה הזקנה. "אבל מאז הזמן הקדומים, שולחת מRELIN הנצחית הוועבר רק לאלה שהוכיחו הייטב שלהם לא רק אנשים טובים, אלא גם חכמים מספיק כדי לבחרו יורשים שהם עצם טובים וחכמים. סטיה אחת, בכל מקום לאורך השרשרת, והשולחת עלולה לסתות ולעולם לא לחזור! זה היה מעשה משוגע מצד דמבלדור להעביר את השולחת למישחו כל-כך צעיר, אפילו כאשר זה הייתה מותנה בהבשתו של אתה-היודעתי. כתם על מורשתו של דמבלדור, כך זה יראה." המכשפה הזקנה היססה, עיניה עדין נוצחות בהاري. "אני חושבת שאתה טוב שאף אחד מחוץ לך ישמיע על כך."

"אםם", אמר הארי, "את... לא ממש מעריכה את דמבלדור, אני מבין?"

"חשבתי..." אמרה המכשפה הזקנה. "ובכן. אלבוס דמבלדור היה קוסם טוב יותר ממוני, אדם טוב יותר ממוני, בדרכים רבות מכפי שאוכל לספור בקהלות. אבל לאיש היו את הפגמים שלו." בغالל ש, אם. אני מתכוון. דמבלדור ידע כל מה שאמרה הרגע. על עצם היותי צעיר ועל איך שהשולחת עבדת. את מתנהגת כאילו דמבלדור לא היה מודע לכל העבודות הללו, או שפשוט התעלם מהן, כשעשה את הבחירה שלו. זה נכוון שלפעמים אנשים טיפשים, כמוי, מחייבים החלטות משוגעות כללה. אבל לא דמבלדור. הוא לא היה משוגע." הארי בילע, מוחה לחות שצצה

פתאום בעיניו. "אני חושב... אני מתחילה להבין... שדמבלדור היה האדם השפוי היחיד, בכלל זה, כל הזמן הזה. האדם היחיד שעשה את הדברים הנכונים ממשהו שאפילו מתקרב לסייעות הנכונות...". גברת בונז' קיללה בשקט, שורה של קללות חריפות שגרמו למינרונה לנوع באינוחות.

"אני מצטער", אמר הארי בחוסר-אונים.

עיניהם גיחך, פניו המצוולקות מהעוותות בחיווך. "תמיד ידעתי שדמבלדור זם ממשו שהוא לא גילה לנו אף פעם. בחור, אין לך מושג כמה קשה זה עבורי לא להשתמש בעין כדי להסתכל במגילה".

הארי מיהר לתחזק את המגילה לתוך נרתיק עור המוק. "אלאסטור", אמרה אميلיה. קולה של המכשפה הזקנה עלה. "אתה אדם הגיוני. אתה לא יכול לחשב שהבחור הזה יוכל להיכנס לగרכיו של דמבלדור! לא היום!"

"דמבלדור", אמר הארי, השם הרגיש מוזר על הלשון שלו, "באמת עשה הנחה אחת שגואה, כשהוא עשה את החלטותיו. הוא חשב שנלחם בוולדמורט במשך שנים, כולם ביחד. הוא לא ידע שאביס את וולדמורט מיד. זה היה הדבר הנכון עבורי לעשות, זה הצליל הרבה חיים בהשוואה למלחמה ארוכה. אבל דמבלדור חשב שהיא יהיה לכם למדוד אותה, לבתו בי... ובמקום זה הכל הסתומים בעבר אחד". הארי שף אויר. "את לא יכולה פשוט להעמיד פנים שנלחמנו בוולדמורט שנים ושכבר השגתית את אמונכם והכל? שאני לא אדריך על כך שהbasti אותו יתרה ממה שדמבלדור ציפה?"

"אתה עדין תלמיד שנה ראשונה בהוגוורטס!" אמרה המכשפה הזקנה. "אתה לא יכול לקחת את מקומו של דמבלדור, לא משנה מה היו כוונותיו!"

"בסדר, כל העסק הזה של נראאה כמו ילד בן אחת-עשרה!". ידיו של הארי עלו, גרדו את אפו במקום בו משקפיו נחו. אני מניה שאני

יכל רק להשתמש באבן, ולשנות את המראה שלו לבן תשעים...
 "אני לא טיפשה", אמרה המכשפה הזקנה. "אני יודעת שאתה לא ילד נגיל. ראייתי אותך מדבר עם לוצ'וס מאלפיו, ראייתי אותך מפחיד סוהרSEN, וראיתי את פוקס ממלא את בקשתך. כל אחד עם כל שראה אותך לפני הקסמהדרין – ובכך אני מתכוונת לעצמי ולכל היותר שניים נוספים – יכול היה לראות שאתה סgent חלק כלשהו מהנפש המרושקת של אתה היודעמי בלילה של הילמווחו, אבל הכנעתו והשתמשות בידע שלו לטובה".
 הייתה שהיתה קלה בחדר.

"ובכן, כן, ברור", אמרה מינֶרְוָנה מַקְגּוֹנְגָּל. היאナンחה ושקעה מעט בכיסא המנהלה. "כמו שאלבוס ידע בבירור יש מהתחלה, אבל סירב ברוב התהשבותו להזהיר אותה על כך בשם דרך שהיא".
 "נכון", אמר מודי. "אני ידעת את זה. כן. ברור לגמרי. לא הייתה מבולבל בכלל."

"אני מניח שהז קרוב מספיק לאמת", אמר הארי. "או, אממ, מה הבעיה בדיק?"

"הבעיה", אמרה בונז אמרה, קולה מאוזן לחלוותין, "שהאתה תערובת מבפעת ולא יציבה של תלמיד שנה הראשונה ואתה היודע מי". היא עצרה, כאילו היא חיכתה למשהו.

"אני משתפר לגבי זה", אמר הארי, כי נראה שהיא המתינה לתגובתו. "די מהר, למעשה. יותר חשוב, זה לא משחו שדמלבדור לא ידע".

המכשפה הזקנה המשיכה. "מסירת כל הונך וכニיטה לחוב לוצ'וס מאלפיו בשבייל לשמר את החברה הכי טובה שלך מהזון לאזקבאן, כמה שהז מראה את האישיות המוסרית המרשימה שלך, גם מראה שאתה לא יכול להשתלט על הקסמהדרין. אני יכול להראות עכשו שעשית את הדבר הנכון בשביילך, הדבר שהיית צריכה לעשות כדי לשמר על השפויות שלך ולעצור את האופל הפנימי שלך. אבל אתה גם עשית דבר שאסור לירוש של מRELIN לעשות".

מנהיג סנטימנטלי יכול להיות הרבה יותר גרווע ממנהיג אונובי. את אלבוס, הבעלים והמשרת של עופיחול, בקושי שרדנו – ואפילו הוא התנגד לך באותו היום". אAMILיה החוויה בכיוון של עיניהזעם מודי. "לאלאסטור יש קשיחות. יש ערומות. ועדין אין לו את היחסורים להניגג. לך, הארי פוטר, אין את החזוק, היכולת להקריב, כדי להניגג אפילו את מסדר עופיחול. ובהתהשכט מי שאותה, אסור לך לנסה להפוך לאדם כזה. לא עכשו, לא בגיל הזה. ישר ואחה את הנפש החזויה שלך בזמןך לך, אם אתה בכלל יכול. אל תנסה להיות הכוושף הראשי של הקסמהדרין בזמן שאתה עושא את זה. אם אלבוס חשב שזה היה רעיון טוב, הוא טווה סייפור נחמד יותר על השבון מעשיות של העולם האמתי. אני באמת הוושט שלבן אדם הייתה בעיה עם זה".

עיניו של הארי התרחבו מעט, בעודו מנסה לכל זה. "אםם... מה את חושבת בדיק שホールך כאן בפנים?" הארי נגע בראשו מעל אוזנו.

"אני מתארת לעצמי שיש בתחום נשמה של ילד שנשאר אמיתי והגון, ומקבץ את כוח הרצון שלו על מנת לעזור את השיריד של נשמה של וולדמורט שמנסה לאכל אותו, אפילו כשהוא נוהם עליו שהוא רגשן וחילש – אתה צחקקת כרגע?"

"סליחה. אבל ברצינות, זה אף פעם לא היה כזה רע. זה יותר דומה לך שיש לי הרഗלים רעים שאני צריך להפטר מהם".

"אהם," אמרה המנהלת מַקגונגל. "מר פוטר, אני חושבת שבתחילת השנה זה היה כזה רע."

"הרוגלים רעים שנקשרו והפעילו זה את זה. כן, אלו קצת יותר בעיתיים." הארי נאנח. "זאת, הגברת בונז... אם, מצטער אם אני טועה לגבי זה, אבל ה nichosh שלי הוא שאט קצת נרגזת שהושלת הלכה לילד בן אחთשרה?"

"לא בדרך שאתה חושב", טענה המכשפה הזקנה. "אם כי זהطبعי בשביבליך לחשוד بي. תפקיד הכוושף הראשי של הקסמהדרין

לא ימצא חן בעניין, אפילו בהשוויה לאימה שהיא המחלקה לאכיפת חוקי הקסם. אלבוס שיכנע אותו בעניין, ואודה שהז לחק חתיכת שכנווע, אבל האמת היא שלא בזבוזי את הזמן שלו בוויכוח שידעתה שאפסיד בו. אני ידעתה שאני אשנה את המשימה, ואני ידעתה שאעשה זאת בכל מקרה. מינגרווע אמרה שיש לך כמה מסופית של שכל ישר, במיוחד כשאחים מזכירים לך אותו. אתה באמת יכול לראות את עצמן עומד בראש הבימה הגדולה של הקסמהדרין? אתה בטוח שהז לא זכר של אתה-יודע-מי שמדמיין את עצמוו מתאים לתפקיד או אפילו שואף אליו בכלל?"

הארי הוריד את משקפיו ועייסת את מצחו. צלקתו עדין כאבה מעט, מהנזק שהוא עשה לה אתמול כשבירד אותה עד שתתדם באופן דרמטי דיו. "אכן יש לי שכל ישר, וכן, להיות החושף הראשי של הקסמהדרין נשמע כמו עוגמת נפש רכה ועובדת שבמציאות לא מתאימה לי אפילו טיפה. הבעייה היא. אם. שאני לא בטוח ששושלת מרلين הנצחית אומר רק להיות החושף הראשי. שישנס, אם. אני חושד... שישנס דברים מוזרים אחרים שבאים יחד איתו. וסדרබלדור התכוון שאני אקח את האחריות על ה... דברים האחרים. ושהדברים האחרים הם... בסיכוי טוב, חשובים להפליא."

"לעזאזל", אמר מודי. ואז אלאסטור מודי חזר ואמיר, "לעזאזל.ILD, אתה צריך בכלל לומר לנו את זה?"
"אני לא יודע", אמר הארוי. "אם יש מדריך משתמש, לא הסתכלתי בו עדיין".
"לעזאזל".

"ואם העניינים האחרים ידרשו קשיחות והקרבה?" אמרה אAMILIA בונן, עדין וגוועה. "אם יבחן אותך כפי שנבחנת לפני הקסמהדרין? אני זקנה, הארוי פוטר, אבל אני לא חסרת ידע לגביה תעלומות. ראיות כיצד הצלחתך לקלוט את הטבע שלך כמעט במabit אחד".

"AMILIA", עין-הזעם מודיע אמר. "מה היה קורה אם הייתה צריכה להילחם עם אתיודעתי אתמול בלילה?"

המכשפה הזקנה משכה בכתפיה. "היתה מתה, אני מנינה." "היתה מPsiDAH", אמר אלאסטור מודיע. "והילד-שנשאררכחים לא רק חיסל את וולדי, הוא גם סייר לחברתו הטובה הרמוני גריינגר תחזור מהמתים באותו זמן שוולדי שחרר את עצמו. אין מצב או חצי-מצב שבו הייתה תאונה, ואני גם לא חשב שהה היא רעיהן של דייוויד. איימי, האמת היא שאף אחד מאיתנו לא יודע מה שומר השולחן של מרליין צריך לעשות. אבל אין לנו את הסוג הנכון של השגנון לזבל הזה."

AMILIA בונז' קימטה את מצחה. "אלאסטור, אתה יודעת שהתעסקתי עם דברים מוזרים בעבר. התעסוקתי איתם די טוב, לדעתך".

"כן, את מתעסקת עם הזבל כדי שתוכל לחזור לחיים האמיתיים. את לא משוגעת מהסוג שבונה טירה מהזבל וגר שם." מודיע נאנח. "איימי, ברמה מסוימת את יודעת בדיקות מה אלבוס נאלץ להשאיר מיידוע-אייזרובהה בשבייל הילד המסקן".

אגראופיה של המכשפה הזקנה נקפצו על השולחן. "יש לך מושג בכלל על האסון שהוא יהיה לבריטניה? קרא לי הגיונית, אבל אני לא יכולה לקבל את התוצאה הזאת! אני עבדתי יותר מדי לקראת היום הזה בשבייל לראות את זה מתפרק עכשו, דוקא עכשו!"

"סלחו לי", אמרה המנהלת מנגנגל בקול מדייך ומבטאות סקוטי. "ישנה סיבה כלשהי בגללה מר פוטר לא יכול פשוט להורות לשושלת שמדאם בונז' היא העוזרת לתפקיד הכהונת הראשית, אבל לא לכל דבר שנוגע למחילכת המסתורין, עד שהוא הגיע לגיל המתאים? אם אלבוס יוכל לומר לשושלת למנות עוזר עד שוולדmort מובס, ברור שהוא יכולה לעקוב אחרי הוראות מורכבות".

את אט, מכת הפטיש הבלתי צפואה של שכל ישן נקלטה על ידי

כל הנוכחים.

הארי פתח את פיו כדי להסביר למנות את אAMILIA בונן בתור
עווצרת עברו נושאים הקשורים בקסמהדרין, ואז היסס שוב.
”אםם”, הארי אמר. ”אםם. גברת בונן, אני ממש אעדיף אם את
תנהלי את הקסמהדרין במקומי.”

”בזה אנו מסכימים”, אמרה המכשפה הזקנה. ”שנסגור את
הענין? ”
”אבל – ”

רגע תסכול קצר עבר על הנוכחים. ”מה הבעיה, מר פוטר? ”
אמרה המנהלת, בקול שאמר שהיא מקווה שזה לא משחו חשוב.
”אםם. אני חושב שיש כמה דברים שאני אולי א策ך לעשות
בקדם האפשרי שעשוים... להタルות כثنויים בחלוקת מבחינה
פוליטית, ובתמורה לכוח הפוליטי של השולחת שאמסור לגברת
בונן אני ארצתה ממנה... אםם, שיתוף פעולה בכמה דברים.”
אמיליה בונן החליפה מבט ארוך ונוסף עם מינרוונה מנגונג.
ואז היא הסתכלה חוזרת על הארי פוטר.

”אני מתרעםת על בקשה זו! ” אמרה אAMILIA בונן. ”ההיסטוריה
שלך אומר לי שאתה חלש ולא רגיל למשא ומתן, וסביר להניח
שתיכנע אם אדוחוק לך.”

הארי סגר את עיניו.

הארי אף במעט פחק אותן.
”בסדר”, הארי אמר, ”תני לי לנסה את זה מחדש. אני לא
מתכוון להפריע לך בעבודתך על בסיס יומי או אפילו חודשי, אבל
אני פשוט לא יכול לזרוק את האחריות האחורה שدمבלדור
השאיר לך. אני לא הולך לשולח לך מכתבים מוזרים משום מקום,
יכולים להתקיים דיונים קודם, אבל בנקודת מסויימת אני אולי
א策ך تحت לך פקודה. אם את מסרבת לפקודה אני אולי אלץ
לקחת חוזה את הסמכויות של השולחת על הקסמהדרין ואשלוט
בו ישירות בעצמי. את יכולת להתמודד עם זה? ”

"וְאֵם אַנְיָ אֹמֶר שֶׁלֹּא?" אמרה המכשפה הזקנה. קצת, קצת יותר אופל... "אין לי חלופה מוכנה בשביילך. אני יכול להתחיל בלשאול את אוגוסטה לונגבותום מי היא החושבת שאולי יתאים ולהמשיך ממש. אבל אולי יהיה חשוב שאחנה נצמד לתוכניתו של דמלדור לכל האפשר, כי אני לא יודע בדיקות מה הוא עשה את הדברים שהוא עשה, והוא חשב שאAMILIA בונן צריכה להיות הcosaפה הראשית בזמן מה. אני לא הולך לכפות עלייך את שמו של מרLIN, אבל... לא, תשכח מזה, אני הולך לכפות עלייך את שמו של מרLIN, זה עשוי להיות חשוב בטירוף."

המכשפה הזקנה חשבה זמן מה, עיניה עברו מאדם לאדם סביב לשולחן. "אני לא מروצה מזה," היא אמרה אחרי זמן מה. "אבל הקסמהדרין חייב להזכיר בסדר בקרוב. זה יספק לבנותיהם." המcosaפה הזקנה חיפשה בಗימוטיה באיטיות והוציאה מוט קצר מאבן כהה.

היא מיקמה את המוט על השולחן לפני האריה. "קח את מה שלך," היא אמרה. "וואז, במתותא מנק, תן לי אותו בחזרה." האריה מתח את ידו לקחת את המוט.

ברגע שאצבעותיו של האריה נגעו באבן הכהה –
– שום דבר לא קרה.

טוב, אולי מרLIN לא היה בקטע של מלודרמה. זה יכול להסביר למה המורשת האחורה שלו נראהתה כמו מוט כהה קטן וצניע. אם זה היה כל מה שנדרש בשבייל שהוא יפעל, זה כל מה שהיה בו. הארוי הרים את השושלת, וקימט את מצחו. "ברצוני למנות אתAMILIA בונן כעוזרת שלי בפעולות הקשורות לקסמהדרין." וואז, כשצחה המcosaפה שהוא צריך להגביל את ההצהרה לנוקודת עצירה מסויימת, הארוי הוסיף, "עד שאומר שהזרתי بي".

הארוי עשה פרצוף. הוא ציפה ליותר מהששולת, אבל הוא הייתה רק מפתח למקומות בחלוקת המסתורין שבhem הוחזקו דברים מעניינים, או לחותמות שמאחוריהן מרLIN ויורשו גנו

דברים שצראיכים שלא להיהרס אבל חייבים להיות שמורים. חז' מזה, השושלת לא עשתה הרבה.

השושלת גם לא נתנה לכך לעקור את האיסור של מרلين. לא, אפילו לא אם גורל הגלקסיה היה בסכנה. אפילו לא אם האדם נראה הגוני, נדר נדר כובל ובכנות מאמין שאחרת העולם עומד להיהרס. מרلين חלם לטוחה רחוק, על עולם שישוד במשך עידניים ולא רק כמה מאות שנים. לעולם לא הייתה סיבה לא לשוד לנצח, אם הכוחות המ██וכנים באמת יוסרו ויישארו אבודים. לעומת זאת, פרצה אחת באמצעות ההגנה הופכת את השמדת העולם לעניין של זמן בלבד. יום אחד השושלת של מרلين תעבור לאדם הלא נכון. הוא יוכל כמובן לדוחות את האדם הלא ראוי, אבל בסופה של דבר הוא יעבור לידיים פגומות באופן עדין כדי מכדי שהשושלת תוכל להזיהות. זה בלתי נמנע, כמשמעותם עם בנייאנווש, והאריה צריכה לזכור זאת לפני שהוא אוטם מהו היכן שמחזיקי השושלת העתידיים יוכלו להציג אותו בחזרה – האסון שיגורר שימוש לרעה בו, שקרה באופן בלתי נמנע מתישהו, יהיה חייב להיות פחות מהיתרונות שלו במשך אלף השנים הספורות שלפני האסון.

האריה נתן לאנחתה קטנה ועצובה להסתנן מפיו. מרلين, אידיות שכמותך ...

לחשוב את זה לא ביטל שום אמצעי הגנה אחרים.

לא היה שום דבר בוער כרגע במלקלת המסתורין, אז הארי הניח את השושלת בזיהוות בחזרה על השולחן.

”תודה לך”, אמרה המכשפה הזקונה. היא הרימה את מوط האבן הכהה. ”אתה יודע איך אני אמורה להשתמש בה כדי לקרוא את הקסמהדרין לסדר, או – לא משנה, אני פשוט אנסה להכotta אליו על דוכן הנואמים. זה נראה מספיק ברור. לשאר המדינה, כמובן, אני הcosaפה הראשית עד כמה שכל אחד חז' מארבעתנו יודע.”

האריה היסס, ואז הוא דמיין את הינשופים שהוא יקבל אם מישחו ידע שהוא יכול להורות לכosaפה הראשית, ומה זה יעשה לכowa

המיקוח שלו עם אAMILIA. "בסדר". אAMILIA תחבה את המוט חזרה לגילימותיה. "אני לא אגיד שהיה חונגו לעשות אתך עסקים, הילדי-שנות-רב-חיבים, אבל זה היה יכול להיות הרבה יותר גרווע. אני מודה לך מאוד עליך".

הארי כבר הרגיש מודאג לגבי האיזון המדוייק של יחסיו הכוחות כאן, לפי הדרך שבה גברת בונז' הגיבה. האחרים הסיקו, באופן הגיוני למד', שביעיר דיזוועד מונרו הוא שתכנן את הדרך להבשת וולדמורט, מה שאומר שהם עדין ממעיטים בערכו. עלול להידרש משבר מסוג זה או אחר, שבו האריה יוציא את כולם מהבוץ בהצלחה לשם שינוי במקום לפועל, לפני שאAMILIA בונז' תתחיל לכבד את סמכותו. או להאמין בה בכלל, למשה... "אז", האריה אמר. "יש לך איזה מוזדותה בשביili שהיית מביאה לדמלדור אם הוא היהפה?" אAMILIA נראתה מהורהרת. "אם אתה כבר שואל... אני יכולה לחשב על שלושה דברים, אכן. הראשון, אין לנו מושג קלוש איזה פולחן שומש להקרבת אוכלי-המוות והחזרת אתה-היודע-מי לחיים. זה לא תואם לשום אגדה ידועה, ועקבות הקסם מהפולחן נמחקו. ככל שההילאים שלי יודעים, הראשים של כולם נפלו מצוראים ללא מעורבות קסומה. חוץ מולדן מקניר, שנרגע על ידי אש קסומה אחרי רירית הקללה ההורגת משביבתו. פולחן מסתורי ביותר, בהחלט". היא נתנה להאריה פוטר מבט מדייק למד'. האריה שkel את זה, בוחר את מילותו בזהירות. וולדמורט אמר שהוא הטיל לחשי הגנה, אז האריה היה בטוח שהוא לא נצפה עלידי הילאים שחזרו בזמן, ובכל זאת... "אני חושב שזה עניין שלא צריך לחקור יותר מדי, הגברת בונז'".

המכשפה הזקנה חיכה קלות. "אנחנו לא יכולים להיראות לא רציניים בחקירה של כלכך הרבה מקרי מוות של אצילים, האריה פוטר. כששמעתי את הסיפור שלך על הקרב האחרון של דיזוועד, שלחת הוקרים מסוימים שאני מחשיבה אמינים באיכות העבודה הרגילה שלהם. ההילאי נובס וההילאי קולון, למשה, שזוכים

לכבוד רב מחוץ למחלוקת שלי. מצאתי שהדו"ח שלהם מerratק לך ריאתך. "AMILIAH צקרה. "יש אפשרות שאוגוסטוס רוקוד השאיר רוח רפאים – "

"גרשי אותה לפני שימושה בדבר אתה", אמר הארי, מודיע להלומות הפתאומיות של לבו.

"כן, אדוני", אמרה המכשפה הזקנה ביבוש. "ASHBUSH במקצת את העיגון של הנשמה, וכך אחד לא יכול כלום כשהתמסוותה תיכשל. העניין השני הוא שהיתה זרווע אדם עדין חיה שנמצאה בין הדברים של אדון האופל – "

"בלטריקס", הארי אמר. מוחו זינק לאחר מכן, מקשר מחדש את מה שטרואמה מתמשכת טשטשה. "אני חושב שזויה הזרווע של בלטריקס בלאן". לא הוכחה כמו שאיבד הוורה. "הוא, לעוזול, היא עדין אי שם, כמובן. את יכולה להשתמש בזרועה כדי למצוא אותה איכשהו?"

AMILIAH פונז עשתה מבט חמוץ. "אני מבינה. כפי שאמרתי, זרווע אונושית עדין חיה נמצאה בין חפציו של אדון האופל, אבל היא נשרפה בקלות".

"איזה אידיות – " הארי עצר את עצמו. "לא, לא אידיות. בගל שהשמדה מיידית של חפציהם אפלים היא מדיניות המחלוקת. בಗל ניסיון העבר עם טבעות שבאמת היו צריכות להיזרק להר געש מיידית. נכון?"

מודי וAMILIAH נדו בתיאום. "ניחסו טוב, בן", אמר מודי. זה אולי נראה בלתי נמנע שטיפשותו של הארי מהעבר תחזור אליו ותפגע בו באופן נוראי כלשהו מאוחר יותר, אבל לא הייתה שום סיבה שלא לנסת להסיט את העלילה. "אני מניח שכבר חשבת על זה", אמר הארי, "אבל הצעד הבא הבורר הוא לפרסם את הקבילה שלכם לאזורה בinalgומית על מכשפה רזה בלי יד שמאל. הוא, ולהוסיף עשרים וחמשה אלף אוניות ממוני – המנהלת, זה בסדר, בבקשת בטחתי כי בנושא זה – לכל פרס שיוציא".

"יפה אמרתך." אמרה המכשפה הזקנה שרכנה קדימהה מעט.
"הנושא השלישי והאחרון... היה חלק אחד באמת מבלבל באירועי
אםש, ואני סקרנית לראות מה תוציאו ממנה, הארי פוטר. בין הגינויות
נמצא גם ראשו וגופו של סיריוס בָּלְקַן."

"מה?" צעק מודיע, חצי מזען מכיסאו. "חשבתי שהוא
באזקבן!"

"אכן הוא שם," אמרה מדאס בונז. "בדקנו זאת מיד. שומרינו
ازקבן דיווחו הבוקר כי סיריוס בָּלְקַן עדים בתאו. ראשו וגופו של
בָּלְקַן הועברו לחדר המתים של הקדוש מגנו, והראו את אותה סיבת
מוות כמו שאיר אוכלי-המוות, כלומר שהראש שלו נפל באופן
ספונטני. עוד נאמר לי שיש סיריוס בָּלְקַן, נכון להבוקר, יושב בפינת
תאו ומתנדנד קדימה ואחורה כשראשו בין ידיים. לא נמצא אוכלי-
מוות כפולים אחרים. עדין."

השתרעה שתיקה מלאה בדברים מתתקקים וצוחחים,
ఈונוכחים שקלו את הדברים.

"אה..." אמרה מינרונה. "זה לא אפשרי אפילו לא בסטנדרטים
של אתם-יודעים-מי, נכון?"

"היתה חושבת כך גם כשהייתי בגילך, יקירתה," אמרה אAMILIA.
"זה הדבר השישי המוזר ביותר שראייתי אייפעם."

"אתה רואה, בן?" אמר מודיע. "דבר כזה הוא למה אף אחד,
אפילו אני, לעולם לא יכול להיות מספיק פרנוואידי." האיש
המצולק הייתה את ראשו, מבט בהרהור, כשעינו הכהולה הבהירה
המשיכה לשוטט כתמיד. "אח תאום, מוסתר משאר העולם?
ולפוגה בָּלְקַן לידת תאומים, לא עדשה להרוג אחד, ידעה
שפולוקס הזקן ידרוש את זה... לא, לא קונה את זה."

"יש לך רעינות, מר פוטר?" אמרה אAMILIA בונז. "או שמא זה
עניין אחר אותו לא כדי שהמחלקה שלי תחקור יותר מדי?"
הארי עצם את עיניו וחשב.

סיריוס בָּלְקַן רדף אחרי פיטר פטיגרו, במקומם להימלט מהמדינה

כפי שהיה מציע השכל הישר.

מצאו את בָּלָק באמצע הרחוב, מוקף גופות וצוחק.

שום דבר לא נשאר מפטיגרו מלבד אצבע אחת.

פטיגרו היה מרגל של הטוביים, לא סוכן כפול אלא מישחו
שהתגנב וגילתה דבריהם.

אחד התיאוריות הקונספירציות על פטיגרו הייתה שהוא היה
אנימאגוס, שכן הוא היה טוב בחשיפת סודות אפילו בשנותיו
בhogwarts.

סוהרים מוצאים כל קסם בסביבתם.

פרופסור קוירל אמר שהוא על סוג מסוים של קסם שמסדר
מחדר את הבשר כמו שנפה מוגלי מעצב מחדש מתחת עם פטיש
ומלקחים...

הארי פקח שוב את עיניו.

"האם פיטר פטיגרו היה מטמורפמאגוס בסוד?"
פניה של אميلיה בונו השתנו. היא השמיעה קריור אחד ונפלה
לאחור בכיסאה.

"כן, למשה...", אמרה מינרונה לאט. "למה?"

"סירוע בָּלָק הטיל קונגנפנדוס על פיטר פטיגרו", קולו של הארי
הסביר בסבלנות, "כדי להכריח אותו לשנות צורה ולהעמיד פנים
שהוא בָּלָק. בשלב שהשפעת הקונגנפנדוס פגה, פיטר כבר היה
באזקaban ולא יכול להשתנות חזרה. האסירים באזקaban אומרים כל
דבר אפשרי כדי לנסת ליצאת, אז הסוחרים לא הקשו בוזמן

שפיטר פטיגרו צרח את הדבר הזה שוב ושוב עד שקולו גועע."

אפילו בפניו של עין-הוזעם מודי נראתה הזועה, באותו הרגע.

"במבט לאחר", אמר קולו של הארי, שנראה כאילו הוא פועל
באופן אוטומטי לחלוין, "היתם צרייכים לחשוד שהצלחתם
לשלוח את אוכל-המות האחד זהה לאזקaban בלי משפט."

"חשבנו שדעתו של מאלפי הייתה מוסחת", לחשה המכשפה
הזקנה. "שהוא רק ניסה להציג את עצמו. היו אוכל-המות אחרים

שהצלחנו להגיע אליהם, כמו בטלטראיקס – ”
הארי נד בראשו, מרגיש כאילו צווארו וראשו נעים על מיתרי
בובה. ”המשרתת הקנאית והמסורה ביותר של אדון האופל, הגሩין
הטבעי של התנגדות לכל מי שהתחרחה עמו לוציאוס על שליטתו
באוכלייהמות. אתם חשבתם שדעתנו של לוציאוס מוסחת.”
”תוציאו אותו שם”, אמרה מינרונה מנגונגלו. קולה עלה
לצראה. ”תוציאו אותו שם!
אמיליה בונז הרימה את עצמה מכיסאה, והסתובבה אל האח –
”עציי.”

colsם הבינו בהארי בתדהמה, ומינרונה מנגונגלו יותר מכלם.
נראה ששמהו אחר השתלט על קולו של הארי. ”יש לנו ארבעה
דברים שעשינו לדון בהם. אדם חף מפשע נמצא באזקבן במערב
עשר שנים, שמונה חודשים וארבעה עשר יום. הוא יכול להישאר
שם עוד כמה דקות. ארבעת הדברים האלה דוחפים עד כדי כך.”
”אתה – לחשא אמיליה בונז. ”אתה לא צריך לנסתות להיות
אדם כזה, בגילך – ”
”דבר ראשון. אני הושב שאתה צריך להסתכל על הרישומים
המשמעותיים המלאים על כל אוכלומים אחר שהגיע לאזקבן
בזמן שדעתנו של לוציאוס ”הייתה מוסחת”. תוכל לייצר את זה עד
הלילה?”

”בתוך שעה”, אמרה אמיליה בונז. היא נראתה אפורה.
הארי הנהן. ”שנית. אזקבן נגמר. יהיה עליו להתחיל הכנות,
להעברת האסירים לנירמנגרד או לכלא בטוח אחר נטול סוחרים,
ולספק טיפול לחשיפה שלהם לסוחרים.”

”אני”, אמרה אמיליה. המכשפה הזקנה נראתה כפופה, קטנה
יותר. ”אני... אני לא חושבת, שאפיילו עם... השعروוריה הזאת,
שמה שנשאר מהקסמהדרין יכוף לכך... ויש להאכיל את
הסוחרים, לא בכמות שהזנו אותם עד כה, אבל חייבים לתת להם
כמה קורבנות, או שהם יסתובבו בעולם, צדים חפים מפשע....”

"זה לא משנה מה הקסמהדרין אומר", אמר הארי. "כי –" קולו של הארי נחנק. "כי –" הארי לוקח נשימה עמוקה, מייצב את עצמו. הוא חשב שהוא יכול לראותו את צורתו של העתיד המידי, לראות אותו נמתה לפניו כמו שביל זהב המואר באור שמש. האם גם זה נכתב, בספר של הזמן שאסוד לי לדאות? "כי אם אני צודק לגבי מה שבא בהמשך, מתיישבו בקרוב מאוד, הרמוני גרייניגר, הנערה-ישזרה-ילחאים, תלך לאזקבאן ותשמיד את כל הסוחרים נים".

"בלתי אפשרי!" פלט עינוזעם מודע.

"מרلين", לחשה אAMILIA בזען. "הוא, מרלין היקר. זה מה שקרה לסוחרSEN שדמלבדו ר'アイבר. אכן הם מפחדים מכך – ועכשו גם ממנו?" קולה רעד. "מה זה, מה כל זה?"
אם הדמיוני אאמין שהמהות יכול להיות מובס –
אם היא הייתה מסוגלת להאמין לפני כן ואם לא, היא תאמין
עכשו.

"פתח מעבר מורשת לאזקבאן יהיה מוערך –" קולו של הארי נשבר שוב. דמעות זלגו על חייו.
היא לא יכולה למות. יש לי את ההוורוקום שלה.
אבל הדמיוני לא צריכה לדעת על זה. לא עוד שבוע אחד.
אם היא תהיה מוכנה לסקן את חייה כדי לסייע את זה –
למרותistani חשב, שהיא עשויה להגיע לשם, בדרך
שללה..."

"הארי?" אמרה המנהלת מַקגונגל.

הארי בכח עצמי, נשימות מחוספסות ענקיות פורצחות ממנו. אבל הוא לא הפסיק לדבר. אי שם, פיטר פטיגרו חיכה בזמן שהארי בכח.
אי שם, כולם חיכו בזמן שהוא בכח.

"שלישית, ייפשהו בתוך לחשי ההגנה של הוגוורטס. במקום מגן BIOTR. אבל היכן שמקורי חירום יוכל הגיעו לשם עם מפתח מעבר מוחוץ לגבולות לחשי ההגנה. הולך להיות בית חולמים עם

אבטחה גבוהה. עם שומרים עצמאיים מאוד, שנדרו את הנדר הכספי, לא, לא אכפת לי כמה זהב יעלה לשלהם עבור נדרים, זה בכנות לא משנה יותר. ואלאטור מודי הולך לעצב את האבטחה, ולהציגים כמה שיטור עם הפרנואה מבלי להיות מוגבל על ידי תקציב, שפויות אוiscal ישר, רק צריך לפתח את זה בקורס." לא יכול להפסיק לדבר כדי לבכות.

"הاري," אמרה המנהלת, "שניהם חשבים שהשתגעה, הם לא מכירים אותך מספיק כדי להבין. אתה צריך להאט את הקצב ולהסביר".

במקום להסביר הארי הושיט את ידו לנרתיקו וסימן אותן אותיות באצבעותיו, והוציא, אצבעותיו התאמזו, גוש זהב של חמישה קילוגרמים שగודל מאגרופו, מהניסוי שעשה הבוקר. הגוש השמייע חבטה גדולה כשנתה על השולחן.

מודי הושיט את ידו וטפח על הגוש בשרביתו, ואז גרוונו השמייע קול לא ברור.

"זה התקציב ההתחלתי שלך, אלאסטור, אם אתה צריך כסף בימי. ניקולס פלאמל לא יצר את אבן החכמים, הוא גנב אותה, דמלדור לא ידע את ההיסטוריה הסודית אבל מונרו ידע. ברגע שבבניים איך היא עובדת, האבן יכולה להחזיר אדם לבירותו ונעוריהם מלאים כל מאתים שלושים וארבע שנים. שלוש מאות ושישים איש ביום. מאה שלושים וארבעה אלף ריפויים בשנה. זה אמרו להפסיק בכך לעצור את כל הקוסמים בכל מקום, ואת כל הגובלינים וגמדוני הבית וכל מי שירצה, מלמות מזקנה או או מכל דבר אחר." הארי ניגב את דמעותיו, שוב ושוב. "לפלאלם היה יותר דם על הידיים ממאה ולדמוריים, על כל האנשים שהוא יכול להציג ולא הציל. כל הזמן הזה, מודי, אבן החכמים יכולה לרפא את כל הצלקות שלך, להחזיר לך את הרجل שלך, בכל רגע שפלאלם היה רוצה בכך. דמלדור לא ידע. אני בטוח שהוא לא ידע." הארי חייך ברעד.

"אני לא יכול לדמיין אותו בתרור מכשפה עצירה, גברת בונז', אבל אני בטוח שהוא הולם אותן. זה ייתן לך יותר כוח בשביב לנוסות למנווע מהקסמהדרין מלחתעסק איתתי, כי אם יצוץ להם הרעיון שהאבן זה משחו שהם יכולים להתעסך אליו בדרך כלשהי, מיסים, פיקוח, לא אכפת לי, הוגוורתס הולכת להתנק מבריטניה ולהפוך למדינה עצמאית. המנהלת, הוגוורתס איננו תלוי עוד במשרד הקסמים בשביב זהב, או לצורך העניין בשביב מזון. את רשאית לשנות את תוכנית הלימודים כרצונך. אני חושב שאחנון שעווים לרצות להוסיף כמה קורסים מתקדמים בקרוב, במיוחד לימודי מוגלים."

"האט!" אמרה מינֶרְוָה מִקְגּוֹנְגָּל.

"רביעית –" הארי אמר, ואז עצר.

רביעית. להתחילה בהכנות להסורה מסודרת של חוק הסודיות ולספק ריפוי קסום בקנה מידת המוני לעולם המוגלים. לאלה המתנגדים למליך זה בדרך כלשהי ניתן לשלול את שירוטי האבן... שפתיו של הארי לא יכלו לוזז. לא לא זוז, לא יכולו לוזז.

עם שישה מיליארד מוגלים שחושבים ביצירתיות על איך להשתמש בקסם...

שימוש בשינוי-יצורה לייצור אנטיביומר היה רק רעיון אחד. זה אפילו לא היה הרעיון ההרסני ביותר. היו גם חורים שחורים ומזרונים טעונים שלילית. ואם חורים שחורים לא יכולים להיווצר בשינוי-יצורה כי הם לא היו קיימים עדין כפי שהקסם הגדר זאת בנסיבות רדיוס מרחבי כלשהו, היה אפשר פשטוט לייצר בשינוי-יצורה מלא פצצות אטומיות ומכפות שחורים שייכלו להתרבות לפני ששינוי-יצורה יפוג והארי אפילו לא חשב על הבעיה במשמעות דקוט, אבל זה לא שינוי כי הוא כבר חשב על מספיק. מישחו היה חשוב על זה, מישחו היה מדובר בשביב שזה לא ישנה. ההסתברות הייתה קרובה מספיק לוודאות בשביב שזה לא ישנה. מה קורה אם מיצרים בשינוי-יצורה מילימטר מעוקב של

קוורקים מסווג למעלה, רק קוורקי למעלה בלי שום קוורקי למטה בשביל לשגור אותם? הארי אפילו לא ידע, וקוורקים מסווג למעלה בהחלט היו סוג של חומר שכבר קיימים. כל מה שצורך זה בן מוגלים אחד שיעד את השמות של ששת הקוורקים ומחייב לנסות. זה היה יכול להיות השעון המתתקתק של סוף העולם המנoba.

הארי היה מנסה להכחיש את המחשבה הזאת, או לתרץ אותה. הוא לא יוכל לעשות גם את זה.

זה לא היה דבר-שהARRY-PUTTY-ISH.

כמו מים שזרומים במדרון, הארי פוטר לא ל乾坤 שום סיכון כשזה מגיע להשמדת העולם.

"רביעית?" אמרה אAMILIA בונז, שנראתה כאילו הכו בה שוב ושוב בפנים עם פלנטה. "מה הדבר הרביעי?"

"לא משנה," אמר הארי. קולו לא נשבר. הוא לא התקפל בבכי. ישנם עדין חיים שהוא יכול להציג ואלו היו עדיפים. "לא משנה. הcouplotת הראשית בונז, אני נתתי לך את השליטה על הקסמהדרין. בבקשה השתמשי במעמד זה להכרזה ביןלאומית שבקרווב כוח הריפוי של האבן יהיה זמין לכלם, ובינתיים, כל החולמים הגוסטים ישמרו בחיים בכל מחיר, לא משנהஇיזה קסם דרוש לך. ההכרזה זו היא בעדיפות ראשונה. לאחר שתעצשי זאת תוכל להציג את פיטר פטיגרו ולהורות למחקקה הקודמת שלך להתחיל בהכנות לסגירת אזקבן. וזה בבקשת תdagyi שמייחדו יכין רשימה של כל אוכליה-הומות שכלוים ומה נאמר במשפט שלהם והאם יציאו מסיבה מזויה לא התעניין בהגן עליהם. תודה לך. זה הכל".

AMILIA בונז הסתובבה מבלי לומר דבר נוסף וזינקה אל האח כאילו היא עצמה עלה באש.

"ומייחדו," אמר הארי, קולו נשבר שוב עכשו כשהcoil כבר התחיל לוזז, ובכפי לא עלה לו זמן, אם כי הרוב המכريع של החיים התחלוים על כף המאוזניים החבררו כלל ניתנים להצלחה עדין, "מייחדו חיב, שמייחדו יספר לרמוס לפין."

פרק ס' ז'

פִּיאָפוֹ לְפָמָן עַלְיָה - דָּרָאָקוֹ מַאֲלָפוֹי

הילד ישב במשרד קרוב למקום בו סגנית המנהל לשעבר ניהלה ישיבה. דמעותיו יבשו לפני שעות. עכשו נותר רק לראות מה יהיה איתו, היותם החוסה של הוגוורטס, שחיו ואושרו נחו בידי אויבי משפחתו. הילד הזומן לחדר זהה, והוא בא בגלל שלא היה לו שום דבר אחר לעשות ושות מקום אחר לлечת אליו. קראב וגוויל כבר אינם לצידו, אימותיהם קראו להם ללוויות החפות של אבותיהם. אולי הילד היה צריך לлечת אותם, אבל הוא לא היה יכול להביא לעצמו לעשות זאת. הוא לא יהיה מסוגל לשחק את התפקיד של מאלפי. תחושת הריקנות שמילאה אותו הייתה כליכך עמוקה עד שלא נותר מקום אפילו לאדיות מעושה.

כולם היו מתים.

אביו מת, ומר מקנייר הסנדק שלו מת, וכן הסנדק החלופי מר איברי. אפילו בן-הדוד של אימו, סיריווס בלק, הצליח אייכשו למות, והשריד האחרון מבית בלק לא היה ידיד לאף אחד מבית מאלפי.

כולם מתו.

נשמעה נקישה על דלת המשרד; ואז, כשהילד לא ענה, הדלת נפתחה וחשפה את –

”לְךָ מִפָּה,” אמר דראקו מאלפי לילד-שנותר-בחיים. הוא לא יכול לומר זאת עם סמכות.

”אני אלך בקרוב,” אמר הארי פוטר, תוך כדי שהוא נכנס לחדר.

"אבל ישנה החלטה ש策ריכה להתקבל, ורוק אתה יכול לקבל אותה.".

דראקו סובב את ראשו אל הקיר, כי רק ההסתכלות על הארי פוטר ל Kohה יותר כוח ממה שנשאר בו.

"אתה חייב להחליט", אמר הארי, "מה קורה לדראקו מאלפיו אחרי כל זה. אני לא מתוכנן לזה בצורה מאימת. לא משנה מה, אתה עדיין עומד לגдол להיות היורש העשיר של הבית האצילי ועתיק-יהומיין. העניין הוא", קולו של הארי רעד עכשו, "העניין הוא שישנהאמת איזומה שאתה לא יודע, ואני כל הזמן חושב שאם תדע אותה, אתה תאמיר לי שנאנחו לא חברים יותר. ואני לא רוצה להפסיק להיות חבר שלך. אבל לא לספר לך לעולם ולהתמיד עם השקר הזה רק כדי שאוכל להיות חבר שלך – אני לא יכול לעשות את זה. וזה לא הדבר הנכון לעשות. אני לא... אני לא רוצה בזה יותר, אני לא רוצה לתמן אותך יותר. כבר פגשתי לך יותר מדי".

או תפיסך להיות חבר שלי, אתה גם ככה לא טוב בזה. המילים עלו בתודעהו של דראקו, ונדרחו משפטיו. הוא הרגיש כאלו הוא במידה רבה כבר איבד את הארי, מה שהשקרים שהארי שיחק עם החברות שלהם, השקרים והמניפולציות; ועדיין, המחשבה על חוזרת לסלית'רין לבדו, אולי בלי קראב וגוויל, אם אימותיהם יבטלו את ההסדר... דראקו לא רצה לעשות את זה, הוא לא רצה לחזור לסליית'רין ולהיות את חיו רק בין אנשים שהסכימו להתמיין לבית סליית'רין. דראקו בקושי הצליח לזכור כמה מחברי האמיתים היו גם חברים של הארי, שפדרה הייתה מריבנקלו, ואפילו שתיאודור היה סגן כאוס. כל מה שנותר מבית מאלפיו הייתה המסורת; והמסורת הזו אומרת שלא טוב לומר למנצח במלחמה לכלת ולהפסיק לנשות להיות חבר שלך.

"בסדר", אמר דראקו בריקנות. "ספר לי."

"זה מה שאני עומד לעשות", אמר הארי. "ואז המנהלת תבוא

אחריו שאזעוב, ותמחק לך את הזיכרון מחצי השעה האחרונות. אבל לפני זה, בזמן שאתה יודע את כל האמת, אתה תחליט אם אתה עדיין רוצה להיות בקשר איתי." קולו של הארי רעד. "אם. על פי הרשומות שקרהתי לפני שבאת הינה, הסיפור התחיל באמת בשנת 1926 בילדותו של קוסט צוירד שנקרא טום מופein רידל. אימו מתה בילדותו והוא גדל בביותיהם מוגלי, עד שפרופסור דמלדור הביא לו מכתב מהוגוורטס..."

הילד-שנשאר-רבחים המשיך לדבר, ומילים הוטחו לתוך מה שנשאר ממוחו של דראקו כמו בתים מתומוטים. אfilו אדון האופל היה חצויידם. הוא לא האמין בטוהרדים אפילו לחיקיק *שנייה*.

טום רידל הרג את הרעיון של לורד וולדמורט כבדיחה גרוועה. אוכלי-המוות היו אמרוים להפSID לדיבוייד מונרו על מנת שמונרו יוכל להשתלט על המדינה.

אחריו שוויתר על כך, טום רידל המשיך לשחק את וולדמורט במקום באמת לנשות לנצח, מפני שהוא אהב לחת פקדות לאוכלי המות.

ולדמורט השתמש بي כדי להפليل את אבי בניסיון לרוץות אותו, ואז השתמש بي שוב כדי להציג את אבן החכמים. דראקו לא זכר את החלק הזה, אבל כבר נאמר לו שהוא שימוש כפוין לצד פרופסור סְפָּרָאוֹט, ושלא יוגש כתוב אישום. ואז העבירה האיזומה האחרון.

"אתה –" לחש דראקו מאלפוי. "אתה –" "אני האדם שהרג את אבא שלך ואת כל אוכלי-המוות האחרים אתמול בלילה. נאמר להם לירוט בי ברגע שאעשה משהו, אז הייתי חייב להרוג אותם כדי שיהיה לי סיוכו כלשהו להתמודד עם וולדמורט, שהיא סכנה לעולם כולו." קולו של הארי פוטר נעשה מתחה. "לא חשוב עלייך ועל תיאודור ועל קראב ועל גויל, אבל גם אם הייתה חושב על זה, הייתה עשוה את זה בכל זאת. המוח שלי

ה策ילה שלא להבין עד אחרי שעשית את זה שמר לבן הוא לוצאות, אבל אם היתי מבין זאת, עדין לא הייתה מסתכן בהשarterו בחיים, במקרה שהוא מכיר קסמים ללא שרביט. המחשבה עלתה על דעתך, זמן רב קודם לכן, שזה יהיה נוח למדוי, מבחינת המצב הפוליטי, שככל אוכליה מותם יموתו פתואם. תמיד חשבתי שאוכליה מותם הם אנשים נוראים, הרבה יותר בחזקה ממה שאייפעם הראתי לך, מאז היום הראשון שבו נפגשנו. אבל אילו אבא שלך לא היה שם, והיה לי כפטור שיכל להרוג אותו מרחוק, לא היתי לוחזק על הפתור רק מסיבות פוליטיות. מה אני מרגיש לגבי מה שעשית, והאם יש חרטה... ובכן, ישבי חלק בזכות באימה סטנדרטיבית על זה שבכלל הרגתי מישו. וחלק אחר שאומר ש מבחינה מוסרית, אוכליה מותם חתמו את דיןם ביום שבו הם הטרפו לוולדמורט. הם סיינו עלי את השרביטים ריאשוניים, וכוכו וכוכו. אבל ברגע זה אני מרגיש פשוט חולני על מה שעשית לך. שוב. אני מרגיש כאילו, "קולו של הארי פוטר התנודד מעט", כאילו כל מה שאינו עושה רק פוגע לך, עם כל הכוונות הטובות שלי, שرك איבדת דברים כתוצאה מהיותך בסביבתי, אז אם תגיד לי להתרחק לגמרי מדראקו מאלפי אחרי זה, אז אעשה זאת. ואם אתה רוצה שאני אנסה להיות באמת חבר שלך הפעם, לעולם לא לנשות לתמן אותך שוב, לעולם לא להשתמש לך או להסתכן לפגוע לך שוב, אז אעשה זאת, אני נשבע לך".

לודד מאלפי הבא בכח, בגלי מול אויבו, וויתר על קור רוח והתנהגות נאותה, מכיוון שלא נותר לו איש שהוא יכול לשמרם אותם למעןנו.

שקר.

שקר.

הכל היה שקר, הכל היה שקרים על גבי שקרים, שקרים שקרים –

"אתה צריך למות", פלט דראקו בכוח. "אתה צריך למות על זה"

שהרגת את אבא." המילים רק מילאו אותו בריקנות רבה יותר, אבל הן היו צרכות להיאמר.

הארי פוטר רק הניד בראשו. "ואם זו אינה אפשרות?"

"צורך לכואוב לך".

הארי רק ניענע בראשו שוב.

הילד שנשאר בחים לחץ על הלורד מאלפוי לקבל החלטה. הלורד מאלפוי סירב تحت אותה. הוא לא יכול לומר זאת, הוא לא יכול להביא את עצמו לומר זאת, לפחות או לפחות. הוא לא רצה שמנצח המלחמה וחבריהם המשותפים ינטשו אותו, אבל הוא גם לא ענייך להארי את הכפרה שהוא רוצה.

או דראקו מַאַלְפּוֹ סירב לענות, ואז זמן של הזיכרונות של הדראקו ההוא там.

* * *

הילד ישב במשרד קרוב למקום בו סגנית המנהל לשעבר ניהלה ישיבה. דמאותיו יבשו לפני שניות. עכשו נותר רק לראות מה יהיהatto, עם היתום החוסה של הגורטס, שהייו ואושרו فهو בידי אובי משפחתו. הילד הוזמן לחדר זהה, והוא בא בגל שלא היה לו שום דבר אחר לעשות ושם מקום אחר ללכת אליו. קראב וגוויל כבר אינם לצידו, אימוחיהם קראו להם ללוויות החפות של אבותיהם. אולי הילד היה צריך ללכת אתם, אבל הוא לא היה יכול להביא לעצמו לעשות זאת. הוא לא יהיה מסוגל לשחק את התפקיד של מאלפוי. תחושת הריקנות שמלאה אותו הייתה כלכך עמוקה עד שלא נותר מקום אפילו לשקרים. כולם היו מתים.

כולם היו מתים, והכל היה חסר תועלת כבר מהתחלת. מישחו דפק על דלת המשרד, אז, לאחר שהיא מנומסת, נפתחה הדלת וחשפה את המנהלת מַקְגּוֹנָגָל, לבושה מאוד דומה ללבושה בתור פרופסור. "מר מאלפוי?" אמרה האויבת, שניצחה

את משפחתו. "בוא איתני בבקשה".
באדיות, דראקו קם, ויצא בעקבותיה מהמשרד. לראות את הארי פוטר ממתין לצידה גרם לו לעצור לחשוב לרוגע, אבל אז המוח שלו פשוט חסם את זה.

"זהו הדבר האחרון", אמר הארי פוטר. "מצאתי את זה בקהל מקופל שנכתב עליו מבחוץ שהוא הנשך האחרון לשימוש מול בית מלאפי, ושלא לקרווא את זה עד שהמלחמה כולה תהיה תלויה בכם. אני לא רציתי לספר לך לפני זה בגלל שחשיבותה אוליה ישנה את החלטתך בצורה לא הוגנת. אם אתה אדם טוב שלעולם לא הרג או שיקר, אבל עכשו אתה חייב לעשות את אחד מהם, מה יהיה גרווע יותר?"

דראקו התעלם ממנו והמשיך לצד המנהלת פְּקָגָונְגָל, משאיר את הארי מאחור מבית בו עצוב.

הם הגיעו למשרד הקודם של המנהלת, שם היא הדלקה אש בפנוג' בשרכיטה, ואמרה להבה הירוקה "משרד הטיוולים של גרייניגוטס" וצעדה במבט נוקב לעברה.

מפתח חוסר האפשרויות, דראקו מאלפי הלך אחריה.

* * *

היא שכבה במיטה, היא הרגישה יותר אידישה מהרגיל הבודק, ערוה מוקדם מדי כשההמש רק התחללה לעלות – אם כי אוור המשש נחסמ על ידי גורדי שחקים שהצלו על הבית שלה. רמזו קל להנגאובר כרסם ברקוטיה וייבש את פיה; היא ניסתה שלא לשותה (אם כי היא לא ידעה למה היא טורחת לנסות) אבל אتمול היא הרגישה... אפילו יותר מדוכאת מהרגיל, כאילו היא איבדה משהו, אייכשהו. לא בפעם הראשונה, ולא בפעם המאה, היא חשבה לעבור דירה – לאדליעד, לפרט', אולי לפרט' אמביי אם זה מה שנדרש. תמיד הייתה לה תחושה שיש מקום אחר בו היא צריכה להיות; אבל בעוד היא יכולה להיות חיים נוחים עם התשלומים שהברת

הביטחוח שלימה לה, היא לא יכולה להרשות לעצמה מותרות. לא היה לה את הכספי כדי לתחילה ברוחבי העולם בחיפוש אחר מקום שיתאים לתחושת השיכוך הלא-מושכלת שלה. היא צפחה בטלוייה זמן רב מספיק, היא שכורה מספיק סרטי מסעות, כדי לדעת ששם מקום שראתה בטלוייה שלא לא הרוגש יותר נכון מאשר סיدني.

היא הרוגשה קפואה, תקועה בזמן, מאז תאונה הדרכים שנגנבה את זיכרונותיה – לא רק זיכרונות משפחתה המתה שעכשו היויתה חסרת-משמעות בעיניה, אלא זיכרונות כמו איך תנור עובד. היא חסדה, לא, היא ידעה, שהיא אשר יהיה הדבר שהלב שלה מחייב לו, שהמפתח שהוא צריך להסתובב בתוכה שיגרום לחיה להזoor למסלול, היה עוד דבר שהוא איבדה בגל המיניואן הנמלט. היא חשבה על כך כמעט כל בוקר, מנסה לנחש מה חסר לה, חסר, חסר בחיה ובמוחה.

MISSIONARY CLOUT IN THE FLOWERS OF HER LIFE.

היאナンחה וסובבה את ראשה מספיק כדי לראות את השעון המעורר הדיגיטלי שבצד מיטתה. הוא הציג, עם נקודת ה-AM Doloka. ברכיניות? טוב, האדיות זהה יכול לחכום עד שהיא תצלע החוצה מהמיטה בקצב שלה.

ואכן היא צלעה החוצה מהמיטה, מתעלמת מהפUMAN שצלצל שוב תוך כדי שהיא נכנסה לחדר האמבטיה להתלבש.

היא ירדה במדרגות, מתעלמת מן התחושת המזיקה התמידית שימושה אחר היה צריך לענות בשביבה לדלת. "מי שם?" היא קראה לדלת הסגורה; לדלת הייתה עינית, אבל היא הייתה מטושטשת.

"קוראים לך ננסי מנסון?" אמר קול אישה, במבט אסקוטי מדויק.

"כן", היא אמרה בזחירות.

"יונזו", אמר הקול האסקוטי, וננסי זינקה לאחור בהלם שהבזק

אור הגיע מהදלת ופגע בה ו...

נסוי התנדדה והניחה את ידה על מצחה. הבזקים של אור שעוברים דרך דלתות ופוגעים באנשים, זה היה... זה היה... לא מפתיע במיויחד...

"את יכולה לפתח בבקשתה את הדלת?" אמר קולה הסקרוטי של האישה. "המלחמה נגמרה, והזכרונות שלך צריכים לחזור בקרוב. יש פה מישחו שצרייך לראות אותך".

הזכרונות שלי -

ראשה של נסוי כבר הרגיש סתום, כאילו היא עומדת להתחילה לפצח משהו מהמוחו שלה, אבל היא הצליחה להושיט את ידה ולפתח את הדלת.

לפניה עמדה אישה לבושה כמכשפה (נוורמלית לגמרי), מגליימות שחומות ועד כובע מחודד גבו -

- ולצדיה עמד ילד, עם שיער בלונדי נילבן קצר שלבש גלימות כהות (נוורמליות לגמרי) מוקשטות בירוק, בוהה בה בפה פעור, עיניו הפוקחות לרוחה מתחילה להתמלא בדמיות.

גlimma_yirokha_katzra_wsheuer_lebzel_blondeini ...

משהו חם התעורר בזיכרונה. היא הרגישה שליבתה עולה בגרון, והיא הבינה שהדבר שהיא חיפשה בעשר השנים האחרונות עשויה להיות ממש לפניה ברגע זה. אישם עמוק בתוכה, קרח התנפץ סביב ליבה, והחלק שנעוצר בה לככל-כך הרבה זמן התקשין לזרזשוב.

הנער בהה בה, פיו פועל ללא קול.

שם מסתורי עלה במוחה, מגיע לשפתה.

"לוצ'וס?" היא לחשה.

פרק 121

כיאפו לְפָגָן אַלְיָו - סוחלוֹס סְגִיֵּיפָ

מצב רוח קודר פשוט במשרדה של המנהלת. מינרונה חזרה לאחר שהשאירה את דראקו ואות נרקיסה/ננסי בקדוש מגנו, שם נבדקה הגברת מאלפי כדי לראות אם עשור של חיים כמוגלית גורם לנזוק כלשהו לבריאותה; והארי ניגש שוב למשרדה של המנהלת ושם... הוא לא הצליח לחשב על סדרי עדיפויות. היה כליכך הרבה לעשות, כליכך הרבה דברים, שאפילו המנהלת ממקונגנג לא ידעה עם מה להתחיל, ובוודאי שלא הארי. ברגע זה מינרונה כתבה שוב ושוב מילימ על קלף ואחריכך מחקה אותה בהינך יד, והארי עצם את עיניו כדי לחשב בבהירות. האם יש דבר נוסף שציריך ל��ורת לפני כל דבר אחר...>.

ואז נשמעה נקיישה על דלת האלון הגדולה שהייתה של דמלדור, והמנהלת פתחה אותה במילה.

האיש שנכנס למשרדה של המנהלת נראה שחוק, הוא נפטר מכיסא הגלגלים שלו אך עדין צלע. הוא לבש גלימות שחורות שהיו פשוטות, אך נקיות ולא מוכתמות. על כתפו השמאלית היה תלוי תיק גב, מעור אפור וקשה עם רקמה כסופה שהכילה ארבע אבני דמויות-פניםים יロוקות. זה נראה כמו תיק מכושף למדי, כזה שככל להכיל תוכן של בית מוגלים שלם.

מבט אחד בו והארי ידע.

המנהלת ממקונגנג קפאה מאחורי שולחנה החדש.
סְגִיֵּיפָ סְגִיֵּיפָ הטה את רשו כלפייה.

"מה זה אמרו *להבייע?*" אמרה המנהלת, והיא נשמעה... מדווכאת, כailo היא יודעת, כשרהתה אותו, בדיקן כמו שהוא ידע. "אני מתפטר מתקידי כמוורה לשיקויים של הוגו רוטס", אמר האיש בפשטות. "לא אשאר כדי למשוך את המשכורת האחיפה שלו. אם יש תלמידים שנפגעו ממוני במיוחד, את יכולה להשתמש בכך הזה לטובתם."

הוא יידע. המחשבה עליה להאריך והוא לא יכול להבייע במילים מה בדיקן המורה לשיקויים ידע עכשו; חוץ מזה שסנורוס בבירור ידע את זה.

"סנורוס..." התחללה המנהלת מַקְגּוֹנְגָל לומר. קולה נשמע חלול. "פרופסור סנורוס סנייפ, אולי אין יודע עד כמה זה קשה למצוא מורים לשיקויים שכולים ללמד ילדי מוגלים בבטחה, או מורים חדים מספיק כדי לקרוא את בית סלית'רין לסדר..."

האיש שוב הטה את ראשו. "אני חושב שהזאת לא צריך להיאמר לך, המנהלת, אבל אני ממליץ בצורה הכי חזקה שאני יכול שהראש הבא של בית סלית'רין לא ידמה לי כלל."

"סנורוס, אתה רק עשית מה שאלבוס אמר לך! אתה יכול להישאר ולהתנהג אחרת!"

"המנהל", אמר הארי. גם הוא נשמע חלול, והאריך תהה על כך כי הוא לא הכיר את סנורוס סנייפ טוב כלכך. "אם הוא רוצה ללכת, אני חושב שהיא צריכה לחתת לנו."

דמבלדור השתמש בו. אולי לא בדיקן בצורה בה פרופסור קוירל חשב, אולי זו הייתה נבואה ולא חבלה מכוננת בסלית'רין, אבל דמבלדור עдиין השתמש בו. היו דברים שכלו להיאמד לפני הרבה זמן לסנורוס, בשביל לשחררו אותו. וזה ברור למה דמבלדור לא סיכן זאת, אבל עדיין, לא השתמשו בסנורוס בצורה נחמדה. אפילו עיוזרונו ואבלו היו בשימוש, הדרך בה הוא לא הבין את ההשלכות של מעשייו כמוורה לשיקויים...

"נחמד לראות אותך פה, מר פוטר", אמר סנורוס. "ישנו עניין

פתחה בינוּנוֹ."

הארי לא ידע מה לומר, אז הוא רק הנהנן.

נראה שלסנורוס יש קושי מסוים לדבר, כשהוא לעמוד לפנייהם עם התקיק האפור על כתפו. בסוף נראה שהוא מצא את המילים שבא לומר. "אםא שלך. ליל. היא הייתה –"

"אני יודע", אמר הארוי, דרך המחנק בגרונו. "אתה לא צריך לומר את זה."

"לילי הייתה מכשפה מצוינה ומכובדת, מר פוטר, לא הייתה רוצה שתחשוב אותה בגלם דברים שאמרתי לך."

"סְנוּרוֹס?" אמרה מינגרונה מקרונגל, שנראתה בשוק כאילו נשכה על ידי נעליה שלה.

המורה לשיקויים לשעבר המשיך להבטה בהاري. "יותר מדבר אחד עמד ביני לבין ליל, הבולט מביניהם היה הניסיונות הפוחזים שלי להתחנף לטהורי הדם של הבית שלי. אם גרמתי לזה להישמע כאילו שגיאה אחת בשדה בוצי היא שגמרה את הכל, אם העמדתי פנים שלא הייתה לה סיבה מלבד שטחיות גרידא שלא אהוב אותו, אני מקווה שהספרים שלך סיפרו לך גם מדוע שוטים עשוים לומר דברים כאלה."

"הם סיפרו", אמר הארוי. הוא הסתכל על התקיק האפור שעל כתפו השמאלית של סנורוס ספייפ, כי לא היה יכול להבטה בעיניו של המורה לשיקויים. "הם סיפרו."

"אולם", המשיך המורה לשיקויים לשעבר, "אני חושש שאין לי מה להוסיף על אבא שלך שעוד לא אמרתי לך."

"סְנוּרוֹס!"

נראה שהמורה לשיקויים לשעבר הסתכל רק על הארוי. "האות האפל שעל ידי איינו מת, והנבוואה לא התמלאה על-פי הסיפור ששוחרת אתמול בפני הקהל. איך השמדת את אדון האופל עד לזכור אחרון?"

הארוי היסס. "מחקתי את רוב הזיכרונות שלו ו... וחתמתי אותו,

אני חושב שככה קוסמים אומרים את זה. אפילו אם החותם ישבור, הוא עדיין לא יוכל לחזור לעצמו". סנורוס קימט את מצחו לרגע ואז משך בכתפיו. "אני מנהח שזה קיבל".

"פרופסור סנייפ", אמר הארי, בഗל שגם זה היה עכשו באחריותו, "מסדר עופת-החול חייב לך על השירותים שספקת. אני בעמדה מיוחדת כדי להחזיר לך, הן מבחינה כספית והן מבחינה קסם. במקרה שאתה רוצה להתחיל את חייך החדשים בעושר או עם שיער טוב יותר או משהו כזה".

"דבר מוזר לומר לאדם כמווני", אמר המורה לשיקויים לשעבר באיטיות. "אני הילתי לאדון האופל בכוננה למכוון לו את הנכואה בתמורה לאהבתה של ליל, ולא משנה Aiזה קסם אף זה ידרוש. קשה לומר שזה דבר שצורך לסלוח עליו בקלות. ואז, בשנים האחרונות נהייתי מורה לשיקויים... את זה חוותה עצמן. אתה חושב שירותי למסדר עופת-החול כיفر על כל החטאיהם שלי?"
אנשים אף פעם אינם מושלמים", אמר הארי, אם כי המילים נתקעו בגורונו. "הם תמיד עושים טויות. לפחות אתה ניסית לכפר עליהם".

"אולי", אמר המורה לשיקויים לשעבר. "חוובתי האחרונה הייתה להיכשל בשמירה על האבן, להפסיד. את זה עשית, ושרדתי, מה שלעולם לא ציפיתי شيקרה". סנורוס נשען על הדלת שדרוכה נכנס, מקל על רגלו השמאלית. "לא חשבתי לבקש מהילה, אבל אם כבר הצעת לי אותה בכזו חופשיות, אני מקבל אותה בתודה. מעתה והלאה אני אנסה לנוקוט בדרכים פחות לא נחמדות, ואני חושב שהדרך הטובה ביותר לעשות זאת היא להתחיל מחדש".

דמותו נצטו על אפה ולהיה של מינרווה מקונגנג, כשדיברה קולה היה חסר תקווה. "בודאי תוכל להתחיל מחדש בתוך הוגוורתם".

סִוּרְוֹס נָעַנְעָ בַּרְאָשׁוֹ. "יוֹתֶר מֵדַי תַּלְמִידִים יִזְכְּרוּ אָתַי כִּמְוֹרָה
הַשִּׁקְוּיִם הַמְּרוֹשָׁע. לֹא, מִגְּרוֹנָה, אַנְיַ אֶלְךָ לְמָקוֹם חֲדַשׁ, אָמַץ שֶׁם
חֲדַשׁ וְאָמַץ אַהֲבָה חֲדַשָּׁה".

"סִוּרְוֹס סִנְיִיפּ", אמר הארי, בഗל שזו הייתה אחריותו לומר
זאת, "האם זה כל מה שאתה רוצה?"

"הַרְוֹצָחַ שֶׁל לִילִי הַוּבָס", אמר האיש. "אַנְיַ מְרוֹצָה".
הַמְּנַהְלָת הַנְּמִיכָה אֶת רַאשָּׁה. "הִיָּה שְׁלוֹם, סִוּרְוֹס", הִיא לְחַשָּׁה.
"יִשְׁלַׁחְיַ עַצְחָ אֶחָת אַחֲרוֹנָה", הארי אמר. "אָמַת תְּرִצָּה בָה".
"עַל מָה מְדוּבָר?" אמר סִוּרְוֹס סִנְיִיפּ.

"הַרְהָוֹר עַל הַעֲבָר יִכּוֹל לְגַרְועָם לְדִיכָּאוֹן. יִשְׁלַׁחְיַ אֶת רְשׁוֹתֵי
הַמְּלָאָה לֹא לְחַשּׁוּב עַל הַעֲבָר שֶׁלָּךְ, לְעוֹלָם. אַתָּה לֹא צָרִיךְ לְחַשּׁוּב
שַׂזְוֹ אַחֲרִוּתְךָ כִּלְפִי כִּלְפִי לְשַׁאת אַתָּה אֶת הַאַשְׁמָה שֶׁלָּךְ, אוֹ מָשָׁהוּ
כֹּזה. תְּחַשּׁוּב וְךָ עַל הַעֲתִיד וְעַל אִילּוּ אַנְשִׁים חֲדַשִּׁים שְׁתַּפְגּוֹשָׁשׁ".
"אַנְיַ אָקֵח בַּחֲשָׁבוֹן אֶת הַעַצָּה הַחֲכָמָה שֶׁלָּךְ", אמר סִוּרְוֹס
בשׁוֹוִין נְפָשָׁה.

"כְּמוֹ כֵּן, נָסָה שְׁמַפוֹ שֶׁל חַבְרָה אַחֲרָתָה".
חַיּוֹךְ חַמּוֹץ עָלָה עַל פָּנָיו של סִוּרְוֹס, והארי חשב שאולי זה היה,
בפעם הראושונה, החיוֹךְ האמִתִּי של האיש. "תָּמָות, פּוֹטָר.
הארי צָחָק.

סִוּרְוֹס צָחָק.
מִגְּרוֹנָה הַתִּיפְחָה.
בְּלִי לְוֹמֶר דְּבָר נּוֹסֶף, האיש החופשי לְקַח קִמְצָוֵץ מַאֲבַקְתַּת הַפְּלוֹגָן,
זֹרֶה אָתוֹתָה לְתוֹךְ הַאָח שֶׁבְמַשְׁרָד, צָעֵד לְתוֹךְ הַלְּהָבָה הַירּוֹקָה וְלַחַשָּׁ
מָשָׁהוּ שֶׁאָפָּה אֶחָד לֹא קָלֶט; וּזֹו הִיְתָה הַפָּעָם הַאַחֲרוֹנָה שֶׁמִּשְׁהָוּ
שֶׁמְעַמְּסִוְרֹס סִנְיִיפּ.

פרק 27

די'אצ'ו לְפָמָן אַלְיָו - פְּלִיכִיִּיתִי גְּדִיבִּירֶםְד'

ויהי ערב ויהי בוקר, יום האחרון, 15 ביוני 1992.
האור הראשון של הבוקר, השחר שלפני הזריחה בקושי האיר את השמיים. מזוחית להוגורטס, במקומות ממנו המשמש תעלת, נוף הגבעות שמעבר למגרש הקווידיין, בקושי נראה באור האפור והקלוש.

מרפסת האבן עליה ישב האריה הייתה גבוהה מספיק כדי לראות את השחר שמעבר לגבעות שלרגליו; הוא ביקש זאת כשתיאר את משרדו החדש.

האריה ישב עכשו ברגליים משוכלות על הריפוד, רוח לפנות בוקר קריירה מעוררת את פניו וידיו החשופות. הוא ציווה על גמדוניהabit להביא לו את הכס המפואר מהמשרד הישן שלו כගנול כאוס... ואז אמר לגמדונים להחזיר את הכסא, ברגע שהוא התחיל לתחזות מאיפה הגיע הטעם שלו בעיצוב והאם לוולדmort היה פעם כס דומה. אם כי טיעון זה כשלעצמו לא היה טיעון מוחץ – זה לא ישיבה על כס מלכות וסקירה של אדמות הוגורטס הייתה לא אמיתי בדרך כלשהי שתפיסתו הפילוסופית-מוסרית אמרה. אבל האריה החליט שהוא צריך לקחת זמן לחשוב על זה. בינהיים, קרויות פשוטות יהיו די והותר.

בחדר שמתחתיו, מקויש אל קצה הגג על ידי סולם עץ פשוט,

היה משרדו החדש של הארי בהוגוורטס, חדר רחਬ מוקף בחלונות בכל קיר ארבע פינותיו על מנת לספק אוור שמש, כרגע ללא ריחות מלבד ארבע כיסאות ושולחן. הארי אמר למנהל מַקְגּוֹנְגָּל מה הוא מתחפש, והמנהל חבשה את מצנפת המיוון ואמרה להاري את סדרת הסיבובים והפניות שייקחו אותו למקום בו הוא רוצה להיות. גבוה יותר ממה שגובה הטירה היה אמרו להיות, גבוה מספיק בהוגוורטס כך שאף אחד שיסתכל מבחווץ לא יראה פישט טירה התואמת למקום בו הארי ישב. זה היה נראה כמו אמצעי זהירות בסיסי נגדי צלפים שלא הייתה שום סיבה שלא להשתמש בו.

לעומת זאת, להاري לא היהמושג באיזה מקום הוא נמצא בעת מבחינה מציאותית. אם משרדו לא היה יכול להראות מהאדמות שמתהנת, כיצד היה יכול לראות את אותן האדמות, כיצד הפטונים עשו את דרכם מפני השטח אליו? כיצד המערבי של האופק, כוכבים עדין נצנכו באופן ברור באורו שלפני השחר. האם הפטונים הללו היו אותם הפטונים שנפלטו על ידי אותם כבשני פלוומה ענקיים במרחב בלתי יאומן? או שהארי ישב כרגע במראה חלום של טירת הוגוורטס? או שהכל, ללא הסבר נוסף, היה רק קסם? הוא צריך לגורום לחשמל לעבוד בצוורה טוביה יותר סביב קסם, על מנת שהוא יוכל לעזרך ניסויים בקרני לייזר משני הכוונים.

וכן, להاري היה משרד ממשו בהוגוורטס עצשו. עדין לא היה לו תואר رسمي, אבל הילד-שנשאר-רבחים היה בעת באותה חלק מובנה מבית-הספר הוגוורטס לכישוף ולקייםות, ביחס-בקורבי מאוד של ابن החכמים ושל המוסד הגבוה היחיד לחינוך אמיתי לקוסמות. המשרד לא היה מאובטח לגמרי, אבל פרופסור וקטור שמה כמה קסמים ראשוניים ורוננות על מנת למסך אותו ואת הגג מציאותיהם.

הארי ישב על כרית, ליד קצה גג משרד זה הביט מטה לעבר העצים, האגמים והדשא המלבלב. הרחק מתחתיו, הכרכוות עמדו

לא ניע, עדין לא רתומות לסוסים השלדיים. סיירות קטנות פזורות על החוף, מוכנות להשיט את התלמידים הצעירים יותר דרך האגם כשגיעו הזמן. הרכבת הוגוורטס אקספרס הגיעה בלילה וכעת הקרונוט והקטר המיוישן המתינו בצדו השני של האגם הדרומי. הכל היה מוכן ללקיחת התלמידים הביתה לאחר סעודת סיום השנה שתהיה בוקר.

הארי בהה מעבר לאגם, בקטר המיוישן שלא יש בו הביתה הפעם. הייתה עצובה מוזרה ודאגה במחשבה זו, כאילו הארי כבר מתחילה להתגעגע לחוויות המגבשות עם התלמידים האחרים בגילו – אם אפשר לומר זאת כלל, כשהחק גдол מהאר נולד ב-1926. אتمול בלילה בחדר המועדון של ריבנקלו, זה הרגיש להארי כאילו הפער ביןו לבין שאר התלמידים נהיה אפילו גдол יותר. אף על פי שהוא יכול להיות זהה נגרם רק בגלל השאלות שפדמה פאטיל ואנטוני גולדשטיין שאלו אחד את השני בהתרגשות לגבי הילדה שחזרה-hilchim, הספקולציות שהתרחשו כאשר נורו מריבנקלו לריבנקלו. הארי ידע את התשובות, ידע את כל התשובות, אך הוא לא היה יכול לאומרן.

היה חלך בהاري שהחפתה לנטווע בהוגוורטס אקספרס ואז לחזור להוגוורטס בעזורת רשות הפלו. אבל כשהARRY דמיין את עצמו בחברת חמישה תלמידים אחרים כשותפים למסע, מבלה את שmono שעות הנסעה בשמיות סודות מנואיל, פדמה, דין, טרייסי או לבנד... זה לא היה נראה רעיון טוב. הארי הרגיש כאילו הוא צריך לעשות זאת מהסיבות של התחרויות עם שאר הילדים, אבל הוא לא רצה לעשות זאת. הוא יוכל להיפגש עם כולם שוב בתחילת שנת הלימודים הבאה, כשה יהיו נושאים אחרים, עליהם הוא יוכל לדבר יותר חופשיות.

הארי בהה דרומה אל מעבר לאגם, בקטר הגדל והמיושן וחשב על שאritten חייו. על העתיד.

הנבואה שהזוכה במכתבו של דמלדור, שהוא יקרע את הכוכבים שבשמיים... ובכן, זה נשמע אופטימי. לחلك זהה הייתה ממשמעות ברורה לכל מי שגדל עם החינוך הנכון בעיר. זה תיאר עולם שבו האנושות ניצחה, פחות או יותר. לא היה זה מה שהארי בדרכ כל חשב עליו כשהabit בכוכבים, אבל מנקודת מבט באמת בוגרת, הכוכבים היו ערים ענקיות של חומרי גלם יקרים ערך שלמרובה הצער עלו באש והיו צרכיהם להחפזר ולכבות. אם היינו מלקטים את המאגרים הענקיים של המימן וההליום בשבייל חומרי גלם, זה אומר שהגוזע שלנו התברג בהצלחה.

אלא אם כן הנבואה התייחסה למשהו אחר בכלל. דמלדור אולי פירש בצורה שגואה חלק ממילוט הנביה... אבל הודיעתו להاري נוסחה כאילו הנבואה הייתה על הארוי עצמו קורע את הכוכבים, בעtid הנראה לעין. מה שעולול להיות מדאיג יותר, אף כי לא היה וודאי שזה אמיתי, או שזה רע אם זה אמיתי.

הארי נאנח. הוא החל להבין בשעות הארווכות לפני שנרדם אתמול, מה בדיקות רמות הודיעתו האחרונה של דמלדור. בהסתכלות על האירועים של 1991-1992, שנת הלימודית בהוגוורתס הייתה לא פחות מקפיאות עצומות ומפחידה,-cut כאשר הארוי הבין מה הוא רואה.

לא הייתה זו רק העובדה שהארי התעורר רבות עם חברו הטוב הlord וולדמורט. זה אפילו לא היה החלק העיקרי של זה. היה זה המראה של ציר זמן דק בו ניוט אלבוס דמלדור דורך פתח מעולץ של גורל, קווצת שיער דקיקה שהשתלשלה מבעד לקוף המחת.

הנבואות הנחו את דמלדור שחוכמתו של טום RIDL הועתקה לתוך מוחו של קוסם פעוט אשר יגדל וילמד מדע מוגלגי. מה זה אמר על צורתו האפשרית של העtid, האם זו הייתה האסטרטגייה הראשונה או הטובה ביותר שיכלו המנבאים למצוא שלא תוביל לקטסטרופה?

הארי יכול להסתכל עכשו על הנדר הכוול שעשה ולנחש שאילולא אותו נדר, אולי כבר היה מתחילה להתרחש אסון עקב רצונו להפוך את אמנת הסודיות הבינלאומית. מה שרמז בחזקה שהנבאות הרבות שדמלדור קרא וההוראות הללו אחראיהן דמלדור עקב, הצליחו אייכשו להבטיח שהארי ווולדמורט אכן יפגשו בדיק בדרכו הנכונה שתגרום לוולדמורט להכיר את הארי לבצע את הנדר הכוול הזה. שהנדר הכוול היה חלק מחור המנעול הצר של הזמן, אחד מאותם תנאים מוקדמים בלתי סבירים שאיפשרו את היישודותם של אנשי כדור הארץ.

נדר שמטרתו היחידה הייתה להגן על כולם מטיפולו הנוכחות של הארי.

זה היה כמו לצפות בהקלטה וידאו של תאונה שכמעט קرتה לך, שמצוירה לך שפספסת את המכונית השניה בסנטימטרים ספורים, ושותה הקלטה מראה שמשהו גם זוק גרגור החץ בזווית הנגשנות הזו, ואם הוא לא היה זוק את אותו גרגור החץ אזatha התנשאותה, שבאופן מטפורי, מייצגת את היסת הדעת המוחלט שלך. הארי הוזהר לפני כן, הוא ידע ברמה מסוימת אחרה הנדר לא היה עוצר אותו, ובכל זאת הוא עדיין כמעט בחר באפשרות הלא נכונה והחריב את העולם. הארי יכול להביט אחורה ולראות זאת, כן, הארי الآخر ללא הנדר, היה מתקשה לקבל את הסיבות לכך שהוא לא יכול להביא מרפא קסום למוגלים מהר ככל האפשר. אם הארי الآخر היה מכיר בסכנה זו ולו במקרה, הוא היה עושה לה רצינלייזציה, מנסה לחשב על דרך מתחוכמת לעקוף את הבעיה ומסרב לחת עוד כמה שנים כדי לגוזם זהה לקורות, וכך העולם היה מושמד. אפילו לאחר כל אותן האזהרות שהארי קיבל, וזה עדיין לא היה עובד ללא הנדר הכוול.

גدليل אחד של זמן הוושחל דרך קופ המחת.

הארי לא ידע איך להתמודד עם התגלית הזו. זה לא היה מסוג המצבים שבניאדם פיתחו וgeshot כדי להתמודד איתם. כל מה שהארי יכול לעשות היה לראות עד כמה הוא קרוב לאסון, וכמה הוא יכול להיות קרוב לאסון שוב לולא הנדר יעזור בעדו גם בפעם הבאה, ולחשוב...
לחשוב...

'אני לא רוצה שזו יקרה שוב' לא נראה כמו מהשבה הנכונה. הוא מלכתחילה לא יצא להרום את העולם. להארי לא חסרו רגשות מגוונים כלפי תושבי הנבונות של העולם, אותם וgeshot מגוננים היו הבעיה בדרך מסוימת. מה שחשר להארי היה כמה היבטים של ראייה ברורה, של נכונות להכיר מרצון במה שהוא ידע עמוק בפנים.

וכל עניין ההתרועעות החברותית עם הפרופסור להתגוננות גם לא אמר טובות על תבונתו של הארי. נראה שזו הצעיע על אותה הבעיה. היו דברים שהארי ידע או חיש בהם בחזקה ברמה מסוימת, אבל מעולם לא הביא אותם לתשומת לב מודעתו. וכך הוא נכשל ומעט מטה.

אני צריך לעלות את רמת המשחק שלי.

וזאת הייתה המשבה אותה הארי חיפש. הוא היה מוכrah להיות יותר טוב מזה, מוכrah להפוך לאדם פחוט טיפש מזה.

אני צריך להעלות את רמת המשחק שלי, או שאכשל.

דמלדור השמיד את הקלטות בהיכל הנבאות ואירגן שלא יוקלטו עוד נבואות. נראה היה נבואה שאמרה שהarry נכוна להסתכל בנבואות הללו. ומהשבה הברורה הבעה, שהיתה נכוונה או לא, הייתה שהצלת העולם הייתה מעבר להישג ידן של הוראות נבואות. הניצחון הזה הצריך תוכניות שהיו או מסווכות מדי להודעות של מנבים, או שגילוי עתירות לא יכול לחזותן משום מה. לו הייתה דרך שבה דמלדור היה יכול להציג את העולם בעצמו, בוודאי נבואה כלשהי הייתה אומרת לו כיצד. במקום זאת

הנבואות אמרו לדמבלדור כיצד ליצור תנאים מקדים לקיומו של אדם מסוים; אדם, שאולי, יוכל לפענח אתגר קשה יותר ממה שנבואה יכולה לפתור ישירות. זו הייתה הסיבה בגללה הארי הוצב לבדו, על מנת שיוכל לחשוב בלבד, לחשוב ללא הדרכה נבואה. אם הארי היה נעור בהוראות מוסטוריות ממנבאים, הוא לא היה יכול להתברג לאדם שיוכל לבצע את אותה המשימה הבלתי ידועה.

וכרגע, הארי ג'יימס פוטריאוננסירוס עודנו אסון מהלך ש策יך לרשן עם נדר כובל על מנת למןעו ממנו בטוחה המידי מלהעלות את כדורה הארץ על הנטייה להרס מוחלט, וכל זה כאשר הוא כבר הוזחר מפני זה. זהה קרה אתמול ממש, يوم לאחר שהוא עזր לוולדמורט כמעט להשתלט על כל כדורה הארץ.

שורה מסוימת של טולקין המשיכה להדר במחשבתו של הארי, החלק בו פרודו עונד את הטבעת מעל הר האבדון וסאורון מבין עד כמה הוא היה שיפש גםוד. יושיעו משוגתו הכבירה נחשף לפני לבסוף או משהו כזה.

ישנו פער עצום בין מי שהארי צריך להפוך אליו לבין מי שהארי הינו כרגע.

והארי לא חשב שהזמן, ניסיון החיים וגיל ההתבגרות היו מטפלים בזה אוטומטית, אם כי אולי הם היו עוזרים. למרות שם הארי היה יכול לגודול לצורה הבוגרת של עצמו באותו יחס של מבוגר רגיל לילד בן אחות'שרה וניגל, אולי זה היה מספיק על מנת לנוטך דרך המגעול הצר של הזמן.

הוא מוכרא להתברג, אייכשו, ולא הייתה שום דרך רגילה שהייתה מובילה לכך לפני שהוא הגיע לכך בעצמו.

המחשبة הגיעה אז להארי מיצירה בדיונית אחרת, קודרת יותר משל טולקין:

תוכלו להגיע לדמת מאסטר רק על ידי תרגול הטכניקות שלמדתם, התחמודדות עם אתגרים ופיעוזם, באמצעות כל סט הכלים שצברתם, עד שהם מתפזרדים בידיכם ואתם תשארו עם

השרידים בלבד ... אין ביכולתי ליצור מאסטרים. מעולם לא ידעתי כיצד ליצור מאסטרים. אז לבו, ותיכשלו ... אתם עוצבתם למשהו שאולי יעלה מהשרידים, ותהיו נחושים להציג את אמונתכם. איני יכול ליצור מאסטרים, אבל אם אתם לא תחונכו, הפסיכיות שלכם יהיו נומכיהם יותר. הדורך הגבוה ביותר מתחילה לאחר שנראה שאמונתכם מכשילה אתכם; אם כי המציאות תהיה זאת שהכשילה את אמונתכם.

זה לא שהארי הילך בדרך הלא נכון, זה לא שהדרך לשפיות נחה מחוץ למדוע. אבל קריית מאמרם מדעים לא הייתה מספקת. כל אמריו הפסיכולוגיה הקוגנטיבית על הכשלים הידועים במוח האדם ושאר הדברים מהסוג הזה אכן עוזרו, אבל זה לא היה מספק. הוא נכשל בהגיון למה שהארי התחל לћברין שהיה רמה גבוהה בצורה מזועעת, רמת רצינליות שלא תאמן שאיתה אתה ממש יכול לעשות דברים נכון, בניגוד לשפה שימושית בה ניתן לתאר לאחר מעשה את כל מה שבו טעית. הארי יכול להסתכל אחורה עצשו ולהשתמש בטכניקות כגון 'חשיבה מודרנית' על מנת להĆברין היכן טעה במהלך השנה האחרונות. זה היה טוב יותר מאשר לא לדעת הופך אותו לשפוי יותר בעתיד. וזה היה טוב יותר לאדם המסוגל לעبور כלל היכן טעה. אך זה עדין לא הפק אותו לאדם המסוגל להונחה דרך חור המנעוול הצר של הזמן, להפוך למובגר שדמבדדור הונחה על ידי נבוכאות ליצור את האפשרות לקיומו.

אני צריך לחשב מהר יותר, להתבגר מהר יותר ... כמה בודד אני, כמה בודד אהיה? האם אני עושה את אותה הטעות שעשיתי בקרוב הראשון של פרופסור קוידל, כשהלא הבנתי שלהדרミוני היו קפטנים? האם זו אותה הטעות שעשיתי כשלא סיפרתי לדמבלדור על תחומיות האבדון ברגע שהבנתי שהוא לא משוגע או רשע? לורק למוגלים היו קורסים בשביל דברים כאלה, אבל אין להם. אולי הארי יוכל להגיד את דניאל כהנמן, לזייף את מותו, להצעיר אותו בעזות האבן ולהניח לו להמציא שיטות אימון טובות יותר...

הארי שלף את שרבית הבכור מגylimתו והבית שוב בפייש העץ השחורה-אפורה שדמבלדור הוריש לו. הארי ניסה לחשוב מהר יותר הפעם, הוא ניסה להשלים את הרצף עליו רמזו גylimת ההיעלמות ואבן האוב. גylimת ההיעלמות החזיקה בכוח האגדי להסתיר את הלבש אותה, ובכוח הנSTER להתחבא מפני המומות עצמו בצורת הסוחרים. אבן האוב החזיקה בכוח האגדי של זימון מראה המתים ואז וולדמורט שילב אותה לתוכה מערכת ההורקוקסים שלו על מנת לאפשר לנשנתו לשוטט בחופשיות. לאוצר המומות השני היה רכיב פוטנציאלי למערכת של חיינצת אמיתיים שקדםם פברל מעולם לא השלים, אולי עקב היותו מוסרי.

ואז היה את אוצר המות השלישי, שרבית הבכור של אנטיווכוס פברל שהאגודה מספרת שעבר מקוסם אחד לקוסם חזק יותר והפך את המחזק בו לבaltı מנצח מתקפות רגילות, זה היה מאפיין ידוע וגלוי.

שרבית הבכור הייתה שייך לדמבלדור, אשר ניסה למנוע את מות העולם עצמו.

מטרת ההעbara התמידית של שרבית הבכור למנצח הייתה אולי על מנת למצוא את הקוסם החזק ביותר שקיים ולחזק אותו עוד יותר למקרה שהוא יהיה איום על הגזע כולם. זה יכול להיות בסתר הכלוי להבשת המות כהורס העולמות.

אבל אם היה איזה כוח נעלם יותר חבוי בתחום שרבית הבכור, הוא לא הציג את עצמו בפני הארי על סמך הניחוש הזה. הארי הרים את שרבית הבכור ודיבר אליו, קרא לעצמו הצעצא של פברל שקיבל את המסע של משפחתו. הוא הבטיח לשרבית הבכור שיעשה כמו טוב יוכל להציג את העולם ממוות, ושיקח על עצמו את תפקידו של דמבלדור. ושרבית הבכור לא נענה לידי, לא חזק יותר מבעumontים הקודמות, מסרב לניסיונו לקפוץ קדימה בסיפור. אולי הארי היה צריך להלום את מכתו הראשונה על מות העולמות

לפni ששרביט הבכור יכיר בו; כיורשו של איגנוטוס פברל הוא כבר הביס את צלו של המוות, וירשו של קדמוס פברל כבר שרד את המות של הגוף שלו כאשר אוצרות המוות המכובדים שלהם השפו את סודותיהם.

לפחות הארי הצליח לנחש שבניגוד לאגדה, שרביט הבכור אינו מכיל ליבת של 'שערת ת'סטרהאל'. הארי ראה את הת'סטרהלים, והם היו שלדי סוסים עם עור חלק, ללא רעמה נראית על ראשם דמווי הגולגולת, ולא שعروת על זנבותיהם הכהושים. אבל אייזו ליבת באמת הייתה בתוך שרביט הבכור, הארי עдиין לא הרגש שהוא יודע; וגם לא היה מסוגל למצוא במקום כלשהו על שרביט הבכור, את העיגול-משולש-קו של אוצרות המוות שהיא אמרו להיות שם.

"אני לא מניח", מלמל הארי אל שרביט הבכור, "שהאת פשוט יכול לומר לי?!"

שות תשובה לא הגעה מהשרביט בעל הידית הגדורית; רק תחושה של הוד וכוח מרושן, המביטים בו בספקנות. הארי נאנח, והניחה את השרביט העוזמתה בעולם חזורה בתוך גלימת בית-הספר שלו. הוא יצליח לעשות את זה, בסופו של דבר, ובתקופה גם בזמן.

אולי מהר יותר, אם היה מישחו שייעזר לו במחקר.

הארי היה מודע ברמה מסוימת – לא, הוא צריך להפסיק להיות מודע לדברים ברמה מסוימת ולהתחיל להיות פשוט מודע אליהם – הארי היה מודע במפורש שהוא מהרר על העתיד בעיקר כדי להסיח את דעתו מבואה הבלתי נמנע של הרמוני גריינגר. שתקבל אישור בריאותי ברור מהקדוש מגנו כשהיא התעורר מוקדם מאד הבוקר, ושהוא תחזור באמצעות רשת הפלו עם פרופסור פליטיק בחזורה להוגו-רטס. ושהוא תאמיר לפרופסור פליטיק שהיא חייבות לדבר עם הארי פוטר מיידית. היה פתק מהארי לעצמו על כך, כשהאריי התעורר מאוחר יותר הבוקר כשההמש בכיר

זורהת במעוננות של ריבנקלו. הוא קרא את הפטק ואוז חזר בזמן
לפני הזירה לזמן שבו הרמוני תגיע.
היא לא באמת תכעס עליי.

...

ברצינות, הרמוני היא לא ילדה כזאת. אולי היא הייתה כזו
בתחילת השנה אבל עכשיו היא מספיק מודעת לעצמה בשבייל לא
להיכשל בהזה.

...

למה אתה מתכוון ב...? אם יש לך משהו לומר, קול פנימי,
פשוט תאמר את זה! אנחנו מנסים להיות יותר מודעים לתחילה
יצור המחשבות שלנו, זוכר?

* * *

השmins כבר היו בגוון כחול אפרפר, הזירה רק החלה, הזמן
שהארי שמע את קול הצעדים מהסולם שהוביל אל מושרו החדש.
הארי קם בחופזה והחל להבריש את גלימתו; ואז, כשהבין מה הוא
עשה, הפסיק את התנועות העצביות. הוא בדיק הביס את
וולדמורט, לכל הרוחות, הוא לא אמרו להיות עצבי.

ראש של מכשפה צעירה עם תלתלים ערמוניים הופיע בפתח
והציג סביב. ואז היא התרכמה גבוהה יותר, זה כמעט נראה שהיא
רצה במעלה הסולם, כאילו היא עודה לאורך מדרכה רגילה, רק
במאונך; הארי יוכל לפספס את זה במצבו, אך שרגלה האחת
ירדה מהשלב העליון של הסולם ורגע אחרי היא קפיצה קלות אל
הגג.

הרמוני. שפתיו של הארי אמרו את המילה אך לא הוציאו שום
קול.

הארי התכוון לומר משהו, אך זה פרח מזכרונו.
אולי רביע דקה עברה בראש הגג, לפני שהרמוני פצתה את פיה.
היא לבשה עכשיו תלבושת איחידה עם קצוות כחולות ועניבה

מקווקות בכהול-ארד של ביתה.
“הארי”, אמרה הרמיוני גרייניגר, בקול מוכך כל-כך עד שכמעט
עלו דמעות בעיניו של הארי, “לפנִי שאשאל אותך את כל השאלות,
אני רוצה להתחיל בכך שאני מודע מודע לך על, אמא, כל מה
עשיתי. אני מתוכננת זהה, באמת. תודה.”

“הרמיוני”, אמר הארי, ובכלל. המשפט היורשה לי לחבק אותך,
שהארי דמיין את עצמו אומר כשורת פתיחה, נראה בלתי אפשרי
לאמרה. “ברוכה השבה, המתינו בזמן שאני מטיל כמה להשי
פרטיות.” הארי הוציא את שרביט הבכור מגילתו, שlf ספר
מהנרתיק ופתח אותו לפיסי סימניה, ואחריך הגה בזיהירות “חוֹמְנָם
לְכִילָוִן”, בנוסף לשני לחשי אבטחה שהשיג לאחרונה, שהארי גילה
שהוא בקשרי מסוגל להטיל אם הוא מניף את שרביט הבכור. זה לא
היה הרבה, אבל זה היה קצת יותר טוב מאשר להסתמך רק על
פרופסור וקטור.

“יש לך את השרביט של דמלדור”, אמרה הרמיוני. קולה
השתתק ונשמע כמו מפולת שלגים באוויר השחר העולה. “וזאתה
יכול להשתמש בו כדי להטיל לחשיagna רבייעית?”

הארי הנהן, מזכיר לעצמו במוחו להיות יותר זהירymi במי יכול
לראות אותו עושה זאת זה. “זה בסדר אם אחבק אותך?”
הרמיוני זהה בקלילות לעברו; תנועותיה היו מהירות להפליא,
יותר חינניות מאשר פעם. תנועותיה הקרינות על האויר סביבה
משהו טהור ונקי, מזכירות להארי שוב כמה שלווה נראתה הרמיוני
כשישנה על המזבח של וולדמורט –

ההבנה היכתה בהاري כמו טון של לבנים, או לפחות כמו
קילוגרם לבנים.

והארי חיבק את הרמיוני, מרגיש כמה חייה היא נראתה. הוא
הרגיש שהוא עומד לבכות, וניסה לבבוש את ההרגשה זו, בגלל
שהוא לא ידע אם זה היה רק בגל ההילה שהкриינה או לא.
זרועותיה של הרמיוני נחו סביבו בעדינות, לוחצות עליו

בעדרינות רבה, כאילו היא נזהרה שלא לשבור את גופו לשניים כמו קיסם שניים.

"از", אמרה הרמוני, ברגע שהاري עזב אותה. פניה הצעירות נראו מאד רציניים, ובנוסף גם טהורים ותמים. "לא אמרתי להילאים שהיית שם, או שפרופסור קוירל ולא אהיה יודעמי היה זה שהרג את כל אוכליהמות. פרופסור פליטיק אפשר להם לחתה רק טיפה אחת של רודיטסרום, כדי שלא יצאטרך לומר. כל שאמרתי היה שהטרול הוא הדבר האחרון שאני זכרת."

"אה", אמר הاري. הוא מצא עצמו משומם מה בוהה באפה של

הרמוני במקום בעינה. "מה את בדיק חושבת שקרה שם?"
 "טוב", אמרה הרמוני גרייניג' בהיגיון, "נאכלי על ידי טרול, מה שאני מעדיפה בהחלט שלא יקרה שוב, ואז היה ביום ממש חזק והרגליים שלי חזרו, ואז שכבתה על מזבח אבן באמצעות בית-קבורות בתוך יער מואר באור ירח שמעולם לא ראיתי לפני כן, עם ידיו החתוכות של מישחו סביב הצוואר שלי. אז אתה רואה, אדון פוטר, למצוא את עצמי במצב כזה מוזר וחשוך ומפחיד, לא חשבתי לעשות את אותה הטעות שעשית בפעם الأخيرة עם טרייסי. אני יש' ידעתי שזה הייתה אתה".

הاري הנהן. "רעיון טוב."

"קראתי לך, אבל אתה לא ענית", אמרה הרמוני. "התישבתי ואחת מהידדים המದממות החקילקה על החולצה שלי, משארה קצר בשיר מהוחרה. אם כי לא צרכתי, אפילו לא כשהסתכלתי סביב וראיתי את כל הראשים והגוף והבנתי מה זה הריח הזה." הרמוני עצרה, ונשמה עמוקות. "ראיתי את מסכות הגולגולת והבנתי שהאנשים המתים היו אוכלי-מוות. אני ידעתי מיד שהמוריה להתגוננות היה שם איתך והרג את כולם, אבל לא שמתי לב ש גופתו של פרופסור קוירל גם הייתה שם. אני לא הבנתי שזה היה הוא אפילו מתי שראיתי את פרופסור פליטיק בודק את הגוף. הוא נראה... שונה, כשהוא מת". קולה של הרמוני נחלש. היא נראתה

כנועה אייכשו, בדרך שהاري לא יכול היה להזכיר שראה לעתים קרובות. "הם אומרים שדייוויד מונרו הקריב את עצמו כדי להזכיר אותה, כמו שאימא שלך הקריבה את עצמה בשביבך, בשביב שאדון האופל יתפוצץ שוב מתי שהוא ינסה לגעת بي. אני די בטוחה שזו לא כל האמת, אבל... אני חשבתי הרבה דברים רעים על המורה להתגוננות שמעולם לא הייתה צריכה לחשוב".

"אםם", אמר הארי.

הרמיוני הננה בכוכב ראש, ידיה שלובות לפניה בזמן שהיא חשבה בחרטה. "אני יודעת שאתה בטח נחמד מדי כדי לומר לי את הדברים שיש לך לומר עכשו, אז אני אומר אותך בשביבך, הארי. אתה צדקת بما שאמרת על פרופסור קווריל, ואני טועית. אתה אמרת לי. דייוויד מונרו היה קצר אף והרבה סליחין, וזה היהILDOTMI מצידי לחשוב שזה אותו הדבר כמו להיות רשע".

"אה..." הארי אמר. זה היה ממש קשה לומר זאת. "למעשה, שאר העולם לא יודע את החלק הזה, אפילו לא המנהלת. אבל למען האמת את צדקת במאה ושנים עשר אחים על זה שהוא היה רשע, ואני אזכור זאת בעtid, אפילו אם 'אפל' ו'רשע' הם למעשה לא אותו הדבר, ישנה התامة סטטיסטית מצוינת".

"או", אמרה הרמיוני, והשתתקה שנייה.

"את לא אמרת 'אמרתי לך'??" אמר הארי. דמות ההרמיוני במוח שלו צרחה: אני אמרתי לך! לא אמרתי לך בכח, אדון פוטר? לא אמרתי לך? פרופסור קווריל הוא מושע עז, אני אמרתי, אבל אתה לא הקשבת לי!

ההרמיוני האמיתית רק נענה בראשה. "ידעתי שמדובר אכפת לך מمنו", היא אמרה ברכות. "ומאחר וצדkti אחרי הכל... ידעתי שכנראה תהיה פגוע קשות אחרי שפרופסור קווריל יתרבר כמורשע, וזה לא יהיה זמן טוב לומר אמרתי לך. אני מתחוננת, וזה מה שהחלהטי כשהחשבתי על החלק הזה לפני כמה חדשים".

תודה רבבה, העלמה גרייניג'. הארי שמח שהיא אמרה את כל

זה, עם זאת. לאחרת היא לא הייתה נשמעת כמו הרמוני. "אז, מר פוטר", אמרה הרמוני גרייניג'ר, מKİSHA באצבעותיה על הגלימה מעל ירכה. "אחרי שהMRI אחה לך לויים, זה הפסיק לכאב מיד, וכששתפתי את טיפת הדם מהיד שלי לא יכולתי למצוא איפה המחט דקרה אוטו. קופתי כמה מתכוות מסגרת המיטה שלי בלי לנסות חזק מדי, ולמרות שלא הייתה לי הזדמנות לבדוק את זה אני מרגישה כאילו אני יכולה לרוֹץ ממש מהר. הציפורניים שלי לבנות ובוואקות למורות שאני לא זוכרת שצבעתי אותן. והשיניים שלי גם נראות ככה, ובתוור בת של רופאי שניים זה גורם לי להיות די לחוצה. אז זו לא ממש כפיפות טובה, אבל רק חסביר לי מה בדיקך עשית?"

"אםמ", אמר הארי. "ואני מניח שאתה גם תוהה למה את מקרינה הילה של טוהר ותמיימות?"

"אני מה?"

"החלק הזה לא היה הרעיון שלי. בכנותך." קולו של הארי הוחלש. "בקשה אל תחרגנו אותה."

הרמוני גרייניג'ר הרימה את ידיה מול פניה, פוזלת מעט על אצבעותיה. "הארי, אתה אומר שש... אתה מתכוון, ההקרנה שלי של תמיימות וה מהירות והחינותיות ושינוי הצחורות... הציפורניים שלי עשויות מאליקן?"

"אליקן?"

"זה מונח שמתאר קרן של חיד-קרן, אדון פוטר." נראה שהרמוני גרייניג'ר ניסתה לכטוסם את ציפורניה, ללא הרבה מזל. "אז, אני מניחה שאתה מביא לידי חזרה מהמתים היא בסופו של דבר, איך דפני קראה לזה, נסיכה חיד-קרן נוצצת?"

"זה לא בדיקך מה שקרה", אמר הארי, למרות שהז היה קרוב באופן מפחיד.

הרמוני הוציאה את אצבעה מפהה, מסתכלת עליה קודרת. "אני גם לא יכולה לנשוך אותה. מר פוטר, האם שאלת את הבעה

שעכשו אין לי אפשרות כלל לקצוץ ציפורניים?"
 "لتאותים וויזלי יש חרב קסומה שיכולה לעובוד", הארי נידב.
 "אני חושבת", אמרה הרמוני גרייניגר בהחלטות, "שאשמה
 לדעת את כל הסיפור מהורי כל זה. מר פוטר. כי מהיכרותי איתך
 ועם פרופסור קויריל יש איזושהי תוכנית שמתוחשת כאן."
 הארי לוקח נשימה עמוקה. ואז הוא נשף. "מצטער, זה... מסוגה.
 אני יכול לספר לך אם لمدة הלטה הקרה, אבל... את רוצה
 ללמידה?"

"האם אני רוצה ללמידה הלטה הקרה?" אמרה הרמוני, נראת
 קצת מופתעת. "זה דבר שיש לך לפחות לשנה השישית, נכון?"
 "אני למדתי את זה", אמר הארי. "אני התחלתי במרץ יוצאי-
 דופן, אבל אני בספק אם זה באמת משנה לטוויה הארוך. אני
 מתכוון, אני בטוח שתוכל ללמידה חדו"א אם תלמיד קשה, בלי
 קשר לאיזה גיל מוגלים בדרך כלל לומדים את זה. השאלה היא,
 האם". הארי נעצר לרגע כדי להשתלט על נשימתו. "השאלה היא,
 האם את עדיין רוצה לעשותות... דברים כאלה".
 הרמוני הסתובבה, והסתכלה לעבר פיסת השמיים שהחללה
 להבהיר במזרחה. "אתה מתכוון", היא אמרה בשקט, "האם אני
 עדיין רוצה להיות גיבורה, עכשו אחרי שזו כבר גורם לי למות
 מות איום פעם אחד".

הארי הנהן, ואז אמר "כן" בഗלל שהרמוני לא הסתובבה אליו
 חזרה, למורת שהמילה נתקעה בגרונו.
 "חשבתי על זה", אמרה הרמוני. "זה היה, למעשה, מות כואב
 ומחריד במיוחד".

"אני, אממ. אני סידרתי כמה דברים רק למקורה שעדיין תרצי
 להיות גיבורה. היו כמה הzdמנויות קצורות ולא היה לי זמן להתייעץ
 איתך, לא יכולתי לחתך לך לראות אותן בಗלל שצפיתי שהתנו לך
 אחרי זה וריטסום. אבל אם את לא אהבת את זה, אני יכול לבטל
 את רוב הדברים שעשית ואת תוכלי להתעלם מהשאך".

הרמוני הינה ברווח. "כמו לגורום לכולם לחשב שאני... הארי, אני עשיתו בכלל משחו לאתה-יהודומי?"
 "לא, אני עשיתו הכל, אם כי בבקשתה אל תספרי לאף אחד על זה. רק שתדע, שבעזמנן שהילד-שנשארבחים לכוארה הכריע את וולדמורת, בלילה-הקדושים 1981, זה היה ניצחונו של דםבלדור והוא נתן לכולם לחשב שזו הייתה אני. אז עכשו אני הבשתי את אדון האופל פעם אחת, וקיבلتיק קרדיט על פעם אחת. הכל מתאונן בסוף, אני מניה".

הרמוני המשיכה להביט מזרחה. "אני לא ממש מרגישה בנווה עם זה", היא אמרה לאחר זמן מה. "אנשים חושבים שאני הבsti את אדון האופל וולדמורת, כשהלא עשיתו כלום בכלל... אמא, זה כמו מה שאתה עברת, נכון?"

"כן, מצטער שהפלתי את זה עלייך. הייתה... טוב,ניסיתי ליצור זהות נפרדת שלך במוחם של אנשים, אני מניה. הייתה לך והודמנות אחת והכל היה סוג של לחוץ... והבנתי לאחר מעשה שאולי לא הייתה צריכה, אבל זה היה מאוחר מדי". הארי כחכח בגרונו. "אם כי, אמא. אם את מרגישה שאת רוצה לעשות משהו שבאמת שווה את הדרך שבה אנשים חושבים על הילד-שנשארבחים, אמא. אולי יש לי רעיון מה את תוכל לעשות. ממש בקרוב, אם תרצה".

הרמוני גריינגר נתנה לו מבט.

"אבל את לא חיבת!" הארי אמר במחירות. "את יכולה פשוט להתעלם מהכל ולהיות התלמידה הכיתובה בריבנקלו! אם זה מה שאתה מעדיפה".

"האם אתה מנסה להשתמש בפסיכולוגיה היפה עלי, מר פוטר?"

"לא! באמת!" הארי לicked נשימה عمוקה. "אני ניסיתי לא לקבוע את חיזך בשביבך. חשבתי שראיתי, אטמול, חשבתי שראיתי מה עלול לקרות לך – אבל אז נזכרתי כמה זמן בזבוזי השנה בהיות אידיוט גמור. חשבתי על כמה מהדברים שדמבלדור אמר

לי. הבנתי שזה לא המקום שבו תיכל לומר. שתוכל להיות מה שתרצי בחיך, ושמייל הכל, הבחירה צריכה להיות שלך. אולי את לא תרצי להיות גיבורה אחרי זה, אולי את תרצה להיות חוקרת קסמים מצוינה בגלל שזה מה שהרמוני גרייניג'ר הייתה כל הזמן, לא משנה מה הציגו נינים שלך עשוות עכשו. או שתוכל ללכת למבחן מה המכשפות של סיילם באמריקה במקום להוגוורתס. אני לאأشקר ואומר שאתה אוהב את זה, אבל זה באמת תלוי לך." הארי הסתובב אל האופק והניף את ידו לרווחבו, כאילו הוא מראה את כל העולם שעובר להוגוורתס. "את יכולה ללכת לכל מקום מכאן. את יכולה לעשות מה שתרצי עם חיק. אם את רוצה להיות בזים עשיר בן שישים. אני יכול לגרום לזה לקרות. אני רציני."

הרמוני הננה באטיות. "אני סקרנית לגבי איך בדיקת העשה את זה, אבל מה שאתה רוצה זה לא שייעשו בדברים בשביבי." הארי נאנח. "אני מבין. אמם..." הארי היסס. "אני חשוב... אם זה עוזר לך לדעת... במקרה שלי, דברים סודרו בשביבי כל הזמן. על ידי דמלדור, לרוב, וגם על ידי פרופסור קוירל. אולי הכוח לזכות בדרך שלך בחיים עצמו מהו שצורך להרוויח."

"טוב, זה נשמע ממש חכם," הרמוני אמרה. "כמו שההורים שלי משלמים בשביבי כדי שאלך לאוניברסיטה, בשביבי אני אוכל يوم אחד למצוא עבודה ממש. פרופסור קוירל החזיר אותה לחיים כמו נסיכה חדיםך נוצצת ואתה מספר לכולם שאתה חיסלתי את אדון האופל ולודמורט וזה בדיק אותו דבר, באמת."

"אני מעצער", אמר הארי. "אני יודע שהייתי צריך לעשות את זה אחרת, אבל... לא היה לי מספיק זמן לתכנן והייתי מותש ולא באמת חשבתי בבהירות –"

"אני אסירת תודה, הארי," אמרה הרמוני, קולה היה עדין עכשו. "אתה מהמיר מדי עם עצמן. בבקשה אל תיקח את זה ברצינות כשאני עוקצנית איתך. אני לא רוצה להיות הילדה הזאת שחזרות מהמתים ואז מתחילה להתלונן על איזה כוחות-על היא

קיבלה ושבטיפורי האליקון שלה לא בגין הלבן הנכון". הרמיוני הסתובבה, ושוב התבוננה מזרחה. "אבל, מר פוטר... אם אני בן אחליט שלמות מות איום לא מספיק כדי להשוו מחדש על בחירות חי... לא שאמרתי את זה עדיין... אז מה היה קורה אחרי זה?"

"אני עושה כמוטב יכולתי כדי לתמוך בבחירה חין", אמר הארי בתוקף. "לא משנה מה הן".

"כבר יש לך משימה מתוכננת בשביבלי, אני מניחה. משימה נחמדה ובטוחה שאין סיכוי שאפגע ממנה".

הארי גלגל את עיניו, מרגיש עייף בפנים. זה היה כאילו הוא יכול לשמש את קולו של אלבוס דםבלדור בתוקף וראשו. סלח לי, הרמיוני גריינגן... "אני מצטער..." אמר תלכי בנתיב הזה אניעשה לך דםבלדור ולא אגיד לך כמה דברים. אתהן אותן, ורק לזמן קצר. אני אכן מאמין שיש משהו שתוכל לעשות עכשו, משהו אמיתי, שהוא שהיה שווה את הדרך בה אנשים חושבים על הילדה-שהזורה-ילחיים... שואלי יש לך ייעוד, אפילו... אבל בסופו של דבר זה רק ניחוש, אני יודעת שהרבה פחות مما שדםבלדור עשה. את מוכנה לסכן את חין כشرط קיבלת אותן חזזה?"

הרמיוני הסתובבה והבטיטה בו, עיניה מתרחבות בהפתעה.

"לסקן את חי?"

הארי לא נד, בಗל שזה יהיה שקר גמור. "את מוכנה לעשות זאת?" הארי שאל במקום. "המשימה שאתה חושב שואלי תהיה רקייעוד שלך – ולא, אני לא מכיר שום נבואות ספציפיות, זה רק ניחוש – מערב מילולית בדברים מסווג פתחו של גיהנום".

"חשבתי..." אמרה הרמיוני. היא נשמעה לא בטוחה. "חשבתי בזודאות שאחרי זה, אתה ופרופסור מַגְנוֹנְגָל לא תסכיםו... אתה

ידע... לחתת לי לעשות שום דבר שאפילו קצת מסוכן אייפעם".

הארי לא אמר כלום, מרגיש אשם על הזכות המזויפת שהוא מקבל ביחסים האלו. זה היה למעשה מצב שהרמיוני חזזה בדיקו

רב, ואל מלא היה להרמיוני הורקרוקס, פניו הכוכב נוגה היו יורדים לשבריר מעלה מעל האפס המוחלט לפניו שהארי היה מנסה את זה. "בסולם של אפס למאה, עד כמה מילולית פתחו של גיהנום אנחנו מדברים כאן?" אמרה הרמיוני. הילדה נראתה מפוחדת עכשו.

הארי התאים את מוחו לקנה מידת, נזכר באזקבאן. "היה לי אומר أولי שמנונים ושבע?"

"זה נשמע כמו מהهو שאני צריכה לעשות כשהיא מבוגרת", הארי. יש הבדל בין להיות גיבור לבין מטורף לגמרי".

הארי נגע את ראשו. "אני לא חושב שהסיכון ישתחה הרבה", אמר הארי, משאיר בצד שאלות של כמה מסוכן זה באמת, "זה מסוג הדברים שכמה שיטות מוקדם יותר טוב, אם מישחו עשו את זה בכלל".

"ולהורים שלי אין זכות הצבעה בנושא", אמרה הרמיוני. "או שיש להם?"

הארי משך בכתפיו. "שנינו יודעים איך הם יצביעו, ותוכלי לחת את זה בחשבון אם את רוצה. אממ, אני ביקשתי שלא יספרו לדוקטור וודקטור גריינגר saat בחים. הם יגלו את זה אחרי שתחזרי מהמשימה, אם תבחרי לקבל אותה. זה נראה קצת... משחק על עצבי הוריך, הם יקבלו רק הפתעה אחת, במקום לדאוג על, אمم, דברים אחרים".

"ובכן, זה ממש מתחשב מצדך", אמרה הרמיוני. "זה נחמד שאתה כלכך דואג לרוגשותיהם. אוכל לחשב על זה עוד כמה דקotas, בבקשתה?"

הארי החווה אל הכרית שהוא שם מולו, והרמיוני נעה לעברה בחן, והתיישבה להbeit מעבר לказח הטירה, עדין מקרינה שלולה על כל המקום. הם באמת היו צריכים לעשות משהו עם זה, אולי לשלם למישחו שימצא שיורי אנטידוטה.

"אני מחליטה בלי לדעת מהי המשימה?" שאלת הרמיוני.

"הו, לעזאזל, לא", אמר הארי, חושב על שיחה דומה לפני הטיל שלו לאזקבן. "זה מטוגן הדברים שהיבטים בחופשיותם או עושים אותם בכלל. אני מתכוון שזו ממש חלק מדרישות המשימה. אם את אומרת שאת עדים רוצה להיות גיבורה, אני אספר לך לאחר מכן על המשימה – לאחר שהיא לך זמן לאכול, לדבר עם אנשים ולהתאושש מעט – וואז תחליט אם זה משווה שאתה רוצה לעשותה. ואנחנו נבדוק בצורה מתקדמת אם חזרה מהמתים אפשרות לך להטיל כספים שקרים וגילים אינם יכולים, לפני שתחליט".

הרמוני הינהנה, וחזרה לשתייה.

הশמיים החבhero עוד עד שהרמוני דיברה שוב.

"אני חוששת", אמרה הרמוני, כמעט בלחש. "לא מלמוה שוב, או לפחות לא רק בגול זה. אני פוחדת שאני לא טובה מספיק. הייתה לי הזדמנות להביס טROLE, אבל במקום זה אני רק מתתי – "זה היה טROLE שהזוויק על ידי וולדמורט כנסק, וגם חיבל בכל חפצי הקסם שלו, רק שתדע".

"מתני. ואתה הרגת את הטROLE, אייכשו, אני חושבת שאני זכרת את החלק הזה, הוא אפילו לא האט אותך". הרמוני לא בכתחה, לא נצפו שם דמעות על לחיה, היא פשוט הביטה בשמיים המתבהרים, במקומות בו המשש תעללה. "וזו החזרת אותן מן המתים כנסיכת חידך נוצצת. אני ידעת שלא הייתה מסוגלת לעשות את זה, אני חוששת שלעולם לא אוכל לעשות את זה, לא משנה מה אנשים חושבים עלי".

"המצב הזה הוא המקום ממנו מתחילה המסע שלו, אני חושב –" הארי עצר. "סלחי לי, אני לא צריך לנסות להשפייע על ההחלטה שלו".

"לא", לחש הרמוני, עדיין צופה בגבעות שמתחתיה. היא הרימה את קולה. "לא, הארי, אני רוצה לשמוע את זה".
בסדר, אמא. אני חושב שזו המקום בו אתה מתחילה. כל מה

שקרה עד עכשו... זה מצב אוטך באותו המקום שהתחלתי אליו בספטמבר, כשחשבתי שאני רק היתי ליד פלא פעם, ואז מצאתי משהו חדש שהייתי צריך להיות בשביבו, אם לא הייתה משווה את עצמו אליו ואל, "הდפוסים הקוגניטיביים הבוגרים שהועתקו מatoms רידל, "הצד האפל... אז הייתה הכוכב הכי נוצץ של ריינקלו, שארגנה חבורה משלה כדי להילחם בבריווני בביתה הספר ושמרה על שפיפותה תחת תקיפתו של ולדמורט, וכל זה כשהייתה רק בת שתים-עשרה. אני בדקתי, יש לך ציונים טובים יותר מהציונים שהיו לדמלדורו בשנה הראשונה שלו". חוץ מהציגון בהתגוננות, כי זה היה ריק וולדמורט שהתנהג כוולדמורט. "עכשו יש לך כמה כוחות, ומוניטין לעמוד בו, והעולם עומד למסור לך כמה משימות קשות. זה המקום בו הכל מתחילה בשביבך, כמו ההתחלה שלי. אל תמעיטי בערך". ואז הארי סגר את פיו בחזקה, בಗל שהוא שיכנע את הרמיוני זהה וזה לא היה בסדר. הוא לפחות הצליח לעצור לפני החלק שהוא שואל, אם את לא יכולה להיות גיבורה עם כל היתרונות האלה לצדך, מי בדיק את חושבת שילך לעשות את זה. "אתה יודע", אמרה הרמיוני לאופק, עדין לא מסתכלת על הארי, "היתה לי שיחה כזו עם פרופסור קוירל, פעם, על להיות גיבורה. הוא ניסה לשכנע אותה לצד השני, כמובן. אבל חוץ מזה, זה מרגיש כמו שהוא התוכחה איתך, אייכהו".

הארי שמר את שפתיו סגורות. לחת לאנשים אחרים להחליט בעצם היה קשה, בgal שזה נתן להם את האפשרות להחליט את ההחלטה השגויות, אבל זה עדין היה חייב להעשות.

הרמיוני דיברה בזירות, השוליים הכהולים של התלבושת האחידה של הוגוורטס שלבשה נראו כתה בהירים יותר על רקע גלים מה השחורה כשהם סבים האירו; לא נראה עוד כוכבים במערב. "פרופסור קוירל סיפר לי", הוא אמר שהיה פעם גיבור. אבל אנשים לא מספיק עזרו לו, אז הוא יותר ויותר יצא לעשות משהו יותר מענין. אמרתי לפרופסור קוירל שזה לא היה נכון בשביבו

לעשות את זה – מה שבאמת אמרתי היה 'זה נורא'. פרופסור קוירל אמר את זה, כמובן, אולי הוא היה אדם איום, אבל מה עם כל האנשים האחרים שמעולם לא ניסו להיות גיבורים? האם הם גרוועים יותר מمنנו? ולא ידעת מה להשיב לו. כלומר, לא נכון לומר רק גיבורים בסגנון גרייפינדרוי הם אנשים טובים – למרות שאני חושבת שמנקודת מבטו של פרופסור קוירל זה היה יותר 'דק' לאנשים עם שאיפות גדולות היותה זכות לנשומם'. ואני לא האמנתי בזוה. אבל זה גם נראה לא נכון להפסיק להיות גיבור, לעוזב כמו שהוא עשה. אז פשוט עמדתי שם כמו טיפשה. אבל עכשו אני יודעת מה הייתה צריכה להגיד לו אז."

הארי הסدير את נשימתו.

הרמיוני כמה מהכרית ופנתה אל הארי. "גמרתי עם לנוסות להיות גיבורה", אמרה הרמיוני גרייניג'ר בעוד השמים המזרחיים מתבהרים סביבה. "לא הייתה צריכה ללכת בכו הmachsheva הזה, יש רק אנשים שעושים מה שאפשר, מה שהם יכולים, ויש גם אנשים שאפילו לא מנסים לעשות מה שהם יכולים, וכן, האנשים האלה עושים משהו לא בסדר, אני אפילו לא הולכת לנסות שוב להיות גיבורה, אני לא חושבת במונחים של גיבורה אם אוכל לעוזר, אבל לא אעשה פחות مما שאני יכולה – או לא הרבה פחות, אני מתכוונת, אני רק בן-אדם." הארי מעולם לא הבין את מה שהיה אמרור להיות מסתורי במונחה ליזה, אבל אם הוא היה יכול לצלם את חיוכה המשועשע של הרמיוני, בדיק אוז, היה לו תחושה שהוא יכול היה להסתכל עליו במשך שעות ללא הבנה, דמלדרו היה יכול לקרוא אותו במבט אחד. "אני לא Learned את הלכה שלי, אני אהיה טיפשה, אני אמשיך לנסות לעשות את רוב מה שאני יכולה, או לפחות חלק ממה שאני יכולה – אה, אתה מבין למה אני מתכוונת. גם אם זה אומר לסקן את החיים שלי שוב, כל עוד זה שווה את הסיכון וזה לא, אתה יודע, ממש טיפשי". הרמיוני לקחה נשימה عمוקה, פניה נחושות. "או, האם יש משהו שאני יכולה

לעשות?"

גרונו של הארי היה חנווק. הוא הושיט את ידו לתוך השקיק וסימן ג'ליימיה כיוון שלא היה מסוגל לדבר, ושלף את האפלה המשתפקת של גלימת ההיעלמות, והציג אותה להרמיוני בפעם الأخيرة. הארי היה צריך לאlez את המילים מגורונו. "זהו גלימת ההיעלמות האמיתית", אמר הארי כמעט בלחשיה, "אוצר המנות עבר מאיגנוטוס פברל לירושו, הפוטרים, וככשוו אליויך – "

"הארי!" אמרה הרמיוני. תוך כדי ששילבה את ידה במחירות, כאילו מגינה על עצמה מהמתנה התוקפת. "אתה לא צריך לעשות את זה!"

"אני כן צריך לעשות את זה. עזבתי את השביל שmobiel אותו להיות גיבור, אני לא יכול לסכן את עצמי בהרתקאות, לעולם לא. ואת... יכולת." הארי הרים את ידו שלא אחזה בגלימה וניגב את עיניו. "היא נוצרה בשביבך, אני חשב, בשביל האדם שאת הולכת להיות". נשק ללחמה במות, בהתגלמותו אצל של ייוש הנופל על מוחות אנושיים ומרוקן את תקוותיהם לעתיד; את תליחמי בזה, אני מניה, בעוד מובנים חזץ מסוחרים נים... "אני לא משאל אותך, גליתמי, אלא מעניק אותך, להרמיוני גין גרייניג'. הגני עליה היטב לנצח נצחים."

לאט-לאט, הרמיוני הושיטה את ידה, ואחזה בಗלימה, נראית כאילו היא מנסה שלא לבכות. "תודה רבה", היא לחשה. "אני חושבת... למרות שגמרי עם הרעיון של גבורה... אני חושבת שתמיד הייתה, מהיום שפגשתי אותך, הקוסם הזקן המתורי שלי".

"ואני חשב", אמר הארי, פיו סגור למחזה, "גם אם את מכחישה את צורת החשיבה הזאת, אני חשב שתמיד תוכננת להיות, מראשית הסיפור, הגבורה". *"למה צריכה הרמיוני גרייניג'"* להפוך,இ^o צורה בוגרת היא צריכה לחתך כשהיא תגדל, כדי לעבור דרך חור המגעול הצד של הזמן? אני לא יודע את התשובה לכך, לא יותר מאשר יכול לדמיין את עצמי הבוגר. אבל העדים

הבאים שלה לפני זה נראהם ברורים משלו ...

הארי עזב את הגלימה, והיא עברה מידיו אל ידיה.

"היא שרה", הרמיוני אמרה. "היא שרה לי". היא הרימה את

ידה ונגבה את עיניה. "אני לא מאמין שעשית זאת זה, הاري".

ידו השנייה של הاري יצאה מן הנרתיק, עכשו עם שרשת זהב

ארוכה, שבסופה תלוי מעין צף סגור מזהב. "וזוהי מכונת הזמן

האישית שלך".

השתררה שתיקה, שבמהלכה הסתובב כדור הארץ עוד קצת

במסלולו.

"מה?" אמרה הרמיוני.

"מחולל-זמן הם קוראים לזה. להוגורטס יש מלאי שהם

מחלקים לתלמידים מסוימים, קיבלתי אחד בתחלת השנה לטיפול

בהפרעת השינה שלי. הוא מספק למשתמש לכלת אחורה בזמן,

עד שש שעות במצרים, אני השתמשתי בו כדי לקבל שש שעות

נוספות ביום כדי ללמוד, וכך להיעיל מהשיעור לשיקויים וכן

הלאה. אל תדאגי, מחולל-זמן לא יכול לשנות את העבר או ליצור

פודוקסים שהורסים את היקום".

"אתה עמדת בקצב שלי בשיעורים על ידי לימוד שש שעות

נוספות ביום באמצעות מכונת זמן". נראתה שהרמיוני גריינגר

מתקשה עם הרעיון הזה מסיבה בלתי ברורה.

הארי עטה פרצוף תמה. "יש בזה משהו שונה?"

הרמיוני הושיטה את ידה ולקחה את שרשת הזהב. "אני מניחה

שלא במונחים של קוסמים", אמרה. משומם מה קולה נשמע חריף

למדי. היא סיירה את השרשת סביב צווארה והכנסה את שעון

החול לחולצתה. "עכשו אני מרגישה יותר טוב על זה שעמדתי

בקצב שלך, אז תודה לך על זה".

הארי כחכח בגוננו. "כמו כן, לאחר שולדמורט מחה את בית

מוניו, אז, עד כמה שכולם מאמינים, נקמת את נקמתם על ידי

הרידתו של וולדמורט, שכונתי את אميلיה בונז להעביר חוק על

ידי מה שנשאר מהקסמהדרין, שאומר שגרייןינג'ר הוא בית אצולה של בריטניה עצהין.”
”סליחה?“ אמרה הרמיוני.

”או עצשו את הנצר היחיד לבית האצולה, שזה אומר שכדי קיבל את הזכיות המשפטית שלך את רק צרכיה לעבור את הבגירות, וכבר קבעתי לנו מועד לבחינה בסוף הקיץ כך שהיה לנו זמן ללמידה אליוhn לפני זה. אם את בסדר עם זה, אני מתכוון.“
הרמיוני גריינינג'ר השמיעה צלילים גבוהים, שבמכשיר פחות אורגני היו מצביעים על תקלה במנוע. ”יש לי חודשים ללמוד**לഗדריות שלי?“**

”הרמיוני, זה מבחן שתוכנן כך שרוכב בני החמש-עשרה יוכל לעבור אותו, נערים וגברים בני המש-עשרה. אנחנו יכולים לקבל ציון עבור עם כוח חלש של השנה השלישית אם נלמד לבטא את הלחשים נכון, וזה כל מה שאנו צריכים בעיקורן. אם כי את הצלילי חיוט עם ציון עבור מקום המצוין הרגיל שלך.“
הצליליים הגבוהים שנבעו מהרמיוני עלו בטון.

”הנה השרביט שלך.“ הארי הוציא אותו מהנרתיק. ”ונרתיק עורך המוק שלך, ווידאתה שהם החזירו אליו את כל מה שהיה שם כשמתת.“ את הנרתיק הארי הוציא מוכיס וגיל מהגלימה שלו, כי הוא לא התלהב מההכנות נדחק מכל בתוך נרתיק מכל ולא משנה שלא הייתה אמורה להיות עם זה בעיה כל עוד שני המכשירים נוצרו עם כל אמצעי הבטיחות הנדרשים.

הרמיוני לקחה את השרביט שלו חוזה, ואז את הנרתיק שלה, התנועה נראתה מעודנת אייכשו למראות שאצבועותיה קצת רעדו.

”בוא נראה, מה עוד ... השבועה שנשבעת לבית פוטר שתשרתי אותו עד המוות“, או עצשו את משוחורת ממנה. ומיד לאחר מכן תחת אני גרמתי למאָלְפּוּיִים לפרסם הצהרה שאת נקייה מכל האשמות של ניסיון הרצח של דראקו.“

”וואו, תודה רבה שוב, הארי“, אמרה הרמיוני גריינינג'ר. ”זה היה

מממש נחמד מצדך, וגם מצדים אני חושבת". היא העבירה את אכבעותיה שוב ושוב על תחליליה הערמוניים, כאילו על ידי סידור שערה היא יכלה להחזיר מעט מהשפויות לחייה.

"ודבר אחרון חביב, ארגנטינאי שהגובלינים יתחילה לבנות כספת ברגינגווטס לבית גרייניג'ר", אמר הארי. "לא שמתה בה כסף, כי זה דבר שאני יכול להמתין ולשאול אותו קודם. אבל אם את הולכת להיות גיבורת-על שהולכת לתקון כמה סוגי עולות, זה יעוזר הרבה אם אנשים יחשיבו אותך כחלק מהשכבה החברתית הגבוהה, אמא, אני חשב זהה יעוזר אם הם ידעו שתוכלי להרשות לעצמך עורך דין. אני יכול לשים בה כמה זהב שתרצה, כי לאחר שולדמרט הרג את ניקולס פלאמל, אני זה שמחזיק באבן החכמים".

"אני מרגישה שאני אמורה להתעלף", אמרה הרמיוני בקול גבוה וציצני, "אבל אני לא יכולה בגל כוחות-העל שלי ושוב, למה יש לי אותם?"

"אם הכל בסדר מציך, שיעורי הلتת ההכרה שלך יתחילה ביום רביעי עם אדון בסטר, הוא יוכל לעשות איתך שיעור כל יום. עד אז, אני חשב שזו טוב יותר שהמקור האמתי של הכוחות שלך לא יתרгла רק בגל שמאරח-הכרה יסתכל לך לתוך העיניים. אני מתכוון, ברור שישנים הסברים קסומים וגילים, לא משהו ממש טבעי, אבל אנשים נוטים להעriz את הבורות של עצמם, טוב, אני חשב שהילדות-שחוורה-ילדים תהיה יותר אפקטיבית אם תישאר מסתורית. ברגע שאתה אדון בסטר בחוץ ולהביס וויטסרים, אני אספר לך את כל סיפור הרקע, אני מבטיח, כולל כל הסודות שלא תוכל לספר לאף אחד אחר".

"נשמע מלכוב", אמרה הרמיוני גרייניג'ר. "אני די מצפה זהה".
"אם כי את צטרci לנדר את הנדר הcovbel שלא לעשות שום דבר שאולי יהרוס את העולם לפני שאני אוכל לספר לך על החלקים היוצרים מסוכנים של הספר. אני מתכוון, אני ממש לא יכול לספר לך אחרת, בגל שאינו נדרתי את הנדר הcovbel בעצמי. זה בסדר?"

"ברור," אמרה הרמיוני. "למה שזה לא יהיה בסדר? אני ממלא לא ארצת להشمיד את העולם."

"את צריכה לשבת שוב?" אמר הארי, חרד לדרכו בה הרמיוני התנוודה קלות, במקצב המילים שנאמרו.

הרמיוני גרייניג'ר לקרה כמה נשיםות עמווקות. "לא, אני מרגישה נפלא," היא אמרה. "יש עוד משהו שאני צריכה לדעת עליו?"

"זה הכל. אני סיימת, לפחות לעכשו". הארי עצר. "אני מבין שאתה רוצה לעשות דברים בלבד, לא שרק יעשו אתכם בשביבך. זה רק... את הולכת להיות גיבורה מהסוג היוטר רציני, והבחירה השפואיה היחידה היא תחת לך את כל היתרונות שאני יכול לסדר –" "אני מבינה את זה די טוב", אמרה הרמיוני. "עכשו שמשב הפסדיי בקרוב ומתחתי. אז לא הבנתי, אבל עכשו אני מבינה". משבר רוח פרע את שערת הערמוני של הרמיוני וניער את גלימתה, גורם לה להראות שלוה יותר באוויר הבוקר, כשהרימה את ידה האחת וקפיצה אותה בזיהירות לאגרוף. "אם אני הולכת לעשות את זה, אני הולכת לעשות את זה נכון. אנחנו צריכים למדוד כמה חזק אני יכולה להוכיח, וכמה גבוח אני יכולה לקפוץ, ולמצוא דרך בטוחה לבחון האם היציפוריונים שלי יכולות להרוג לת'יפולד כמו קרון אמיתי של חד-IRON, ואני צריכה להתאמן בשימוש במהירות שלי כדי להתחמק ממלחחים שאסור שיפגעו بي ו... וזה נשמע כמובן אתה יכול לסדר לי אימוני הילאים, כמו מי שלימד את סוזן בונז". הרמיוני שוב חייכה לעכשו, אור מוזר בעיניה שהיה גורם לדמבלדור להתלבט שעתות, אור שהארי הבין מידית, לא בלי דקירה של חשש. "או! ואני רוצה להתחיל לשאת נשקים מוגלים, אולי מוסתרים כך שאף אחד לא ידע שיש לי אותם. אני חשבתי על זריקת רימון כשלחמתו בטרול, אבל ידעת שאני לא יכולה ליצור אותם באמצעות شيئا' צורה מהר מספיק, אפילו אחריו שהפסיקתי לדאוג לגבי עמידה בכללים".

"יש לי הרגשה", אמר הארי, מחקה את המבטא הסקוטי של פרופסור פָּקְנוֹנְגָּל הכי טוב שהוא יכול, "שאני צריך לעשות משהו בקשר לזה".

"זה, זה ממש, ממש מאוחר מדי לזה, אדון פוטר. תגיד, אתה יכול לחת לי בזוקה? אני מתכוונת למשגר הטילים, לא למסטיק, אני מתחברת בהם לא יצפּו לזה מילדה קטנה, במיוחד כשאני מקרינה הילה של תמיות וטורה".

"בסדר", אמר הארי בשלווה, "עכשוו את מתחילה להפחיד אותן".

הרמוני עזרה את ניסיונותיה להתאוזן על קצה נעלת השמאלית, ידה מושטת לכיוון אחד ורגלה הימנית מתחזה לצד השני, כמו רקדנית בלט. "באמת? בדיקח חשבתי שאתה לא רואה מה אני יכולה לעשות شيئا' מיוחד משרד הקסמים לפגיעה בקסומים לא יכולת. יש להם מטאטים לנידות ולהשימים שפוגעים חזק יותר مما שאתה יכול". היא הורידה את רגלה בזיהירות מטה. "אני מתכוונת, עכשו כשאני יכולה לנסות כמה דברים בלי לדאוג מי רואה אותך, אני מתחילה לחשב שבאמת באמת יש לי כוחות-על. אבל אני עדין לא רואה איך אני יכולה לנצח בקרב שפרופסור פלייטיק לא יכול, אלא אם כן מדובר בلنץ' מכשף אפילו בהפתעה".

את יכולת לחת סיכון שאנשים אחרים לא צריכים, ולנסות שוב עם הידע של מה שהרג אותה. את יכולה לנסות לחשים חדשים, יותר מה שכל אחד אחר יכול לנסות בלי למות בזודאות. אבל הארי לא היה יכול לומר זאת עדין, אז הוא אמר לה במקום, "אני חושב שזה בסדר לחשוב עוד על העתיד, לא רק מה שאתה יכולה לעשות ברגע זה ממש".

הרמוני קפיצה גבוהה באוויר, מKİישה בעקביה שלוש פעמים בדרך מהה, ונחתה על קצוץ האצבעות, מאוזנת בצורה מושלמת. "אבל אמרת שיש משהו שאתה יכולה לעשות מיידית, או שזה היה רק מבחן?"

"החלק הזה הוא מקרה מיוחד", אמר הארי, מרגיש את אויר הבודק על עורו. הוא פחת ופחות ציפה לחלק שבו יאמר לסופר הרמוני שהמשימה שלה כוללת התמודדות עם הסיטות הגרווע ביוטר שלה, פשוטו כמשמעו, בתנאים בהם כל הכוח הפיזי החדש שלה יהיה חסר תועלת.

הרמוני הננה ואז העיפה מבט למזרחה. תוך רגע היא הגיעו לזכה הוג והתיישבה, כפotta רגליה מתנדנתה ממנה. הארי הלך לצידה והתישב גם הוא, בישיבה מזרחתית ורחוק יותר מכך הוגו. במרחיק, גוון בווחק של אדום עליה מעלה הגבעות מזרחה הוגוורטס.

לראות את קצה השימוש העולה גרים להארי להרגיש טוב יותר, איכשהו. כל עוד השימוש היה בשמיים, דברים עדין היו בסדר בrama מסויימת, למשל זה שהוא עדין לא השמיד את השימוש.

"از", אמרה הרמוני. קולה עליה מעט. "אם כבר מדברים על העתיד, הארי, היה לי זמן לחשב על הרבה דברים בזמן שחיכיתי בקדוש מגנו, ו... אולי זה טיפשי מצידי, אבל יש עוד שאלת שעניינה מהכה לתשובה שלה. אתה זכר את הדבר האחרון שאנו לנו דיברנו עליו? לפני, לפני, אני מתכוונת?"

"מה?" שאל הארי בחוסר הבנה.

"הוא..." אמרה הרמוני. "זה היה לפני חודשיים בשביב... אני מניחה שאתה לא זכר אם ככה."
והארי נזכר.

"אל תלחץ!" אמרה הרמוני, כשמיין חציגרגור חנק בкус מגרונו של הארי. "אני מבטיחה שלא משנה מה תאמר, אני לא אפרוץ בבי ואני ואכל על ידי טROLE שוב! אני יודעת שהזאה היה פחות מיוםיים בשביב, אבל אני חושבת שהמאות גרים להרבה דברים שהייתי דואגת מהם, להירותה הרבה פחות חשובים בהשוואה למה שעברתי!"

"הוא", אמר הארי, קולו שלו גבוה כתעת. "זה שימוש טוב

ברטראומה גדולה, אני מניה?"

"רק שתבין, אני בן תתיי לגבי זה, הארי, בגלל שבשבילי לא עבר הרבה מאד זמן מאז השיכחה האחרונה שלנו, ואנחנו לא סיימנו לדבר שזו אומנם הייתה אשתי המלאה משום שאיבדתי שליטה על רגשותי ואז נאלתי על ידי טרול מה שאני בהחלט לא הולכת לעשות שוב. חשבתי שאני צריכה להרגיע אותה שזו לא הולך לקרות בכל פעם שתגידי את הדבר הלא נכון לנערה." הרמיוני התנדנה, נשענת מצד לצד במקום בו היא ישבה, קצת קדימה ואחוריה. "אבל, טוב, אפילו רוב האנשים שכן מאהבים לא עושים אפילו מאית מה שעשית בעבר, פשטו כמשמעו. אז, מר הארי ג'ים פוטראונס-ירס, אם זו לא אהבה, אני רוצה לדעת בדיק מה אני בשביב. מעולם לא אמרת לי."

"זאת שאלה טובה," אמר הארי, שולט בלחץ המתגבר. "אכפת לך שאחוש על זה?"
לאט-לאט, עוד מהעיגול הצורב והבוהק התגלה מאחוריו הגבעות.

"הרמיוני," אמר הארי כשחצית מהשימוש כבר גלו מעל האופק, "האם חשבת פעם על השערות שմסבירות את הצד האפל ההיסטורי שלי?"

"רק על הנסיבות מאליהן," אמרה הרמיוני, בועטה ברגליה על הקיר שמאחורי הגג. "אני שחתתי שואלי לשאתה-יודע-מי ממה ממשה לידך, הוא שיחרד פרץ של קسم שעושה רוח רפואי, וחלק מזה הגיע למוח שלך במקום לרცפה. אבל זה מעולם לא הריגיש נכוון, כמובן זה היה רק הסבר חכם שלא באמת היה נכוון, וזה עוד פחות הגיוני אם אתה-יודע-מי לא באמת מה באוטו הלילה".

"זה מספיק טוב," אמר הארי. "בואי נדמיין את התרחיש הזה לעכשיוו." הרציונליסט הפנימי שלו הבית אחריה וכיסתה את פניו בידיו שוב על איך הוא הצליח לאילחשות-על השערות כמו זו. זה לא היה נכוון אבל זה היה סביר והארי מעולם לא חשב על שום

מודל סיבתי כולל, רק חיבורו חשוד ומעומעם. הרמוני הינהנה. "אתה בטח יודע, אבל אני רק חשבתי שאומר את זה בש سبيل להיות בטוחה: אתה לא וולדמורט, הארי".
 אני יודע. וזה מה שתאט בשביבלי". הארי נשם עמוקות, מגלה שזה עדרין קשה לומר זאת בקוק. "וולדמורט... לא היה אדם שמח. אני לא יודע אם הוא היה איפעם שמח, אפילו יום אחד בחיוו". הוא אף פעם לא יכול להטיל פטרדונס. "זו אחת הסיבות שהתבניות הקוגניטיביות שלו לא השתלטו עליו, הצד האפל שלו לא הרגיזש כמו מקום טוב להיות בו, הוא לא קיבל חיזוק חיובי. להיות חבר שלך אומר שהחיים שלו לא היכלו בדרך שחיהו של וולדמורט הילכו. והייתי די בודד לפני הוגוורטס, למרות שלא הבנתי את זה בזמןנו, אז... כן. אולי הייתה נואש קצת יותר להזכיר אותו מהתמים מאשר ילד מומצע בגילו. אם כי אני עדרין טוען שההחלטה שלי הייתה החשיבה המוסרית הנורמטיבית, ואם לאנשים אחרים פחות אכפת מהחברים שלהם זו בעיה שלהם, לא שלי.

"אני מבינה", אמרה הרמוני ברכות. היא היססה. "הארי, אל תבין אותי לא נכון, אבל לא נכון לי עם זה במאה אחוז. זה היא האחראית גודלה שלא בחרתי בה, ואני לא חושבת שזה בריא בשביבך להישען על אדם אחד בלבד".

הארי הינהן. "אני יודע. אבל יש עוד בנקודה שנייה מנסה להסביר. הייתה נבואה על הניצחון שלי על וולדמורט –"

"נבואה? הייתה נבואה לך? ברצינות, הארי?"
 "כן, אני יודע. בכלל מקרה, חלק ממנה קרה, ואדון האופל יסמן אותו כשווה לו, אך ברשותו עומד כוח שאדון האופל אינו מכיר. מה את מניחה שזה אומר?"

"אממם", אמרה הרמוני. היא תופפה באצבעותיה על הגג, מהורהרת. "הצד האפל המסתורי שלך זה סימן של אתה-יהודעמי שעשה אותך שווה. הכוח שהוא לא הכיר... זו הייתה השיטה המדעית, נכון?"

הארי הניד בראשו. "זה מה שחשבתי בתחילת – שזה הולך להיות מדעי מוגלים או השיטה הרציונלית. אבל..." הארי נשף. עכשו המשמש עלתה כולה מעל הגבעות. זה הרגיש מביך לומר, אבל הוא הילך לומר זאת בכל מקורה. "פרופסור סנייפ, מי שבמקור שמע את הנבואה – כן, וזה גם דבר שקרה – פרופסור סנייפ אמר שהוא לא חושב שזה רק המדע, שהכוונה ש'אדון האופל אינו מכיר' צריך להיות משהו יותרزر לוולדmort מזה. אפילו אם אני חושב על זה במנוחים של רצינליות, טוב, מסתבר שהבן אדם שוולדmort באמת היה", למה, פרופסור קווילר, למה, המחשבה עדין דקרה בלביו של הארי, "הוא היה מסוגל ללמידה את השיטה הרציונלית גם, אם היה קורא את אותם המאמרים המדעיים שאני קראתי. למעשה, בעצם, דבר אחד..." הארי התנשם. "בסוף דבר, בעימות המכريع שלי עם וולדmort, הוא איים לשלוח את ההורים שלי, ואת החברים שלי, לאזקבאן. אם לא הייתי מוצא סודות מעניינים לספר לו – כל סוד מציל אדם אחד. אבל ידעתו שלא אוכל למצוא מספיק סודות כדי להציג את כולם. וברגע שלא ראיתי אף דרך שנשארה להציג את כולם... רק אז התחמתי באמת לחשוב. אולי בפעם הראשונה בחמי, התחמתי מהרי יותר מולדmort, אפילו שהוא מבוגר ממנו וחכם יותר, בגלל... בgalל שהיה לי סיבה לחשוב. לוולדmort היה רצון עז להיות בך אלמוות, הוא בהחלט העדיף לא למות, אבל זאת לא הייתה תשואה חיובית, זה היה פחד, וולדmort עשה טעויות בgalל הפחד הזה. אני חושב שהכוונה שוולדmort לא ידע... היה שיש לי משהו להגן עליו".

"הו, הארי", הרמיוני אמרה בעדינות. היא היססה. "או זה מה שאתה בשביבך? מהهو שאתה מגן עליו?"
 "לא, ככלומר, אני מסpter לך את כל זה כי וולדmort לא איים לשלוח אותך לאזקבאן. אפילו אם הוא היה מسلط על העולם, את היהת בסדר. הוא כבר נדר כובל לא לפגוע בך, בgalל, אם, בgalל,

סיבות. אז ברגע המשבר המוחלט שלו, כשהחיפשתי עמוק בפנים ומצאתי כוח שולדמורט לא ידע, עשית זאת כדי להגן על כולם בלבד".

הרמוני שקלה את זה, חיווך נפרש לאט על פניה. "הו, הארי", היא אמרה. "זה הדבר הכיף פחות רומנטי ששמעתי אייפעם".
"בקשה".

"לא, בהחלט. זה כן עוזר", הרמוני אמרה. "אני מתחוננת, זה הופך את כל מה שקרה להרבה פחות מטריד".
"נכון?"

השניים חילקו הנ hon ידידותי, שניהם נראים רגועים מעט יותר כתעת, וצפו בזריחה יחד.

"או חשבתי", הארי אמר, קולו נעשה עדין, "על הארי פוטר החלופי, האדם שהיית יכול להיות אם וולדמורט לא היה תוקף את ההורים שלי". אם טום רידל לא היה מנסה להעתיק את עצמו לתוךו. "זה הארי פוטר الآخر לא היה כזה חכם, אני מנינה. הוא בטח לא היה לומד כל-כך הרבה מדע מוגלגי, למروת שאימה שלו הייתה בתמוגלים. אבל להארι פוטר الآخر הזה בטח הייתה... את היכולת להכיל חמיימות, שירש מג'יים פוטר וליליאו ואונס. היה לו אכפת מאנשים אחרים והוא היה מנסה להציג את חבריו, אני יודע שהוא נכון, כי זה משחו שלورد וולדמורט מעולם לא עשה, את רואה... עיניו של הארי דמעו. "או החלק הזה חייב להיות השארית".

המשש הייתה מעל קו האופק כתעת, הזוהר הזהוב מאיר את שניהם, מטיל צללים ארוכים על צידו الآخر של הגג.

"אני חושבת שאתה ממש בסדר בדיקך כמו שאתה", הרמוני אמרה. "כלומר, הארי פוטר الآخر היה יכול להיות ילד נחמד, אולי, אבל נשמע שאני הייתי צריכה לחשב בשבלו".

"אם הולכים לפי המורשת שלו, הארי החלופי היה מתמיין לגריפינדור כמו הוריו, ושניהם לא היותם נעשים חברים. למroot

שג'יימס פוטר ולילי אואנס היו המדריך הראשי והמדריכה הראשית של הוגוורטס בזמנם, אז הוא לא היה עד כדי כך גרווע. "אני יכולת רק לדמיין את זה," אמרה הרמיוני. "הארי ג'יימס פוטר, שמויין לגוריפינדור, שחкан קווידיץ' מבטיח –"
"לא. פשוט לא."

"– זכור בהיסטוריה כעוזר של הרמיוני ג'ין גרייניג', שלחה את מר פוטר להיכנס לצרוכת בשביבה, ואז פתרה תעלומות בספריה בעזרת קריית ספרים ו שימוש בזכרון המדחים שלה."
"את ממש נהנית מהיקום החלופי הזה, אני רואה."
"אולי הוא היה נעשה חבר הכى טוב של רון וויל, הילד החכם ביותר בגוריפינדור, והם היו נלחמים ביחד בשיעור התגוננות, ואז עוזרים אחד לשני בשיעורי הבית –"
"אוקיי, זה מספיק, זה מתחילה להלחין אותה."

"סליחה", אמרה הרמיוני, תוך כדי שהיא מחייכת לעצמה,
נראית מרווחת בדמiona הפרטיה.

"ההנתנצלות התקבלה", אמר הארי ביוובש.
השימוש עלתה קצר למעלה בשםים.

אחרי קצר זמן, הרמיוני דיברה. "אתה מניח שנטהב זה בזו
בהמשך?"

"אין לי יותר מושג מאשר לך, הרמיוני. אבל למה זה חייב להיות סביר זה? ברצינות, למה הכל חייב להיות תמיד סביר זה?
אולי כשהנעה מבוגרים יותר נתאהב, ואולי לא. אולי נישאר מאוהבים, ואולי לא." הארי היזע את ראשו קמעה, המשמש חיממה את הלחי שלו והוא לא שם קרם הגנה. "לא משנה איך זה יילך,
אנחנו לא צריכים לכפות על החיים שלנו להסתדר בתבנית. אני
חושב שכאשר אנשים מנסים לכפות תבניות על דבריהם מהסוג הזה,
בסוף דבריהם מוצאים את עצם עצוביים."

"בלי תבניות מאולצות?" הרמיוני אמרה. עיניה נעוצות במבט שוכב. "נשמע כמו דרך מסוובכת להגיד בלי חוקים. מה שנשמע לי

הרביה יותר הגינוי עכשו מאשר בתחילת השנה. אם אני הולכת להיות נסיכה חידרין מנצח ויש לי מכונת זמן, אני יכולה גם לוותר על החוקים, אם כבר.”

“אני לא אומר שהחוקים הם תמיד רעים, במיוחד לא כאשר הם מתאימים לאנשים במקום להיות מושמים בצורה עיוורת על קוודיז”. אבל לא את הייתה זו שדחתה את תבנית הגיבורה/ בשביל פשוט לעשות את הדברים שהיא יכולה לעשות?”

“אני מנוחה שכן”. הרמוני הפנתה את ראשה שוב כדי לבחוח בקרע מתחת להגורותם, כי השימוש הייתה בהירה מדי בשビル להתבונן בה כעת – אם כי,حسب הארי, הרשות של הרמוני תמיד יחלימו עכשו, והיה בטוח בשビル להסתכל על אור השימוש ישירות. “אמרת, הארי, שאתה שתמייד נועדתי להיות הגיבורה. שאלתי את זה, ואני חושדת שאתה טועה לחלוטין. אם כך היה אמור להיות, דברים היו קלים הרבה יותר. רק לעשות את הדברים שאפשר לעשות – אתה חייב לגורום לזה לקרים, אתה חייב לבחר בזוה, שוב ושוב ושוב.”

“זה לא חייב לסתור את זה שנועדת להיות גיבורה”, אמר הארי, החושב על תאויות קומפטייליזם של רצון חופשי, ובוואות בהן אסור לו להבית כדי להגישים. “אבל אנחנו יכולים לדבר על זה אחריכך.” “אתה חייב לבחר בזוה”, חזרה הרמוני. היא התרכמה על ידיה, ואז צנעה חזרה לגג וקמה בתנועה חלה. “בדוק כמו שאתה חייב לעשות את זה.”

“בלי נשיקות!” הארי אמר, מזדקף על רגליו ומתקונן להתחמק, למרות ההבנה שהילדיה-שזרה-ילחחים תהיה הרבה, הרבה מהירה ממנו.

“אני לא אנסה לנשך אותה שוב, מר פוטר. לא עד שתבקש ממני, אם אייפעם העשה את זה. אבל כל רגשות החיבה האלה מביעים בתוכי ואני מרגישה כאילו אני עלולה להתרפוץ אם לא עשה משהו, למרות שבדוק עכשו הפעםabi המכחשה שזה לא בריא

אם נערות לא מכירות אף דרך להביע הכרת תודה כלפי נערים בלבד לנשך אותם." הרמיוני לקחה את שרביטה והושיטה אותו במאוזן, בצורה שבה השתמשה כדי להישבע אמונים לבית פוטר בפני הקסמהדרין.

"הו, ממש לא", אמר הארי, "את מבינה מה היה צריך בשבייל להתריר את השבואה היא בפעם הקודמת –"

"אל חקפוֹן למסקנות, אתה. לא התכוונית להישבע אמונים בבית שלך שוב. אתה חייב להתחילה לסמוך עליי שאחיה הגיונית אם אתה מתכוון להיות המכשף הצעיר והמסתוורי שלי. עכשו
בקשה אחוו בשRICT שלך".

"לאט, הארי לקח את שרביט הבכור והצליב אותו עם שרביט הגפן עשרים ושבע נקודה שלוש ס"מ של הרמיוני, מד Hick דאגה אחרונה שהיא עושה את הדבר הלא נכון. "אולי את יכולה לפחות לא להגיד שום דבר בסגנון של 'עד שהמוות ייקח אותה', כי האם צינית שיש לי את אבן החכמים עכשו? או שום דבר בקשר ל'סוף העולם הזה והקסם שבו'? אני הרבה יותר לחוץ מאמרות כאלה מעבר".

על גבי גג מרוצף באրיחי אבן מרובעים, שמש הבוקר המבריקה זורחת על שני הכבירים-אם-שיילדים, שניהם בגליםות שחורות בעלות שלולים כחולים, מביטים זה זהה מבעד לשביבים מוצלבים. לאחת עיניים חומות מתחת לרעמת תללים ערמוניים, והילה זורהת של כוח וויפי שאינה מעשה קסם בלבד; לאחר עיניים ירוקות מאחרוי משקפיים, ושיער שחור מבולגן מעל צלקת שבערה לאחרונה. תחתיהם, מגדל אבן שאף אחד לא ראה מגובה הקrukע נמתה מטה אל הבסיס הרחב של טירת הוגורטס. הרחק מתחם ניתן לראות את הגבעות היוקות, ואת האגם הגדול. למרחק, קרונות רכבת ענקיים בצבעי אדום ושחור וקטר, שנראים קטנטנים מהגובה הזה, רכבת לא בדיק מוגلغית ולא לגמרי כסומה. השמיים כמעט ולא מעוננים, מלבד גוונים כתומים-לבנים

קלושים במקומות בהם הלחחות מוחזירה את אור השמש. רוח קלילה נושאת את קרירות השחר החרישית, ואת לחות הבוקר; אבל כדור ענק וזהוב כעת זורח גבוה מעל לקו הרקיע, ומטיל חום על כל מה שנוגע באורו.

"ובכן, אולי אחרי זה אתה תהיה פחות עצבני", אמרה הגיבורה לkusom המסתורי שלה. היא יודעת שאינה יודעת את כל הסיפור, אבל שבריר האמת שבו היא אוחצת בוחק כמו אור שמש בחוכה, מזרים חום מבפנים באותו הדרך שבה השמש מחממת את פניה.
"אני אכן בוחרת בזה, עכשו."

בחיי ובקסמי אני נשבעת חברות להאריך פוטר,
לעזר לו ולהאמין בו,
לעמוד איתו ו... אם, לעמוד לצידו,
ולעתים ללבת لأن שהוא לא יכול,
עד ליום בו המוות ייקח אותו באמת, ככלומר, אם הוא אי-פעם
יעשה זאת,
ואם העולם או קסמו יבווא לקיים, אנחנו נתמודד עם זה יחד.

* * *

זה הסוף של הארי פוטר והשיטה הרצינולית.
 לא אכתוב המשך בעצמי; אמרתי מה שתכננתי לומר, וזה נעשה.
 אני נונן לכם את הסכמת הנקהבת לכחוב בתוך היקום הזה
 בעצמכם, אם תרצו בכך.

נא להירשם לרישימת התפוצה לקבלת התראות ב-hpmor.com,
 אם ברצונכם לראות את האפילוג הנפרד לשיפוריע (זה ייקח חודשיים,
 לפחות), או כל סיפורוי צד שאכתוב או לא אכתוב ביום מן הימים, וכדי
 לקבל הודעה מסוימת הבדיוני הבא שלי.
 במהלך השבוע או השבוע הבא, יתכן שאפרנסס כמה מהמחשבות
 שלי על הפרויקט עכשו כשהוא הושלם, וצא לחקור את דעתו של
hpmor.com/notes

אני שמח שכתחתי לכם את הספר הזה,
 ולכבוד הוא לי שקרתם אותו.
 רבים מכם הודיעו על עצם בעל חבריי,
 וידע זה זורח בתוכי בחום.
 אני מאמין לכם שתחיו חיים ארוכים, ותעשו חיל –
אקספקטו פטראנוום!